

Nhóc Yêu, Cho Anh Xin Lỗi!

Contents

Nhóc Yêu, Cho Anh Xin Lỗi!	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	16
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	52
23. Chương 23	54
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	62
27. Chương 27	65
28. Chương 28	66
29. Chương 29	70
30. Chương 30	74
31. Chương 31	76
32. Chương 32	78
33. Chương 33	79
34. Chương 34	82
35. Chương 35	84
36. Chương 36	85
37. Chương 37	86
38. Chương 38	87
39. Chương 39	89
40. Chương 40	90
41. Chương 41	93

42. Chương 42	93
43. Chương 43	95
44. Chương 44	98
45. Chương 45	99
46. Chương 46	100
47. Chương 47	102
48. Chương 48	104
49. Chương 49	105
50. Chương 50	107
51. Chương 51	108
52. Chương 52	110
53. Chương 53	111
54. Chương 54	112
55. Chương 55	113
56. Chương 56	115
57. Chương 57	117
58. Chương 58	119
59. Chương 59	121
60. Chương 60	122
61. Chương 61	123
62. Chương 62	125
63. Chương 63	126
64. Chương 64	127
65. Chương 65	129
66. Chương 66	130
67. Chương 67	131
68. Chương 68	132
69. Chương 69	133
70. Chương 70	134
71. Chương 71	136
72. Chương 72	137
73. Chương 73	139
74. Chương 74	142
75. Chương 75	144
76. Chương 76	146
77. Chương 77	147
78. Chương 78	149
79. Chương 79	150
80. Chương 80	152
81. Chương 81	153
82. Chương 82	155
83. Chương 83	156
84. Chương 84	157
85. Chương 85	158
86. Chương 86	159
87. Chương 87	161
88. Chương 88	162
89. Chương 89	164
90. Chương 90	165
91. Chương 91	167
92. Chương 92	169
93. Chương 93	170
94. Chương 94	172
95. Chương 95	174

96. Chương 96	175
97. Chương 97	177
98. Chương 98	179
99. Chương 99	180
100. Chương 100	181
101. Chương 101	183
102. Chương 102	184
103. Chương 103	184
104. Chương 104	186
105. Chương 105	188
106. Chương 106	190
107. Chương 107	192
108. Chương 108	194
109. Chương 109	197
110. Chương 110	198
111. Chương 111	200
112. Chương 112	201
113. Chương 113	203
114. Chương 114	205
115. Chương 115	207
116. Chương 116	209
117. Chương 117	211
118. Chương 118	212
119. Chương 119	213
120. Chương 120	214
121. Chương 121	216
122. Chương 122	218
123. Chương 123	219
124. Chương 124	220

Nhóc Yêu, Cho Anh Xin Lỗi!

Giới thiệu

– Thăng khôn, biến đi cho khuất mắt tao! Vừa nói Quyên vừa quăng cho nó một cái nhìn khinh bỉ rồi choàng vai gã người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-yeu-cho-anh-xin-loi>

1. Chương 1

– Thăng khôn, biến đi cho khuất mắt tao!

Vừa nói Quyên vừa quăng cho nó một cái nhìn khinh bỉ rồi choàng vai gã người yêu mới, vốn không xa lạ với nó lắm, rồi ga biến mất nơi cuối đường. Từ công viên Phú Lâm về tới nhà đoạn đường không ngắn, cũng không dài nhưng sao nó lại cảm thấy từng bước chân của mình thật nặng nề, khung cảnh xung quanh dường như đang được vây lấy bởi một màu xám xịt, u buồn. Nó đang không xác định được hiện tại mình ra làm sao nữa: không đau hay quá đau? Chính xác là tê dại tới mức không còn cảm giác.

Sau mấy ngày liền nằm lì, lẩn lộn trên căn gác nhỏ trong nhà, vứt cái sim một bên, cái điện thoại một nẻo nó mới lách xác dậy, xách xe chạy vòng vòng thành phố cho khuây khỏa. Nhìn dòng người hối hả qua lại trên đường, tiếng rao hàng í ới vang xa, âm thanh “pin pin” hối thúc của kèn xe, mùi khói bụi xen lẫn nét

đặc trưng của con phố khiến nó thấy lòng mình nhẹ hẫng, chưa bao giờ nó thấy mình thoải mái tới như vậy cả. Đúng là nó đã quá mệt mỏi với những gì đã qua. Nó không nghĩ rằng nó đã từng sống qua một quãng thời gian khủng khiếp như vậy, nhất định phải đổi khác thôi! Đó cũng chính là lý do nó quyết định đăng kí để tiếp tục học liên thông lên cao đẳng trong buổi chiều lảng nhách đó, dù trước đây hai thằng bạn gần nhà đã năn nỉ cả chục lần....

Vừa bấm nút lên thang máy thằng Điệp vừa hớn hờ:

– Ma quỷ nào xui khiến mà mày chịu đi học vậy?

Thằng Tân thêm dầu vô lửa:

– Chắc vừa bị “má” đá chứ gì, tao mới thấy con Quyên nó xà nẹo với thằng Hoài trong khu ăn uống ở cư xá B nè... Đã nói mày rồi, con gái nó phức tạp mà đề tiện lắm!

Nó cười khẩy, nhếch mép lên một cái:

– Ý mày là: nên đi mê con trai như tụi bây đó hả? Há há... Để đêm nay tao về xem xét cái đã!

Hai thằng kia đỏ mặt nhìn nhau im lặng. Tự nhiên xỏ ngọt được hai thằng bạn nó thấy phần chần hơn một chút trước khi bước vào lớp....

Đang nghe thầy giảng bài thì nó liếc qua thấy thằng Điệp hích vai, đá lông nheo thằng Tân một cái đầy ngụ ý rồi cả hai cười khúc khích, nó chau mày:

– Bộ có thằng trai đẹp nào lọt vào mắt xanh tụi bây rồi hả?

Điệp ỏng ẹo nheo nó một cái rồi nói:

– Đừng sĩ nhục anh em hoài nha thằng quỷ kia. Kệ tụi tao đi!

Bây giờ nó chỉ thích chọc tức ai đó rồi cãi nhau, thậm chí là đánh nhau cũng được, vậy mới phê. Sau khi dần mặt nó một cách giận dữ thằng Điệp tỏ vẻ với thằng Tân:

– Bảo đảm với mày luôn đó! Nhìn là biết liền, tao để ý lâu rồi!

Hai cái tên này nói chuyện gì mà mờ ám vậy nhỉ? Đúng là không thể nào khiến nó không tò mò được, máu nhiều chuyện nổi dậy nên nó quay sang thằng Tân hỏi:

– Vụ gì mà hai đứa bây rù rì hoài vậy?

Tân không ngại ngần giải thích cho nó nghe:

– Thằng Điệp nói hai thằng ngồi trên kia là một cặp.

Nó nhìn lên cái bàn tuốt ở trên theo hướng chỉ của thằng Tân thì thấy một cái bàn có 3 người, thằng ở giữa thì ngồi sát thằng trong góc. Nhìn không có gì khác lạ hết!

– Đừng nói, thấy người ta ngồi sát nhau cái nói là... Tụi bây đúng là bệnh nặng. Nhìn ai cũng giống tụi bây hết chắc, đừng tưởng bỏ nha!

Thằng Điệp gân cổ cãi:

– Thằng trong góc thì tao không chắc lắm, nhưng mà thằng ở giữa mặc áo vàng thì nhất định... trăm phần trăm!!!

Nó không buồn cãi với hai thằng này nữa, hic hic, làm bạn tụi nó đúng là nhức đầu thiệt, tối ngày cứ bàn chuyện về trai. Ngộ thật, trên đời này cũng có những đứa con trai mà đi thích con trai, không thể nào hiểu nổi. Mà nó cũng chẳng thêm hiểu chi cho mệt, có liên quan gì tới nó đâu. Mà lúc này nó thấy nó điên lắm cơ, gần dở và chỉ thích gây sự để được cãi nhau với bất cứ ai. Khi nghe hai thằng bạn ngồi kế cứ lấy hai thằng ở trên làm đề tài nói chuyện nên nó bèn nghĩ ra một sáng kiến “chơi” tụi nó một cú cho hết hồn.

– Êh! Bạn!

Khi ông thầy vừa ra khỏi, nó chỗ chỗ về phía trước lớp la lớn làm cả đám bạn ngồi bàn trên ai cũng ngoái đầu lại, trong đó có hai thằng vai chính mà nãy giờ nó chỉ thấy cái lưng. Giờ thì cuối cùng cũng được chiêm

ngưỡng dung nhan của hai thằng đang bị soi mói. Trong khi đó hai thằng quỷ bạn lại cúi xuống mặt bàn then thùng né tránh mấy chục con mắt đang đổ dồn về tụi nó để tìm chủ nhân của tiếng gọi bất ngờ kia. Rồi nó lại nhanh chóng cười hì hì:

– Kêu lộn, không có gì hết đâu!

Thằng Điệp vẫn còn đang nép đầu xuống bàn với cái mỏ lên chữi thê:

– Bị gái đá rồi điên hả thằng kia, chuyện vậy cũng làm được, đúng là rảnh.

Mãi tới một lúc sau hai thằng bạn của nó mới chịu ngồi thẳng lưng lên. Nó nói:

– Ai kêu tụi bây không lo học, đi nói chuyện của người ta hoài làm chi? – Vô duyên tao có miệng tao nói!

Nó cãi lại:

– Thì tao cũng có miệng tao nói! – Thôi cãi không lại mày!

Hì hì có làm vậy thì hai thằng này mới chịu im mồm cho nó suy nghĩ đây mà. Ngộ ghê hai cái tên quỷ sứ này, thích nói chuyện người ta, thích gây sự chú ý cho người khác, mà cụ thể là thằng áo vàng, nhưng khi người khác nhìn lại mắc cỡ, trốn tránh, đúng là khó hiểu quá. Còn nó, nó chả tè ai hết. Mà hai thằng bạn này của nó đúng là... nhiều chuyện thiệt. Mới im được chút là lại nhón nháo lên ngay, thằng Điệp hồ hởi nói với thằng Tân:

– Êh, thằng này gác chân lên thằng kia kìa, thấy không? Tình tứ ớn luôn. Thằng kia còn cười nữa kìa mày.....

– Êh! Bạn!

Nó lại tạo một sự chú ý trước lớp bằng cách kêu lớn hơn lúc nãy. Lần này cũng có nhiều đứa ngoái đầu lại, nhưng trong số đó không có thằng áo vàng vì nó đang vội rút chân ra khỏi chân thằng bạn ngồi kế bên thì phải. Hay là do thằng áo vàng đã nhầm tiếng kêu của nó? Thấy “đối tượng” mình mong muốn không chú ý nó bèn nói lớn giọng hơn:

– Bạn áo vàng!

Lúc này hai thằng bạn cùng bàn của nó đầu đã nằm ẹp xuống bàn, mặt mày tái mét, xanh lè. Thằng áo vàng nghe đích danh bèn quay xuống nhìn nó mỉm cười thân thiện và nhượng chân mày lên thay cho câu hỏi: “Có gì không bạn?” Chỉ chờ có thế nó chỉ tay về phía hai thằng bạn của nó và nói:

– Hai thằng này có gì muốn nói với bạn nè.

Thằng Điệp vừa giậm chân nó ỳnh ỳnh vừa xua tay về phía thằng áo vàng, mặt đỏ ửng lên:

– Không có gì đâu bạn ơi, thằng này nó giỡn.

Chờ thằng áo vàng quay lên, thằng Điệp liếc nó một cái rồi không thềm nói thêm tiếng nào với nó nữa. Suốt buổi học, thấy hai thằng kia tự nhiên im ru nó lại bất giác thấy... thiếu thiếu:

– Êh, sao không nói gì nữa vậy? Đừng nói hai đứa bây giận tao nha!

Vẫn là sự im lặng đáng sợ đáp trả lại, bực mình nó chữi đồng:

– Thứ đồ Pede, đặng cái giận!

Không khí càng trở nên căng thẳng, nặng nề nhưng nó không quan tâm, đúng là hai cái thằng... Pede thật, có vậy cũng giận. Giờ đây thay vì ghẹo hai thằng bạn nó lại bắt đầu để ý đến cái “cặp đôi” đang ngồi trước mặt xem có đúng như lời bàn tán hay không. Tụi nó ngồi có sát nhau thật, cũng hay quay qua cười giỡn trông khá vui vẻ và thân mật. Hình như chỉ có vậy mà hai thằng kia nói cho quá. Đó là kết luận trong ngày đầu tiên của nó về cặp đực rựa kia!...

Hôm nay lớp mình xuất hiện thêm nhân vật mới: một thằng nhóc khá dễ thương, đáng ghét và dường như có chút vấn đề dù rằng trực giác của mình không nhận thấy điều đó. Ban đầu mình cũng chẳng biết là lớp học có nó nữa, mãi tới khi đang giỡn với thằng Tài thì nghe một tiếng kêu: “- Ê! Bạn!” thật lớn của anh chực thì mình mới nhận ra. Công nhận là thằng nhóc dạn dĩ và... đáng yêu thật! Nó có một đôi mắt không

to lắm nhưng mà lại ướt át, long lanh, hút hồn thiên hạ kèm theo đó là hân sở hữu một nụ cười rực rỡ tới chết người.

Có lẽ mình sẽ chẳng bao giờ nghĩ nhóc ấy “cũng là như vậy” nếu như cu cậu không đi chung với hai tên kia và lấp lánh một chiếc bông tai bên phải, (có cần phải “lạy ông tôi ở bụi này” hay “vạch áo cho người xem lưng” tới như vậy không chứ? 9X có khác nhỉ?) bởi vì trông cái phong cách ngang tàng, quậy phá, hư hỏng của cậu ta mình cứ ngỡ như là một “traai thẳng” chính hiệu vậy đó. Ấy chết, đừng tưởng mình có gì với nhóc đó nhé, chỉ là thấy “đồng loại” có vẻ mặt ưa nhìn nên chú ý một tí thôi! Ai thấy trai đẹp mà chẳng vậy, chứ đâu có riêng gì mình, mình là mình đã có đối tượng rồi, đang hụt hơi theo đuổi nè. Với lại mình chú ý nhóc ta cũng vì hân gây sự trước chứ bộ? Ờ mà nhắc mới nhớ nhé, hôm nay trên lớp không quen biết gì nhau tại sao nó dám kêu mình nhỉ?

Bên cạnh nó là hai cái thẳng chuyên gia nhìn lén và xì xầm về mình mấy bữa nay. Có lẽ tụi nó cũng đang nghi ngờ mình thuộc về thế giới của tụi nó chẳng? Nhưng mình mặc kệ, việc gì phải giấu giếm chứ? Mình là Gay đấy! Thì đã sao nào? Có gì lạ lắm đâu chứ! Nó và hai tên kia có ý gì đây ta?

2. Chương 2

Sau vài ngày đi học ráo riết để ý, dòm ngó nó quả quyết với thằng Điệp và thằng Tân:

– Tụi nó chỉ là bạn thân thôi, không có... đồng bóng như hai đứa bây!- Đồng bóng cái... bà nội mày, giờ mày dám cá với tao không?

Nó cười khẩy:

– Mắc gì mà không dám cá chứ?- Một châu nhậu, Ok?- Ok, một châu nhậu! Mày chờ xem tao sẽ cho hai đứa bây sáng mắt ra.

Vậy là từ đó bỗng nhiên thằng áo vàng được ba thằng nó quan sát, nhận xét từng ly từng tí...

Nói chung nhìn tụi nó hơi thân với nhau thôi, đâu có gì là ghê gớm chứ. Nhất là thằng đi chung với thằng áo vàng đó nhìn chả giống Pede gì hết. Thậm chí mặt mày còn có vẻ bặm trợn, lạnh lùng, khó ưa. Chả biết từ khi nào chỉ vì một châu nhậu và cái danh nghĩa “biết nhìn người” mà nhất cử lưỡng động của hai thằng kia đều không lọt qua mắt bọn nó trong lớp học.

Thằng áo vàng... tụi nó kêu thằng đó là thằng áo vàng vì đi học nó chỉ mặc mỗi cái áo vàng có logo của tập đoàn INTEL màu xanh da trời bên vai áo trái. Trong lớp thằng áo vàng có vẻ là đứa trội nhất vì học khá giỏi, lại hay pha trò và phát biểu trong giờ học khá nhiều. Đặc biệt là nó và thằng đầu đinh kia lúc nào cũng như hình với bóng dù nhóm tụi nó có tới ba thằng. Giờ thực hành thì hai đứa ngồi chung một máy, thằng áo vàng nhiệt tình chỉ bài cho thằng đầu đinh đôi lúc nó còn la hét như mấy ông thầy nóng tính vậy. Trông tụi nó thật sự giống như một đôi bạn thân nhiều hơn và đặc biệt nó tin mình không nhìn người sai bao giờ.

Hôm nọ cả ba đứa nó quyết định ngồi sau lưng hai đứa kia để xem tụi nó làm và nói với nhau cái gì mà hầu như tiết học nào hai thằng cũng chúm đầu vô rử rử. Nó tự nhiên cảm thấy nhột nhột cho hành động lén lút của mình, tự nhiên trở nên kỳ cục như vậy từ khi nào vậy chứ? Giống bà tám quá đi thôi! Ba đứa nó canh me đã đời mới được ngồi sau lưng hai đứa kia. Vừa thấy ba thằng nó ngồi sau lưng thì thằng áo vàng quay xuống nhìn tụi nó mỉm cười một cách khá thân thiện. Trong giờ học có đứa nào chịu nghe giảng bài đâu. Còn hai thằng ngồi trên kia thì cứ nói chuyện to nhỏ như xung quanh chả có ai. Ôi thật xấu hổ khi phải thọc mạch chuyện người khác như vậy.

Ra chơi ba thằng nó ra quán nước ngồi bàn tán sôi nổi, nó hớn hử nói:

– Sao? Có nghe hai đứa kia bàn bạc vụ gì chưa? Tao đã nói rồi mà... không phải là không phải...

Thằng Điệp tuy hơi ú ớ một tí nhưng cũng ra vẻ cố gắng chống chế:

– Thì thằng đầu đinh có thể là không phải, nhưng nhất định thằng áo vàng...

Bất chợt trong đầu nó lóe lên một ý nghĩ thật nhanh, nó nheo mắt nhìn thằng Điệp và mỉm cười một cách gian manh hết sức:

– Điệp!- Gì?- Nhìn vô mắt tao nè!- Gì vậy?- Khai cho thật nha!

Trước những câu hỏi tới tấp của nó, mắt thằng Điệp chớp chớp liên tục, chứng tỏ thằng đó đang rất bất an, môi nó run run cất tiếng hỏi ra vẻ ta đây đang rất đề phòng:

– Gì?- Mày thích thằng áo vàng đúng không?

Câu hỏi đó làm cho thằng Điệp như trời trồng, mắt đỏ hoe như sập đất, thằng Tân vỗ đùi cái đét:

– Hèn chi, tao cũng nghi nghi....

Thằng Điệp im re, còn nó thì khoái chá vì phát hiện hết sức vĩ đại này của mình:

– Mày lấy vải thưa che mắt thánh hả Điệp?

Thằng Điệp im re, không dám hó hé một lời. Chắc là trúng tim đen anh chàng rồi. Thấy không thể chối cãi thằng Điệp bèn đánh trống lảng:

– Nếu để ý lời tui nó nói mày sẽ thấy thằng đầu đinh nó có ghê chứ thằng áo vàng thì... Tao tin chắc thằng áo vàng đang yêu thầm thằng đầu đinh!- Mày cứ hoang tưởng, thằng kia có ghê rồi thì việc gì thằng này thích chứ. Tao thấy thái độ thằng áo vàng cũng bình thường khi thằng kia nói về nhố ghệ của nó mà...

Thằng Điệp gân cổ cãi lại:

– Nói như mày, không lẽ nó ***g lộn ghen lên! Yêu đơn phương thì phải vậy chứ sao?

Nó không từ chối bất cứ cơ hội nào để được chọc tức bạn bè:

– Yêu đơn phương cũng như mày đó hả?

Nó rất thích kê tủ vô hòng người khác, thấy thằng Điệp ú ớ trợn tròn con mắt nó hả hê lắm. Thằng Tân thì cười:

– Mày cứ ghẹo nó hoài. Lo mà giúp nó đi!

Thằng Điệp giãy nảy như đĩa phải vôi:

– Ai cần, tao tự lo cho tao được....

Mấy ngày nay ba đứa kia làm cái trò gì mà soi mói mình kĩ thế nhỉ? Thiệt là khó chịu quá đi thôi, thậm chí tui nó còn kéo nhau đồn lên ngay phía sau chỗ mình ngồi để nghe ngóng nữa chứ. Ảnh mắt cái tên tóc dài, cao kiêu, lã lướt nhìn mình hình như có vấn đề thì phải. Âm mưu gì đây ta? Ôi, mình mặc kệ!

Thằng quỷ Tài này chả biết bụng dạ nó thế nào mà sao với mình thì nó thân thiết một cách quá mức trong khi miệng thì cứ nhắc tới cái bà cô của nó hoài, thiệt tình bức dễ sợ. Điên lên mất thôi!

Cái em “bông tai bên phải” (một biệt danh mới mình đặt cho tên nhóc đó!) sao càng nhìn càng chả thấy giống giới-của-mình chút nào, nhưng sao lại tò tò theo hai tên kia theo dõi mình nhỉ?

3. Chương 3

Đã học cả tháng rồi mà thật tình chưa bao giờ nó có cơ hội nói chuyện với thằng áo vàng dù rằng thằng này cũng làm nó tò mò và muốn làm quen không kém. Nó thấy nể thằng áo vàng thật, học môn gì cũng biết trước, lại rất hay pha trò làm thầy cô và cả lớp cười rần rần. Đôi lúc nó cũng thoáng nghi ngại vì thấy sao thằng này vô tư quá, chả bao giờ đề cập tới chuyện gái gú, hay cũng không khi nào tưng tưng lên mỗi khi có mấy em học kế toán đi ngang qua như những thằng con trai khác trong lớp. Chỉ có rất ít lần thằng

áo vàng chọc thẳng đầu đỉnh với một em nào đó vô tình lạc vào lớp đi W.C nhờ mà thôi. Nhóm của nó còn phát hiện thêm một điều khá thú vị là hai thằng đó đi học chung 1 xe nữa. “Thật là... lãng mạn!” Thằng Điệp gật gù nhận xét trong ganh tỵ.

Hôm học Java chả hiểu sao chỉ có một mình thằng áo vàng đi học sớm và đang ngồi trong góc, nhóm 3 thằng của nó tới, như mọi khi thằng áo vàng mỉm cười thay cho lời chào. Nó cũng nhe răng ra cười đáp trả và hỏi câu đầu tiên làm quen:

– Anh ơi! Anh làm ở công ty INTEL hả?

Áo vàng cười trả lời, tỉnh bơ:

– Đâu có, đang thất nghiệp, tại mặc cái áo lấy le chơi vậy thôi!

Thằng Điệp lúc này hình như đã lấy đủ can đảm hay sao mà nhảy vô nói tiếp:

– Bài Java bữa trước anh có hiểu không? Chỉ lại em đi, thầy giảng mà em không hiểu gì hết!

Thằng áo vàng trầm ngâm rồi mở cái lappy nó đem theo:

– Đâu? Bài nào đâu, tui chỉ biết sơ sơ thôi hà, hên xui nha!

Thế là ba đứa nó tràn lên bàn thằng áo vàng nghe giảng. Công nhận thằng áo vàng này giỏi thật, nó giảng bài còn dễ hiểu hơn thầy nữa nên chẳng mấy chốc ba đứa nó đã theo kịp bài học. Thằng Điệp khoái chí gật gù:

– Anh chỉ bài còn hay hơn thầy nữa đó! Ông giảng em chẳng hiểu gì hết!

Nó hích vai thằng Điệp một cái nói đầy ẩn ý:

– Anh có dạy thêm không? Mốt tới nhà kèm cho thằng Điệp này nè anh, nó bị ngu dốt bẩm sinh. Bao nhiêu tiền nó cũng trả hết áh, bao ăn, bao ở luôn!

Công nhận tên áo vàng này có nụ cười thân thiện ghê. Nó cũng thấy vui vui với cách giải bài khá hóm hỉnh và ẩn tượng của thằng áo vàng. Thằng Tân thì cứ gật gù im re, nó bèn quay qua hỏi:

– Có hiểu bài không mà im re vậy thằng kia? Hay là mày cũng giống thằng Điệp luôn rồi?

Thằng Tân chau mày:

– Giống thằng Điệp là sao?

– Giống cái vụ đó đó! Ha ha ha!

Trong khi tên áo vàng giương mắt ếch ra không hiểu thì thằng Tân xụ mặt xuống chữ thề:

– Nói nhảm.

Thầy vô lớp rồi nên sẵn tiện ba đứa nó ngồi chung bàn thằng áo vàng luôn. Mà ông thầy này ngộ lắm, giảng bài một tí là đi ra ngoài nghe điện thoại liên xì bóc, xem ra có vẻ chạy xô dữ lắm. Có lúc ông cho một bài tập thiệt khó, rồi bỏ đi cả một lúc. Khi vào ông hỏi coi có ai giải được không và bao giờ thằng áo vàng cũng bị ông hỏi ý kiến trước. Thậm chí có lúc thằng áo vàng đưa ra thuật toán khác so với cách của ông khiến ông phải xóa bài giảng và giải lại theo cách của thằng áo vàng. Nó ghê gớm thật!

Thằng đầu đỉnh bữa nay vô trễ, thấy nguyên đám bu lấy thằng áo vàng nên phải ngồi phía sau lưng. Còn nó lần đầu tiên được ngồi kế thằng áo vàng để moi móc, tìm hiểu đời tư thằng này xem coi kếp đôi với thằng Điệp có được hay không. Bỗng nhiên nó cảm thấy ngứa vụ của mình thật là thiêng liêng. Nó không biết phải mở lời như thế nào nữa. Thấy kỳ kỳ, ngại ngại cứ như là ăn trộm. Phải chi thằng áo vàng mà là con gái thì nó sẽ cựa dùm thằng bạn trong vòng ba nốt nhạc cho mà coi. Đằng này, chắc chắn!!! Trong khi thằng Điệp cứ giả vờ nép cái đầu vô vai thằng áo vàng chép bài, trông lộ liễu hết sức. Thằng đầu đỉnh thì đôi mắt vẫn luôn vô hồn đến khó ư. Dù ngồi phía trên nhưng thằng áo vàng vẫn hay quay xuống bàn thằng đầu đỉnh chọc ghẹo đủ thứ chuyện trên đời để làm cho thằng đầu đỉnh vui thì phải. Trong giờ học, bỗng nhiên thằng áo vàng quay qua mở miệng hỏi nó:

– Nhìn cái mặt mày chắc quậy lắm hả?

Hic hic, cách làm quen hơi bị sốc nha, kêu nó bằng “mày” nữa chứ, nó cười:

– Quậy gì đâu anh ơi, em hiền queo hà!

Thằng áo vàng nhìn nó thật chăm chú khiến nó hơi bối rối:

– Nhìn gì vậy? Sao biết em quậy?

Thằng áo vàng không nhìn nó nữa mà hỏi một câu khá băng quơ và vô cùng khó hiểu:

– Mặt mày nhìn vừa gian tà vừa du côn! Chắc khối đứa con gái chết vì mày hả?

Trời trời, cha này ăn nói sao mà thẳng thừng quá vậy?

– Gì mà du côn ông nội? Tui hiền queo hà...

Bỗng thằng áo vàng nói một lèo khiến nó... giật cả mình:

– Mày đi chiếc xe “độ” kêu rần trời như vậy chứng tỏ không phải là dạng hiền lành, tử tế. Nói chuyện thì hay chữ thề, lúc phát biểu với thầy cô lại không lễ phép... với lại...

Trời, sao ông để ý nhiều điều về nó quá vậy ta? Ông nói tới đâu nó cười tới đó:

– Với lại cái gì?

Thằng áo vàng tính nói cái gì đó nhưng lại thôi khiến nó càng tò mò hơn bội phần...

– Ủh, chắc không có gì đâu! Có thể chỉ là sự trùng hợp!

Ông nội này nói cái gì thật là khó hiểu, nó quay qua năn nỉ:

– Anh nói rõ hơn coi, cái gì trùng hợp...

Nó rất muốn được nghe những lời nhận xét về nó, vậy mà thằng này cứ úp úp mở mở thấy ghét thiệt, bực mình nó phán một câu, đảm bảo con trai ai nghe xong cũng ghét:

– Anh nói chuyện sao giống con gái quá đi, con trai với nhau có gì thì nói thẳng đi! Vòng vo nhúc đầu quá!

Thay vì cộc cằn lại như thằng Điệp thì tên áo vàng chỉ mỉm cười đáp trả:

– Nếu đã là con trai thì tốt nhất đừng nên tò mò quá... những gì không nên biết nhóc àh.

Nó giải nãy lên như đĩa phải vôi:

– Éc! Gì kêu tui là nhóc, tui ghét ai kêu tui là nhóc ông nội!

Hắn không trả lời chỉ im lặng cười làm nó tức tối muốn xịt khói lỗ tai. Thằng Điệp thì khỏi phải nói đựng chuyện gì cũng kiếm cớ hỏi tên áo vàng hết làm nó không nghe được câu trả lời còn thiếu nên đâm ra bực bội vừa chửi vừa xía xối thằng Điệp:

– Thường bữa mày khôn lắm, sao hôm nay ngồi kế anh áo vàng... mày trở nên ngu dần dữ vậy Điệp!

Tên áo vàng quay qua nhìn nó hơi nghiêm một chút, bỗng nhiên anh ta bóp mũi nó một cái rồi phán:

– Cái mặt đẹp trai sao ăn nói dzô dziên quá vậy nhóc!

Nó nở lỗ mũi vì được khen đẹp trai, nhưng lại bực bội vì lại bị kêu là “nhóc”, thằng Tân bây giờ mới tỏ thái độ trả đũa:

– Bây giờ thì tới mày... giống tao rồi đó hả? Ha ha ha!

Vừa kịp hiểu câu nói cạnh khoe của thằng Tân nó bỗng nhiên chồm dậy nhào qua sừng cò lấy tay gõ vô đầu thằng Tân một cái “cốc”, hên là không có ông thầy ở đó:

– Cái gì? Mày nói lại à nha! Xin lỗi, thằng này không có như hai đứa bây đâu nha! Tao mà...

Không biết nên nói huých toẹt ra cho bỏ ghét hay không nữa... nếu không có thằng áo vàng ở đây thì... Ở mà sao thằng áo vàng nhìn nó chăm chú vậy nhỉ? Tức tối nói nạt luôn một câu:

– Nhìn gì? Tui nhắc lại: ông không được kêu tui là nhóc nha, làm như tui là “ghệ” ông không bằng!

Tên áo vàng chỉ cười khẩy rồi nhìn nó, thái độ đó thật đáng ghét, còn thằng Tân mặc dù vừa bị đánh mà vẫn cười đều càng khiến nó điên tiết hơn nữa. Thằng Điệp không nhìn nó chỉ nói bóng gió:

– Càng phản ứng thì càng có vấn đề, càng giống!

Trời ơi, nó đang bị hai thằng bạn bắn tĩa nặng nề, mặc dù nó không ghét cũng như phân biệt những thằng-thích-con-traí nhưng mà nó căm thù ai dám nói nó thích-con-traí. Nó không thích chuyện đó chút nào hết và coi đó như một điều sỉ nhục. Thằng áo vàng không biết là có hiểu chiến tranh ngầm giữa ba đứa hay không mà chỉ im lặng quay mặt đi không thèm nhìn nó nữa. Đó giờ toàn nó móc họng hai thằng kia vậy mà hôm nay chỉ vì thằng áo vàng mà nó bị hạ bệ thế thảm như thế này. Thằng Tân quay qua nhìn nó giả vờ nghiêm chỉnh nhái giọng thằng áo vàng nói:

– Nhóc đừng có nổi nóng nha, trông giống lắm đó! Ngồi xuống đi anh thương!

Xong rồi hai thằng đó ôm nhau cười rũ rượi chắc là hả hê lắm. Quê độ nó tính nhào tới đập hai tên đó rồi, nhưng chả biết vì cái gì đó mà nó chỉ biết cố gắng nhe răng ra cười mà ngồi xuống ngậm bồ hòn làm ngọt. Nếu mà phản ứng quá thì giống như là có tịch rục rịch rồi, mà quả thật nó ghét điều đó kinh khủng.

4. Chương 4

Thằng Điệp càng lúc càng lộ liễu, nó tấn công thằng áo vàng tới tấp luôn:

– Mốt có cái gì không biết chắc em phải điện thoại hỏi anh quá, hay là anh cho em số điện thoại đi để tiện liên lạc...

Thằng Tân cười mím mím cũng đang chực chờ lưu vô. Sau màn xin số, thằng Điệp lại hỏi:

– Ủa mà anh tên gì để em còn biết mà lưu vô chứ?

Nó đang giả vờ dòm lên bảng chữ thực ra đang chú ý đến từng diễn biến của ba thằng kia. Ở mà học chung đã lâu thật tình nó cũng chưa biết thằng áo vàng tên gì nữa. Tên áo vàng này có cái nụ cười và cái le lưỡi vuốt tóc phía sau ót mỗi lúc bối rối nhìn đáng ghét làm sao ấy!

– Ừh... anh tên Quân.

– Cái gì Quân anh?

Thằng Tân chen vô khiến nó dù không thấy rõ mặt ba đứa đó nhưng cũng phải phì cười. Cái lũ Pede thật là trắng trợn và sòng sượng. Nó đang rửa thềm ba thằng đó: “Cầu mong thằng áo vàng... ừh thằng Quân gì đó cũng Pede nốt cho chết bà nó luôn đi, cái lũ... mê trai đang lượn lờ với nhau.”

– Có cần phải biết kỹ dữ vậy không ta? Anh tên là Hồng Quân.

– Hồng Quân cái tên đẹp quá ta!

Hai thằng Bóng kia cùng thốt lên rồi hí hoái lưu vào máy. Còn nó chỉ trề môi khinh bỉ. Xì... bỗng nhiên thằng áo vàng quay qua choàng tay lên vai nó hỏi thỏ thẻ như vẻ yêu thương lắm, còn vịn về trên vành tai của nó nữa chứ:

– Thế nhóc Tuấn không lưu số anh vào máy hả?

Chỉ chờ có thế nó hất tay thằng Quân ra, thằng thừng tuyên bố:

– Thứ nhất, cấm ông gọi tui là nhóc, thứ hai... mấ mớ gì phải lưu số ông vô chứ, điện thoại tui chỉ lưu số của gái thôi, thứ ba... vui lòng bỏ tay ra khỏi vai tui, dị hợm lắm, tui không phải đồng bóng nên không thích ba cái trò quàng vai, bá cổ như thế này.

Lẽ ra phải sốc lắm mới phải đạo chứ, nhưng thằng Quân khôn nạn này luôn chực chờ để nở một nụ cười trên môi mỗi khi nói chuyện với nó, điều đó chỉ khiến nó mất tự chủ thêm thôi:

– Khi nhóc giận nhìn dễ thương ghê luôn, trông... cũng khá giống mấy thằng đồng bóng theo suy nghĩ của nhóc nên anh mới... ôm ấp bé Tuấn đó chứ!

Vừa nói hần vừa xiết bàn tay vỗ vai, bóp cổ, vuốt tóc “iu” nó nữa chứ, ờ mà để ý kỹ mới biết hình như hần còn biết tên nó nữa kìa, mắc ói quá đi thôi, còn dám kêu là “bé Tuấn” nữa, thật không chịu đựng nổi. Nó quay phắt qua thằng Điệp và Tân nói rõ từng câu, từng chữ coi như lời sĩ nhục vớt vát cuối cùng dành cho tên Quân đó:

– Tao chịu thua hai đứa bây một chiều, thằng áo vàng này đúng là bóng thiệt rồi!

Thằng Điệp nhìn nó trân trối nói:

– Tao thấy mày quá đáng rồi đó Tuấn!

Tên áo vàng dường như sợ ai cướp đi cái danh hiệu đáng ghét, kinh tởm vốn có của hần hay sao và vẫn... cười toe tét, đúng là cái thằng bóng, nó không biết nhục mà:

– Chẳng lẽ anh là bóng và anh iu nhóc Tuấn cũng là cái tội của anh hay sao nè?

Thằng Tân và thằng Điệp há hốc chu mỏ nhìn thằng Quân cũng như thằng Tuấn đang nhìn nó với cặp mắt hình viên đạn pha tí khói:

– “Hay sao nè”... cái ông nội mày đó, cấm mày nói từ “yêu” với tao nha!

Nó nổi giận thực sự trước sự điềm tĩnh kỳ lạ này của tên áo vàng này. Còn hai thằng bạn nó thì đã quay mặt đi chỗ khác mất rồi. Tên Quân.... khốn khiếp đó... lại cười vui vẻ như chưa từng bị nó nặng lời, nhưng từng lời nói của tên này cứ như búa bổ vào đầu:

– Thứ nhất không ai có quyền cấm một ai đó yêu một ai đó dù là con trai với con trai. Mà không phải con trai yêu con trai cái gọi là bóng nha bé. Kiến thức bé hơi bị hụt hẫng đó! Thứ hai một thằng con trai có học đúng nghĩa không bao giờ lại đi xử sự như một đứa con gái đang bị trai ghẹo như cách của nhóc đang thể hiện cả. Kiểm tra lại giới tính của mình đi nhé, anh không thích nói nhiều. Và nói thẳng điều này em đừng có buồn: túp người như nhóc, cho-không-anh-cũng-không-thèm chứ ở đó mà... Anh nghĩ anh nói đùa cho vui thôi, ai ngờ nhóc lại đi mơ mộng tưởng thật cái rồi xử sự khó coi quá đi thôi!

Lần đầu tiên nó bị một đứa lạ hoắc, lạ quơ nặng nhẹ như cha với chú, đang bối rối không biết đáp trả bằng câu gì thì chuông báo hiệu ra chơi đã tới, dù rằng ông thầy cũng không có ở trong lớp. Thằng Điệp và thằng Tân không nhìn nó nhưng cách cười của tụi nó khác nào như đang chọc tức nó chứ, thằng Tân quay qua nó nói:

– Đừng có tưởng ai cũng hiền, cũng dễ ăn hiếp như hai thằng tao nha! Đụng đối thủ rồi nhé!

Tên áo vàng, đứng dậy, leo lên bàn nhảy xuống băng ghế sau với tên đầu đinh và thằng bạn của nó. Để lại nó như trời trồng đang ghiền răng trèo trẹo. “Được rồi, quân tử trả thù mười năm chưa muộn mà! Hãy đợi đấy cái thằng đồng bóng kia.”

Bây giờ nó quay sang bực mình... ông thầy, giờ dạy mà ông đi đâu để cho nó trong lớp bị bêu rếu thật là nhục mặt như thế này nè.... thằng áo vàng thì ngồi bàn dưới với thằng đầu đinh của nó và tiếp tục giỡn hớt như mọi khi. Thằng Điệp, thằng Tân thì ngồi sát lại cách xa nó ra một khoảng.... sao mà nó tức quá vậy nè, biết trút lên đầu ai đây???

Ra về nó chạy theo hai thằng ôn vệt kia muốn tắt thở:

– Êh, sao tụi bây không chờ tao dọn tập hả?

Thằng Tân nhìn nó bằng nửa con mắt, nói giọng mỉa mai:

– Ý trời, bạn ơi, bạn đi chung với hạng đồng bóng như tụi tui mà không sợ... mang tiếng hả?

Nó ú ớ, vỗ vai thằng Tân giả bộ già già:

– Mẹ bà tụi bây, tao nói giỡn vậy cũng bày đặt giận nữa hả? Tao chứ là tao chứ cái thằng đồng b.... ý lộn.. cái thằng áo vàng kia chứ có đụng chạm gì tụi bây đâu! Mà chả lẽ tao bạn bè của tụi bây bao nhiêu lâu mà tụi bây không hiểu tao sao?

Thằng Điệp nhìn nó nói:

– Mày học cách ăn nói lại đi, xúc phạm con người ta quá đáng!

Nó gân cổ cãi lại:

– Tao mà xúc phạm thằng đó hả? Nó kêu tao là nhóc này nhóc nọ, còn “em Tuấn” nữa mày coi có chấp nhận được không?

Thằng Điệp nói vu vơ:

– Tao chả thấy có vấn đề gì trong cách gọi như vậy cả, mày... coi lại mày đi, coi chừng có vấn đề đó, hoặc là do mày quá nhạy cảm với chuyện... con trai thích con trai.

Nó lại cười khẩy:

– Cha, mới ngồi kể lấy hơi anh ấy có một buổi học mà nói chuyện nghe triết lý dữ ta!

Thằng Điệp không buồn cãi lại, dù sao cuối cùng nó cũng cảm thấy vui vì hai thằng bạn thân không còn giận nó nữa. “Thằng áo vàng mày khá lắm!...” Nó nhủ thầm trong đầu. “...Cười người hôm trước thì hôm sau... mày biết tay tao.”

Chả hiểu sao sau buổi nói chuyện hôm đó thì càng lúc nó càng nhìn thì càng thấy thằng áo vàng... giống bóng. Ý nó là thuộc túp con trai thích con trai ấy. Nó thấy thằng áo vàng với thằng đầu đinh đúng là có vấn đề. Hai tụi nó sao mà cứ thân nhau quá mức, làm gì cũng có nhau như bồ bịch. Trong khi đó thằng Điệp lại bắt đầu thất vọng:

– Tao thấy anh Quân ảnh sao sao đó mày ơi, ai ổng cũng đối xử tốt như vậy hết, chắc tại ổng vui tính, thân thiện nên thấy nó...

Nó thì cãi ngược lại:

– ... Nhìn mặt nó là biết bóng, khỏi bàn cãi.

Thằng Tân lại cười:

– Tao thấy mày giống hơn đó, yêu không được rồi đi oán hận, tiểu nhân, hẹp hòi như con gái! Vậy mà cứ tưởng đó giờ mày thích con gái chứ!

– Thì đó giờ tao thích con gái chứ có như hai thằng mày đâu! Lêu lêu. Tao mà đi yêu thằng bóng đó tao chết tại chỗ.

– Nói trước bước không tới đó người ơi! Thế mà lúc trước có đứa nào khẳng định về anh áo vàng gì đó dữ lắm mà ta!

Nó cố gắng lấy lại bình tĩnh cũng như phong độ vốn có của một thằng sếp trong nhóm. Quái quỷ hai cái thằng bạn này của nó, sao càng lúc càng ăn nói khiến nó bị... đuối khi tìm cách trả lời thế này. Chắc do nhiệm cái thói khó ưa của thằng áo vàng mà ra chứ gì. Hồi đó nó có hiếp đáp, đốp chát thế nào thì hai thằng này cũng xếp de hết, sao bây giờ từ khi giao du với thằng áo vàng thì mọi thứ trở nên thay đổi soàn h soạch thế kia chứ. Mỗi hận này nó không thể dễ dàng bỏ qua cho được.

Mà từ khi tuyên bố những lời khó nghe nhất trước mặt nó, thằng áo vàng hình như chả còn thêm đếm xỉa gì tới nó cả, dù rằng nó có đi theo thằng Điệp thằng Tân nhưng khi hai thằng này hỏi bài thì thằng áo vàng vẫn nói chuyện tỉnh bơ như đang không hề có sự tồn tại của nó. Bởi thế nó cũng chả biết làm sao để cà khịa nữa. Tức ơi là tức. Đôi lúc nó cũng nói chêm vô vài câu móc méo nhưng thằng áo vàng vẫn cứ làm lơ khiến nó quê độ hết sức.

...

Hừ, đã một tháng trôi qua thật nhanh rồi nhỉ? Hình như có một sự nhầm lẫn gì đó rồi hay sao ấy, tên nhóc “bông tai bên phải” quây quật trời và vô lễ cực độ, hẳn chả có chút xú tư cách nào của “những người thuộc thế giới cao quý” như mình cả. Chiếc xe Wave S vàng khè, mất tiêu cái bửng mỗi khi tới bãi giữ xe là cả trường đều biết tên chủ nhân đó là ai. Ôi, còn trong giờ học thì mới khủng khiếp, hẳn nói chuyện với thầy cô cứ như là bậc ngang hàng ấy, chướng tai làm sao! Còn cái chi tiết mình ghét nhất nữa là ôi sao mà trên đời lại có hạng tươu tướp khi thấy gái đến như vậy nhỉ? Mình đâu có mê trai ra mặt dữ thần như cái kiểu của thằng đó đâu. Không phải là Gay tại sao hẳn lại đeo bông tai bên phải và đi kè kè với hai thằng “giống như mình” nhỉ? Xem ra tên này không đơn giản chút nào cả? Chết thật rồi, việc gì mà sao dạo này mình hay để ý cái tên mất nét ấy thế nhỉ? Lại còn hỏi tên nó để làm chi nhỉ? Ừ thì chắc là do cái vụ bông tai bên phải của hắn khiến mình tò mò quá đổi chứ gì!

Bao nhiêu ấn tượng tốt đẹp vốn dĩ không nhiều lắm của mình dành cho thằng nhóc “bông tai bên phải” bỗng nhiên bay vèo vèo hết rồi. Trên đời này mình rất ghét những đứa coi thường giới tính của mình. Mình sẽ khinh bỉ và thay mặt tất cả những người trong giới giáo dục lại chúng nó bài học về sự văn minh và tính nhân bản trong cái nhìn về giới tính cho mà xem. Hôm nay thật tức tối khi phát hiện ra cái tên nhóc ấy có cái nhìn lệch lạc và kỳ thị mình với hai thằng bạn của nó một cách thậm tệ. Chả hiểu sao hai thằng kia lại có thể giao du, thậm chí là chơi thân với cái thằng nhóc khó ưa, tội nghiệp và đáng khinh vì thiếu hiểu biết ấy được nhỉ? Chưa hết nữa, hai thằng kia hình như có vẻ còn e dè về giới tính của mình thì phải, việc gì phải như thế chứ? Mình là mình tự hào ra mặt cơ, bộ muốn sinh ra được là Gay để làm chướng mắt? Nhóc “bông tai bên phải” kia chờ xem, sẽ có ngày cứng phải thay đổi cái nhìn một trăm tám mươi độ về anh: một-công-dân-tiêu-biểu-mẫu-mực của cộng đồng Gay cho mà xem.

5. Chương 5

Môn Java sắp thi tới nơi mà quả thật ông thầy giảng khó hiểu muốn chết, cứ nói lòng vòng khiến nó nhức đầu thêm. Trong khi đó thằng Điệp, thằng Tân lại ung dung vì được tên áo vàng giải thích lại những chỗ gút mắc. Mà ác nỗi tụi thằng Điệp hiểu nhưng khi diễn đạt lại cho nó thì cứ ú ớ... Kệ bà, tới đâu thì tới nhưng nhất định nó không bao giờ chịu đầu lụy đi hỏi thằng áo vàng đáng ghét kia...

Ngày thi Java thì có chuyện xảy ra: Thằng áo vàng và thằng đầu đinh đang ngồi kế nhau thì thằng Kỳ Trương bô bô cái miệng:

– Thằng Tài sướng nha, có người yêu ngồi kế chỉ bài, thi thế nào cũng đậu chắc!

Trời đất, thi ra thằng Kỳ Trương cũng để ý tới chuyện của hai thằng kia nữa chứ đầu phải có một mình tụi nó. Đang rầu rĩ vì đầu óc không có chữ nào, mà thấy thằng kia bị chơi một câu nó hả lòng hả dạ hết sức. Thằng đầu đinh tên Tài sau khi nghe câu nói của thằng Kỳ Trương và lời chọc ghẹo hùa theo của một số đứa trong lớp bèn nói với thằng áo vàng:

– Bàn phím máy này khó đánh quá, thôi để tui kiểm máy khác!

Thằng áo vàng thì tỏ ra tỉnh bơ trước những lời chọc ghẹo, thậm chí thái độ nó còn khinh khỉnh tới mức đáng ghét:

– Ừh kiểm hai máy nào trống đó! Tụi mình ngồi chung!

– Thôi, máy ông OK rồi thì ông ngồi đó đi!

Vẫn là cái cách cười khẩy đáng ghét của thằng áo vàng, nó không nhìn thằng đầu đinh nữa chỉ nói:

– Chứ không phải ông sợ ngồi kế tui bị dị nghị sao?

Nói xong thằng áo vàng bỏ cái máy đang ngồi kế thằng đầu đinh mà đi lại ngồi ngay cái máy kế nó, chẳng biết là vô tình hay cố ý nữa. Thằng Tài không nói không rằng cũng đi kiểm máy khác. Thằng Kỳ Trương lúc này cười rú lên:

– He he, vợ chồng bây tao mới nó có nhiều đó mà đã giận sao! Ôi tao mang tội chia lìa đôi trẻ mất rồi!

Đang bực bội vì thằng đầu đinh mà khi nghe thằng Kỳ Trương nói vậy, lẽ ra nếu là nó trong hoàn cảnh đó chắc nó điên tiết cho thằng Kỳ Trương ăn nguyên cái bàn phím luôn quá! Đằng này thằng áo vàng chỉ nhìn đám kia một cách thản nhiên như không có gì ảnh hưởng đến nó, thậm chí còn mỉm cười nữa chứ. Khó hiểu làm sao!

Bất chợt thằng áo vàng ngó sang và phát hiện đang ngồi kế nó nên nụ cười của thằng áo vàng tắt ngúm, làm nó hơi què độ. Làm như nó đáng ghét lắm không bằng. Tự nhiên nó lại vậy nè trời, giống như đang ăn trộm bị bắt quả tang ấy. Nó đánh bậy bạ tùm lum trên bàn phím để che đi sự bối rối, mong sao thằng áo vàng ngó chỗ khác dùm. Theo phản xạ thằng Điệp và thằng Tân bắt đầu đổi máy để ngồi kế thằng áo vàng phía bên cánh tay còn lại.

Đề thi được phát ra. Nó không hiểu 1 chữ, cái ngày thầy ôn thi là ngày nó với thằng áo vàng cãi nhau. Thằng áo vàng thì vẫn cặm cụi làm bài, lâu lâu quay qua chỉ cho thằng Điệp. Thằng Tân thì ngó theo, còn nó thì mở trò xếp bài Solitaire ra chơi và chờ đợi con số 0 (không) trước mắt. Đôi lúc nó nhìn lên thằng áo vàng thì thấy thằng này hay liếc về phía thằng đầu đinh. Đúng là hình như giữa tụi nó có vấn đề.

Thằng áo vàng đã làm bài xong thì phải. Nó quay qua nhìn thằng Tuấn hỏi:

– Sao không chịu làm bài đi? Thi lại đóng tiền không ít đâu!

Nó cười:

– Biết gì mà làm!

Thế là thằng áo vàng bắt đầu mở lại các bài giải cho nó đánh máy lại. Thậm chí thằng áo vàng còn cần thận đổi thuật toán, và tên biến cho khác với cách làm của nó nữa, những khúc nào phức tạp, khó hiểu thì thằng áo vàng không ngần ngại giải thích thật cặn kẽ, chả mấy chốc thì hai bài toán đã được giải quyết dứt điểm. Còn bài thứ ba thì nó không cần phải làm vì không kịp giờ và coi như nó đậu chắc rồi.

Giờ thi kết thúc, nó đi vô nhà vệ sinh, còn thằng đầu đinh và thằng áo vàng thì ở lại dọn dẹp máy tính. Trong toa lét nó nghe tiếng hai thằng này nói chuyện rõ mồn một. Thằng Tài hỏi:

– Ông làm bài được không?

– Được!

– Ông giận tui hả?

Thằng áo vàng hơi lớn giọng một chút:

– Mắc gì giận trời! Tui chỉ thấy mắc cười thôi, nếu ông cảm thấy sợ thì từ nay có thể đừng... chơi với tui nữa!

Thằng Tài phân trần:

– Không phải sợ, tại ngồi kế ông sợ ông thầy biết thế nào ông cũng chỉ bài tui... ông đánh rớt thì sao?

Nghe cái giọng điệu trả lời của thằng áo vàng, nó cũng dư sức tưởng tượng được thằng đó vừa nở một nụ cười khinh khỉnh như mọi khi:

– Xem ra lý lẽ của ông có vẻ thuyết phục... đám trẻ con trong mẫu giáo lắm đó! Mà nè bạn ơi, mình thấy không có lý do gì để nói chuyện này nữa cả. Sao cũng được, bạn về trước đi! Mình sẽ đi xe buýt.

– Ông giận tui hả?

– Xin nhắc lại, mình không giận... chỉ tại mình sợ bạn bị mang tiếng thôi!

– Tui không sợ mang tiếng gì hết?

– Thật không?

– Thật?

– Vậy ông dám ôm hung tui trước lớp vào ngày mai không?

-... tự nhiên... ôm hung!

- Thì đã là chả có gì với nhau thì ôm hung nhau có sao đâu? Trừ khi có người sợ mang tiếng. Mà thôi, giỡn vậy thôi! Ông về đi, chả có gì hết đâu!

- Thì tui chờ ông về!

- Mình chỉ hỏi bạn lần cuối và mong bạn tự biết được câu trả lời nhé: “Thế bạn nghĩ mình sẽ cho bạn chờ về sao?”

Hừ cái tên đó xem ra ăn nói cũng ngang tàng và cứng đầu quá chứ nhỉ. Mà hình như tên áo vàng này thích thằng đầu đinh thật rồi! Thật là một phát hiện vĩ đại.

6. Chương 6

Cái trường nhỏ bé của nó thiết kế hơi bị ngô. Do mặt bằng hạn hẹp nên toilet nằm sát ngay phòng học của nó và ngăn cách bằng lớp vách nhôm và kiếng đục. Ai ở trong toa lét đều có thể nghe rõ ở ngoài nói chuyện. Và thú vị nhất là... lớp khác muốn đi toa lét nhờ phải đi ngang qua lớp nó mới được nếu như không muốn đi xuống đất rồi ngược trở lại bằng cầu thang phía sau. Đó là lý do mà mấy em kế toán rất sợ phải đi W.C (nó nghĩ thế thôi, chắc cũng có một vài em vì một lý do đặc biệt nào đó mà lại thích đi toilet thì sao?) Thằng áo vàng luôn là đứa về trễ nhất trong giờ học vì nó là người duy nhất trong lớp mang theo lappy đi học và lấy ra xài, nên sau giờ học nó phải dọn dẹp, cất mọi thứ trở lại balo.

Lớp học bắt đầu rơi vào im lặng, tiếng bước chân của hai thằng đó nhỏ dần. Chỉ chờ có vậy nó mới lót tót chạy ra khỏi W.C và đi xuống bãi xe. Quân đang đứng nhấp như trước cổng trường, nó nửa muốn băng qua đường, nửa muốn đứng lại bên này. Thấy thế thằng Tuấn bèn chạy xe tới gần và hỏi:

- Ông về tới đâu! Tôi cho quá giang nè!

Nó nhủ thầm: “Coi như trả ơn thằng áo vàng vì đã chỉ mình làm bài lúc nãy đi!” Thằng áo vàng nhìn nó chăm chăm, hơi khựng người lại một chút, nó nhăn mặt, hình như không muốn bước lên lăm. Thằng Tuấn hồi thúc ra về thành khẩn:

- Leo lên đi, tui chở về cho! Thiệt mà, có chuyện gì hử, sao còn đứng đó?

Chả biết suy nghĩ sao mà sau một thoáng ngập ngừng thằng Quân cũng leo lên xe cho nó chở:

- Nhà... ông ở đâu?- Nhà anh ở Phú Lâm đó nhóc!

Thằng áo vàng này đúng là muốn cà khịa đây mà. Nó cố ý làm lơ:

- Nhà tui cũng gần ở đó nè, đường số 10.- Chạy xe chậm chậm nha, anh sợ ai chạy xe nhanh lắm!

Wao, sao không nhân cơ hội này mà trả thù thằng chả kia chứ, cái gì chứ lạng lách, đánh võng thì nó cũng có máu mặt lắm à nha. Thằng Quân vừa nói xong là nó nhẹ nhàng lướt qua giữa chiếc xe tải và xe buýt phía trước. Thằng Quân ôm nó thật chặt rồi nói lớn:

- Nếu nhóc muốn anh ôm thì cứ nói một tiếng, không cần phải làm vậy!

Má ơi, thằng áo vàng này đúng là khó xài thiệt! Làm như mình cần và muốn nó ôm chắc. Đúng là không thể trả thù nó bằng cách chạy nhanh được:

- Trời ơi! Con trai gì mà sợ chạy xe nhanh cha! Chỉ có mấy đứa con gái mới như vậy thôi!

Thằng áo vàng vẫn ôm eo nó cứng ngắt dù tốc độ đã được giảm xuống mức gần như xe đạp, nó chân thành khổ sở thú nhận:

- Tại hồi nhỏ, anh hay bị xe đụng nên lớn lên đâm ra sợ xe, mấy con bạn anh mà chạy xe là nhóc không có cửa hử khói đầu chứ ở đó mà phân biệt kiểu con trai, con gái ai chạy xe nhanh hơn ai!

Thằng cha này vừa tâm sự, vừa đá giò lấy cũng khá ghê. Hình như nó nói chuyện không lại những vấn đề chống trả một cách yếu ớt và càng lúc càng thảm bại:

– Ông buông tay xích ra coi, làm như ghê tui không bằng, tự nhiên ôm cứng ngắt cha nội!

Trong lúc nó đang chờ đợi câu đáp trả của thằng Quân với hàng ngàn lời tiên đoán sẵn trong đầu thì thằng Quân mỉm cười nói:

– Ủh quên, cho anh xin lỗi.

Trời àh, nó hiền từ khi nào vậy trời. Thằng áo vàng tiếp tục hỏi nó:

– Ủa Tuấn mấy tuổi rồi, mà sao nhìn mặt già vậy?

Má ơi, câu nào cũng móc họng nó hết thằng áo vàng này thiệt. Chưa hỏi tuổi mà biết mặt người ta già.

– 18! Hỏi chi vậy?- Thấy cái mặt tướng 30 rồi chứ, chắc ăn chơi dữ lắm đây!- Còn ông?- Hơn kưng nhiều, dư sức để được kưng gọi là... anh iu!- Ông làm nghề gì?- Đã nói một lần rồi mà nhóc quên sao! Anh thất nghiệp!- Tui cũng đã nói một lần rồi mà ông cũng quên sao, tui ghét ai kêu tui là nhóc! “Anh iu”, nghe mắc ói!

Nó chồm người tới phía trước giả động tác của kẻ muốn buồn nôn. Thằng Quân lấy tay bóp cổ nó rồi phá lên cười:

– Vậy hả, dữ quá, nhóc iu cho anh xin lỗi nha! Ha ha!

Thằng Quân này nó hiền từ khi nào cũng chẳng biết nữa... tới Mùi Tàu bỗng thằng Quân chồm sát vai nó hỏi:

– Giờ về nhà làm gì?- Ngủ chứ làm gì cha? Khuya tới giờ làm mệt muốn chết, sáng còn phải đi thi! Sao nó không cho thi vào buổi tối như lúc đi học nhỉ!- Làm gì mà mệt!- Tui làm bên cửa đông lạnh xuất khẩu đồ!- Oh... vậy hả? Đã hen, chắc ngán ăn của luôn ha! Rảnh không?- Chỉ!- Uống sinh tố!- Con trai mà uống sinh tố gì cha! Đi cà phê đi!- Anh không thích uống cà phê! Sinh tố đi!

Chả hiểu sao nó gật đầu nữa. Hình như hôm nay là cái ngày mà thằng áo vàng ít đáng ghét và khó ưa nhất từ trước tới giờ kể từ khi nó quen biết.

7. Chương 7

Hắn chỉ nó cái quán khá ọp ẹp, bán hẻm bà lăng xán cầu nào là: ngêu, sò, ốc, hến, tôm, cua, hột vịt lộn và cả nước ngọt, sinh tố nữa. Bàn nhựa ghế lùn dạng như quán lề đường rẽ tiền ấy. Đó giờ nó toàn dẫn gái đi ăn uống ở những nơi hơn mức bình dân một tí chứ không dám nói là sang trọng, chưa bao giờ nó đặt chân tới địa điểm tồi tàn giống như vậy cả. Thằng áo vàng tự động dọn bàn, lấy ghế, lựa chỗ mời nó ngồi như thể đây là quán ruột của nó vậy. Sau khi nhìn nó mỉm cười một cách khó hiểu thằng áo vàng nói:

– Thủy! Cho anh hai ly sinh tố cam dâu nha! Đừng có bỏ đường nhé, anh bị tiểu đường!

Đứa con gái trong quán nghe nó nói vậy bèn cười lớn:

– Không bỏ đường mà chế nhiều sữa chứ gì phải không anh Quân?

Nó cười đáp trả:

– Hi hi! Chỉ có em là hiểu đúng ý anh!

Hơ, tên này xem ra cũng biết ghẹo gái đó chứ! Bỗng nhiên nó chợt nhớ ra thằng Quân vừa kêu món nên nó phải đổi:

– Tui không uống sinh tố đó, món gì lạ hoắc!- Ngon lắm, thử đi nhóc, thức khuya, làm mệt uống món đó vô khỏe lắm!

Nó khoát tay, hướng về cô bé bán quán, nó phải chống đối ổng tới cùng:

– Không cần! Còn món gì khác không em?

Thằng Quân cũng không vừa, đúng là nó muốn ba gai với thằng Tuấn:

– Uống cam dâu đi! Kêu món khác nhóc trả tiền đó! Uống theo ý đứa nào thì đứa đó trả tiền.

Nó cười ranh mãnh, tiền bạc với nó không thành vấn đề:

– Ông nói đó nha! Thủy! Hai ly cà phê đá không đường! Khỏi làm sinh tố!

Nó cũng bày đặt bắt chước kêu người ta là “Thủy” nữa, làm như quen thân lắm không bằng. He he he, nhìn thằng Quân với con Thủy trở mặt lên mà lòng dạ nó hả hê hết sức. Nếu nó đoán không lầm qua cách nói chuyện lúc nãy thì tên Quân không biết uống cà phê! Còn mê đồ ngọt nữa chứ. Phen này cho mày chết. Thằng Quân chắc bị hổ nên im re. Hai ly cà phê không đường được em Thủy mau chóng đem ra, nó mỉm cười ranh mãnh:

– Uống đi... “anh iu”!- Không có sữa sao mà uống! Vì anh thì không uống đường được, cho thêm tí sữa đi Thủy ơi!

Nó khuấy đều ly cà phê (dù chả có miếng đường nào trong đó) nói băng quơ:

– Vậy là anh muốn uống theo ý anh àh? “Anh iu”!

Hiểu cái cụm từ “theo ý anh” đang ám chỉ điều gì nên thằng Quân im re. He he, tiếng “anh iu” bây giờ thốt ra sao mà dễ chịu quá xá, coi như nó trả đũa được từ từ rồi. Tên Quân tròn tròn con mắt, le lưỡi, xử lý ly cà phê không đường trông đến phát tội. Tra tấn được kẻ thù nó thiệt là hả dạ hết sức. Tuấn cười hỏi:

– Cà phê ngon không “anh..iu”!

Tên Quân nhăn nhó cười gượng gạo trông... đáng yêu làm sao:

– Ủh.. đồ chùa mà, không ngon sao được!

Ha ha ha càng nhìn mặt tên Quân bây giờ nó càng thấy đáng yêu đến nôn ruột. Chả bù với những lúc “đổp chất” nó tới tấp ở trong lớp. Nhưng mà như vậy thì chỉ đủ xoa dịu nó một phần nhỏ thôi. Nó phải làm một cái gì gấp trăm lần thế này mới hả hê được, dù rằng mức trả thù đó nó chưa kịp nghĩ ra. Thôi thì tùy cơ ứng biến, giống như cái cơ hội uống cà phê đen đến bất ngờ này đây! Nó đứng dậy tỏ ra sảng sái và sành điệu hết sức:

– Tính tiền đi chủ quán ơi!

Con Thủy vừa bước ra nó hớn hở ghẹo:

– Có cần người rửa ly không?

Cô bé tủm tủm cười tươi:

– Dạ hai ly cà phê đá mười ngàn anh! Ủa hôm nay anh Quân không đi với anh Tài hả?

Thằng Quân trả lời tỉnh bơ, nó nghĩ nếu tụi nó “có gì” chắc thằng Quân phải bối rối, hay là thằng Quân đang giả vờ che giấu, cái mặt nó trông chả có cảm xúc gì hết:

– Nó về trước rồi!

Tuấn thủng thẳng chưa vội móc bóp ra, nó muốn ghẹo em Thủy một chút để tăng cái... “nam tính” trước mặt thằng áo vàng này cho khỏi bị hấn kêu là “nhóc” nữa:

– Hay là anh ở đây rửa ly và bán phụ em trừ tiền nha, anh để quên tiền ở nhà rồi! Chỉ cần tối có chỗ cho anh ngủ lại là được rồi!

Cô bé không phải hạng vừa:

– Trời ơi! Đẹp trai như anh tiền đâu em trả nổi, chưa kể chỗ em chỉ có một phòng hà anh ơi, anh mà ngủ chung với em, em không đảm bảo an toàn cho anh đâu. Anh không có tiền thì để anh Quân trả!- Ơi em ơi, anh thà đi ở đợ hay đi ăn xin chứ cũng không thêm nhờ vả nó đâu!

Thằng Quân cười:

– Trả tiền đi rồi về, màu mè quá!

Nó thọt tay vô túi, một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng rồi chuyển qua tay nó. Ủa cái bóp nó bỏ vô túi đâu rồi trời. Má ơi! Cho con xin! Mồ hôi hột nó bắt đầu tháo ra. Thằng Quân thì ngồi đó tỉnh bơ. Cô chủ quán đang khoanh tay chờ lấy tiền nước. Nó thò tay qua túi khác, tất cả đều trả lời nó bằng cảm giác một ca nước lạnh tạt vào người. Theo thói quen nó bắt đầu sờ đến các túi áo, túi quần phía trước.... nó vọt miệng:

– Ủa cái bóp đâu rồi ta?

Thằng Quân nhếch mép:

– Có nhớ là đi học có đem theo bóp không đó!

Hên quá, nó bóp vô túi áo thấy cộm cộm, chắc là có tiền giấy trong đó: 3000 đ tiền thằng giữ xe thối lại khi này. Rõ ràng nó có đem theo bóp mà... nó nhăn mặt:

– Hồi này lúc đi tui nhớ rõ ràng có móc bóp ra đưa thẻ sinh viên cho bà giám thị mà?- Chắc là để quên trong lớp hả? Quay lại kiểm coi!

Mặt mày thằng Quân cũng thoáng chút lo lắng. Thật tình điều đầu tiên nó nghĩ tới là bị thằng Quân chơi, giấu cái bóp của nó, nhưng mà bây giờ nó biết là điều đó là không đúng. Nó thở ra, không dám nhìn mặt cô chủ quán luôn. Thằng Quân phẩy tay con Thủy nói:

– Bạn anh quên đem tiền rồi, anh cũng không có đem theo nữa, hay là em cầm đỡ 3000 đi, cho anh thiếu chút anh về nhà lấy tiền ra trả cho em.

Con Thủy đập vô vai thằng Quân một cái:

– Ông nội mắc dịch, quên đem tiền thì để bữa nào ghé trả, bày đặt màu mè! Chán ông quá, làm như cái quán này xa lạ với ông lắm!

Thằng Tuấn thẳng thốt nhìn thằng Quân nói:

– Trời! Ông đi học mà không đem theo tiền hả?

Thằng Quân tỉnh bơ:

– Không!- Tiền đâu gửi xe?- Thằng Tài chở nó trả.- Trời bó tay với ông này luôn!

Ở thành phố này mà đi ra đường không đem theo tiền dân tui đúng là chuyện lạ. Thằng Quân quay qua hỏi thằng Tuấn:

– Giờ sao, quay lại trường kiểm nha!- Tui nhớ có bỏ lại vô túi rồi mà ta? Không lẽ rớt dọc đường...

Thằng Quân nhướng ánh mắt khinh bỉ lên hỏi nó:

– Ý nhóc nói là... anh móc túi nhóc chứ gì!

Thằng Tuấn khổ sở nói:

– Thì lúc đầu cũng có nghi vậy nhưng mà... chắc không phải.

Quân lắc đầu nói:

– Đúng là dân thành phố có khác! Cái gì cũng nghi kỵ người khác cho được. Mẹ anh nói đúng ghê!- Chứ ông dân gì mà nói?- Anh dân quê “chăm phần chăm” nhóc ơi!

Trời, ông nói ông dân quê... sao giống khoe mẽ quá vậy nè. May mà là dân quê mà còn nói chuyện kiểu đó...

– Ông mà là dân thành phố thì ai chịu đời cho thấu trời!

Thằng Quân nói với con Thủy:

– Thôi lỡ thiếu thì cho thiếu luôn đi em! Lấy anh 2 ly sinh tố cam dâu ra đi!

Thằng Tuấn tròn trĩnh con mắt lên nhìn trong khi thằng Quân thì tỉnh bơ:

– Uống cho anh có sức, rồi đi tìm lại cái bóp cho nhóc. Tiền sinh tố coi như là của anh thiếu! Đừng lo! Thôi đi cha, đã không có tiền còn làm sang... bó tay ông luôn! Ở dưới quê thì chuyện này đâu có sao! Phải không Thủy?

Hic hic hình như ổng cố ý khoe cái thương hiệu “dân quê” của mình ra trước mặt nó thì phải. Và bây giờ là lúc thằng chả bắt đầu trả đũa:

– Ngồi xuống đi... “nhóc iu”! Anh trả tiền nên bây giờ chịu khó uống “theo ý anh” nha!- Tui không biết uống món đó!- Vậy trả tiền cà phê đi!- Chút tui quay lại trả!- Ở đời này, mẹ dưới quê dạy đừng nên tin lời mấy đứa ở thành phố nhóc ơi! Nhóc bỏ đi luôn thì sao? Anh chịu trận hả? Ông dám nghĩ tui như vậy hả? Anh thì không dám nghĩ gì đâu, nhưng mà trái tim anh mách bảo nhìn mặt em không đáng tin chút nào.

Trời ơi! Thằng tiểu nhân này đang chơi lại nó đây mà. Giọng điệu hằn sao mà bình tĩnh và đều đặn đến lạ đời.

– Giờ ông muốn gì!- Thì mình uống sinh tố xong rồi đi tìm bóp cho nhóc! Còn nhóc không muốn “chịu QUA” thì nhóc tự trả tiền rồi muốn đi đâu thì đi, coi như đường ai nấy bước, ta không còn nợ nhau!- Sến mắc ói!

Bé Thủy bưng hai ly sinh tố ra xen vào:

– Hay là anh Tuấn lột cái quần ra để ở lại quán em làm tin đi, khi nào có tiền thì quay lại chuộc, chứ em có biết anh là ai đâu! Phải chỉ anh Quân chịu đứng ra bảo lãnh thì em còn dám...

Trời ơi, con quỷ này hùa theo thằng kia “chơi” nó đây mà! Tên Quân bắt đầu giở cái giọng ngọt ngào tới thấy ghét ra:

– Uống thử món sinh tố này cho có sức rồi mình lên đường đi tìm bóp cho nhóc!

Ồi, nó phát nôn mửa với cái kiểu cách nói chuyện cà rồn của tên này quá đi thôi:

– Nè, tui là con trai, ông đừng có giở giọng điệu ảo lã đó ra chọc ghẹo nha! Tui không thích! Bộ ông là bóng hả? Sao thích đi ghẹo con trai nhà lành thế? Anh không phải bóng như “trai nhà lành” nghĩ đâu nha!

Nó cười khinh bỉ:

– Không phải bóng sao lại cứ giở giọng ra tán tỉnh tôi như trai với gái thế? Vì anh... yêu nhóc!- Nhảm! Yêu tôi vậy là ông là bóng rồi!- Ủ, nếu yêu nhóc là bóng thì... anh là bóng!

Nó quyết định trả treo tới cùng:

– Còn thằng Tài của ông đâu? Wao, nhóc biết chuyện của anh với thằng Tài nữa àh...- Xì, cái đó trong lớp ai mà chả biết! Thấy gớm! Nhóc đang ghen àh! Tụi anh mới chia tay tức thì rồi!- Ghen ông hả? Mắc ói! Tui thấy gớm ông thì có!

Cái món sinh tố cam dâu xem ra cũng không tệ. Sau khi nó làm lảng một hơi lảng cóng tên Quân bèn nhìn nó mỉm cười:

– Ngon hơn cà phê không đường hen? Uống không chứa giọt nào cho ruồi bu luôn!- Kệ tui!

Sau đó giọng điệu hằn tuôn ra cứ như là trả bài:

– Lê Hoàng Anh Tuấn, tên đẹp mà tính xấu, sinh ngày 4 tháng 5... còn quá nhỏ mà cái mặt già như khi bị vú khí đá. Luôn mang kèm bao cao su bên người, đúng là dân chơi thứ dữ, chưa có bằng lái vậy mà dám chạy xe gắn máy phân khối cao, còn “đôn” lên nữa chứ! Chưa yêu ai thật lòng nên không thấy nhét kèm tấm hình con nhỏ xấu số nào vô... Ha ha ha!

Tên Quân thao thao bất tuyệt một lèo, vừa đưa thông tin vừa kèm theo nhận xét tới tấp khiến nó chuyển từ bất giờ này sang bất ngờ khác mà không kịp suy nghĩ hay phản ứng gì cả.

– Tính tiền Thủy ơi! Tiền dư để dành đó khỏi thối, anh sẽ ăn uống rồi em cứ việc trừ dần.

Vừa nói hần vừa lôi cái bóp đen trong balo ra và tự nhiên móc tờ polyme 200.000đ mới cấu trong đó đưa cho bé Thủy rồi chìa cái bóp ra trước mặt thằng Tuấn:

– Nhìn quen thuộc không nhóc? Lần sau nhớ cẩn thận hơn nghen! Kéo phải lột quần để lại làm tin đó! Thôi anh về nha! Hẹn gặp lại!

Thằng Quân đeo cái Balo và biến mất ra khỏi quán để lại nó đang ngồi như tượng đá và bắt đầu tua lại dòng suy nghĩ cho những gì vừa diễn ra. Hần đã tiếp tục bị thằng Quân chơi một vỏ nữa... cái bóp trước mặt là của hần và thằng khốn nạn Quân vừa móc trong đó ra tờ polyme trị giá cao nhất đưa cho Thủy. Thậm chí hần còn lục lọi tất cả góc ngách trong đó mới biết được vụ... ôi giờ ơi! Sao mà muốn nắm đầu lên gối vô mặt thằng Quân cho hả căm thù thế này. Bé Thủy nhìn hần cười toe toét trông cứ như là nhạo báng vậy....

Hôm nay thằng Tài thật sự khiến mình thất vọng quá, chỉ vì một lời nói nhỏ nhất của thằng Kỳ Trương mà nó lại ngại ngần không dám ngồi kế mình và hơn thế nữa là nó còn hèn nhát chối bay bằng đủ thứ lý do ngô nghê. Mình đang tự hỏi với bản thân là liệu có nên tiếp tục hy vọng và đấu tranh không? Liệu rằng mai này nó có dám cùng mình đối diện với cuộc đời không? Hay cuối cùng vì dư luận, vì lời nói của nhân gian, vì cái sĩ diện, cái danh dự hảo huyền của dòng họ mà nó sẽ quay lưng bỏ mặc mình trên con đường phía trước? Thật sự mình rất căm ghét những thằng con trai hèn nhát như thế, chẳng ra vẻ đàn ông gì cả. Tình yêu đó là cái gì mà tại sao có người lại phải hoảng sợ chứ? Tại sao là một lẽ hoàn toàn tự nhiên mà con người ta ngại ngại, không dám đối diện, công nhận thậm chí là chối bỏ? Thượng đế ơi cho đến khi nào con mới tìm được một nửa của mình trong cuộc đời này chứ hả? Nhưng đứa nào hèn nhát như vậy thì đừng mong yêu con và được con yêu lại!

À... cũng là ngày hôm nay mình lại nhận ra thêm một điều là thằng nhóc Tuấn thật sự không đáng ghét như mình nghĩ, chắc tại hôm nay “chơi” được nhóc ta một cú đau điếng nên mình vui đến thế. Lần đầu tiên được ngồi sau lưng ôm nhóc ấy cảm giác thật hả hê. Không phải vì mê trai mà làm vậy đâu nha, làm cho bỏ ghét đó! Nghĩ tới cái bao cao su trong bóp của nó mà rung mình. Chẳng lẽ nói mình gớm ghiếc nó chứ nhỉ? Nghĩ tới cảnh nó chung chạ với không biết bao nhiêu là người mà nó không chút yêu thương mình đã cảm thấy tởm lợm lên luôn rồi nè, nhưng mà không thể dối lòng là mỗi khi được gần bên và chọc tức nhóc ấy vui ới là vui.

Có lúc mình đã tự hỏi rằng mình có thích nó không? Không thể nào được! Hạng như nó thực sự là không xứng với mình, nghĩ sao mình lại xếp hàng chung với những đứa con gái không ra gì của nó nhỉ? Đừng có mơ! Với lại nhất định không được! Mình không được mang trong đầu cái suy nghĩ không chung thủy được. Mình đang theo đuổi ai chẳng lẽ mình quên rồi sao? Nhất định ngày mai không nghĩ, không quan tâm, không để ý tới thằng nhóc đó nữa. Ủa mà cái câu nói: “Bạn có thể thích nhiều người nhưng yêu thì chỉ duy nhất một người” thì có đúng không ta? Mình nên xếp thằng Tài vào dạng yêu hay thích? Cả nhóc Tuấn nữa, có nên xếp vô danh sách những người mình thích không?

8. Chương 8

Hôm sau vừa bước vào lớp thì nó thấy cảnh tượng thằng Kỳ Trương và đám con trai đang ra sức tra tấn bằng những lời chọc ghẹo khi thằng Quân và thằng đầu đình không còn ngồi kế nhau nữa:

– Ôi, có gì mà giận nhau dữ vậy, tao nói giỡn chút xíu mà Quân, ngồi sát vô em Tài của mày đi chứ!

Vừa nói thằng Kỳ Trương tiến tới kéo ghế thằng Tài về phía thằng Quân. Đám khác thì ôm thằng Quân kéo về thằng Tài. Hôm nay chẳng thấy thằng Quân mỉm cười như mọi khi nữa, còn thằng Tài thì trông thật khổ sở. Tội nghiệp chắc nó khó chịu lắm, nhưng mà đáng đời hai thằng đó. Điệp nghiêng răng treo treo:

– Mấy thằng kia rãnh thiệt!

Thằng bạn còn lại chung nhóm với tụi thằng Quân, thằng Tài cũng hòa theo thằng Kỳ Trương chọc ghẹo, đúng là lũ con trai. Vừa thấy Tuấn bước vào lớp Quân nở ngay một nụ cười, hic hic, đáng ghét. Thằng Tuấn hất mặt lên chả thèm đáp trả mà còn đi lại phía thằng Kỳ Trương góp vốn:

– Hôm qua thi xong về đó, nó dụ tao chở nó về nè!

Cả đám nhón nháo lên:

– Ghê vậy, bữa nay thằng Quân chuyển qua dụ dỗ thằng Tuấn rồi bây ơi! Sao nữa, sao nữa, kể nghe tiếp coi! Mà có chở nó không?

Thằng Tuấn bây giờ bắt đầu là trung tâm của sự chú ý trong lớp:

– Trời ơi! Tao sợ nó hả, tao chở nó luôn chứ đâu có tè. Má ơi! Ghê lắm tụi bây ơi!- Sao.. sao? Ghê sao!

Thấy đám kia có vẻ hồi thích, thằng Tuấn bằng đầu làm điệu bộ câu giờ, nó muốn cả lớp chú ý tới lời nó sắp... bịa ra, một số đứa chịu không được nên nổi dóa lên:

– Mà làm màu giống đàn bà quá Tuấn ơi! Nói nhanh coi!- Thì từ từ chứ! Lên xe nó ôm tao cứng ngắt hà..- Trời ơi! Ghê quá.... phen này thằng Tài bị đá rồi!...- Tao hất ra nó còn ôm chặt hơn nữa!...- Wao.... nó có làm gì mà không? Có mò mẫm, bóp xóp gì không?

Thằng Tuấn đang hăng lửa bỗng nhiên như được tiếp thêm xăng thao thao bất tuyệt trước lớp, nó làm động tác giả, giọng điệu uốn éo hăng say kể:

– Nó nói: “Anh Tuấn ơi chạy chậm lại đi, em sợ xe lắm, sợ xe lắm!...”

Trước cái nháy giọng con gái của thằng Tuấn đám con trai cười nghiêng ngả ra... thằng Tuấn thì kên kên cái mặt lên nhìn về phía thằng Quân, đáp lại thằng Quân... bắt đầu cười phì. Như lấy lại tự tin thằng Tuấn nhào tới ôm thằng Quân trước sự cổ vũ reo hò của đám con trai:

– Em iu, chút tối anh chở em về nữa nha! Mình đi kiếm khách sạn nào đó tâm sự nha!- Dzô dzô, đi kiếm khách sạn nào đó đi! Dzô dzô!

Đám con trai trong lớp vẫn ồn ào như vỡ chợ. Thằng Quân chỉ chau mày một chút rồi giãn ra. Nó không cười nữa, không cũng tỏ vẻ khó chịu, chỉ im lặng. Thằng Tuấn quay qua đám con trai nói:

– Ai chứ mấy thằng đó tao rành lắm! Giả bộ quá giang mình về rồi ban đầu mời mình đi uống nước, sau đó thấy mình không đề phòng là sẽ rủ đi nhậu cho mà coi, nhậu xong thì tụi bây sẽ biết màn kế tiếp là gì rồi đó!- Cha, thằng Tuấn rành quá ta.... vậy mà có bị thằng nào... chuốc rượu chưa?- Dễ gì tụi bây, gái chuốc thì tao cho chứ con trai thì đừng có mơ nha, chảy nước miếng nhìn tao thôi!

Ôi giới ơi, bọn con trai nham nhỡ cười rần rần. Tội nghiệp cho cái lớp... vắng bóng con gái, chỉ còn biết vui vẻ với nhau bằng trò này thôi. Thằng Tuấn bây giờ lên hương thấy rõ, nó ôm thằng Quân thỏ thẻ, nhìn ánh mắt say tình mê đắm của nó mà đám con trai vỗ tay rần rần:

– Tối nay anh với em đi nhậu nha Quân. Xong rồi em muốn làm gì anh thì làm.

Thằng Tài bật dậy bỏ ra khỏi lớp. Thằng Quân cười khẩy nhìn theo. Đám con trai lại được dịp nhón nháo:

– Thằng Tài ghen bây ơi! Ghen kìa...

Bỗng nhiên thằng Quân hất tay thằng Tuấn ra và đi về phía thằng Điệp nói:

– Tân, Điệp đi uống nước, anh có đem theo cái đĩa đó nè...

“Quê độ àh nha, mình hỏi sao nó không thèm trả lời chứ? Khi người quá đáng! Còn hai thằng quỷ kia nữa, đám 3 đứa mà bỏ nó lại lớp một mình là sao chứ hả?” Đám con trai cũng im dần sau khi 3 thằng kia khuất bóng. Thấy vô tới, thằng Tài cũng trở lại lớp học, chỉ có ba thằng kia là cúp tiết. Tuấn chuyển qua ngồi kế thằng Kỳ Trương và bàn tán sôi nổi về mấy em kế toán lớp bên cạnh. Lâu lâu nhìn lại thấy vắng bóng hai thằng bạn thân và thằng áo vàng nó bất chợt cảm thấy thiếu thiếu một niềm vui nào đó, nhìn lên thì lại thấy thằng Tài đang khổ sở ngồi một mình mà không chịu chép bài vô tập.

Đến khi ra chơi nó nhào ra khỏi lớp để đi tìm tụi thằng Điệp nhưng ác nỗi, nó vừa bước ra cửa lớp thì bọn kia lại đi ngược về, lẽ nào nó quay lại theo thì khác nào nó mang tiếng vác mặt đi chung với thằng Quân sao? Sẵn tiện đám thằng Kỳ Trương vỗ vai rủ xuống căn tin nên nó vui vẻ đi theo.

Hình như thằng Quân và thằng Tài giận nhau thì phải, thấy hai tụi nó không còn ngồi kể và nói chuyện gì với nhau nữa, trong khi đó thằng Điệp thừa cơ hội quán quýt, nhờ vả thằng Quân đủ thứ chuyện. Dù ngồi chung bàn với thằng Kỳ Trương nhưng nó loáng thoáng nghe thằng Điệp rủ thằng Quân bữa nào đi uống cà phê nữa. Diễn biến nhanh thật.

Tối đó lúc ra về nó lại thấy thằng Quân đứng lóng ngga, lóng ngóng một mình trước cổng, thằng Điệp trở xe tới nói gì đó, chắc là kêu lên cho quá giang nhưng thằng Quân chỉ lắc đầu, khoảng một lát sau thì tới phiên thằng Tài ra, lần này thì thằng Quân cố ý quay đi không thèm ngó ngang hay trả lời dù cho thằng Tài cũng đứng đó nói chuyện khá lâu. Thằng Tài vừa đi mất là thằng Quân băng ngay qua đường tiến tới trạm xe buýt đứng chờ. Chẳng hiểu sao Tuấn cho xe băng qua đường và đậu trước mặt thằng Quân. Nó quẹt mũi một cái, hít thở thật sâu để bớt bối rối. Nó nói thật lớn để át mất cơn run:

– Đi xe ôm về không em yêu?

Thằng Quân hơi bất ngờ một tí khi nghe thấy tiếng của thằng Tuấn, nó chau mày một chút rồi mỉm cười lắc đầu:

– Cảm ơn! Xe buýt sắp tới rồi!- Sẵn đường “anh” chở về cho!

Thằng Quân nhìn nó cả khìa:

– Nhóc lớn hơn ai mà dám xưng “anh” với anh hả? - Giờ ông lên không? Không lẽ để tui năn nỉ?

Tên Quân mỉm cười... leo lên, kèm theo một câu nói thật đáng ghét:

– Kưng năn nỉ lắm “QUA” mới lên đó nha!- Vậy xuống xe đi, ai thèm năn nỉ ông? - “Qua” mà xuống là đừng có hối hận, quỳ gối van xin nha!- Xuống đi!

Kêu người ta “xuống đi” mà thằng Tuấn đã đề máy cho xe chạy mất tiêu. Quân có cái kiểu ngồi xe thật lạ, ý thằng Tuấn là ngồi dựa sát người chở quá. Mà cũng lạ cái thằng Quân nghĩ sao mà vừa bị thằng Tuấn sỉ nhục, quăng bom vạ chở về đi uống nước trên lớp vậy mà bây giờ cũng dám cho nó chở nữa nhỉ?

Thằng Quân ngồi sau và bắt đầu bắt chuyện:

– Còn tiền xài không? Mất 200 có tiếc không? - 200 có là bao. Tui còn cả đồng!- Ừh, hồi vậy thôi chứ anh cũng không có ý định trả lại cho nhóc đâu! Thế đó giờ đã... xài cái kia lần nào chưa? - Cái kia là cái nào? - Bao cao su trong bóp nhóc đó? - Trời ơi! Tưởng cái gì, cái đó nhóc luôn! Thằng xài mấy hộp.

Sau gần 1 phút im lặng, thằng Quân hỏi tiếp:

– Ở đâu ra? - Mua chứ đâu! - Không phải hỏi cái bao đó mà hỏi là người ở đâu ra cho mà xài thằng mấy hộp! - Quen trên mạng cũng có, ghê cũng có, đủ thứ hết đó!

Nó cảm giác thằng Quân đang rất chăm chú và suy nghĩ khá lâu những lời nó nói, sau một hồi im lặng thằng Quân lại hỏi:

– Thật không? - Bình thường, bộ đó giờ ông chưa quan hệ với ai bao giờ hả?

Thằng Quân chỉ im lặng thay cho câu trả lời và hơn thế nữa, thằng Quân bỗng nhiên ngồi xích ra xa nó hơn một chút thì phải. Thấy không khí khá ngột ngạt nó nói:

– Cái đó thằng con trai nào không có! Chỉ có mấy thằng có vấn đề về giới tính mới chưa quan hệ với ai thôi! Ông già vậy mà chưa quan hệ với ai thì đúng là lạ thật!

Thằng Quân chẳng nói chẳng rằng, chẳng ừ chẳng hử mãi tới khi đến công viên Phú Lâm chạy ngang qua những em gà móng đỏ đứng đây đường nói mới chỉ tay hỏi:

– Trong số đó có những em này nữa àh!

Nó le lưỡi:

– Nghĩ sao vậy ông nội, ghê tui hằng hà xài còn hồng hết, ba cái thứ dạt ra đường này đựng tới là lôm chôm với sâu riêng không! Tui còn yêu đời lắm!

Hôm nay thái độ của thằng Quân thật lạ, mắc sùng bố hay gì áh, hồi đã rồi im. Nó cũng chẳng quan tâm nữa, nhưng mà kể cho thằng đó nghe những chiến tích như vậy nó lấy làm tự hào lắm! Tối bùng binh Phú Lâm thằng Quân bước xuống cảm ơn nó thật nhẹ rồi quay phắt đi về, thế mà nó cứ tưởng sẽ có một chiều nhậu hay sinh tố gì nữa rồi đó chứ!...

Càng lúc thằng Tài càng làm mình tuyệt vọng, nó hèn nhát hơn mình tưởng nhiều, chả lẽ chuyện thích mình trước lớp cũng làm nó sợ sệt mà không dám nói thẳng vào mặt bọn kia? Mà mình có quá đáng và ích kỷ không nhỉ? Biết đâu hoàn cảnh, tính cách của nó và mình khác nhau? Mình có đang dồn nó vào thế khó xử không? Mà mình thấy nó cứ phản ứng cái kiểu giống như đang tố cáo là giữa hai thằng đang “thực sự có vấn đề” thật nực cười. Mình thì không buộc nó phải công khai chỉ cần nó không cảm thấy điều đó là xấu hổ và cần phải giấu diếm, che đậy là được. Hôm nay nhóc Tuấn chọc mình hình như khiến thằng Tài không vui cho lắm thì phải điều đó làm mình tự nhiên cảm thấy vui, phải có gì nó mới như vậy chứ!

Hừ còn một chuyện nữa, thằng nhóc “bông tai bên phải” hôm nay dám bêu rếu mình trước lớp nữa chứ, nhìn cái mặt hần lúc ôm mình chọc ghẹo thật khiến mình muốn cắn một cái gì đâu, thật là con nít quá đi thôi! Tại sao mình không ghét khi nó làm như vậy nhỉ? Tuy nhiên cũng có khá nhiều vấn đề mà mình cần lý giải: Tại sao mỗi lần nói chuyện với nhóc ấy mình lại cảm thấy nó lạ lạ và khó tả thế nào ấy! Không hiểu sao mình lại leo lên xe cho nó chở về lúc tối nay nhỉ? Nó đáng khinh lắm mà. Và tại sao mình lại khó chịu khi biết lịch sử chơi bời của nó chứ? Tại sao trong lớp nó tỏ vẻ nhạo báng mình nhưng khi ra về, lúc đi chung lại nói chuyện với mình khá thân tình và vô tư không có vẻ gì là kỳ thị hết là sao? Tên này khó hiểu thật! Hoặc là hần đang giả vờ đi chung với mình để moi mót thông tin lên lớp chọc tiếp, hay là hần quá vô tư lự, mà cho dù hần thế nào đi nữa tại sao trong suy nghĩ của mình tự nhiên lúc này bắt đầu hay có sự xuất hiện của hần thế chứ? Ôi Chúa ơi! Đừng nói là... thôi con đi ngủ đây! Con không biết gì cả. Đừng giỡn với con như thế nhé Chúa! Con sợ lắm. Từ ngày mai phải tránh xa đối tượng nguy hiểm này mới được.

9. Chương 9

Tự nhiên từ ngày xuất hiện câu chuyện của thằng áo vàng thì cuộc sống của thằng Tuấn trở nên đỡ nhàm chán hơn khá nhiều, nó rất thích chăm chọc mỗi tình đơn phương thâm lặng của thằng Điệp với thằng Tân dành cho thằng áo vàng. Mà nhất là thằng Điệp ấy những lúc mắc cỡ nó ọ ọ trông buồn cười đến nôn ruột. Còn thằng Kỳ Trương thì cũng bắt đầu chán ngấy với trò chăm chọc hai đứa kia trước lớp vì có lẽ nó thấy chả xi nhê gì tới thằng áo vàng.

Về phần thằng áo vàng thì đúng là có vấn đề thật, sau cái buổi thằng Tuấn chở về hôm ấy thì bỗng nhiên nó đâm ra xa lạ với thằng Tuấn luôn. Mà thực ra thì trước kia nó cũng chả bao giờ bắt chuyện trước với thằng Tuấn mà. Thằng Tuấn cười nói, hỏi thăm thì nó cười và trả lời lại, thế thôi. Cái vấn đề mà thằng Tuấn thấy ở đây là nó vui vẻ trở lại khi ngồi chung với thằng Tài và... đùa giỡn như xưa, trông thật là chường mắt. Thằng Điệp buồn rười rượi trong khi thằng Tuấn thì tức anh ách vì vẫn nuôi mối hận trong lòng chờ dịp trả đũa thằng Quân thật đích đáng....

Đang ngáy ngủ sau một ngày làm việc khá vất vả thì điện thoại của thằng Tuấn reo lên, đó là một số lạ:

– Anh Tuấn, em đang ở trước nhà anh nè, mình đi uống nước nha anh, em có chuyện muốn nói.

Tiếng của Quyên, người yêu 3 năm trời của nó vừa mới chia tay được nửa năm và thật sự chấm dứt trước ngày nó nhập học. Sau khi ngáp một cái uể oải, nó chả thèm đựng đến ly cà phê đã tan nước đá thành một lớp trong suốt phía trên, nó dựa người dài trên ghế dùng muỗng khuấy đều như muốn nhấn chìm mọi kí ức đã qua:

– Sao rồi, em sống với thằng Hoài có hạnh phúc không?

Đáp lại lời nó là câu hỏi của Quyên:

– Anh có còn yêu em nữa không?

Bất chợt nó giật mình, những kỉ niệm trước đây bỗng nhiên lại ùa về thật ngọt ngào: Trước đây mỗi khi nó đi làm về là nó qua phòng của Quyên ngủ, chiều hai đứa chạy vòng vòng thành phố ăn uống, chơi đùa, những tưởng tháng ngày hạnh phúc ấy sẽ kéo dài mãi. Còn bây giờ thì sao nhỉ? Với Quyên nó vẫn còn phảng phất một cảm giác gì đó nhưng hình như không phải là tình yêu vì sau những gì Quyên đã gây ra. Mà nó cũng không không muốn nhắc đến hay nhớ lại dĩ vãng đó nữa, nó nghĩ nước mắt dành cho cô ta đã hết. Quyên cầm lấy bàn tay của nó lay lay:

– Anh trả lời đi, anh có còn yêu em nữa không?

Nó rút tay lại, nhắm mắt, lắc đầu...

– Hôm nay Quyên kiểm anh có chuyện gì không?

Quyên như muốn chồm tới nó:

– Anh có thể đưa em đi thật xa được không anh?

Nó trở mặt nhìn Quyên:

– Đi đâu? Tại sao?

Quyên bắt đầu khóc nức nở:

– Em biết, em đã đối xử với anh không đúng, nhưng mà bây giờ em không muốn sống ở đây nữa, em muốn anh dẫn em đi đâu đó thật xa!- Còn thằng Hoài đâu? Anh còn gia đình, công việc của anh nữa... thật là điên rồ... có chuyện gì, em nói anh nghe coi!- Mình bỏ đi đâu đó thật xa rồi hai đứa mình làm lại từ đầu đi anh! Tiền thì em không có thiếu!

Nó bắt giác phải... phì cười một cái:

– Trời! Em nói chuyện sao giống trong phim quá! Bình tĩnh lại đi! Có chuyện gì?

Quyên bắt đầu khóc lớn hơn:

– Em có thai, thằng Hoài nói đó không phải là của nó mà là của anh...

Tuấn cười gằn một cái, người yêu mà cô ta kêu là “nó”:

– Thằng đó nói vậy àh? Em có thai mấy tháng rồi...- Bấy tuần...- Bấy tuần! Trong khi đó em và nó quen nhau đã năm, sáu tháng... Mà sao lại để cho có thai? Phá được không?- Em không biết nữa, thằng đó... bệnh hoạn lắm!

Tuấn định vượt miệng nói ra: “Nó bệnh hoạn sao cô theo nó mà bỏ tôi!” nhưng cậu kiềm lại được. Thay vào đó cậu nói:

– Được rồi, em về đi! Anh sẽ nói chuyện lại với nó... ráng mà giữ gìn sức khỏe...

...

Cái cách “để anh nói chuyện lại với nó” mà Tuấn đề cập chính là một cái xô nắm tay đến rướm máu miệng của thằng Hoài:

– Mày có phải là thằng đàn ông không hả thằng chó kia? Tao ghét nhất cái hạng chơi dơ...

Thằng Hoài vừa mới được hẹn ra chưa hiểu mô tê gì thì đã bị thằng Tuấn nhào tới đánh tới tấp, sau khi thấy nó nằm một đống trên cổ thằng Tuấn dí cùm tay về phía nó nói:

– Mày làm sao cho coi được thì làm, Quyên mà kiểm tao làm phiền nữa là tao chém mày đó! Nén nhớ, mày phải có trách nhiệm với vợ con mày đó!

Nói xong nó rô xe bỏ đi.....

10. Chương 10

Quân đang đi bộ về phía công viên Phú Lâm trong lúc chờ thằng Tài tới đón nó đi học. Hôm nay nó định sẽ ghẹo thằng Tài bằng một trò chơi trẻ con rằng khi thằng Tài tới nhà không thấy nó thì sẽ phải điện thoại hỏi nó đang ở đâu, nó trả lời là đã đi học rồi, để cho thằng Tài chạy tới lớp một mình, còn nó thì bất ngờ đón thằng Tài ở đây. Đơn giản vậy thôi, nhưng mà nó lại cảm thấy rất vui, khi người ta thích nhau thì làm một chuyện dù đơn giản, nhỏ nhặt đến thế nào đi nữa cũng khiến cả hai cảm thấy thật vui và hạnh phúc nếu như được làm cùng với nhau.

Chiều nay thằng Tuấn định bụng sẽ đi học sớm để vô uống nước với đám thằng Kỳ Trương bàn về một kế hoạch mới gì đó. Xe vừa tới công viên Phú Lâm, nó thấy tướng thằng Quân xách balo lững thững đi phía trước, nó chạy nhanh tới đập vào lưng thằng Quân một cái rồi giật cái balo phóng xe đi. Thằng Quân ư ớ định tri hô, nhưng thằng Tuấn chưa kịp chạy xa thì một bóng đen lướt qua, nó thấy một cái gì đó giáng thật mạnh lên lưng nó...

Đám đông bu lại, thằng Quân chạy tới. Người tập thể dục, người bán dạo lề đường, xe ôm bu lại xì xào:

– Trời ơi, mặt mũi sáng sủa vậy mà đi ăn cướp, coi coi nó có sao không? – Ủa mà hình như nó lại bị hai thằng nào đánh chặn hay sao đó? Mà hai thằng đó sao bỏ chạy mất tiêu rồi!... – Coi coi nó chết chưa? Máu tùm lum kia... – Báo công an đi! – Khùng quá! Kêu xe cấp cứu đi!

Thằng Quân chen đám đông la lớn:

– Dạ làm ơn cho con qua, ...nó là bạn con! – Ủa thằng này là thằng bị giựt đồ nè...

Quân gầy đầu:

– Dạ không phải, nó là bạn con, nó giỡn với con thôi!

Đám đông lại ồ lên:

– Ủa vậy hả? Trời ơi... vậy mà cứ tưởng...

Rồi một người khác lại lên tiếng:

– Vậy sao lúc này hai thằng nào đánh nó là sao? Giỡn nữa hả?

Quân lắc đầu:

– Dạ cái đó con không biết, dạ thôi để con chở nó vô bệnh viện. Dạ có cô bác nào làm ơn vui lòng ngồi phía sau kè nó dùm con không ạ?...

Tại bệnh viện, trong lúc thằng Tuấn được đưa vào phòng sơ cứu thì thằng Quân nhận được một cú điện thoại:

– Alô, Tài hả? uhm, ông đi học trước đi, tui có chuyện rồi, thôi có gì chút tui điện lại cho! Nhớ chép bài dùm tui nha!

Quân tắt điện thoại và bước vô phòng, thằng Tuấn lúc này đã mở mắt và nhìn nó lau lấu, lại là cái mỉm cười đáng ghét:

– Sao rồi, khỏe chưa nhóc? Xui quá trời!

Tuấn thấy khắp người ê ẩm ứ nhối, nó cố nói xui lơ:

– Xui thì chịu chứ biết sao giờ...

Thằng Quân lại mỉm cười:

– Ý anh nói xui là sao mấy thằng kia không đập vô đầu nhóc mạnh một tí nữa để anh có cháo đêm ăn, đỡ phải mắc công chở vô bệnh viện, mất một buổi học...

Trời ơi, nó đã bị như vậy rồi mà thằng Quân vẫn còn cà khía đúng là tức muốn điên lên luôn mà. Quân tiến tới gần và nhìn nó chăm chăm:

– Sao? Có cần báo về cho ông bà già tới không? Làm gì mà ra nông nổi như vậy hả nhóc? Chắc là kết quả của việc quan hệ giao du với các thành phần bất hảo mà ra chứ gì?

Cái thằng Quân này thích ba gai với nó ghê luôn đó ta ơi, nhưng mà bây giờ nó cứ như một thằng bại trận như thế này thì biết làm sao bây giờ... nó nói:

– Đừng có nói ông bà già tui nghe, ổng mà biết ổng chạy tới.. đập tui mềm mình thêm thì có!

Quân vẫn nhìn nó không chớp mắt, một cái nhìn không tìm thấy cảm xúc, không hề quan tâm tới cái người đang vừa trả lời mà cứ hỏi tiếp giống như là làm cho có vậy:

– Mà sao bị đánh ra nông nổi này?

Tức mình thằng Tuấn la lên:

– Làm sao tui biết ông nội! Tui mà biết là tui quay qua chém nó chết mẹ nó rồi...

Thằng Quân bóp mũi nó một cái:

– Hung hăng! Chửi thề nữa hả?

Rồi còn nhéo vô má nó một cái nữa chứ, thật là...

– Buông tui ra ông nội, dê hả? Tui không phải là con gái cho ông dê nha!

Thằng Quân chỉ cười...

– Không báo ông bà già rồi tính sao?

Quân vừa nói xong thì chuông điện thoại trong túi quần Tuấn reo lên, Quân quay mặt đi mỉm cười, mãi một lúc sau Tuấn mới hiểu ra được vì sao thằng khốn đó cười vì... vì tay của nó không thể nào móc cái điện thoại ra được...

– Mắc gì cười! Kệ bà nó đi, cứ để đó!

Thằng Quân sau khi cười khúc khích lại quay qua nhìn nó làm như vẻ say sưa đắm đuối lắm, chứ thật ra là nó biết tổng thằng khốn đó đang chế nhạo nó đây mà... chuông điện thoại lại reo lần thứ ba... chả biết có chuyện gì quan trọng không nữa... thằng Quân cười nói giả bộ ra vẻ miễn cưỡng:

– Thôi, cho anh... mò vô đó anh lấy ra đi! Lỡ có chuyện gì quan trọng thì sao hả bé iu...- Ông nội, đừng có lợi dụng hoàn cảnh mà... làm bậy bạ nha, ông tin tui lấy cái ghế phang một cái là tét đầu ông không hả?- Dữ quá!

Vừa nói thằng Quân bắt đầu cười và... đưa tay chạm vô đùi nó... Giống như một luồng điện mạnh chạy qua vậy:

– Lấy ra đại đi cha già, làm gì lâu vậy?

Giọng thằng Quân vẫn chậm rãi, tay nó cứ... rê rê từ từ làm thằng Tuấn nhột không chịu được:

– Từ từ chứ bé, phải cẩn thận chứ lỡ như anh đụng bậy mắc công bị phang ghế vô đầu oan ức thì sao?

Quả thật là bàn tay của tên Quân này đụng tới người nó nhột không thể tả? Đã thế hắn còn cố ý lần lần đẩy cái điện thoại lên khỏi túi nó từ từ sao mà... lâu kinh dị, chưa kể cái điện thoại đang rung nữa.... tất cả những thứ đó khiến nó như muốn oằn oại:

– Mẹ bà, có cái điện thoại mà mò như mò....

Nó chưa nói hết câu thì thằng Quân đã chau mày, nghiêm mặt lấy cái điện thoại cắc lên trán nó:

– Tính chửi thề và nói bậy hả nhóc? Anh ghét ai như vậy lắm nha!

“Kệ mẹ mày chứ!” Nó đã định thốt lên như vậy rồi đó, nhưng mà nó biết chắc rằng nó không thể nói được. Chưa bao giờ nó thấy cái thằng Pede nào bệnh hoạn như thằng này cả... cứ vờn vờn trước mặt chọc cho nó trào máu ra không thôi.

– Alô, Điệp hả? Anh Quân nè, thằng Tuấn đang ở trong khách sạn với anh! Giờ nó phê quá, không nhắc máy nổi... có gì chép bài dùm nó nha, thôi anh cúp máy àh...

Thì ra là thằng Điệp điện, chắc do không thấy nó đi học. Mà tên Quân vừa nói gì với thằng Điệp thế cơ chứ... cái tên biến thái đó!...

– Trời ơi, ai cột tay em lại thế này?

Chị y tá hoảng hồn la lớn:

– Tui nhớ là chỉ có băng quanh người em thôi mà... ai cột tay em một chùm vô đây luôn vậy?

Thằng Tuấn ngó người ra lắc đầu chẳng hiểu chuyện gì cả, mãi một lúc sau thằng khốn kiếp Quân mới từ tốn nói:

– Dạ em... cột đó chị, em sợ lúc băng nó đau, nó giãy giụa nên...

Chị y tá lắc đầu cười rồi tháo miếng băng quanh tay thằng Tuấn ra, chị lăm bầm một lèo:

– Hết chuyện giỡn... về nhà được rồi đó! Nằm nghỉ, uống thuốc, không được động dậy nhiều, ba ngày sau tới tái khám.

Thằng Tuấn nhìn thằng Quân như kẻ thù truyền kiếp, ánh mắt nó như muốn tóe ra lửa trong khi thằng Quân thì le lưỡi mỉm cười... Tuấn gầm gừ:

– Mày khá lắm đó Quân! Dám chơi tao hả?

Thằng Quân cốc đầu nó:

– Hồn láo nè, vô ơn nè...

Mỗi cái nè là một cái cốc.

– Không có anh là giờ này nhóc nằm rũ xương trong nhà xác rồi đó, không cảm ơn mà còn nói giọng đó hả? Ông là thằng hèn, tui đã bị như vậy rồi còn cố ý chơi xỏ cột tay tui nữa là sao? Đồ hèn!

Thằng Quân cúi mặt, khổ sở nói, trông cái cách đạo đức giả của hắn đúng là khiến thằng Tuấn tức chịu không được:

– Anh sợ nhóc giãy giụa! Đau!

Thằng Tuấn vẫn luôn tỏ vẻ hung hăng:

– Giãy giụa cái con khỉ mốc nè...

Kết thúc là một cái véo mũi của thằng Quân dành cho nó, hành động cử chỉ của tên này đúng là tràn trề nữ tính mà, thằng Tuấn tính đưa tay lên hất ra thì mới biết là... đau nhói. Quân lại mỉm cười...

– Nhà chỗ nào? Chi? Chỗ về chứ chi, hỏi ngộ! Thôi khỏi, giờ này về thấy băng bó như vậy ông già tuốt xác tui ra... giờ chờ tui đi kiếm nhà trọ nào đó dùm đi! Chi? Tính qua đêm với anh àh?

Nó chợt nhớ nó còn một vũ khí chưa xài, thế là nó chồm cái đầu tới cụng đầu tên Quân một cái thật mạnh rồi trả lời:

– Mơ hả thằng khùng kia!

Thằng Quân xuýt xoa:

– Ấy da, nói giỡn thôi, làm dữ vậy nhóc, tại trước kia trên lớp cũng có người rũ anh đi khách sạn mà anh chưa kịp trả lời chứ bộ!

Hứ... chuyện trong lớp mà giờ này cũng lôi ra nói, nó im re, thằng Quân chửi nó mà cứ nhòai người ra sau, thiếu điều muốn ngã cả thân người vô nó vậy:

– Giờ em muốn anh chở đi đâu nè nhóc? Dê hả cha nội, ngồi xích tới trước coi! Thì giờ anh dê để mốt vô lớp em có chuyện để kể với mọi người!

Cái tên này bây giờ đem chuyện trong lớp ra trả thù đây mà, nó chả biết trả lời thế nào đành làm ngơ, lách sang chuyện khác:

– Chở tui về bến xe miền Tây!- Chi vậy?- Hồi hoài, kiếm nhà trọ ngủ. Mai về, tạm thời tránh nạn ông già cái đã, mai ổng đi tỉnh rồi!- Trời sang vậy? Có vậy cũng đi nhà trọ ngủ...- Có trăm ngàn chứ nhiều!- Rồi hồi ai đưa anh về nhà?- Thì ông đem xe tui về nhà ông cất, mai trả tui!- Wao! Tin người quá ha!

Bỗng nhiên thằng Quân vòng xe ngược lại hướng bùng binh Phú Lâm, nó la lên:

– Đi đâu vậy?- Kiếm gì ăn chứ đi đâu! Đói muốn xỉu...- Tui vậy sao ăn được?- Anh dứt cho!

11. Chương 11

Thằng Quân cho xe chạy chậm chậm tới cái quán con Thủy bán ngêu sò:

– Hay vô ăn tôm cua xào me cho thịt nhóc mau lòi ra...- Mệt, ăn cái khác đi!

Quân không dừng lại ở quán đó mà chạy vòng vo một lúc rồi dừng xe trước một căn nhà cũ kỹ khá lớn, cây cối um tùm có cổng sắt phía trước:

– Đây là đâu vậy cha nội?- Phòng trọ!- Phòng trọ gì?- Phòng trọ cho nhóc chứ gì!- Ai mượn?

Tên Quân chẳng nói chẳng rằng cứ thế tự nhiên mở cửa cổng và dắt xe nó vô như thể đây là nhà của hắn vậy. Tuấn chả biết phải làm sao ngoài chuyện tò tò đi theo. Quân dẫn Tuấn lên một cái cầu thang ngoài sân để lên tầng thượng. Đây là một căn nhà cũ, có vườn khá rộng trông có vẻ hơi hoang sơ một tí, ở thành phố mà tìm ra được một căn nhà như thế này đúng là hơi hiếm.

– Vô đây nè...- Đây là đâu!- Phòng của anh!

Thằng Tuấn giãy nảy:

Gì? Vô phòng của ông chi cha nội!

Thằng Quân làm lơ không thèm trả lời câu hỏi của nó mà mở đèn, mở quạt:

– Ngồi đó đi, anh đi mua bánh canh về nha, nhóc ăn được không? Hay thích ăn hủ tíu xào hải sản? Cơm gà xối mỡ? Mì xào bò?

Tuấn thật sự nổi giận:

– Ông dẫn tui về phòng ông chi cha nội?- Nước trong tủ lạnh, laptop trong cặp nè, ở đây wifi có sẵn, anh đi 10 phút về liền, nhớ đừng xuống đất, chó cắn ráng chịu.

Tên Quân này đúng là ngang ngược.... hắn không thèm quan tâm tới lời nói và thái độ của Tuấn mà đóng cửa bỏ đi xuống cầu thang, thằng Tuấn nhào theo... từ phía trên nhìn xuống nó thấy thằng Quân đang xoa đầu một con chó bột tổ chẳng và nổ máy xe chạy đi. Vậy là có chó thật, thằng Quân không hề nói xạo....

Thằng Tuấn quay về phòng, ngồi ịch trên cái giường nệm và bắt đầu quan sát cái mà thằng Quân gọi là “phòng của nó”. Trên vách có vài bức tranh, bức lớn nhất là hình đồng quê, có hai con trâu bước đi trên đường làng dưới lũy tre cạnh một con sông trông khá êm đềm và thơ mộng. Ngoài ra có cả bức tranh của một thằng nhóc nào đó trẻ măng mặc áo thun xanh đang giơ tay về trước biểu tượng Victory, hình như là người Nhật Bản. Còn lại đa số là hình của một thằng Á Đông nào đó lạ hoắc tên là Witwisit Hiranyawongkul. Toàn là hình con trai! Tên Quân này đúng là có vấn đề thật mà. Phòng khá đơn giản và bề bộn. Bỗng nhiên nó phát hiện thêm trên bàn của thằng Quân có một cái khung nhỏ có hình thằng Tài ở đó. Nó chụp lấy coi và mỉm cười. Phen này thằng Quân hết đường chạy tội nhé! Chứng cứ rành rành, nghĩ tới cảnh thằng Kỳ Trương mà thấy những thứ này Tuấn cảm thấy sướng rân cả người. Quân ơi, phen này em chết không kịp ngáp rồi.

Có tiếng xe chắc là nó về... Tuấn giả vờ ngồi nghiêm chỉnh lại chờ cho bước chân thằng Quân lớn dần...

– Ra ngoài sân ăn cho nó khoảng khoát, ở trong phòng mực nội lắm!

Tiếng thằng Quân kêu nó ngoài sân. Quân lục đục sửa soạn bữa ăn tối cho hai đứa và không quên chộc nó:

– Lấy tay gấp được không hay là phải nhờ anh dứt?

Nó chỉ lườm thằng Quân một cái ra hiệu: “Có chết cũng không nhờ!” dù rằng quả thật bây giờ mỗi cử động tay của nó đều khá khó khăn. Thằng Quân vừa ăn vừa kêu con chó lên.. ăn chung với nó:

– Duy Linh, Duy Linh... lên anh cho ăn nè...

Nó há hốc mồm ra trước cái tên của con chó và cả chuyện con chó hì hục leo lên cầu thang sau tiếng kêu của thằng Quân trông thật tức cười:

– Trời.. đặt tên con chó gì mà điên thế...- Có gì mà tức cười: Duy Linh!- Chó thì là Milu hay Kiki, Nô nô... lần đầu tiên tui thấy có con chó tên lạ lùng như vậy, ông đúng là bệnh nặng!- Vậy một anh kiếm vật nuôi khác đặt tên là... Anh Tuấn cho nó không đụng hàng. Ha ha ha!

Tuấn nhìn nó, lườm lườm, rõ ràng như câu nói đùa của thằng Quân chỉ khiến nó bức mình thêm và cảm thấy vô cùng nhạt nhẽo chứ có vui vẻ gì đâu, vậy mà thằng Quân này cứ cười hoài mới đau chứ, tức mình nó hỏi thằng Quân:

– Ăn xong rồi đi đâu?- Ngủ chứ đi đâu?

Thằng Tuấn tròn xoe mắt:

– Cái gì? Tui ngủ với ông ở đây đó hả? Đừng có mơ!- Chả có lựa chọn nào khác đâu! Mà đừng có lo lắng gì cả! Anh vẫn sẽ lấy tiền của nhóc. Thay vì ngủ nhà trọ cả trăm ngàn thì anh vẫn lấy đúng như vậy còn bao một cái máy tính có wifi đầy đủ xài sáng đêm luôn.- Ngủ chung với ông hả? Không đời nào! Đừng có hòng!- Chung giường luôn đó! Ha ha ha!- Ông tính giở trò gì với tui hả!

Tên Quân mỉm cười bình thản:

– Thì cũng phải để lại chút gì đó gọi là kỉ niệm để lên lớp nhóc có chuyện mà nói với thằng Kỳ Trương chứ!

Sao nó nói cái gì tên Quân này cũng trả treo lại được hết vậy nè, mà... trong khi đó tên Quân phản đòn câu nào thì hẳn cũng hòng câu đó. Tức ời là tức:

– Mệt, tui tự về được, đừng mơ mà có chuyện tui ngủ chung với ông!

Giọng điệu tên Quân vẫn bình thản đến lạ kỳ:

– Hoặc anh đưa nhóc về tận nhà, hoặc ngủ lại đây còn không thì... Duy Linh!

Nghe hẳn kêu tên một cái là con chó dường như hiểu ý chủ bèn grừ lên một cái rồi nhìn về phía thằng Tuấn làm nó chột dạ. Chắc chắn là không thể về nhà được rồi, còn ngủ lại với tên biến thái này thì... thì biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ? Dường như tên Quân đọc được suy nghĩ của hẳn thì phải, hẳn ghé sát vô mặt hẳn nói:

– Con trai với nhau ngủ chung mà sợ àh... có thai chắc? Đừng lo, anh nhớ nhóc còn một cái bao trong bóp mà... ha ha ha

Tức mình tên Tuấn chống chế:

– Con trai với nhau tui chả sợ, chỉ sợ ngủ với mấy thằng biến thái nó làm gì đó... ai biết được?- Sợ àh...- Không phải sợ mà là khinh bỉ! Đừng hòng nói khích để dụ tui, tui không phải con nít đâu!

Tên Quân có lẽ đuối lý hay sao mà im lặng, điều này khiến nó phấn khởi lên hẳn, ít nhất nó cũng đã phản đòn lại được. Thằng Quân có vẻ hơi buồn một tí trước khi bước vào phòng để làm gì đó hẳn quay qua dặn nó:

– Ăn xong, vứt hết mấy cái đó vô thùng rác đằng kia kìa... một chút bất cứ khi nào nhóc muốn, thì anh sẽ chở về nhà!

12. Chương 12

Bực mình ghê, phải chi hấn cương mà thằng Quân cũng cương tới cùng thì dễ xử, đằng này hấn đang sung sức thì thằng quỷ đó lại ỉu xiu, buồn so thì đúng là mất cả hứng. Sau khi vứt đồng thức ăn thì nó nát óc suy nghĩ bây giờ phải làm sao đây? Thật là khó! Ôi giờ ơi, đến ngay cả cái nhạc chuông điện thoại của tên đó cũng... bệnh hoạn, cái bài hát bằng thứ tiếng gì mà lần đầu tiên trong đời nó nghe:

– Alô, ủa về tới rồi hả? Ông chờ xíu, tui đem xuống liền, ừh... năm chục!

Thằng Quân vừa nghe điện thoại vừa cầm cái khung ảnh của thằng Tài chạy xuống cầu thang. Dù không muốn dòm theo hai thằng đó làm gì nhưng... nhưng... ánh mắt của nó không thể nào điều khiển được. Hai thằng đó đang đứng trước ngõ nói xì xầm điều gì đó thằng Quân đưa bức tranh cho thằng Tài rồi đi trở lên nhà. Nó giả vờ hỏi vu vơ cho có chữ thật ra nó đang rất quan tâm thái độ, phản ứng trên gương mặt của thằng Quân:

– Vụ gì dzậy?

Thằng Quân cởi áo ra tỉnh bơ trả lời:

– Có gì đâu, làm cái khung hình dùm thằng Tài cho nó tặng quà sinh nhật con ghê!

Bất ngờ thằng Tuấn vọt miệng:

– Chứ không phải ghê nó là... ông hả?

Thằng Quân lại quay qua nhìn lấy nó một chút rồi phì cười im lặng, hóa ra cái hình nó làm dùm thằng Tài chứ không phải là nó thương nhớ thằng Tài tới mức ... thiệt tình. Mà chả có sao, nó vẫn có cách để nói với thằng Kỳ Trương mà, một lúc sau thằng Quân mới lên tiếng phá tan suy nghĩ vẩn vơ của nó:

– Giờ tính sao? Về nhà hay là ngủ lại!- Ngủ nhà trọ...- Không bao giờ!- Tại sao chứ?- Nhiều lý do lắm, anh không thích và... chả còn các nào...

Thằng Quân nhắc tới vụ tiền bạc nó mới giật mình:

– Ờ quên nữa... tiền bằng bó, thuốc mem của tui...- Xong hết rồi!- Nhiều???- Chả biết!- Nhiều nói coi!- Thì cứ biết là hết đi!- Vậy thì ông cho tui mượn!

Thằng Quân lại phì cười:

– Trong bóp nhóc còn bao nhiêu?- Ai nhớ nè... mà hình như tui không đem theo nhiều lắm!- Ừh... biết vậy thì tốt! Anh cũng chả còn đồng nào cả. Bữa ăn tối là toàn bộ số tiền còn lại...

Tên này ăn nói mập mờ thiệt là nhức đầu với nó quá. Thằng Quân sau khi cởi đồ chỉ còn độc nhất cái quần sọt (trông tướng tá của nó cũng không tới nổi tệ, nếu không phải nói là khá đẹp, chỉ tiếc cái là... coi vậy mà không phải con trai) thì lấy cái laptop ra lên mạng, thằng Quân gợi ý:

– Chút ai nằm đất, ai nằm giường đây?

Wao, xem ra tên này cũng biết điều gớm, nếu vậy thì ngủ lại chắc không có vấn đề gì. Tuấn nhanh nhẩu đáp:

– Tức nhiên tui là khách phải nằm trên giường, ông là chủ nhà nằm đất là phải đạo rồi... với lại tui đang bị thương nữa mà...

Thằng Quân nhìn vào màn hình máy tính che miệng cười khúc khích:

– Vậy là có người chịu ngủ lại rồi hen, nếu thấy bất tiện và sợ sệt thì anh có thể ra sân ngủ cũng được mà, nhóc trong này khóa phòng lại...

Chả biết tên này nói thiệt hay nói giỡn mà cái mặt tỉnh bơ. Mấy cái hạng người như thế đúng là khó xài, nó buộc phải lên tiếng:

– Không cần phải vậy đâu! Ông nằm dưới đất được rồi, chỉ cần để cái cây kia kê giường tui là được! Tối ông mà lén phéng... tui cho cây dzô đầu.

Tên Quân này sao hay cười thế không biết. Nó gồi một lúc nó lại ngứa ngáy tay chân bèn leo lên giường nằm tựa lên cái gối ôm nhìn thằng Quân đang say sưa với cái lappy, hần không nhìn nó mà hỏi trống:

– Có cần tắm táp thay đồ gì không?- Khỏi! Đừng hòng giở trò...- Cởi áo ra đi nhóc, cái áo dơ hầy, rách rồi kìa!

Không đợi hần trả lời thằng Quân đứng dậy, tới mở tủ áo và quăng một cái áo sơ mi về phía nó:

– Có cần anh thay dùm không? Hay có cần anh phải quay mặt đi chỗ khác cho nhóc thay áo không?

Quân lại cười khúc khích. Sau đó hần lấy một cái khăn thấm ướt đưa cho nó:

– Lau mình mẩy đi rồi mặc vào...

Tên đó tiếp tục chúm mũi lên cái màn hình vi tính hình như chat chit với ai thì phải. Sau khi sạch sẽ mát mẻ, nằm chèo queo một mình trên giường một lúc, nó vuột miệng:

– Mượn cái máy coi, nằm một chỗ chán chết bà...

Vừa đưa cái máy cho nó thằng Quân vừa leo lên giường nằm sát bên khiến nó la bài hãi:

– Cái gì vậy cha nội? Sao ông nói: đứa nằm trên, đứa nằm dưới?

Thằng Quân xoay người qua, để tay lên bụng nó cười nham hiểm:

– Sao? Muốn đứa nằm trên, đứa nằm dưới hả? Nhóc thích nằm trên hay nằm dưới?

Oh, lần đầu tiên nghe thằng này biết giỡn bậy đó, biết mình nó hớ nó chống chế:

– Ý tui là thằng nằm trên giường, thằng nằm dưới đất...

Thằng Quân ngất vào vú nó một cái đau điếng rồi thở dài một cái, bắt đầu nhắm mắt:

– Ngốc ơi là ngốc, nói vậy mới có người chịu ngủ lại với anh chứ. Ai kêu tin chi!

Tuấn chụp lấy cái cây gõ lên đầu Quân:

– Ông liệu hồn đó! Giở trò là biết tay tui à nha!

Thằng Quân nhắm mắt mà còn mỉm cười nữa chứ, xoay qua, choàng tay ngang bụng nó, giả bộ như vô tư và ngủ say sưa, mặc cho nó đập cái cây chan chát vô tay:

– Lấy cái tay ra...

Thằng Quân càng ôm chặt hơn nữa, đến lúc nó la “đau” thì thằng Quân mới chịu nói lỏng ra nhưng tay vẫn không rời, Quân gắt gỏng:

– Để cho anh ngủ!

Thật tình là bức bối quá đi. Sau này nó thề là sẽ không bao giờ tin lời tên này nữa. Nó mặc kệ và bắt đầu dán mắt vào cái laptop. Tay thằng Quân vẫn yên vị trên bụng nó. Tiếng thở thằng Quân đều đặn trong khi nó không tài nào chợp mắt, phần vì lạ chỗ, phần vì khá ê ẩm.

Suốt đêm đó chỉ cần thằng Quân trở mình, động đậy một cái là nó quay qua nhìn ngay... chắc nó cũng lo lắng thằng này sẽ giở trò gì đó. Dù thật lòng nó tin là tên này không dám làm gì bậy bạ nhưng dù sao, cần thận vẫn hơn... Thằng Điệp Buzz nick nó:

– Êh, mày đang ở đâu vậy? Sao giờ này còn online?- Tao đang ở nhà trọ... mới bị giang hồ chém!

Thằng Điệp ngạc nhiên hỏi:

– Là sao? Sao bị chém? Sao lại ở nhà trọ?- Chiều tao đi học bị hai thằng nào chạy xe ngang qua chém, tao nghĩ chắc là đám của thằng Hoài. Vô bệnh viện băng bó, giờ phải kiếm nhà trọ ngủ đâu dám vác mặt về gặp ông già... quên nữa, khuya nay mày nói bà Nương cho tao nghỉ làm vài bữa nha...- Ủa mà sao chiều tao

điện thoại... anh Quân bắt máy nói là...- Mẹ, mày tin lời thằng đó hả? Nó chở dùm tao vô bệnh viện, có vậy cũng không hiểu! Ngu! Tao đâu có mê nó như mặt mày đâu!- Ủh, biết rồi, làm gì dữ vậy... tao cũng nghĩ ảnh đùa... ủa mà sao ổng đưa mày về mày không chịu qua nhà ổng ngủ tự nhiên đi nhà trọ chi?- Thôi mày hỏi nhiều quá! Đừng nhắc tới thằng đó nữa... tao không thích!

Điệp có vẻ uể oải khi đưa biểu tượng cái mặt đang ngáp dài:

- Ủh... thôi tao ngủ àh... phải chi tao bị chém anh Quân chở tao vô bệnh viện thì lãng mạn biết mấy mày nhỉ?- Mày bệnh quá rồi đó!

Thằng Điệp vẫn chưa hết mơ mộng:

- Tao sẽ kiếm cơ để được tới ngủ chung với ảnh... chắc là... hí hí hí- Thôi tao ngủ àh, bớt mơ mộng đi cưng...

13. Chương 13

Thằng Quân vẫn ôm nó ngủ say sưa, bây giờ mới có dịp nhìn kỹ mặt kẻ thù... trông cũng không tới nỗi tệ, hèn chi hai thằng bạn của nó bị hút hồn. Lần đầu tiên nhìn người khác ngủ say sưa như vậy đó, nó bắt giác mỉm cười. Xem ra thằng này tuy bệnh hoạn nhưng được cái tốt. Không biết sao nó thấy cái cảm giác gì lạ lạ trong người, thế là nó mở trang lauxanh.edu lên coi một chút (như một cách chống chế và chối bỏ những luồng suy nghĩ trái chiều của bản thân) rồi tắt máy. Nằm xoay mặt đối diện tên Quân vì nó không thể chạm lưng xuống mặt giường được....

Khuya đó, không biết là mấy giờ nữa, nó giật mình vì đau, nó thấy tay thằng Quân vẫn còn đặt trên eo của nó và ngủ say, mặt thằng Quân và nó khá gần nhau đến nỗi nó còn có thể cảm nhận được hơi thở nóng ấm của thằng Quân đang phả vào mặt nó, cái giường không rộng lắm và nó cũng không buồn xịch ra, tự nhiên nó lại nhìn thằng Quân ngủ say sưa. Có phải lúc ngủ ai cũng trông như thiên thần không nhỉ, đến cả cái chép môi của thằng Quân nó bây giờ cũng cảm thấy thật... dễ nhìn. Nó nhìn như thế thật lâu, nó nhắm mắt để mặc cho hơi thở của thằng Quân phả vào mặt. Oái nó sao thế này? Biến thái chăng? Nó nhắm nghiền đôi mắt và nhớ đến đoạn phim vừa xem trên lauxanh.edu và lắc đầu thật mạnh. Ôi nó khùng mất!....

Đêm khê khàng trôi qua, nó không biết đã thức giấc bao nhiêu lần và nhìn thằng Quân ngủ nữa, khi con người ta nhắm mắt hàng mi dài cong vuốt trông đẹp nhỉ? Nó ghen tức với điều đó hay nó tiếc rẽ dùm thằng đó? Hàng chân mày của thằng Quân vừa to vừa rậm rạp như hai con sâu lông đen đang bán trên trán, điều ấy làm toát lên cái vẻ nam tính, mạnh mẽ của thằng Quân nhưng mà bờ môi thì lại gợi cảm như con gái. Nó vẫn ngồi yên đó, đôi lúc nín thở để nghe rõ hơn hơi thở của thằng Quân đang tấn công rất gần vô mặt nó. Ôi nó điên mất rồi, nó giả vờ vươn vai, trở mình một cái để đặt tay nó lên eo thằng Quân, thịt tên này mát lạnh ấy, nó run rẩy nhích đầu đến sát thằng Quân một tí... thật chậm, thật khê, thật lén lút vì nếu ai thấy chuyện vụng trộm điên rồ này thì nó chỉ có nước độn thổ mất thôi. Nó nghĩ mình chỉ đùa một tí thôi xem... cái sự “pede” nó là như thế nào, nó khê mỉm cười với suy nghĩ đó. Hai sóng mũi chỉ cách nhau áng chừng 5 xăng ti mét, hơi thở thằng Quân thật rõ ràng, có cố gắng không thở, nhưng hình như càng khiến hơi thở thêm gấp gáp, có lúc trán nó đụng vào cả trán thằng Quân để hai đôi môi được xa ra một tí... nó nhắm mắt lại. Nó không hiểu nó đang làm điều gì nữa? Ánh mắt buồn buồn thắm của thằng Điệp bỗng nhiên hiện về một cách khó hiểu. Cảm giác chỉ là sự tò mò cực độ, hèn thật, đúng là nó chả có cảm giác đặc biệt với con trai được. Còn con gái thì sao? Tự nhiên hình ảnh con Quyên hiện về khiến nó thấy rùng mình. Nhỏ đó vừa làm nó thấy chán ngấy vừa kinh sợ....

Aaoo.. nó cảm thấy đau nhói và dần tỉnh, cảm giác ánh sáng tràn vào mắt thật khó chịu. Hình ảnh đầu tiên nó thấy là gương mặt của tên Quân đang ở trần tròng trực nhìn nó mỉm cười. Chiếc áo nó đang mặc thì đã bị cởi hết nút... nó định la lên thì thằng Quân lại cười nói:

- Bộ anh hí hóp hóp nhóc chắc, nằm sắp xuống đi!

Tên Quân dùng hết sức lật ngược cái lưng nó rồi thô bạo kéo cái áo lên.

– Ông làm gì vậy?- Cường bức nhóc chứ làm gì! Xí...

Vừa nói hần vừa cầm cái kéo và cắt lớp băng trên lưng nó, một tay Quân cầm sẵn bông gòn và cả linh kính những dụng cụ bà y tá cho hôm qua...

– Á đau...- Ủa... giang hồ lắm mà, mới tí xú đã la um sùm!- Má... rất quá, ông nhẹ tay dùm tui cái coi!- Chửi thề hả?

Tên Quân lại cốc đầu nó... Thật ra nó biết, tên Quân đang rất nhẹ tay, tự nhiên bàn tay tên này bắt đầu sờ soạng sắp trên lưng hần. Nhất là phần hông khiến hần chịu không nổi vì nhột:

– Ông làm gì vậy? Biến thái!- Matxa... nằm yên, chút thì biết!

Thật ra thì cũng dễ chịu, nhưng mà để tên đó mơn trớn khắp người mà hần im re thì mất thể diện quá. Tên Quân vẫn đang làm cái gọi là matxa trên lưng nó. Bổng tên này thì ào...

– Chịu khó chút xíu nha!- Là sao?...

– Á... đau quá!

Một cảm giác đau đốn, tê buốt chạy dọc ngang qua sống lưng nó, quay mặt lại nó thấy ánh mắt thằng Quân cũng đang khá căng thẳng, đọng trên trán hần là vài giọt mồ hôi tên Quân đang rắc thứ thuốc gì đó trên lưng hần thì phải. Sau đó tới một cảm giác ướt lạnh nhưng vẫn vô cùng đau rát, nó cắn răng lại. Thằng Quân lại chọt lét nó:

– Sao bớt đau chưa nhóc? Lần sau chừa cái tật giang hồ nha! Hên là cái thẹo sau lưng, nếu ngay mặt thì hết có vợ nha!

Nó nằm rên rĩ trên giường cho thằng Quân băng bó. Tên này hay dùng tay bóp cái eo nó nhột không chịu được. Nhưng dù sao cũng làm nó bớt đau. Tên Quân xoa đầu nó:

– Phù... xong hết rồi, đau nhiều lắm không hả? Nhóc hên lắm đó nha, vì là người đầu tiên được anh săn sóc đó! Nằm một chút cho đỡ đau rồi đánh răng, thay áo. Anh đi mua đồ ăn sáng đây! Cơm sườn, hột gà ốp la nha!

Bao giờ cũng vậy. Tên này nói là làm và chả bao giờ thèm ngó xem nó có đồng ý hay không. Ôi chúa ơi, hần thoa cái gì lên lưng nó mà vừa đau, vừa nhột thế này. Hết má hần đến bà Nương gọi điện hỏi thăm, ai nó cũng trả lời qua loa rồi cúp máy. Tiếng thằng Điệp oang oang trong điện thoại:

– Mà đang ở đâu vậy? Để tao với thằng Tân chạy qua coi sao?- Tao không sao đâu, để... chút tao chạy qua tụi bây, khỏi ghé đây vì tao cũng sắp trả phòng rồi!- Ủh thôi có gì điện cho tao nha!...

– Nè ăn đi nhóc!

Tên Quân đưa hộp cơm ra trước mặt hần mỉm cười:

– Cái này là đồ ăn mua thiếu người ta đó! Ăn rồi nhớ trả nợ nha!

Tiếng nhạc chuông kinh dị của thằng Quân vang lên réo rắt:

– Alô, ủa tới trước nhà rồi hả? Chờ xí, anh xuống mở cửa!

Chuyện gì vậy trời, thằng Tuấn thăm nghĩ và cảm thấy bất an, kệ bà, đói quá, giải quyết hộp cơm này xong rồi tính. Quân mở cửa phòng, thằng Điệp và thằng Tân bước vào, nhìn thấy cái cảnh khá mát mẻ của nó trên giường. Nó cái mặt đang đỏ rần rần, nuốt cơm muốn không nổi. Nó ứ ớ:

– Tao... tao...

Thằng Tân cười:

– Khỏi thanh minh, thanh nga gì hết, tao hiểu mà...

Thằng Điệp nghiêng răng nói thêm vô:

– Trời ơi, vậy mà dám gạt tao, ghê chưa... hóa ra là qua đây ngủ! Ám áp quá ha! Hèn chi hồi nãy không cho tao qua rước, tao nói rồi, không muốn người ta biết thì đừng nó làm!

Tên Quân le lưỡi, nhún vai, lắc đầu:

– Anh vô tội, tình ngay lý gian à nha...

Tự nhiên thằng Tuấn trở nên tỉnh bơ giọng ông nội:

– Ủa mà tụi bây đi đâu mà sáng sớm mò qua đây vậy?

Thằng Điệp ba gai:

– Đi coi... mày làm cái gì ở đây chứ đi đâu!

Thằng Tuấn xua tay:

– Nhảm, tao hỏi thiệt chứ bộ.

Quân trả lời dùm:

– Tụi nó đi hỏi bài...

Tuấn vẫn không chừa cái tật:

– Sáng sớm đã mò qua nhà người ta... đúng là thứ đồ...

Thằng Tân đốp ngay:

– Còn hơn cái thằng... lách qua đây ngủ luôn! Ở đó mà nói tụi tao!

Tuấn vẫn gân cổ cãi lại:

– Tại tao bị thằng đó dụ dỗ, ép buộc chứ bộ, tao đâu có lựa chọn nào khác..

Quân mỉm cười còn thằng Điệp thì le lưỡi:

– Mắc ói, mày không chịu thì ai ép nổi mày!

Tuấn vẫn ương ngạnh:

– Ủh thì tao... chịu đó, mắc mớ gì tụi bây! Ghen hả? Cần không tao cho đó. Ai mà thèm!- Thôi thôi, cho anh xin. Điệp đừng ghẹo nó nữa, nó điên lên nói bậy bạ tùm lum. Qua đây hỏi bài hay cãi nhau, chút có gì đưa nó về nhà dùm anh luôn. Một chết với thằng đó!

Tuấn hậm hực nằm trên giường, hình như ông ta muốn nhờ hai thằng bạn tổng cổ nó về thì phải, làm như nó là cái của nợ không bằng, đáng ghét! Nó lắng nghe ba thằng kia bàn bạc về bài học mà thiếp đi lúc nào chả hay. Nó tỉnh dần vì tiếng ồn nghe được một cách mang máng dù rằng mắt nó vẫn còn đang nhắm:

– Dậy về kìa thằng quỉ, giả bộ ngủ để ăn dằm nằm dề ở nhà người ta luôn hả?

Tiếng của thằng Điệp không lẫn vào đâu được, thằng Quân lên tiếng bênh vực:

– Thôi kìa, nói nhỏ nhỏ thôi, để nó ngủ chút xíu, anh đưa nó về cũng được, chắc tối qua rêm mình quá nó không ngủ được...

Nó mở mắt, choàng tỉnh và ngồi dậy:

– Xì.. về thì về mày! Tao không phải như mày đâu mà giả bộ này với giả bộ nọ, làm như tao mê nó lắm không bằng...

Thằng Tân ngó lơ cười:

– Ai biết nè...

Thằng Quân xua tay:

– Thôi thôi, đừng chọc nhóc nổi cáo lên, nó lại nói bậy nữa, để nó rửa mặt rồi chở nó về dùm anh cái đi!

Hừ, tên Quân này xem ra hiểu ý nó đó! Tốt nhất là đừng nên chọc nó. Thằng Tân chở nó ra khỏi cổng, Quân vẫn nhìn nó chằm chằm và nụ cười luôn túc trực trên môi. Dù muốn hả hê nói lời cảm ơn nhưng mà cái mặt hằn thấy ghét quá nên khỏi nói thì hơn. Thằng Tân nháy giọng ông Quân dặn dò:

– Nhóc ôm anh chặt vô nha, không anh rờ ga là nhóc té lòi bản họng ra luôn đó nha!

Tất nhiên là sau đó thằng Tuấn bị hai thằng bạn thân dồn vô góc quán mà hỏi cung:

– Sao hả? Nói coi, ngủ chung với chàng sướng thế mà chối bay bậy là sao? Mà chuyển hệ hồi nào vậy hả Tuấn?

Thằng Tân thì hỏi cạnh khoe, trong khi thằng Điệp thì đầy bức xúc:

– Mà phải biết cái gì ăn ra ăn, cứt ra cứt. Tao “me” lâu lắm rồi còn chưa dám “sờ vào hiện vật” vậy mà cuối cùng mà “phổng tay trên” là sao? Thằng Tân còn chưa dám làm vậy với tao thế mà... Đừng nghĩ đẹp trai rồi chơi dơ vậy nha!

Thằng Tuấn thiệt tình muốn điên cái đầu với hai thằng bạn của nó luôn, phải nghĩ cách làm sao vừa chơi thằng Quân vừa minh oan cho sự trong trắng, vô số tội vạ của nó mới được. Sau một hồi cho hai thằng bạn chất vấn nó giả vờ khổ sở nói:

– Thiệt tình... Tụi bây bị thằng đó bỏ bùa mê thuốc lú hay sao rồi, mà nghĩ sao cái mặt tao như vậy mà đi mê thằng đó? Đã nói rồi mà gu của tao không phải là con trai. Nó tò tò theo tao rồi thấy tao bị đánh rồi chở tao vô bệnh viện rồi lôi tao về nhà bắt ngủ với nó còn lấy con chó ra hù tao thì thử hỏi tao phải làm sao bây giờ?

Thằng Điệp giãy nảy lên:

– Cái gì? Mà nói thật không? Anh Quân mà như vậy hả?

Tuấn quả quyết, và nó tin là thằng Quân sẽ không phản đối mà phản phé lại nó:

– Không tin thì đi hỏi nó đi!

Bỗng nhiên mặt thằng Tân sáng rực lên:

– Êh! Vậy rồi ngủ chung... ổng có làm gì mà không?

Thằng Tuấn liếm môi vô tư nói:

– Mà nghĩ coi mấy thằng Pede mà có dịp ngủ chung với trai thì liệu nó sẽ có làm gì không?

Vừa nói xong thì 2 cái cốc đầu cùng một lúc bay tới nó:

– Êh, đừng chạm vừa phải thôi nha thằng kia!

Thằng Điệp nói:

– Khỏi, tao không thèm hỏi mày nữa. Tao sẽ hỏi anh Quân. Mà là kho đạn. Tin mày bán lúa giống.

Thằng Tuấn hừ mũi:

– Không tin thì thôi mày, tao cũng không thèm kể những thước phim hấp dẫn trong đêm đó cho tụi bây nghe đâu...

Thằng Điệp lại cười chế giễu:

– Thôi, mày nói vậy là tao đủ hiểu rồi. Ai chứ chứng bệnh hoang tưởng của mày tao không lạ. Cũng hên xem tin mày, nếu không là tao đã nghĩ xấu về anh Quân rồi....

Thôi chắc lần này con giận ông trời luôn! Ông giỡn kỳ với con quá hà, ông làm con khó chịu cực kỳ luôn đấy ông có biết không? Con đang tự hỏi tại sao từ ngày có thằng nhóc “bông tai bên phải” xuất hiện thì cuộc sống của con hình như bị xáo trộn hơi bị nhiều. Con không muốn điều đó chút nào cả! Tại sao cái cảm giác nó mang đến mỗi khi con ở bên cạnh nó lại... rất khác, rất đặc trưng như vậy chứ? Con đã không muốn nghĩ tới nó nhiều trong khi đó ông lại cố tình đẩy nó vào để trêu ghẹo con, phải chăng ông đang muốn dùng nó để làm phép thử tình cảm của con với thằng Tài? Ông nghĩ là con có thể dễ dàng thay đổi chạy theo người mới đến vậy hay sao? Coi chừng chính bản thân ông cũng lâm trong cách nhận xét, đánh giá con người của con đó nha. Mà biết đâu nó chính là cái hạnh phúc đích thực mà ông đang muốn ban cho con? Ôi lạy chúa

tôi, mình đang suy nghĩ vớ vẩn cái chuyện động trời gì thế này? Mình mà thích thằng Tuấn sao? Không bao giờ, không khi nào!

Hừ tên nhóc ấy hôm nay vừa mới giỡn với mình một cái thì đã bị xã hội đen chém 1 phát máu me không nhìn sợ thật. Ôi lúc ấy sao mình lại lo tíu lên thế nhỉ? Chẳng hiểu tại sao lại muốn tự tay mình chăm sóc cho nó, cái thằng khỉ khọan ấy có gì hấp dẫn ngoài cái thói côn đồ, quậy phá và hư hỏng đâu chứ? Thật khó để xác định cái cảm giác của mình lúc bấy giờ đang dành cho nó. Mình đang khinh ghét nó hay đang thương nó? Hai sắc thái tình cảm hoàn toàn trái ngược nhau mà mình không thể phân biệt được là sao? Cái tên đáng ghét ấy, chẳng phải mình “ôm ấp”, “dê xôm” hẳn là do mình mê hẳn đầu nhé, mình muốn thử phản ứng của hắn mà thôi, muốn hắn sợ sệt thậm chí là gớm ghiếc rồi tránh mặt để cho cuộc sống của mình được quay trở lại với bình yên. Nhưng sao cuối cùng mình chẳng thể nào dám can đảm dê hắn một cách dứt khoát và tới cùng cả. Mình sợ cái gì? Sợ hắn “quán giá” tư cách của mình chẳng? Mình vốn đâu có sợ điều đó, mình luôn muốn chứng tỏ mình mà! Sợ hắn... sợ mình thiệt thì sao? Ủa, mình đang mong muốn thế mà, sao lại mâu thuẫn thế nhỉ? Tại sao nằm bên cạnh hắn lòng mình lại cảm giác bình yên đến lạ kỳ vậy ta? Ủh mà... lâu lắm rồi có nằm chung trai bao giờ đâu mà biết, mà đi so sánh chứ! Tội mình ghê chưa!

Cầm thù nhất tên khốn ấy chẳng tin tưởng tư cách của mình nên chẳng dám nhắm mắt suốt đêm, tội, đáng đời. Thậm chí hắn còn dám cố ý đưa mặt thật sát trong khi mình đang giả vờ ngủ nữa chứ, muốn thử lòng anh mày sao? Đừng có mơ! Chỉ tức là tại sao hơi thở nồng ấm của hắn lại làm lạc nhịp con tim của mình vậy chứ dù biết rằng những điều đó là không thật? Ôi giờ ơi, mình lại nhớ tới những khoảnh khắc ấy nữa rồi, thế mới có chết không cơ chứ! Phải chi thằng Tài nó rõ ràng, dứt khoát thì mình làm gì có những suy nghĩ đê tiện này trong đầu chứ!

14. Chương 14

– Ủa anh Quân, hồi bữa sao mà thằng Tuấn nó ngủ lại ở nhà anh vậy? Có chuyện gì xảy ra với nó hả?

Điệp vừa quậy lý cà phê một cách vô thức, vừa cố bật ra câu hỏi một cách tự nhiên sao cho giống như là đang vô tình nhất. Thằng Tân không dám hỏi nhưng cũng cảm thấy nặng nề. Trong khi đó thì Quân vô tư cười nói:

– Trời ơi, ông chứ chẳng biết gây thù chuốc oán với ai mà bị đập rồi còn bị chém ở công viên Phú Lâm lúc anh đi học ngang qua đó thấy nên phải chở nó đi bệnh viện may hết 13 mũi, đòi chở về nhà mà nó không chịu nên anh kêu nó qua phòng anh ngủ... mà có chuyện gì hả?

Thằng Điệp giả bộ đánh trống lảng:

– Dạ em tính hỏi là anh có thấy ai đánh nó không anh?

Quân cố nhớ nhưng lắc đầu:

– Lúc đó anh không để ý lắm chỉ thoáng thấy hai thằng chạy xe Nouvo màu xám lướt qua.. mà chi vậy? Đừng nói là Điệp với Tân tính đi trả thù dùm nó nha!

Vừa nói Quân vừa cười khúc khích, thằng Điệp ngửa mũi cự lại:

– Anh cười vậy là ý gì?- Thì tướng Điệp với thằng Tân mà đi đánh người ta chắc tức cười lắm!

Thằng Điệp phụng phịu:

– Có gì mà mắc cười chứ, em chỉ hỏi vậy để kêu tội bạn giang hồ của em xử dùm chứ em sao dám.

Quân còn cười lớn hơn nữa:

– Ghê vậy ta, vậy mốt anh bị ai đánh chắc phải nhờ Điệp ra tay nghĩa hiệp quá!...

– Thằng Tuấn nói anh thích nó lắm hả?

Im lặng này giờ bỗng nhiên thằng Tân hỏi một câu làm thằng Điệp suýt sặc sụa còn Quân tắt ngay nụ cười nhưng sau đó cậu nhanh chóng cười mỉm chỉ lại. Thằng Điệp hít một hơi rồi nói:

– Có không anh Quân?

Quân lấy lại vẻ tự nhiên nhanh chóng trả lời:

– Nó nói vậy àh? Ha ha ha... cũng có thể...- “Cũng có thể ” là sao, có là có mà không là không, “có thể” nghĩa là sao?

Quân bỗng nhiên nghiêm mặt một cái rồi nói:

– Anh không biết nữa...

Rồi anh lại mỉm cười:

– Mà sao lại đi hỏi chuyện đó ta... thì anh cũng thích Tân với Điệp như nó đó thôi!- Không phải thích kiểu đó...

Thằng Điệp khổ sở nói, thằng Quân tỉnh bơ hỏi:

– Chứ thích kiểu nào? Đừng nói ý Điệp là chuyện iu đương như trai gái nha.

Điệp nuốt nước miếng gật đầu.

Quân phì cười nói:

– Thằng Tuấn nó dám nói vậy hả? Ủh, để đó đi, anh sẽ xử tội nó!

Thằng Tân không buông tha:

– Nhưng mà thực tế có không? Anh nói đi!

Quân vẫn tỉnh bơ:

– Nghĩ sao vậy chứ? Anh đâu có điên mà đi thích thằng đó! Chắc nó ảo tưởng!

Và trong thâm tâm của mình Quân cũng rất mong mình không điên. Thằng Điệp được nước làm tới:

– Vậy... anh thích ai? Ý em nói là anh yêu ai?- Ý trời, làm gì mà điều tra tui dữ vậy hai cậu?

Thằng Quân cóc yêu lên đầu hai thằng nhóc và giơ tay lên ra hiệu tính tiền, thằng Tân bắt đầu lấy hết bình tĩnh nói:

– Vậy cho em hỏi câu cuối nha, hơi vô duyên một chút...

Quân vừa trả tiền cho người phục vụ vừa chau mày một tí, rồi cậu nhìn Tân đá lông nheo cười một cái:

– Vụ gì nghiêm trọng dữ vậy? Hỏi thử nghe chơi coi?- Anh thích con trai hay con gái?

Ngay cả thằng Điệp khi nghe thằng Tân nói như vậy còn... hết hồn. Không ngờ làm làm lì lì như thằng Tân mà hỏi nhiều câu bạo thấy ớn. Quân đứng dậy, nhéo lỗ mũi thằng Tân một cái:

– Anh thích nhóc Tân đó, được chưa nè! Đi học, trễ rồi kìa!

Thằng Tân cười le lưỡi, cảm giác thật sung sướng trong khi thằng Điệp nghe khóe mắt mình cay cay dù rằng cả hai thằng đều biết rằng đó chỉ là câu nói đùa không hơn không kém của thằng Quân.

“- Nghĩ sao vậy? Anh đâu có điên mà đi thích thằng đó! Chắc nó ảo tưởng!”

Tiếng thằng Quân rõ mồn một trong đoạn ghi âm bằng điện thoại của thằng Điệp khiến thằng Tuấn thấy mặt mũi như tối sầm lại vì tức tối, đã thế hai thằng bạn còn lẫn ra cười nhạo báng càng khiến nó điên tiết lên. Nó hăm hăm nhìn lên thì thấy thằng Quân đang giỡn với thằng Tài nữa chứ. Vứt cái điện thoại trên bàn, nó hậm hực đi vòng ra cửa sau phía toilet đứng ngay lang can ngắm sao trời, cúp tiết. Thằng Tân vừa ôm bụng vừa nói với theo:

– Đi đâu đó thằng ảo tưởng? Ha ha ha, “cút loại ba mà tưởng socola loại một” hả em. Làm tao cứ tưởng anh Quân mê nó thiệt ai dè. Giờ mới biết ai mê ai.

Ra lang can thẳng Tuấn đứng lằm bằm... ” mẹ bà cái thẳng Pede thúì kia, dám nói ông mày ảo tưởng, được rồi! Kỳ này tao sẽ cho mày mê tao chết mệt luôn rồi tao đá một cái cho bỏ ghét!”. Đang lằm nhăm thì thẳng Quân bước ra đi vào toa lét lằm nó hết hồn. Sau đó thẳng Quân đứng đưng nhìn nó một cái lạnh lùng, nhếch môi nhẹ một cái khinh khỉnh, không quá nhiều cảm xúc, không giống như người đang đứng đối diện là nó chút nào sau những gì đã xảy ra giữa hai đứa. Thẳng Quân đi vào lớp rồi nó mới thấy quê độ một cách không lý giải được và mặt nóng phừng phừng, mắt nó cay cay vì bị nhiều cảm xúc khó chịu trộn lẫn.

– Làm gì bức bối đứng đây vậy bạn Tuấn?

Tiếng thẳng Kỳ Trương vang lên lạnh lạnh sau lưng, thiệt tình nó cũng không ưa thẳng này lắm, bất đắc dĩ chung kẻ thù nên mới nói chuyện...

– Ủh, thầy dạy chả hiểu con hạch gì hết!

Hai thẳng đứng dựa tay lên thanh chắn nhìn về phía chân trời, thẳng Tuấn hỏi:

– Ủa sao mày biết thẳng Quân vậy?- Trời ơi, lớp 12 nó học chung với tao dưới quê chứ đâu! Hồi đó nó học vi tính giỏi lắm, nổi tiếng khắp trường luôn! Đi đâu cũng có đám con gái bu theo...- Nó pede hả mày?

Thẳng Kỳ Trương trả lời một cái tỉnh bơ khiến Tuấn xém té xỉu:

– Ai biết nè... đó giờ có thấy nó chở con ghê nào đâu, trong lớp học lại dính sát với thẳng Tài, tao nghĩ nó Pede. Mà mày thấy tao nói có lý không?

Thẳng Tuấn cười hùa theo trước lập luận của thẳng Kỳ Trương:

– Ủa mà mày chọc vậy nó không giận mày hả?

Thẳng Kỳ Trương tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Trời, con trai với nhau không, chọc giỡn chơi có chút xiu mà giận cái gì! Thẳng Quân Pede vậy đó chứ tao biết cái tính nó không có đàn bà đâu!

Tuấn gật gù:

– Ờ... ờ... tao cũng thấy vậy!- Bộ nó có dê mày hả?

Thẳng Kỳ Trương chuyển đề tài thật nhanh, thẳng Tuấn hưởng ứng theo liền:

– Ủh, tao thấy nó đối với tao kỳ kỳ...- Mày có sợ không?- Mắc gì sợ? Mặt tao vậy mà đi gần nó! Tao chơi với hằng hà Pede nên đâu có lạ lẫm gì...

Tự nhiên thấy thẳng Tuấn vỗ ngực xưng tên thẳng Kỳ Trương cười khúc khích:

– Mà công nhận học trong lớp có nó vui ghê! Mày nghĩ ra tiết mục gì ghẹo nó chơi đi! Tao thấy mày đẹp trai, sẵn thấy nó có gì đó với mày nữa hay là mày của phá đám nó với thẳng Tài đi. Tao không ưa cái mặt thẳng Tài chút nào hết.- Thẳng Tài sao vậy?

Tuấn hơi bất ngờ nên vọt miệng hỏi, thẳng Kỳ Trương nói:

– Không giấu gì mày, tao cảm giác hình như thẳng Tài vì chơi với thẳng Quân mà... bỏ nhỏ em của tao. Thấy nó lơ lơ làm con em tao tức quá trời!

Thẳng Tuấn cười:

– Em gái mày đẹp hôn? Để tao đốt giùm cho! Tao cũng vừa bị con Hà Bá kia đá nè!- OK bữa nào tao dẫn nó ra mặt mày, nhưng trước hết phải chơi hai thẳng đó mới được! Tao nhờ mày đó nha!

Thẳng Tuấn cảm thấy tự tin hơn bao giờ hết:

– OK, để đó cho tao! Tao sẽ kua nó trong vòng... ba nốt nhạc.

15. Chương 15

Tại căng tin của trường trong giờ ra chơi, thằng Điệp âm ức nói:

- Tao thấy thằng Tài cái mặt thấy ghét sao áh, hình như tao nói chuyện với ông Quân nó khó chịu mày ơi! Làm như ông Quân là của nó không bằng...

Thằng Tuấn ghẹo:

- Chứ không phải do mày mang thành kiến rồi suy diễn hả? Mà trên thực tế thì ổng là của nó chứ của ai?

Thằng Tân cười tủm tỉm nói:

- Hồi nãy tao giả bộ lại nói với anh Quân là: “Bữa thằng Tuấn ngủ ở nhà anh mà em không biết, làm đi kiếm nó quá trời!”, một mũi tên hai con nhạn luôn. Thằng Tài sa sầm cái mặt xuống liền, ông Quân cũng bối rối thấy rõ... hả hê ghê.

Thằng Điệp nói:

- Mày “cũng ít” thâm độc quá ha. Tới nay tao mới biết đó!- Thường thôi bạn ơi! Tao tin chắc là hai người đó nhất định có vấn đề! Tuấn... mày thấy sao? Làm gì mà im re vậy? Suy nghĩ về nước Mỹ hả?

Bỗng nhiên thằng Tuấn hỏi một cách nghiêm túc:

- Nếu tao kua thằng Quân thì sao?- Hả?

Hai cái miệng cùng đồng thanh lên một lúc:

- Mày.. mày... nói chơi hay nói giỡn vậy? Tại sao? Mày mê ổng rồi hả?

Thằng Tuấn bĩu môi:

- Xí... tao khẳng định lại là không bao giờ có chuyện đó! Tao chỉ kua chơi cho bỏ ghét thôi.

Thằng Điệp phũ tay:

- Thôi đi, đúng như anh Quân nói, mày chỉ toàn ảo tưởng. ổng mê thằng Tài chứ mày là không có vé đâu!

Thằng Tân thêm tí xăng vô lửa:

- Hay là viện cớ này để danh chính ngôn thuận kua người ta? Tình yêu mà, nói vậy thôi chứ đâu có ai gương ép, mày yêu thì mày làm gì làm, hổng lẽ tui tao đi giành giật...- Im cái mồm mày lại đi, nghĩ sao tao đi mê thằng đó. Được rồi, chờ đi giờ dám cá với tao một chuyến đi Đà Lạt hay Vũng Tàu chơi không?- Cá sao?- Là tao của được thằng đó!- Sao giờ công nhận ông Quân là Gay rồi hả? Cháu đó còn chưa chung mà đòi cá châu mới!- Ok! Chút về tao chung tui mày! Sao dám cá không?- Trời, cá thì cá, mày tự tin quá đáng.

...Sau khi mua nước cho thằng Tài từ dưới căng tin lên, Quân đi vào loa lét rửa mặt. Nó nghe cái gì đó ồn ào ngoài lang can, nó nán lại một chút.....

Đưa chai nước cho thằng Tài nó mỉm cười thật tươi trước cái nhìn ước ao của thằng Điệp và thằng Tân:

- Mười ngàn nè cha, móc ra đi!

Thằng Tài bao giờ cái mặt cũng hình sự trừ những lúc nói chuyện với thằng Quân, nó mỉm cười để lộ hai cái má lún đồng tiền trên một khuôn mặt ngăm ngăm đen khá điển trai:

- Gì mắc vậy cha nội! Tui nhớ ngoài chợ bán có bốn ngàn chai C2...- Ai nói, còn tiền công tui cực khổ đem lên cho ông nữa chi? Mười ngàn là quá rẻ...

Vừa nói thằng Quân vừa móc túi quần thằng Tài một cách tự nhiên trong lớp. Sau khi lấy tiền xong anh chàng còn mở nắp, tu một hơi rồi mới đưa chai nước cho thằng Tài:

- Còn bảy ngàn thì chỉ uống được nhiều đây thôi nha kưng!

Quân chẳng quan tâm là có không biết bao nhiêu con mắt đang đổ dồn về tụi nó trước cảnh phim lãng mạn, tình tứ đó. Thằng Tài cầm chai nước nhưng không dám uống liền khiến thằng Quân điên tiết lên:

- Đưa đây, tui mua mà ông không uống thì để tui uống hết cho! Có uống chung không mà cũng sợ!
Có như vậy thằng Tài mới dám cầm lên tu một hơi...
- Trời ơi, tình tứ quá mọi ơi! Uống chung chai nước luôn nha, Tài cho tui uống miếng coi!
- Thằng Kỳ Trương vừa đặt tay lên vai hai thằng nó vuốt mấy cái rồi chụp lấy chai nước uống hết trong 1 hơi, nó hít hà:
- Cha, trà xanh C2 ngon quá, mát lạnh luôn. Vợ chồng bây tính chừng nào làm đám cưới? Nhớ là phải mời nguyên lớp nha!
- Cả lớp lại nhôn nhao lên hùa theo:
- Mời nguyên lớp luôn nha!
- Bao giờ cũng vậy thằng Tài giống như là đang cố gắng trăn gân chịu đựng, còn thằng Quân thì mỉm cười tỉnh bơ. Thằng Kỳ Trương nháy mắt thằng Tuấn:
- Êh, Tuấn nhớ những gì kưng tuyên bố ngoài lang can hồi nãy không?
- Tuấn cười:
- Quân tử nhất ngôn!- Chuyện gì vậy Tuấn? Tao không ưa thằng Kỳ Trương chút nào?
- Nghe tiếng thằng Điệp hỏi nhỏ thằng Tuấn thì thảo vui vẻ:
- Tao cũng mới cá độ với đám thằng Kỳ Trương chuyện đó, ăn hai kèo luôn cho nó thơm! Phen này tao không tin là tao thua khi mà tung hết tuyệt chiêu ra. Con gái khối đứa còn chết dài chứ nói chi thằng Quân tầm thường này! Chút coi nè...
- Nói đoạn thằng Tuấn bước ra khỏi ghế nhảy qua chỗ thằng Quân cúi đầu xuống thật sát to nhỏ:
- Quân em, chút ra về đi nhậu với tụi anh nha! Mời thiệt đó! Lâu lâu anh em gặp nhau sươg sươg chút đỉnh!
- Thằng Quân mỉm cười thật hiền:
- Đông không? - Em muốn đông hay không là do tùy em quyết định!
- Thằng Quân mỉm cười:
- Đông cho nó vui! Tài lát về tui với ông rủ thêm thằng Khôi đi nhậu, có người bảo kê, ngu gì không đi! Nhóc Tuấn đã có lòng chẳng lẽ mình không có bụng sao?
- “Hừ, lại lôi cái thằng hắc ám kia theo!” Tuấn già lã cười một chút rồi cũng đi về chỗ vì nó cảm giác mình khá dư thừa khi nhìn cảnh thằng Quân đang say sưa giỡn gì đó với thằng Tài. Tối đó đi học về cả đám gần chục đứa kéo nhau ra quán lẩu dê gần ngã tư An Lạc quất hai cái lẩu với hai kết bia coi như là chiêu chung độ của thằng Tuấn với thằng Điệp, thằng Tân về vụ án thằng Quân là Gay.
- Trong bàn nhậu, trong lúc ngà ngà thằng Kỳ Trương bắt ngờ hỏi:
- Giờ giữa văn võ bá quan tui hỏi thiệt, thằng Tài với thằng Quân có gì không? Khai cho anh em nghe đi!
- Thằng Khôi bạn của hai đứa kia chêm vào:
- Ủh, tui chơi chung hai thằng bây cũng thấy có vấn đề! Dzô một cái rồi thú tội trước bình minh đi thằng Quân kia!
- Tuấn, Điệp, Tân cả ba thằng cố ý làm lơ. Quân phì cười:
- Có cái gì là cái gì? Cái đầu tui bây áh, khùng quá! Không có gì đâu!
- Có một số cái thổ phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên thằng Quân lại mỉm cười ranh mãnh:
- .. Mà có gì tui tui cũng không nói cho tui bây nghe đâu! Đừng có mơ! Ha ha ha!

Sau chào nhau, thằng Quân bước đi loạng choạng một tí và nó là đứa duy nhất, nhất quyết đòi chia đôi tiền chào nhau với thằng Tuấn trong khi đám bạn kia đều đã lục đục thằng mỗi hướng chia nhau ra về. Ban đầu thằng Tuấn phản đối nhưng ánh mắt đáng sợ của thằng Quân khiến nó chẳng dám hó hé. Tài chờ sẵn để chở thằng Quân, chỉ còn ba đứa ở lại sau chót, Tuấn nói:

– Tạm biệt nha, hai ông về trước đi, tui bận công chuyện một chút nên sẽ về sau...

Nó lịch sự kêu hai thằng kia về trước nên nói vậy thôi, hai thằng chạy khoảng 1 phút là nó cũng phóng xe theo. Nó cũng hơi chênh choáng một tí, thằng Tài chạy xe không nhanh lắm nên chỉ một lúc là nó đã đuổi kịp. Nó định giữ vị trí phía sau hai thằng đó và khi chuẩn bị vượt qua thì một cảnh tượng khá bất ngờ đập vào mắt nó: Thằng Quân tay ôm bụng thằng Tài cứng ngắt, cầm còn chống lên vai thằng Tài nữa, nó còn thấy thằng Quân cắn lên lưng thằng Tài nữa chứ, chắc do trời tối nên tụi nó chẳng thèm biết đến xung quanh luôn, tình tứ hết biết. Tự nhiên thấy cảnh nóng như vậy thằng Tuấn bất giác thấy bối rối quá, vậy là rõ ràng hai thằng này có vấn đề... thật rồi.

Quân dựa đầu vào vai thằng Tài nói:

– Tui xin quá rồi cha nội ơi! Chút ông qua nhà ngủ với tui nha!

Thằng Tài làu bàu:

– Khùng quá, xin thì về nhà ngủ một mình đi, mắc gì kêu tôi?- Tui thích ngủ với ông đó, được không?- Thích thì kêu thằng Tuấn qua ngủ với ông kia, tui thấy ông có vẻ... kết nó lắm mà.

Thằng Quân cười khúc khích, chắc có lẽ nó khoái chí vì cho rằng thằng Tài ghen tỵ:

– Tui chỉ thích ngủ với ông thôi! Tui kết ông chứ đâu có kết thằng đó!

Nghe câu này thằng Tuấn thấy mặt mình nóng rần rần lên cả trăm độ C. Thằng Tài bĩu môi:

– Xạo!- Thiệt mà! Không tin hả? Không tin nè...

Mỗi cái “không tin hả”, “không tin nè” là thằng Quân ôm thằng Tài vào lòng thật xiết và cắn vô vai khiến thằng Tài la lên oai oái:

– Cha nội, đau quá, ông cắn coi chừng chạy nọc tui phải đi chích ngừa bệnh dại đó!- Chạy nọc hả? Bệnh dại nè, cắn cho chết luôn...

Hai đứa nó giỡn khá lớn tiếng trên đường chạy và không ngờ rằng thằng Tuấn đang chạy bên cạnh nghe và thấy tất cả. Lần đầu tiên Tuấn thấy hay đứa nó vui vẻ như vậy đó! Nhất là thằng Quân, nó đang hạnh phúc ra mặt.

Đang say sưa ôm thằng Tài từ phía sau thì bỗng nhiên Quân thấy thằng Tuấn đang chăm chăm nhìn về phía nó... Tuấn cũng bất gặp ánh mắt thằng Quân nhìn mình nên nó bắt đầu nở một nụ cười tươi thật là tươi. Quân khỏi phải nói bối rối buông thằng Tài ra. Phải rất cố gắng Quân mới lấy lại bình tĩnh quay qua hỏi thằng Tuấn:

– Hồi nãy đi đâu mà về trễ vậy nhóc?

Thằng Tài chạy chậm lại, song song với thằng Tuấn...

– Bơm bánh xe!

Lẽ ra nếu bình thường thì nó phải châm chọc hai thằng này cho tụi nó độn thổ luôn mới hả dạ, nhưng chả hiểu sao nó không còn một chút tâm trạng nào để làm chuyện đó nữa. Thay vào đó hình như là cái gì đó man mác buồn xen lẫn niềm thất vọng, có thể nó sợ nó thua cuộc trong trận cá độ với 2 đám kia chăng? Thằng Tuấn cố gắng hết mức để nở một nụ cười tươi nhất có thể và nhìn vào mắt thằng Quân chăm chăm. Quân lại đang tỏ ra như là hết sức bình tĩnh hỏi chuyện:

– Mốt nhậu nữa nha nhóc!- Ok! Về trước àh!

Tuấn sợ nó sẽ không giữ được nụ cười thật lâu và trọn vẹn nên vọt ga và chạy trước. Để lại hai thằng bạn kia đứa nào cũng ngại ngùng như những tên trộm bị bắt quả tang tại trận vậy.

16. Chương 16

Có một điều xấu hổ vô cùng là nó không chạy về nhà mà chạy tới quán nước đầu hẻm thẳng Quân kêu một ly cam dâu. Con Thủy đon đả bước ra:

– Ủa anh Tuấn, sao về có một mình vậy? Anh Quân đâu? Thường bữa thấy ông Tài chở ổng đi học về sớm lắm, sao bữa nay về trễ thế không biết...- Tụi anh nhậu! Xỉn quá nên uống sinh tố cho nó tỉnh bia, mắc công về ông già... sặc.

Chưa tới năm phút thì nó thấy xe thẳng Tài chạy ngang qua, thật ra là trong lòng nó đang muốn biết rõ là... là... liệu thẳng Tài sẽ có ở lại đó ngủ hay không thôi. Nếu hai đứa đó ngủ chung thì liệu có chuyện gì xảy ra không nhỉ? Ủa mà... đó là chuyện của hai đứa nó, việc gì nó phải quan tâm cơ chứ? Tụi nó yêu nhau thì tụi nó có quyền mà! Nó vội lắc đầu để không phải suy nghĩ thật nhiều, thật sâu, thậm chí là thật bậy bạ chuyện đó. Nó toan định đứng dậy ra về nhưng cuối cùng nó quyết định nán lại thêm đôi mươi phút nữa. Dù sao giờ về nhà cũng leo lên ngủ chứ có làm gì đâu....

– Dẫn xe vô nhà chơi!

Quân mở cửa cổng cho Tài vào. Hai đứa nhanh chóng lên phòng. Thằng Tài tắm tãt:

– Cha ông có phòng riêng, sướng thật nha, tự do thoải mái! Ủa mà hôm nay không về quê àh?- Trễ quá rồi, về bà già la sao ông nội! Có phòng riêng sướng không?- Sướng chứ sao không!

Thằng Quân nằm dài trên giường ôm bụng thằng Tài và vật nó nằm xuống:

– Sướng thì dọn qua ở chung với tui luôn đi!- Giỡn hoài cha nội! Làm như tui không có nhà...

Phân nửa người thằng Quân đang nằm trên bụng thằng Tài theo hình dấu cộng. Tay nó đưa lên bóp mũi và nhìn thẳng Tài chăm chú:

– Bữa nay ngủ lại với tui nha!

Thằng Tài cũng muốn ở lại, nhưng chả hiểu sao nó còn phân vân điều gì đó, nó chỉ im lặng. Thằng Quân cười rúc rích:

– Im lặng là đồng ý rồi đó nha bạn! Ngủ lại không sợ tui híp hóp sao?- Ông mà dám làm gì tui mới sợ! Tui chỉ để dành cho mấy con ghê của tui thôi!

Vậy là thằng Tài quyết định sẽ ngủ lại, kệ nó tới đâu thì hay tới đó. Những lúc bên cạnh và trong vòng tay thằng Quân thế này chả hiểu sao nó không thể làm chủ nó được. Thằng Quân tựa đầu lên ***g ngực của thằng Tài nói:

– Giỡn đó cha ơi! Ở lại chơi một chút về, ai mà dám cho ông ở lại ngủ chung với tui, tui sợ tui cầm lòng không được đó! Ha ha ha!

Thằng Quân bỗng nhiên ngồi bật dậy. Nó lấy một lon cam ép Twister trong tủ lạnh đưa cho thằng Tài rồi nói:

– Nhưng dù sao cũng cảm ơn ông vì đã không từ chối ở lại! Ha ha ha!

Thằng Tài quả thật hơi sốc và quê độ trước phản ứng khá bất ngờ của thằng Quân. Nó mỉm cười chống chế:

– Tui sợ từ chối sẽ làm ông buồn, rồi ông giận nữa...- Tui biết! Nhưng mà việc gì tui phải giận ông chứ! Khùng quá! Mà... bộ ông có ý nghĩ trong đầu là sẽ từ chối àh?

Thằng Tài dối lòng để khỏa lấp sự quê độ bằng một cái gật đầu. Thằng Quân nói:

– Kệ không sao! Hèn là tui đủ can đảm kêu ông về, nếu không thì.. nhục chết!

Hai đứa cứ giỡn qua, giỡn lại một chút rồi thằng Quân tiễn thằng Tài về. Thật ra Tài rất muốn ở lại trong khi đó ban đầu thằng Quân cũng có ý định đó nhưng chả hiểu vì sao về sau có một cái gì đó vô hình thôi thúc khiến nó phải từ chối chuyện đó. Dù rằng... nếu thằng Tài ở lại thì liệu giữa hai đứa nó sẽ có chuyện gì ghê gớm xảy ra không nhỉ? Thật lòng chưa bao giờ nó dám nghĩ tới là sẽ có chuyện gì cũng như là nó sẽ làm gì cả....

Tuần chờ khá lâu, nó cũng không biết là bao nhiêu lâu nữa, thằng Tài vẫn chưa về, chắc giờ này hai đứa kia đang rất vui vẻ đùa giỡn với nhau! Ở trên lớp hay ngoài đường còn như vậy thì liệu lúc ở trong phòng riêng thì... thì sẽ còn có điều gì xảy ra nữa chứ? Oh... mà đó là chuyện của tụi nó:

– Thủy, tính tiền!

Tuần leo lên xe chạy về, nó không biết rằng thằng Tài cũng đang thất vọng chạy ở đằng sau. Rồi khỏi con hẻm hai đứa tách ra mỗi thằng một hướng. Không ai nhìn thấy ai! Thành phố đêm nay say khướt....

Tại sao hôm nay mình lại buồn và thất vọng nhiều vậy nhỉ? Một quá, mình cũng không muốn suy nghĩ nữa, mình vừa phát hiện ra một sự thật khủng khiếp: thằng nhóc “hoa tai bên phải” nó ve vãn với mình chỉ vì muốn chứng tỏ bản lĩnh với đám bạn bằng những chiêu nhậu. Thế mà đã có lúc mình thấy nó thật dễ thương và mình đã ít nhiều hy vọng, mình đúng là một đứa chẳng biết nhìn đời và hay mơ mộng viễn vông, cũng may mắn là chưa có gì với nó mà còn thấy quê như vậy nếu có gì chắc mình chết mất thôi. Hic hic, nhớ lại cái ánh mắt của nó khi thấy mình ôm thằng Tài vừa lúc nãy sao muốn độn thổ dưới đất ghê. Mà kìa, tại sao mình lại sợ chứ? Mình ôm người mình yêu thì mình sợ cái gì? Mình đang tự hỏi là khi nó thấy chuyện đó thì điều gì làm mình sợ nhỉ? Để gì nó không biết mình là người người của thế giới nào nên chuyện mắc cỡ chắc là không phải là lý do chủ yếu, vậy chả lẽ mình sợ...? Ôi, nó coi mình là cái gì nhỉ? “Cua trong ba nốt nhạc”, mình thành món đồ chơi từ khi nào vậy nè, khá lắm, muốn cua anh hả? Anh mày cho mày cua mát trời ông địa luôn, chờ đó đi cái thằng “bông tai bên phải kia”.

Nhớ tới chuyện thằng Tài tự nhiên mình lại vui, nhưng sao giờ đây niềm vui ấy không còn trọn vẹn như khi xưa? Mình là thằng khốn nạn à? Đứng núi này trông núi nọ hay được voi đòi tiên? Tại sao mình lại không muốn thằng Tài ngủ lại chung với mình dù rằng mình biết chắc nó đã xiêu lòng? Tại sao trong lúc đó mình lại nghĩ tới cái thằng Tuấn và tới cái đêm chết tiệt đã từng ngủ chung với nó chứ? Ôi, thật là khốn nạn cho bộ não heo của mình quá! Được rồi, phải xác định rõ ràng nha Quân: Thằng Tuấn nó chỉ đang tìm mọi cách để chơi khăm, đùa giỡn và lấn mảy mảy trước đám đông thôi, trong khi tình cảm với thằng Tài càng lúc càng tiến triển tốt đẹp. Nên nhớ mày không được thả mồi mà bắt bóng nhé! Ôi, chúa ơi, con tự hỏi là tại sao trong đầu con người ta lại có thể có nhiều suy nghĩ tội lỗi đến thế!

17. Chương 17

Ngay sau đêm hôm đó, một đêm mất ngủ. Tuần một mực đòi thằng Kỳ Trương phải dẫn nó đi gặp mặt nhỏ em gái thằng này để làm quen:

– Từ từ, mày chưa làm gì thằng Quân hết mà đòi hỏi tùm lum vậy?

Nghe nhắc tới tên thằng Quân, mắt Tuần thoáng chút bối rối, nó cố xua đuổi những gì của đêm qua ra khỏi đầu:

– Thì phải cho tao coi hàng trước cái đã mới có động lực làm việc chứ! Lỡ mày nổ thì sao? Mai dẫn nó vô lớp ra mắt anh em nha, không là tao không... làm gì hết!- Ê, ê... kiểm soát hỏi kẻo hã mậy? Hay là thấy mình không có khả năng nên...- Đừng có mơ. Nói gì nói, nếu quân tử đem hàng tới cho tao coi!- Mẹ bà mậy! Em gái tao chứ không phải là hàng họ gì nha thằng quý. Ok, mai tao cho mày lột tròng té nỏ con mắt mày ra luôn. Nhớ đem theo thau hứng nước miếng nha con!- Hy vọng là vậy.

Tuần đang cố gắng háo hức mỗi khi có kèo thơm nào đó về ba cái vụ gái gú. Hôm nay đi học vô tình đụng mặt thằng Quân, nó không cười với thằng Tuấn nữa, thậm chí ánh mắt thằng Quân có gì đó bối rối và lảng tránh. Chắc nó mắc cỡ chuyện bị bắt quả tang hôm qua. Thằng Điệp với thằng Tân thì vẫn bám theo kể

bên nhìn thằng Quân và Tài... giỡn trong lớp. Tuấn đang cảm thấy rất nhức đầu vì tất cả những gì đang xảy ra, không hiểu sao nó bức mình cực độ, chuông điện thoại của nó reo:

– Alo, anh Tuấn hả? Em là Quyên nè, nghe nói anh bị đám thằng Hoài chém hả? Anh có sao không?- Ồ... không sao, cũng gần cắt chỉ rồi, có gì không Quyên?- Anh không nhớ hôm nay là ngày gì sao?

Tuấn bức dọc:

-Không! Ngày gì? Nói nhanh đi, anh đang học!

Quyên phụng phịu:

– Anh thật là đáng ghét! Hôm nay là sinh nhật em nè! Năm nào anh cũng nhớ vậy mà...- Ừh, thôi anh đang học, chút anh điện lại cho!

Tuấn cúp máy, lầm bầm: “Nhảm nhí thiệt, sinh nhật mày thì đi nói với thằng Hoài đó, mắc mớ gì điện cho tao!”. Dây đối diện nó thấy thằng Tài hôm nay quàng tay qua vai thằng Quân thật thân mật nữa chứ, hai đứa nó đang chúm đầu vào nhau coi cái gì đó trên lappy cùng với bọn thằng Điệp. Tự nhiên một ý nghĩ đáng sợ, lạ lẫm về thằng Quân thoáng qua đầu nó, thằng Tuấn bèn nhấn máy:

– Alo, Quyên hả? 9h tối nay em đón xe lại trường anh ngay chỗ vòng xoay An Lạc nha, anh có quà sinh nhật cho em! Thôi anh cúp máy àh!

Nó quyết định thử cảm giác của mình, nó sợ và không muốn nghĩ tới những gì nó đang nghĩ.....

– Hôm nay tụi bây về trước nha, tao có công chuyện?

Thằng Điệp ngạc nhiên hỏi:

– Chuyện gì? Có kèo riêng với ông Quân hả? Tao thấy ổng đang đi với thằng Tài mà... mà sao tao chả thấy mày động tĩnh gì hết vậy? Thua cuộc hả?

Tuấn làu bàu:

– Kệ tao, tụi bây cứ chống mắt mà xem!

Không lẽ nó tuyên bố thua cuộc ngay lúc này chứ! Bọn thằng Điệp và Tân nhanh chóng biến mất... Ngoài cổng, thằng Quân đang đứng đợi thằng Tài thì phải, không biết nó nên chạy đến chọc ghẹo thằng đó một cái không nữa. Quân quay qua thấy xe thằng Tuấn trở tới, nó tránh ngay ánh mắt thằng Tuấn...

– Anh Tuấn, anh Tuấn, em ở đây nè!

Tiếng của Quyên vang lên riu rít, cô nàng đứng khá gần với thằng Quân vậy mà nó không để ý. Thằng Tài ra tới, Quân nhìn Quyên leo lên xe và ôm cứng ngắc Tuấn, nó mỉm cười lịch sự nói:

– Wao, có ghê xinh thế mà giấu nha!

Tuấn bậm môi:

– Thôi bye hai ông, tui về trước nha!...

Quyên ôm Tuấn vào lòng hỏi:

– Quà sinh nhật của em là gì vậy?

Tuấn lạnh lùng đáp:

– Thanh Phú!

Quyên đập tay lên vai Tuấn:

– Anh này nói bậy quá, bộ.. trong đầu anh chỉ có mấy chuyện đó thôi hả?Tuấn cười. Thật gượng. Thanh Phú là tên... khách sạn ngay bên xe miền Tây, nơi thân quen của hai đứa lúc còn yêu nhau đó mà.

– Em lên phòng trước đi, anh đi mua đồ!- Mua gì vậy anh? Quà cho em hả?- Áo mưa và một chút thức ăn!- Anh này... vậy mà cũng nói ra được!

“Hừ, bày đặt màu mè! Làm như mày nai lăm vậy!” Tuấn hừ mũi, thẳm nghĩ trong đầu....

– Chậc, ông đúng là xui quá! Cái miệng ăn mắm ăn muối nói gở giờ xảy ra thiệt rồi nè!

Quân leo xuống nhìn cái bánh xe thẳng Tài xẹp lép vì cán đinh.

– Ê, đằng kia có chỗ vá xe kia! Dẫn tới đó đi!

Trong khi thẳng Tài khệ nệ dắt chiếc xe máy cà tàng thì thẳng Quân lại bỏ đi:

– Ông đi đâu vậy?- Chờ chút, tui mua cây Sừng-Gum nhai cho đỡ buồn....

– Hộp Durex của cậu năm chục ngàn.....

– Bán con cây Sừng-gum...

Tuấn cầm hộp Durex trên tay và quay đi bất ngờ chạm phải mặt thẳng Quân. Nó đưa tay lên trán kêu trời: “Má ơi, còn gì xui hơn nữa không vậy?”. Nó hằm hằm bỏ đi thẳng, miệng quyền rửa tất cả những gì nó có thể nhớ ra, kể cả con Quyên, thẳng Quân... Quân nhếch môi cười một cái rồi tiến tới cầm lấy cây kẹo. Nó nán lại một chút, nó nghĩ nó phải chờ cho thẳng Tuấn đi một lúc thì hơn. “Hừ, cái thẳng chơi bời, hư đốn đó! Gớm thật!” Quân nghĩ thẳm trong đầu....

Quân nhớ lại lời con bạn thân ở dưới quê nói về cái chuyện trai gái mỗi khi thẳng Quân tâm sự về chuyện nó đang trồng cây si đứa nào đó mà thẳng ấy lại và dân chơi bời gái gú:

– Tại mày chưa từng trải qua cái cảm giác đó nên mày không biết thôi, một khi thẳng con trai mà nó biết chuyện đó và ghiền rồi thì... khó bỏ lăm mày ơi, mày đừng bao giờ hy vọng gì ở nó nữa, mày nhìn lại mày đi, mày có cái gì hơn con gái? Con gái nó còn nó mông, có ngực, có này có nọ, còn mày? Mày nghĩ mày tốt, mày thật lòng, mày dùng tình yêu trong sáng để cảm hóa hả? Ha ha ha chắc mày tìm lộn đối tượng rồi đó, những thẳng đó nó không quan tâm chuyện đó đâu! Cái nó cần chính là *** và làm sao cho nó thỏa mãn thể thôi. Tao nói bao nhiêu lần rồi, chịu khó đẹp cái chủ nghĩa tình yêu tinh khiết, cao quý của mày qua một bên đi! Mà sao không kiếm những đứa nào giống như mày đó, lao đầu vào tụi con trai hoài làm chi rồi than khổ.

Quân biết mình chưa là cái gì, cũng như không là cái gì của tên nhóc “bông tai bên phải” kia nhưng tại sao cậu lại cảm giác mình đang thật sự rất hận nó, cậu cảm ghét tại sao nó lại đùa giỡn với cậu theo cách đó trong lớp, tại sao nó đem chuyện chinh phục cậu trước lớp ra làm trò đùa với những thẳng bạn kia? Thì ra sở thích thật sự của nó chỉ là những đêm vui trong khách sạn mà thôi. Quân không muốn, nhất định không muốn suy nghĩ nhiều về chuyện này nữa.

Cậu cảm thấy bản thân mình thật nực cười: tự biên tự diễn, tự buồn, tự khổ. Nó có lỗi gì với cậu mà cậu lại tự cho mình cái quyền trách mắng, khinh khi nó chứ, đó là cuộc đời riêng của nó mà, có lỗi hay chẳng chính là ở bản thân cậu thôi, cậu đã để dãi cho suy nghĩ của mình đi quá xa và hy vọng quá nhiều ở những thứ viễn vông bao giờ nằm trong tầm tay với. Cậu biết rõ bản tính nó và chuyện nó đùa giỡn ngay từ đầu tại sao bây giờ lại đi trách cứ người ta? Từ ngày mai Quân mong muốn cái chuyện khùng điên, bệnh hoạn của thẳng Tuấn nằm trong suy nghĩ của nó sẽ nhanh chóng kết thúc. Nó tin là nó làm được. Có thẳng Tài bên cạnh, nhất định nó sẽ làm được mà! Ông trời hãy chờ xem!...

18. Chương 18

Sau sự kiện đó khoảng cách giữa Tuấn và Quân dường như kéo dài ra xa vô tận. Quân coi thường khi thấy thẳng Tuấn đi khách sạn hôm đó và vẫn còn mắc cỡ chuyện bị thẳng Tuấn phát hiện cảnh nó ôm thẳng Tài nên nó không muốn chạm mặt thẳng Tuấn chút nào. Còn ngược lại thẳng Tuấn thì không biết vì lý do gì mà cũng thấy thật khó khăn khi đối mặt với thẳng Quân, có thể có cảm nhận được rằng, thẳng Quân dường như cũng không muốn để nó lọt vào tầm mắt....

Thẳng Điệp bức xúc:

– Chuyện đã như vậy mà mày con gặp lại con Quyên, tao thật không hiểu nổi trong đầu mày nghĩ gì nữa...

Tuấn khổ sở giải thích:

– Thì sau cái hôm đi khách sạn với nó, tao đâu có gặp nó nữa, tao tính làm một món quà cuối cùng tặng nó, coi như là dứt khoát luôn. Đêm đó tao lỡ hứa với nó rồi... mà chả biết tặng cái gì giờ...

Thằng Tân hỏi:

– Ủa còn cái thai của nó...- Phá rồi ba, chứ mày nghĩ sao mà...- Mày đúng là kinh dị thật luôn đó Tuấn! Con đó cũng vậy!- Kệ tao!...

Thằng Điệp xua tay:

– Thôi, thôi hai đứa bây đừng cãi nhau nữa, ủa mà tới nước này rồi mày con tính tặng con kia cái gì nữa? - Tao tính tặng nó cái đĩa nhạc có ghép hình nó vô, vậy thôi. Mà không biết làm. Kệ bà, coi như trả nợ...

Thằng Tân reo lên:

– Hay là nhờ anh Quân đi, ảnh rành mấy cái đó lắm! Anh Quân...Anh Quân...

Thằng Tân xử lý tình huống nhanh như gió, đến độ thằng Tuấn trở tay không kịp luôn. Quân tiến về phía ba đứa nó:

– Gì vậy? - Anh rành làm mấy cái clip Video, vậy anh làm giúp em cái này được không? Ghép nhạc vô nữa nha anh!

Quân cười:

– Trời tưởng cái gì! Làm tặng ghê hả nhóc? Mới biết nha!

Tân rụt cổ cười bên lên:

– Ghê thằng Tuấn chứ không phải ghê em!

Quân khựng người một tí khi nghe tên thằng Tuấn, nó nhìn tấm hình trên máy.. “hình như đây là cô bé mà Quân đã gặp. Mà người ta yêu nhau thì làm chuyện đó có sao đâu? Tại sao mình lại gớm ghiếc chuyện đó chứ. Hay là mình đang ghen tức? Thật là điên khùng, nếu là mình chắc mình cũng...” nghĩ tới đây tự nhiên thằng Quân cười thật tươi nhìn thằng Tuấn, điều không tưởng trong suốt gần tuần qua:

– Cha, ghê nhóc Tuấn xinh nha, Ok để anh làm cho! Một châu cà phê nha nhóc!

Phải chăng đây là điều mà nó đang mong đợi. Nụ cười thằng Quân sao hôm nay tươi tắn thế nhỉ? Ngộ nhất là điều đó lại khiến thằng Tuấn thấy lảng lảng, ngây ngất. Vậy là cơ hội tiếp cận thằng Quân được suôn sẻ hơn một bước rồi! Đường về hôm nay thật đẹp! Tuấn nghe hình như trăng sao trên trời đang ca hát....

19. Chương 19

Phải sau hơn một tuần kể từ ngày hứa hẹn thằng Kỳ Trương mới dẫn nhỏ em tới lớp. Thằng Tuấn thật sự không hề còn chút ấn tượng gì về chuyện đó cho tới khi bước vào lớp và trông thấy một cô gái khá xinh đẹp, lạ hoắc đang ngồi trong phòng máy. Nó nhủ thầm: “Đúng là thằng Tài có vấn đề thật rồi khi bỏ rơi em này!”. Vừa thấy Tuấn cô nàng nhìn chằm chằm không chớp mắt thật không nét na chút nào hết. Đám con trai bu quanh buong lờ chọc ghẹo nhưng thái độ của cô ta vẫn tỏ ra khinh khỉnh, đôi lúc chỉ khẽ liếc về thằng Tuấn. Kỳ Trương nhìn thằng Tuấn nói:

– Sao Tuấn? Có ý kiến gì không?

Rồi nó quay qua đám bạn quát tháo:

– Tụi bây đang ra hết đi, tao dẫn em tao tới giới thiệu cho thằng Tuấn chứ không phải tụi bây! Hiền em thấy thằng bạn này của anh thế nào có hơn thằng kia không?

Nó chỉ tay về phía thằng Tuấn còn nhỏ em thì vẫn giữ thái độ lạnh lùng phát biểu một câu khiến thằng Tuấn muốn sắc phèn:

– Nhìn cũng được!

Ý trời ơi, con quỷ đó đang nghĩ nó là ai mà dám nhận xét anh Tuấn hotboy của lớp này là “cũng được” chứ. Thằng Tuấn cười khẩy tiến về con đó nói:

– Tuy nhìn “cũng được” như vậy thôi nhưng có những tuyệt chiêu khác anh đã khiến không biết bao nhiêu cô gái chết mê chết mệt đó. Và anh nghĩ em khó có thể nào mà là một ngoại lệ.

Cô ta kêu căng bao nhiêu thì Tuấn càng sốc hàng bấy nhiêu khiến cô ả bắt đầu khó chịu. Nó mặc kệ. Thằng Kỳ Trương vỗ vai Tuấn nói:

– Má, mày phải đàn ông không vậy? Hết chuyện đi chảnh với em gái tao mày!

Tuấn thẳng thừng:

– Thì dạng như em gái mày chỉ thích mấy thằng sốc thôi, tao phải làm như vậy mới đưa em...

Thằng Kỳ Trương cốc đầu nó một cái:

– Đưa em đi đâu hả thằng chó kia?

Tuấn cười hì hì:

– Đưa em mày đi... uống cà phê được chứ đi đâu!

Nhỏ Hiền cười một cái, trông cũng cà súc, cà tác không kém...” Hứ cái thứ con gái mê trai mà bày đặt chảnh!” Tuấn lầm bầm trong đầu. Nhỏ em thằng Kỳ Trương dường như hơn một lần nữa muốn khẳng định suy đoán “mê trai” của thằng Tuấn là chính xác khi ánh mắt nó hướng về phía cái tướng bắt cần đời đầy ngạo mạn của thằng Quân khi bước vào lớp. Chỉ thiếu một tí nước miếng từ miệng con nhỏ đó rùng rùng chảy ra là... y bài. Trông thái độ ngẩn ngơ như “con bò cái đội nón” của nó khiến thằng Tuấn nóng bừng cả mặt. Quân dường như không quan tâm sự có mặt của cô ta, hần thản nhiên lấy cái Lappy ra bật máy, miệng khe khẽ hát bài gì đó trông có vẻ khá yêu đời.

Con nhỏ đó đúng là hạng “không có liêm sỉ, y như thằng anh của nó” theo suy nghĩ của thằng Tuấn, nó nhào tới ngồi cạnh thằng Quân tỉnh bơ hỏi:

– Anh là anh Quân học chung anh Hai em ở dưới quê phải không ạ? Anh nhớ em không? Hiền nè... Máy anh có wifi không?

Quân không nhìn nó chỉ khẽ gật đầu. Con nhỏ đó giở trò thấy rõ:

– Anh vô trang hip-hop Việt mở thử bài “Kìa anh chàng đẹp trai.” nghe thử đi, hay lắm! Nhóm Satria đọc Rap đó! Nghe xiêng đùi luôn!!!

Quân kéo cái máy về phía cô ta ra hiệu để cô ả tự làm. Ban đầu thằng Tuấn còn là tâm điểm của cả lớp khi được cô em gái kia đoái hoài chút ít, nhưng khi thằng Quân vô thì mọi thứ lại đổi ngôi. Tuấn nghĩ nó không việc gì phải ghen tức với thằng Quân cả, trái lại nó thấy con nhỏ em thằng Kỳ Trương thật lố bịch, nó phải làm gì đó cho bỏ ghét mới được. Điều nhạc con cóc rống lên thật tởm lợm trong khi đó đầu cô ả bắt đầu lắc lư như một con điên. Buồn cười nhất là cô nàng đứng dậy, cầm tay thằng Quân và bắt đầu nhảy nhót. Tụi con trai trong lớp vỗ tay reo hò, thằng Quân thì lúng túng không biết làm sao để rút tay lại.

Thằng Tài vô tới... thoáng thấy cửa phòng bật mở cả đám im lặng vì tưởng thầy đến. Ai dè không phải. Con nhỏ đó khựng người khi thấy thằng Tài:

– Anh Tài... thì ra là anh ở đây!

Con đó hình như kiếp trước là diễn viên điện ảnh, cái lương kiêm hồ quảng chuyên nghiệp hay sao mà cảm xúc thay đổi trong tức khắc. Nó tới bên thằng Tài tíu tít như trẻ nhỏ thấy mẹ đi chợ về:

– Sao anh đổi số mà không cho em biết, làm em tìm anh quá trời! Gặp lại anh ở đây may quá, anh học chung với anh Hai em hả?

Tài im re nhìn về phía thằng Quân. Tuấn cũng đang hồi hộp xem phản ứng của thằng đó, tên này chỉ đang nhìn vào màn hình máy tính mà khinh khỉnh tự cười một mình. Thấy Tài ngồi kể thằng Quân con đó mỗi cánh tay đặt trên vai một thằng “vô tư” hỏi:

– Bộ hai anh là bạn thân với nhau hả?- Hai đứa nó là bồ nhau đó má!

Tiếng thằng Kỳ Trương vang lên làm nhiều đứa giật mình. Con kia đang nói cũng chợt câm họng lại. Bất động đôi ba giây. Thằng Tuấn châm chọc:

– Cút trôi sông mà tưởng canô lướt sóng hả em? Ha Ha Ha! Con trai cả đồng không chịu, ai kêu đi chọn ngay hai thằng...

Tuấn không biết nói thằng gì bây giờ nữa. Tự nhiên nhớ tới thằng Quân nó dừng lời nói và tin rằng... ai cũng hiểu những từ ở về câu phía sau mà không cần phải thốt ra. Nhỏ đó gầm gừ thật đáng sợ:

– Con này không tin là nó thích ai thì thì thằng đó thoát được!

Tuấn cười châm dầu vào lửa:

– Được thì nói nha em, không có ai ép đâu à nha! Vừa thuê đồ, vừa thách mướn, vừa cho tiền em làm được điều đó đó...

Con đó quay qua thằng Tuấn hăng máu:

– Cá cái gì?- Một đêm phè phỡn ở khách sạn?

Hiền nhăn mặt:

– Là sao?

Thằng Tuấn cười khẩy:

– Tức là nếu em thua anh thì em đi khách sạn với anh, anh muốn làm gì thì làm...- Còn ngược lại?

Cô ả giả vờ ngây thơ hay sao áh, Tuấn dương dương tự đắc:

– Ngược lại thì anh đi khách sạn với em, em muốn làm gì anh thì làm!- Thật không?

Nàng ta hí hửng ra mặt hỏi, làm thằng Tuấn hơi chút ngờ ngợ:

– Thật! Thằng nào láo thì không phải là con người!

Nó khoát tay:

– Ok! Khởi thề, có cả lớp các anh ở đây làm chứng cho em! Quân tử nha anh!- Quân tử!

Con đó cười khẩy nói:

– Anh mà thua em, thì em sẽ cho mấy thằng lính của em... mần thịt anh tập thể? Ha ha ha! Anh Hai em xuống căng tin chờ Hai đó!

Thằng Tuấn nghe xong thiếu điều choáng váng trước câu nói của con quỷ cái đó. Không ngờ nó... quỷ quyết tới như vậy. Nó đến ôm thằng Tài từ phía sau lưng như chốn không người, thì thầm:

– Cưng, tối nay chờ em về, em có chuyện muốn nói!

Tài quay lại nói:

– Anh mắc chờ bạn anh về rồi!

Quân quay qua cười ác độc:

– Không cần, tui tự đi về được! Ông về với em í đi! Dù sao hai người cũng có chuyện để nói mà!

Thằng Tài ú ớ:

– Nhưng mà...- Thống nhất vậy đi nha!

Nói xong con Hiền biến mất xuống căn tin. Không khí lớp học lại trở nên khoáng đãng hơn bao giờ hết! Tự nhiên thằng Tuấn lại mỉm cười khi nghĩ tới chuyện tối nay thằng Tài chở con Hiền về. Đồng nghĩa với chuyện thằng Quân sẽ... không có ai chở về. Tuấn cũng không ngờ gần đó thằng Điệp cũng lăm le âm mưu tương tự....

20. Chương 20

Giờ ra chơi dưới căn tin, thằng Tài dùng dùng bước xuống kéo tay con Hiền ra bãi giữ xe:

– Có chuyện gì em nói ở đây luôn đi!

Hiền nhìn nó đứng đưng:

– Anh tránh mặt tôi àh?- ...- Tại sao?- Mình không hợp em àh...- Anh đá tôi chỉ vì một thằng con trai khác? Có thật không?

Tài vẫn im lặng. Nó không biết là có thật hay không nhưng rõ ràng tính cách nhỏ này làm cho nó cảm thấy thật sai lầm. Nó khinh khỉnh:

– Thằng đó đẹp trai thật đấy! Tôi nhìn còn mê muốn hồ gì anh!- Không phải vậy!

Khó khăn lắm thằng Tài mới nói được nhiều đó. Con Hiền bắt chợt giao kèo tỉnh bơ:

– Hoặc là anh, hoặc là thằng đó phải chở tôi về. Còn không, tôi nói trước nha, tôi không bỏ qua chuyện này đâu!

Thằng Tài vẫn im lặng, bây giờ nó mới biết là nó đã ngu ngốc biết bao khi tin vào cái vẻ thơ ngây giả tạo trước kia của nhỏ Hiền. Đằng sau cái e ấp, hiền ngoan là một đứa con gái đánh đá, giang hồ. Con Hiền vẫn chưa hết cảnh cáo:

– Tôi không muốn làm xấu mặt anh trước công ty anh đang làm đâu nha! Ha ha ha!...

Thấy vẻ mặt ủ rũ của thằng Tài trong lớp, Quân thọt lét nó một cái rồi nói:

– Làm gì mà cái bản mặt như cục đất mắc mưa vậy bạn?

Thằng Tài khổ sở nói:

– Con đó ra điều kiện đòi hoặc tui hay là ông phải chở nó về!

Thằng Quân cười thật to:

– Trời hợp đồng béo bở quá cho ông rồi còn gì, cô ta xinh như mộng, ông thật là may mắn đó nha!- Tui chẳng còn đầu óc đâu để giỡn nữa. Con nhỏ đó khủng khiếp quá!- Ai kêu trước kia quen con người ta làm gì? Đã làm gì con người ta chưa? Giờ tính quát ngựa truy phong hả bạn? Đâu có dễ!

Thằng Tài nổi giận:

– Nắm tay nó tui còn chưa dám chứ ở đó mà làm gì...- Thì nay là cơ hội nắm tay nó đến rồi đó, dẫn em ấy đi khách sạn miền Tây đi!- Ông có giỏi thì dẫn đi!- Ông nói đó nha, không dẫn là tui dẫn thì đừng có trách à nha!

Thằng Tài khổ sở im lặng, nó không biết là thằng Quân đang nói đùa hay nói thật nữa, thằng đó lúc nào cũng cà rờn được. Trong khi nó đang bắt đầu nhưc óc....

Ra về con nhỏ đó đứng ngoài bãi xe, ôm cái áo khoác đi qua đi lại như con gà mái đẻ đang chờ sờ sờ. Thằng Quân đi bộ tiến tới nở một nụ cười sát thủ với nhỏ đó. Tuấn, Điệp, Tân cũng đang đậu xe gần đó hồi hộp “xem phim”:

– Người đẹp đang chờ ai đó?

Hơi bất ngờ vì chàng trai lạnh lùng trong lớp hồi nãy bất ngờ buông lời chọc ghẹo, cô ả bất giác thẹn thùng...

– Dạ em chờ anh Tài ra chở em về...

Quân nheo mắt nhìn cô ta, ôi cái nheo mắt chết người:

– Thế anh chở về được không?

Cô nhóc ấp úng:

– Dạ em không... không...- “Không” sao? Chê anh hả?- Dạ không phải! Í em là... em không.... từ chối ạh!

Thằng Quân cười khẩy rồi ghé sát mặt cô nàng thì thào, đám thằng Điệp nín thở tròn xoe con mắt thao thao nhìn:

– Thế còn một anh chàng đẹp trai khác chở cô em xinh đẹp đây về dùm anh thì có được không?

Cô ả bối rối:

– Tại sao?- Vì anh không có xe, mà thằng Tài thì thô lỗ, anh thấy nó không xứng với em chút nào hết! Con chim vàng phải ở lâu son! Tìn anh đi!

Cô nàng nuốt nước miếng ừng ực:

– Ý anh là sao?

Quân ngoác tay về phía thằng Tuấn, cười thêm một cái chết người nữa, cho tới bây giờ thằng Tuấn mới thấy sự lợi hại của nụ cười đó. Vừa thấy dấu hiệu của thằng Quân, Tuấn mừng húm chạy xe qua, nó giả bộ lượn lơ quanh cô ả lấy le ra vẻ ta đây cũng rất... đồn ông:

– Sao đứng đây một mình vậy bé iu, để anh chở về dùm nha!

Nó còn bóp kèn inh ỏi nữa chứ. Quân như chớp được thời cơ:

– Thấy chưa, chỉ cần em ho một cái thì biết bao nhiêu đứa giành chở về. Việc gì phải đi đầu lụy cái thằng cù lần kia chứ!

Nó quay qua thằng Tuấn, cười tiếp:

– Vậy bé Hiền phiền bạn Tuấn chở bé Hiền về nhà dùm nha, tức nhiên là đi đâu chơi riêng thì đi, nhưng về trước khi trời sáng!

Con kia ăn phải bùa mê thuốc lú của thằng Quân hay sao mà cũng tốt lên xe thằng Tuấn ngay, thằng Quân chưa chịu buông tha tiêm thuốc mê vào đầu con nhỏ:

– Lần sau khi nào bé Hiền tới lớp nhớ kêu anh Kỳ Trương báo trước cho anh nha, anh sẽ kêu anh Tuấn đẹp trai đây chở em về, không cho thằng nào khác được phép chở em đâu!

Con đó khoái chí ra mặt gật gật cái đầu như con robot. Thằng Tuấn bị ăn ngay một quả dưa bở, nó định ninh là sẽ được chở thằng Quân về không đó chứ ai dè. Nó dự định một sẽ hỏi thằng Quân về cái video clip, vậy mà... nó thậm rủa cái miệng của nó khi nãy tự nhiên mở lời chọc ghẹo con quỉ kia làm chi rồi bị đưa vô tròng. Thằng Quân tiến tới gần, kê mặt mặt nó sát vào thằng Tuấn, nhéo iu cái lỗ tai thằng Tuấn thì thầm:

– Phiền Tuấn một chút hen! Có gì về sau trả ơn anh cái đầu heo là được!

Rồi hấn tự nhiên vỗ vỗ rồi bóp nhẹ bờ vai thằng Tuấn làm như thân thiết từ tám kiếp trước vậy, Quân nói lớn cho con nhỏ đó nghe:

– Bé Hiền còn nhỏ đó nha mậy, đừng có làm gì bậy bạ coi chừng ở tù nha cưng! Thôi hai đứa đi chơi vui vẻ nha!

Dù biết là bị mắc lõm nhưng thằng Tuấn không còn cách nào khác ngoài chuyện phải chở con nhỏ nó không ưa về. Trên đường đi thằng Tuấn giả vờ để tay lên đùi con nhỏ. Ai dè nó nhào tới ôm bụng thằng này cứng ngắc. Tuấn đành lắc đầu ngao ngán: “Thôi thì “tới luôn bác tài” chứ biết sao bây giờ! Miếng ngon giữa đường, thằng nào đường hoàng là đại.” Dù sao nó cũng cần... cần chứng tỏ một điều gì đó khó nói mà nó đang không rõ ràng.

Tuấn không ngờ nhỏ Hiền em thằng Kỳ Trương là hàng dữ thứ thiệt. Về sau cô nàng đeo bám anh chàng như sam. Làm cái gì nàng cũng điện thoại giám sát, nghi ngờ nhiều lúc khiến Tuấn như muốn nghẹt thở. Phản ứng lại thì nàng dùng dùng la lối thậm chí là khóc lóc rồi van xin, đòi chết. Ai chả biết nước mắt con gái nó ghê gớm như thế nào... Tuấn rửa thắm trong bụng tự nhiên rước cái của nợ này về làm chi vậy nè trời!

21. Chương 21

Trong phòng máy, thằng Quân tự nhiên ngoắc tay Tuấn qua bên chỗ nó rồi nói:

– Nhóc, coi thử cái clip anh làm xem có vừa ý không? Cần thêm thắt gì thì nói anh biết. Ngồi đây nha, uống gì không chút xíu sẵn tiện mua lên cho.- Chai cam ép Twister đi!

Quân khoát tay thằng Tài đi xuống để mặc cái máy cho thằng Tuấn vọc phá. Công nhận Quân giỏi thật, chỉ vài tấm hình thôi mà nó cắt ghép rồi ***g nhạc làm thành một clip khá sinh động. Nó nghĩ phen này coi như trả xong hết nợ cho con Quyên. Nó còn định kêu thằng Quân làm thêm một clip để nó tặng con Hiền lấy le nữa chứ. Nghĩ vậy nó bèn xuống căng tin tìm hai đứa kia nhưng tìm hoài chẳng thấy bóng dáng ai cả, quái lạ tui nó trốn đi đâu thế chứ? Định bước vào toa lét thì bất chợt nó nghe tiếng hai thằng kia đang xì xầm trong đó. Nó đành phải đứng nán lại ngoài hành lang: “Gớm thật, đến cả đi toa lét cũng đi chung! Tình tứ thấy sợ!” Những gì hai thằng kia nói chuyện rất tiếc Tuấn nghe không sót một từ, đầu tiên là thằng Tài than vãn:

– Con Hiền lên công ty nói tui này nợ... phen này chắc phải nghỉ làm quá!

Thằng Quân cười:

– Nghỉ làm một thời gian đi cho nó khỏe, tui với ông đi Vũng Tàu chơi vài bữa cho nó khuây khỏa đầu óc! Sau đó tìm việc mới. Lo quái gì!- Ông nói dễ ăn lắm, tiền đâu mà đi cha nội, đã phải bị nghỉ làm thì tâm trạng đâu mà đi chơi. Ông thì không có gì để lo, tui còn mẹ và nhỏ em gái nữa...

Quân cả quyết:

– Chuyện tiền bạc ông đừng có lo, miễn hai đứa mình đi chơi vui vẻ với nhau là được! Thống nhất vậy nha, thi xong là đi đó! Không thì đừng nhìn mặt tui nữa!

“Trời đất, con Hiền đã giở trò gì với thằng Tài vậy? Hai đứa nó còn hẹn hò đi Vũng Tàu chơi riêng với nhau nữa chứ! Ghê thiệt!” thằng Tuấn lầu bầu ngoài ban công.

Vừa mở bước ra Quân thấy thằng Tuấn đang đứng hóng gió ngoài ban công...

– Ủa Tuấn, làm gì đứng đây vậy? Coi cái clip chưa? Thấy nó sao?

Thằng Quân tiến tới khoát vai thằng Tuấn một cách thân mật hỏi trong khi thằng Tài thì bỏ vào trong lớp. Tuấn mỉm cười:

– Ừ đẹp lắm, còn mấy tấm trên mạng nữa, bữa nào ông tải về rồi in ra dùm tui luôn nha!- Vậy đưa anh địa chỉ đi!- Tui quên rồi, để tối về tui lên mạng gửi cho ông!- Vậy cho anh nick yahoo đi!

Tay thằng Quân cứ khoát lên vai thằng Tuấn khiến nó chẳng muốn vào lớp chút nào nữa, nó ghét cái cảm giác này lắm. Cố gắng thật nhiều nó mới đẩy tay thằng Quân xuống được, điều đó làm thằng Quân thoáng chút bối rối và bất ngờ. Thằng Tuấn nói:

– Nick chat tui nè: Nhokbot91

Tự nhiên thằng Quân nhìn nó chằm chằm dường như kinh ngạc lắm thì phải:

– Nick của ai vậy? - Tui chứ của ai cha nội?

Thằng Quân tự nhiên lầm bầm:

– Nick gì kỳ cục vậy!- Vô dziên, nick người ta đẹp dễ thương vậy mà nói kỳ, kỳ là kỳ chỗ nào hả cha nội?

Bất ngờ thằng Quân đưa tay lên bóp vành tai của nó mân mê:

– Còn cái bông tai này cũng khó hiểu nữa nè!

Nó thấy cảm giác của nó lúc đó lạ lắm, nhưng nó không muốn, một lần nữa nó hất tay thằng Quân ra trẻ môi:

– Dân chơi người ta đó cha nội, có gì mà khó hiểu!

Thằng Quân lại cười:

– Phải dân chơi không đó? Ai kêu bấm lỗ tai vậy?- Tự tui thích là tui làm cho nó sành điệu hà chứ cần gì ai kêu!

Quân nhéo lỗ mũi nó một cái đi bỏ đi vào lớp:

– Đã ngốc mà còn đòi sành điệu nữa nhóc! À quên muốn phóng ra hình để ép gố thì phải đặt cọc anh trước một trăm ngàn nha cưng!

Thằng Quân đó đôi lúc cũng thật là khó hiểu nhỉ. Hay đúng hơn là vô duyên thì có cái nick và cái chuyện đeo bông tai thì có gì lạ mà nói kỳ cục chứ! Nhảm ruồi!...

Chả biết mình có sai lầm hay không khi nhận làm cái clip sinh nhật cho thằng nhóc “bông tai bên phải” đó, tại sao trong hình nhìn nụ cười nó lại hiền hậu và đáng yêu thế nhỉ? Ánh sáng trắng lóa chiếu lên từ chiếc bông tai nhỏ kèm theo nụ cười tỏa nắng của nó suốt mấy đêm nay làm mình không thể nào ngủ được. Tại sao mình lại khinh bỉ nó chứ? Mình mới là thằng đáng khinh bỉ, đáng phải hổ thẹn này, nó yêu và đi ngủ với người nó yêu là điều hoàn toàn bình thường và tự nhiên mà? Cái thứ đáng khinh bỉ chính là cái thứ đang theo đuổi một ai đó nhưng mà đầu óc lại phân vân vì một ai đó khác nữa! Chó má cái thằng tôi thật!

Thời gian tránh mặt nó thật sự có làm nhạt nhẽo cuộc sống của mình đi một tí nhưng quả thật là mình vẫn bước qua được không mấy khó khăn mà, mình tin tình cảm mình dành cho thằng Tài đủ lớn mạnh để có thể vượt qua được những đám rối về nó. Đó là lý do vì sao mình muốn đi Vũng Tàu chơi với thằng Tài. Tạo thật nhiều kỉ niệm đẹp với nó thì nhất định tư tưởng của mình sẽ trở lại bình thường cho mà xem!

Thật khó lý giải được cái cảm giác mỗi khi chỉ nó mình và thằng Tuấn ở bên cạnh rồi nói chuyện với nhau. Với thằng Tài mỗi lần đùa giỡn bao giờ cũng vui, cũng tràn đầy cảm xúc, còn tại sao bên cạnh nhóc Tuấn dù nói hay không nói điều gì mình lại thấy yên bình thật sự. Có lẽ đã đến lúc mình phải dừng lại....

22. Chương 22

Con Hiền đang ôm thằng Tuấn cứng ngắt, thậm chí tới đèn xanh đèn đỏ nó còn dám chồm tới hung mặt thằng này khiến người đi đường muốn nổ con mắt, thằng Tuấn ban đầu con la oái nhưng riết cũng thua con nhỏ mê trai có một không hai này luôn!

– Ủa em làm gì mà tới nỗi thằng Tài nghi làm luôn vậy!

Con Hiền vô tư:

– Ai kêu nó bỏ em? Thằng sếp của nó là chỗ quen biết của anh Hai em, ổng nói một tiếng thì sếp của nó kiếm cớ đuổi ngay chứ có gì khó?- Trời ác vậy?- Anh mới biết hả?- Em thật đáng sợ!- Ai dụng tới con Hiền này đều có kết cục như vậy đó anh à! Mình dừng lại ở công viên Phú Lâm mua bắp xào ăn đi anh!...

Đang nhai tóp tép món bắp xào thằng Tuấn tranh thủ hỏi:

– Đầu em kể rõ cho anh nghe chuyện của thằng Tài coi!

Con Hiền rất vô tư:

– Hồi đó em học chung với nhỏ em của thằng Tài, tình cờ gặp nó chở nhỏ em đi học nên để ý, ban đầu em cũng không quan tâm vì nhìn nó không đẹp trai lắm, có điều thấy cái mặt lạnh lùng của nó em ghét rồi lâu ngày thích khi nào chả hay. Mà thằng đó nhát gan lắm, quen với nó chán phèo! Em là người kêu anh Hai em giới thiệu nó vô công ty bảo vệ của một người quen làm chứ ai, nghe đâu mới đây nó tổ chức đám nhân viên đình công vì trả lương chậm, anh Hai em nói một tiếng thì nó sẽ không có chuyện gì, nhưng mà em tức nó dám đá em nên em kêu hất nó ra luôn đi chứ sao bây giờ!

Tuấn ngạc nhiên:

– Làm cách nào? Có gì khó đâu, nó bận đi học ca tối đúng không? Em kêu xếp lịch cho nó trùng giờ đi học là chết nó luôn chứ sao? Hoặc nghỉ làm hoặc nghỉ học!- Cha em lợi hại quá ha! Anh bắt đầu sợ em rồi đó! Mà em không thấy tội nó hả? Em cũng thấy tội, nhưng mà anh Hai em không chịu nhượng bộ, em chả biết sao nữa? Ừ mà bộ nó thích anh Quân hả?

Tự nhiên nghe con này nhắc tới thằng Quân, Tuấn thấy khó chịu sao sao ấy, nó ậm à ậm ực:

– Anh không biết nữa, thì chỉ nghe ghẹo vậy đó!

Thật lòng nó cũng mong là không, nhưng những gì nó thấy và nghi ngờ thì hình như là đang chống đối lại điều nó mong muốn. Con Hiền chắc lười:

– Chắc không có đâu, anh Quân đẹp trai vậy mà Pede sao trời, thằng Tài cái tướng cũng đâu có giống, chắc không có gì đâu!

Tuấn vượt miệng cười:

– Anh cũng là Pede nữa nè, giờ anh hết cảm giác với con gái rồi!

Con Hiền ôm bụng cười:

– Cái mặt anh thấy gái là tưng tưng, anh mà là Pede em chết liền... Nhưng mà em công nhận anh có một điểm rất cuốn hút đó là khá tốt bụng, trẻ con và nhiệt tình.

Bất giác nói mình là Pede Tuấn cảm thấy thật buồn cười. Từ ngày biết thằng Quân, cộng thêm việc chơi chung với hai thằng bạn kia cái từ “Pede” tự nhiên trở nên không mấy xa lạ và khó chịu nữa thì phải, liệu nó có bị lây không? Không đời nào! Nó nhất định là một thằng con trai chính hiệu. Nhưng để kiểm chứng cảm xúc của mình, nó kéo đầu con Hiền lại....

Hai đứa đang ôm ấp, sờ soạng, nút lười một cách cuồng nhiệt, tình tứ trước mặt tiền công viên Phú Lâm thì nguyên một cùi bắp bay vô đầu thằng Tuấn rồi văng trúng con Hiền. Cả hai đứa chưa kịp định thần thì một ly nhựa đầy nước đá quất vô mặt khiến thằng Tuấn muốn xây xẩm. Hai đứa bước xuống xe phui quần áo nhìn quanh quất thì con Quyên xuất hiện trước mặt, nó trông như một con quỷ dữ, la bài hải:

– Thằng khốn kia, mày bỏ tao vì con quỷ này đó hả?

Quyên nhào tới nắm đầu Hiền đè xuống lên gối. Tuấn chưa kịp can thì con Hiền cũng không vừa kịp thời tháo đôi giày ra phang vô đầu con Quyên rướm máu miệng. Hai đứa con gái hơi đau đón buông ra thở hổn hển và bắt đầu chơi vô mồm.

– Con ngựa, mày dám dượt chồng bà hả? Bữa nay tao quỳnh cho mày hết biết đường đi quỳnh rũ trai luôn! Từ nay về sau, dụ ai thì dụ nhưng nhớ chừa chồng bà ra nha con!

Con Hiền cũng tỏ không vừa:

– Mày là con quỷ nào mà cả gan dám đụng tới tao vậy? Bữa nay tao mà không đánh cho mày lếch về thì tao không phải là con Hiền.

Thằng Tuấn nhảy vô giữa giang hai tay ra hứng chịu những đòn hươ tay múa chân của hai cô nàng, những vết cào cào xuất hiện trên tay trên mặt khiến chàng tóa máu, rất buốt. Hai con quỷ này đầu tóc bù xù nhắm mắt nhắm mũi lao vào nhau vừa đánh, vừa chửi khí thế luôn. Nhưng mà tất cả đều trúng thằng Tuấn. Đau quá thằng Tuấn hét lên:

– Hai má dừng lại dùm con cái!

Hai con đó mới chịu dừng động thủ nhưng võ mồm thì vẫn hoạt động hết công suất:

– Sao mày sợ tao chưa con quỷ kia?

Tuấn hét lên:

– Hai má toàn đánh trúng con không hà!

Người xung quanh bắt đầu cười nói châm chọc lời ra tiếng vào:

– Thằng này bắt cá hai tay đây mà. Bị bắt quả tang tại trận rồi!

Con Quyên sau màn hung hăng thì bắt đầu chơi màn nước mắt cá sấu. Nó ngồi sụp xuống đường, đầu tóc rũ rượi và khóc rống lên, tay chân nó quơ quào xuống đất chẳng khác một con điên:

– Nó chơi con có bầu rồi nó bỏ con theo con này nè bà con ơi! Hu hu hu....

Má ơi, thằng Tuấn thiếu điều muốn độn thổ. Đám đông ồ lên một cái rồi mỗi người chêm một câu sĩ và thằng Tuấn khiến nó như trời trồng. Chưa hết con Quyên còn đứng dậy chỉ vô mặt con Hiền:

– Mày theo nó đi con, có bầu rồi nó cũng đá mày như tao thôi!

Tuấn tức giận la lên:

– Nè.. nè... cô vu khống vừa phải thôi nha, giữa tôi và cô có chuyện gì nữa đâu mà ngậm máu phun người như vậy hả?

Con Hiền cười:

– Thứ con gái hư thói đầu đường xó chợ như mày ăn nằm với biết bao nhiêu thằng giờ nhào tới đổ thừa cho con trai nhà lành là sao? Ngu để dính bầu thì đem về cho mẹ mày nuôi vì cái tội không biết dạy con chứ bỏ ra công viên ăn vạ cho chúng nó xót hả? Về cảm ơn cái ông bà tổ tiên của mày kiếp trước nó có tu nên tao không thêm đánh vô cái mặt chó của mày, mắc công động thai tao mang tiếng ác. Mình đi anh...

Con Hiền và thằng Tuấn leo lên xe phóng đi! Tuấn bấm số thằng Hoài, thằng kia chưa kịp alo thì đã...:

– Thằng chó, vụ mày chém lén tao, tao còn chưa xử mày là may đó, bây giờ mày làm gì mà để con Quyên nó đi kiếm tao nằm ăn vạ hả? Mày tới công viên rước nó về rồi lo cho nó đàn ông nha, nó mà kiếm tao làm phiền một cái nữa là cả dòng họ mày bỏ xứ mà đi là vừa đó!

Xong nó hậm hực cúp máy, chửi thề um sùm. Con Hiền hỏi:

– Con quỷ cái nào vậy?

Tuấn phun ra một lèo quá khứ của nó và Quyên cho con Hiền nghe, nghe xong con nhỏ ôm nó vào lòng nói:

– Cha, anh Tuấn giang hồ xem ra cũng đại gái và sống tình cảm quá ha!- Thôi về nha, hôm nay anh bức mình quá!- Sao vậy anh? Tắm một cái là khỏe khoắn, tỉnh táo lại chứ gì?- Mắc công về nhà quá!- Hôm nay anh sao vậy? Tối khách sạn tắm!- Thôi, không có hứng, với lại anh mệt quá, để anh chở em về, hôm khác đi anh đền cho!

Hiền phụng phịu ôm Tuấn vào lòng nhưng nàng ta vẫn im lặng mặc nhiên coi như đồng ý.

23. Chương 23

Bỏ con Hiền xuống nhà nó cảm giác như vừa quăng được cả container đá xanh, sắt cục ra khỏi đầu óc. Và chả hiểu ma xui quỷ khiến đưa đường dẫn lối thế nào nó bấm chuông cửa nhà một người quen. Con Duy Linh nghe tiếng chuông sủa rân trời. Thằng Quân đang vuốt ve con mèo vàng đi ra mở cửa, vừa thấy thằng Tuấn nó tròn xoe con mắt:

– Đi đâu mà ghé đây tối dữ vậy nhóc? Trời, sao đầu tóc tay chân gì trầy xước hết vậy?

Tuấn nhìn thẳng Quân chăm chăm:

– Ông không mời tui vô nhà được sao?- Thì vô đi, bày đặt bắt lỗi. Đá cái chết gì!

Không cần thẳng Quân mời mọc hay hỏi han gì cả, vừa lên tới phòng là nó đổ sập xuống cái giường thở dốc. Ôi, sao mà cái mùi nơi đây nó thân thuộc và dễ chịu thế này! Thằng Quân tay vẫn chưa rời khỏi con mèo chỉ nhìn nó mỉm cười rồi nói:

– Lại đánh nhau với ai àh? Căn cứ theo vết thương thì lần này đối thủ là con gái, vì con trai chẳng ai cào cấu trầy xước kiểu như vậy cả. Hay là bắt cá nhiều tay quá rồi bị bắt quả tang tại trận nên diễn ra cuộc đánh ghen? Có liên quan tới bé Hiền không?

Nghe tới tên con Hiền thẳng Tuấn quăng mạnh cái gối về phía thẳng Quân rồi hét lên:

– Bé Hiền ông nội tui đó chứ bé Hiền! Ông là thằng khốn nạn, bắt xê con quý đó qua cho tui làm chi, giờ sao dứt ra nè...

Quân né được cái gối, nó buông con mèo xuống rồi đi vào toilet, lát sau nó quăng một cái khăn ướt lên mặt thẳng Tuấn:

– Nè, lau mình mấy đi, nhìn gớm quá! Không làm gì quá đáng thì mắc gì con nhỏ kia đeo theo kưng chứ!

Quân le lưỡi nhìn nó chọc quê. Tuấn hít một hơi thật sâu, cảm giác cái khăn mát lạnh đem tới cho nó một cái gì đó hết sức thân thương, bất chợt nó núng nịu:

– Tại ông mà tui ra nông nổi này nè, bây giờ ông phải đền cho tui!

Thằng Quân nheo mắt:

– Đền sao? Đùng kêu anh quen bé Hiền nha! Nam mô a di đà phật!

Nhìn thẳng Quân chấp tay lên niêm Phật Tuấn phì cười:

– Cái mặt ông gian tà như thế tu hú thì có, “miệng nam mô mà bụng thì bồ dao găm”! Giờ ông phải... lau mặt cho tui coi như là đền tội! Tui mệt quá, lau không nổi nữa rồi!

Thằng Quân giả bộ nhảy dựng lên:

– Trời ơi! Có phải không vậy? Đi không nhèo với anh trời! Đùng có mơ nha!- Kệ tui! Nhõng nhẽo vậy luôn đó!

Mặc dù lên tiếng phản đối nhưng thẳng Quân cũng lồm cồm bò lên giường dùng khăn thấm vết thương thật nhẹ cho nó. Phê quá thằng Tuấn nằm im re nhắm mắt, miệng cố nén cười. Quân hầm hừ:

– Làm như nó ông nội mình vậy!- Ấy da! Đau cha già, nhẹ tay chút! Mẹ bà hai con đó nuôi móng tay dài dặng để dành móc dít hủi chơi hay sao mà cào tui đau thấu trời xanh!- Ắn với chả nói!

Quân cú mạnh lên trán nó. Và hình như bao giờ hễ hai đứa ở cự ly gần là thẳng Quân cứ mân mê cái vành tai có đeo bông của nó. Quân dùng khăn bóp mũi nó một cái. Nó hét lên:

– Á! Ông ám sát nghệ sĩ hả!

Chưa hết, thẳng Quân sau khi lau mặt xong bèn ngồi lên bụng thẳng Tuấn dùng đùi kẹp cứng người nó lại, một tay chàng khóa hai tay kia của nó xuống giường, còn một tay chàng nhét cái khăn vô miệng khi thẳng Tuấn đang huyền thuyên trận ấu đả vừa lúc này. Trong khi thẳng Tuấn đang giãy giụa, ú ớ thì tiếng nhạc chuông quá dị bằng tiếng Thái Lan của thẳng Quân reo lên. Quân nhảy xuống giường chạy ra sân thượng nghe điện thoại, thẳng Tuấn cảm giác cuộc chạm trán mới xảy ra còn khiến nó đuối hơn cả trận đánh nhau với hai cô nàng kia nữa. Nó nằm thở hổn hển và đóng tai lên nghe...

– Ồ... tui soạn đồ đạc sẵn hết rồi, sáng mai tui qua rước ông sớm, ngủ đi cho khỏe, đừng có lo gì hết!... Ừh đừng thức khuya nha! Mai ông còn phải chở tôi đó... bye!

Dù không thấy mặt nhưng thẳng Tuấn cam đoan là thẳng Quân đang nở một nụ cười hạnh phúc sau khi cúp máy. Vậy là sáng mai hai tụi nó sẽ đi Vũng Tàu chơi àh? Nhìn nơi góc giường Tuấn thấy cái valy đầy nhóc đang được đặt ngay ngắn. Bất chợt chàng nghe khóe mắt mình cay cay vì một điều gì đó vô hình....

Quân mở cửa phòng đi vô nhưng thằng Tuấn không còn nằm trên giường nữa, Quân quay ra sau lưng nhưng tất cả đã muộn màng, thằng Tuấn chơi nguyên cái mềm trùm đầu và xiết chặt tay thằng Quân lại, nó hất cẳng cho thằng Quân ngã nhào lên giường, rồi dùng cái gối đập tới tấp hết sức vào đầu thằng Quân. Trông chẳng khác một trận khủng bố. Tiếng thằng Quân vọng ra từ trong mềm:

– Bớ... người... ta... thằng... Tuấn... nó... hấp... diêm... tui!

Thằng Tuấn chỉ ngừng khi nó cảm thấy cả bàn tay mỏi nhừ. Thằng Quân nằm bất động trong mềm thấy đối thủ nới lỏng tay, nó hất cái mềm ra và thở phì phì như đã rất lâu rồi chưa được thở. Nó kéo đầu thằng Tuấn đập xuống tay nó rồi choàng chân qua khóa bụng thằng Tuấn lại, xoay người qua vừa thở vừa hỏi:

– Tự nhiên qua kiểm anh chi vậy? Đừng nói qua bắt tui lau mặt xong rồi về nha!

Tự nhiên nghe thằng Quân hỏi “qua kiểm chi vậy” khiến nó thấy mũi lòng sao sao ấy, chẳng lẽ không có lý do gì nó qua kiểm cũng không được sao? Ủa mà thật ra nó qua kiểm thằng Quân vì lý do gì nhỉ? Cũng hên, sau vài phút im lặng cuối cùng nó cũng có lý do:

– Tui tính qua kêu ông khỏi làm clip, khỏi phóng hình gì hết!- Sao vậy?- Nó mới chửi tui nè, cào cấu tui te tua, quê rồi, khỏi tặng cái gì nữa!- Hồi kèo là mất tiền cọc đó nha!

Thằng Quân lúc nào cũng pha trò được. Nó nằm yên cho thằng Quân đùa giỡn với cái vành tai có đeo bông của nó, nó thích cảm giác đó ghê. Dù không nhìn nhưng nó biết thằng Quân đang chăm chăm vào nó:

– Có vậy thôi hả? Còn gì nữa không?- Muốn lý do gì nữa cha?

Thằng Quân vẫn chưa thôi bắt bẻ:

– Vậy sao không điện thoại, chạy tới đây chi cho mắc công!

Bực mình nó dùng dùng ngón dậy hỏi vặn lại:

– Bộ tui qua đây nói trực tiếp cũng không được hả? Có vấn đề gì sao? Mà... mà... tui có biết số của ông đâu mà điện!

Thấy nó tự nhiên nóng giận thằng Quân mỉm cười... thật đẹp:

– Hỏi có vậy cũng nóng, thiệt tình, tại anh thấy nhóc bây giờ lạ quá!- Lạ gì mà lạ...- Giờ anh đừng sao im re, không chửi bới như hồi đó nữa... ha ha ha!

Nó quê độ chu mỏ ra:

– Giờ có ngon đừng nữa coi!

Thằng Quân tỏ ra nguy hiểm khôn lường:

– Đừng vậy người ta đủ ghìen rồi! Ha ha ha!- Ghìen... mắc ói quá! Thôi tui về! Ở lại mắc công ông lại nói là...

Bỗng nhiên thằng Quân nói:

– Thôi! Vậy cũng giận, giờ thấy giống con gái lắm rồi đó nha! Hết kêu lau mặt rồi tới giận dỗi, thằng Điệp thằng Tân mà biết chắc là...

Không ngờ thằng Quân biết ngay đúng điểm yếu của nó mà chơi, hai thằng bạn của nó mà biết chuyện này chắc nó có nước đội chảo mà đi học quá, thằng Tuấn giả bộ tỉnh bơ để không cho thằng Quân không nhận ra điều đó. Cũng hên thằng Quân cũng làm lơ. Đột nhiên thằng Quân cởi áo, tuột quần ra làm mặt thằng Tuấn đỏ rần rần:

– Cha già mắc dịch! Ông làm trò gì vậy hả?

Trái lại thằng Quân nhìn nó ngạc nhiên:

– Thay đồ, đi uống nước chứ làm gì! Làm cái gì mà la um sùm như con gái vậy cưng! Chưa thấy con trai ***y bao giờ àh?

Nó im re lầm bầm: “Rõ ràng thằng chó Quân đang cố ý chơi nó đây mà, tính khêu khích, lờn vờn nó chứ gì! Đờng có mơ!”

– Đi nhóc!...- Sao ông không lấy xe ông?- Lười dắt ra lắm, đi một xe thôi, bộ chở anh có vấn đề gì sao?- Có sao không! Chở ông lỗ người ta nói tui Pede giống ông thì sao?

Thằng Quân nhả mặt một cái rồi nhảy tọt lên xe ôm nó sát rạt ngay:

– He he he, cái đó là người ta nói nhóc chứ đâu phải nói anh, việc gì anh phải lo.

Mặc dù buông ra lời đó có hơi khiến nó ân hận vì đã nặng lời với thằng Quân nhưng thấy thằng Quân không phản ứng gì nó cũng an tâm. Kệ.

– Đi đâu?- Quán con Thủy, uống cam dâu! Mau quên thế!

Có cố ý muốn chống đối:

– Thôi uống cà phê đi!- Nô, nô, anh chỉ uống được sinh tố thôi!- Đi quá Bar đi!- Đờng có mơ nhóc! Anh không có hư hỏng như nhóc đâu! Không uống sinh tố thì về!

Bỗng nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện của thằng Tài với Quân, nó hỏi:

– Về trễ có sao không?- Sao là sao?- Mai ông đi Vũng Tàu sớm mà...

Thằng Quân cốc đầu một cái:

– Trời! Nghe lén chuyện người khác là không tốt đâu nha! Lẽ ra là ngủ sớm đó, nhưng vì nể tình nhóc bao nên anh phải miễn cưỡng đi nè! Còn không biết thương anh nữa hả?

Cái chữ “thương” nghe sao nhột thấy tía. Tuấn la lên oai oái:

– Cái gì? Ai... bao cha nội? Ông rữ tui trước rồi còn “uống theo ý của ông” nữa mà bắt tui bao là sao? Tui đâu có thích uống cái món cam dâu quỷ quái gì đâu!

Quân mỉm cười im lặng, nó bóp cổ Tuấn. Thật ra bây giờ, ngay tại lúc này đây, Tuấn biết rằng nó bắt đầu thích món sinh tố cam dâu hơn bao giờ hết....

24. Chương 24

Sau khi uống nước, nói chuyện phiếm xong, hai thằng ra về, chạy dọc đường thằng Tuấn cứ ngêu ngao ca hát hết bài này tới bài nọ làm thằng Quân thắc mắc:

– Bị hai em đó đánh chắc hạnh phúc lắm hay sao mà yêu đời quá vậy ta?- Kệ tui, đờng nhắc hai con đó da gà tui nổi lên hết rồi nè!

Đến khi cửa nhà thằng Quân đóng lại thì nó mới cảm giác hụt hẫng và cô đơn. Một cảm giác trống trải tự nhiên bao trùm lấy nó. Nó ớn lạnh ngồi thừ ra đó một lúc. “Cốp” nguyên một trái mận bay vào đầu nó, trên sân thượng thằng Quân nói với xuống:

– Về ngủ đi thằng nhóc kia, đứng đó tính leo tường vô ăn trộm đồ nhà người ta hả?

Nó mỉm cười nhìn lên thì thấy thằng Quân hươ hươ tay về phía nó:

– Ngủ ngon nha!

Nó bần thần phóng xe mất hút trong màn đêm. Vậy là ngày mai Quân và Tài sẽ vui vẻ đi nghỉ mát ở Vũng Tàu, mà ngộ nhĩ hai thằng đó đi chơi thì việc gì nó phải suy nghĩ nhiều đến vậy chứ? Nó điện thoại cho con Hiền, tội nghiệp con nhỏ vừa ngáy ngủ vừa mở máy:

– Alô... giờ này anh chưa ngủ nữa hả? Điện em có chuyện gì không?- Đi Vũng Tàu chơi không?- Gì? Đi đâu anh?- Vũng Tàu?

Con Hiền dường như bắt đầu tỉnh ngủ:

– Hả? Anh nói đi đâu chứ?

Thằng Tuấn mất hết kiên nhẫn hét lên trong điện thoại:

– Đi... Vững... Tàu!- Bây giờ hả?- Không! Khuya này!- Trời, sao anh hứng bắt tử vậy?- Đi không? Không thì anh rũ đứa khác!- Tui đổ anh dám rũ con nào khác đó, nhưng mà giờ tính sao?- Em soạn đồ đi, anh qua rước, bữa nay mình ngủ ở khách sạn.- Hả? Bây giờ hả? Bó tay với anh luôn? Em phải leo rào ra nữa hả? Hồi này rũ thì không chịu, bây giờ lại... sao mà anh nổi hứng toàn giờ thiêng không vậy?

Thằng Tuấn nịnh đầm:

– Tại vì xa em một chút anh mới biết là mình không thể nào ngủ mà không có em!

Con Hiền làu bàu:

– Miệng lưỡi ông tui tin, tui chết liền! Qua đầu ngõ ngồi chờ em chút đi! Thiệt là pó tay!

Thằng Tuấn chạy về nhà quơ ba bộ đồ rồi đứng chờ con Hiền ở đầu ngõ. Tội nghiệp con nhỏ, lúc nhảy xuống từ hàng rào, vài bộ quần áo hầy còn lòng thòng ở Balo. Nó đánh yêu vô vai thằng Tuấn:

– Anh đó nha, sao không chờ một hay hai giờ khuya rồi kêu tui luôn!

Tuấn le lưỡi chỏ cô nàng chạy qua phòng trọ gần nhà thằng Quân. Điều này khiến con Hiền thắc mắc:

– Ủa, sao hôm nay lại ở đây!

Thằng Tuấn gầy đầu:

– Ủh, anh nghĩ ở đây thoải mái hơn!- Trời, gì mà thoải mái hơn cha, nhà trọ sao bằng khách sạn...- Thì cũng đã lỡ vô đây rồi... chịu khó đi em. Để dành tiền mình mai mình còn đi chơi nữa!- Cha... anh Tuấn hôm nay tiết kiệm quá ta!

Thằng Tuấn không thèm để ý lời chọc ghẹo của con Hiền, nó nói:

– Em sửa soạn ngủ đi, anh ra ngoài này đứng cho mát!

Thật ra nó đứng ngoài ban công để nhìn qua cái phòng nhỏ của thằng Quân hiện vẫn đang còn sáng đèn. Tiếng chó mèo và tiếng thằng Quân lâu lâu lại vang lên khiến lòng thằng Tuấn thấy rộn ràng làm sao. Nó nhớ lại cái đêm được ngủ ở căn phòng đó, được ngắm thằng Quân say sưa ngủ... Tuấn tự hỏi: “Ủa sao mà nếu đi chơi thì sao thằng Tài không qua đó ngủ để khuya đi cho tiện nhỉ?” Tự nhiên nó mỉm cười vì điều đó đã không diễn ra...

– Anh sao chưa vô ngủ nữa...

Con Hiền ôm nó từ phía sau, ngáy ngủ hỏi:

– Em ngủ trước đi, chút xíu anh vô liền...

Còn Hiền nhắm mắt và đứng ôm nó cứng ngắt tại ban công. Bất giác nó cảm thấy tội cho cô bé...

– Á anh làm gì em vậy? Buông em xuống, người ta nhìn kia... anh...

Tuấn bế cô nàng vô trong phòng... (mọi chuyện sau đó mọi người tự biết hen)...

Tuấn vẫn chưa nhắm mắt, chàng đang ở trần tròng trực và nhìn thẳng lên chiếc quạt máy đang quay trên trần nhà, cảm giác thật nặng nề, mồ hôi ướt cả lưng và trán. Nhẹ nhàng đặt tay Hiền ra khỏi ***g ngực, nó lại bước ra ban công và tiếp tục nhìn về bên đó. Đèn vẫn chưa tắt, thấp thoáng ngoài sân thượng là bóng thằng Quân vẫn đang đi qua đi lại rồi ngồi xuống cái ghế đá trầm ngâm. Có lẽ thằng Quân đang nôn nóng cho chuyến đi ngày mai với người yêu của nó: thằng Tài. Tuấn hướng ánh mắt qua vùng tối ấy rất lâu, nó cũng không biết là bao nhiêu lâu nữa!

Bất giác nó lại rùng mình, Tuấn tự hỏi nó đang làm cái trò điên rồ gì vậy chứ? Tại sao càng lúc nó lại càng khó kiểm soát được cảm giác của mình? Phải chăng trò chơi cá độ với tụi bạn đã cuốn hút sự háo hức của nó đến mức độ như vậy sao? Thực sự có phải là như thế không? Rất nhiều lần nó chối bỏ những suy

nghĩ của bản thân mình rằng: “nó đang... thích ông Quân.” Nhất định không phải là thế, không thể nào thích ông được, nó là một thằng con trai cơ! Không có chuyện nó thích thằng cha đó được. Nó đang ghét ông mà! Nhưng mà nếu nó thực sự thích ông thì sao chứ? Chắc là mắc cười lắm nhỉ? Chuyện đó có thực sự đáng sợ không nhỉ? Hồng chừng chỉ là vì nhất thời nó bị sa đà vào cảm giác lạ mà thôi! Đúng rồi! Chỉ là nhất thời mà thôi, thử một chút đâu có chết ai đâu mà sợ!

Tuấn mỉm cười hài lòng với giải thích của bản thân và bắt đầu từ bây giờ nó sẽ cho cảm xúc tự do làm theo những gì cảm xúc muốn để xem mọi chuyện sẽ đi về đâu. Dù rằng cũng có tí hồi hộp nhưng nó không sợ, nó vốn không thích sợ điều gì đó. Những thứ mới mẻ bao giờ cũng mang đến những cuốn hút mê hồn, giống như ông Quân vậy, ông chỉ là một điều lạ lắm mà cảm giác của nó muốn đi qua và tìm-hiểu-chơi chứ nhất định không bao giờ có chuyện hoang đường rằng: “Nó thích ông!”

25. Chương 25

4h45 sáng, trong khi Hiền còn đang ngáy o o thì đã bị Tuấn lôi dậy.

– Hiền dậy em, chuẩn bị đồ đạc rồi lên đường!- U....h...m, anh giỡn hả? Hôm qua gần khuya mới ngủ, giờ này sao em dậy nổi, cho em ngủ chút đi, mình có xe đi riêng mà, đâu cần phải đi sớm...

Con Hiền chưa kịp nói hết câu thì Tuấn đã ịnh nguyên cái khăn ướt vào mặt cô nàng:

– Đi trễ nắng lắm! Ráng dậy đi, lên xe rồi ôm anh ngủ tiếp! Không là anh đi một mình em ở đây ngủ cho đã nha!

Con Hiền vùng vằng một chút rồi cũng phải lục đục thức dậy:

– Anh làm gì mà thái độ như gà mắc đẻ vậy? Không giống thường ngày chút nào hết! Bộ tận thế rồi hả anh?

Thằng Tuấn vẫn im lặng, nhìn đôi mắt thâm quầng, đỏ hoe của nó còn Hiền nói:

– Anh không ngủ àh?

Tuấn im lặng lôi Hiền ra xe...

– Anh... từ từ... giờ đi ăn phở nha, em đói quá!- Thôi! Mua bánh mì đi, ăn dọc đường!- Trời! Bánh mì sao em nhai nổi? Anh biết là em chỉ ăn sáng với món nào có nước thôi mà.....

– Bán con hai ổ bánh mì và hai chai trà xanh!- Thằng cha già mắc dịch này, hôm nay anh bị mắc sùng bô hay sao vậy hả? Tui nói gì này giờ anh có nghe không vậy?

Mặc cho con Hiền cằn nhằn, ánh mắt thằng Tuấn vẫn đang hướng về phía căn nhà có cánh bức tường cao và cánh cửa sắt cũ kỹ phía trước, một chàng trai đang chuẩn bị đội nón bảo hiểm trông thật ngẫu, khoác chiếc áo Jean hết sức nổi bật với hàng chân mày rậm và đôi mi dày cong vuốt kèm theo ánh mắt buồn xa xăm đẹp mê hồn. Chàng ta dẫn chiếc xe Suzuki Sport ra đập máy và nhanh chóng để lại một làn khói thơm tại hiện trường kèm theo tiếng tạch tạch không mấy chói tai của động cơ hai thì.

Tuấn chạy theo liền ngay sau đó. Cũng may là con Hiền không để ý thấy những bất thường kia, một tay nó đưa ổ bánh lên gặm, tay kia kê chai trà xanh lên miệng tu một hơi dài...

Thằng Quân đi thẳng đường Nguyễn Văn Luông ra đại lộ Đông Tây rồi nhanh chóng đón thằng Tài tại chân cầu Nguyễn Tri Phương. Tụi nó đổi tài xế, có lẽ thằng Tài không quen với xe hai thì cho lắm nên nó chạy khá chậm vì thế thằng Tuấn không mấy khó khăn đuổi theo kịp. Nó luôn cố gắng giữ khoảng cách sao cho con Hiền và hai thằng kia không phát hiện ra... mà cũng không cần phải như thế nữa, nàng Hiền sau khi xử lý buổi điểm tâm di động thì đã ôm bụng thằng Tuấn cứng ngắt ngủ say sưa. Từ xa Tuấn thoáng thấy hình như thằng Quân ngồi sau cũng dựa đầu vào lưng thằng Tài mà ôm ngủ. Điều đó thật là chứng con

mất. Cũng hên Hiền đang mơ đẹp nên không thấy được những lúc thằng Tuấn bỗng nhiên dừng xe một lúc một cách không rõ lý do....

Tuấn chọn khách sạn cách chỗ ở của hai thằng kia chỉ một căn nhà và một con hẻm. May mắn là... nếu bước ra ban công, phòng của thằng Quân không đóng cửa thì nó sẽ thấy tất cả sinh hoạt diễn ra phía bên đó. Thật là một sự xếp đặt khá thuận lợi của thượng đế dành cho nó. Con Hiền đang hí hửng thoa kem chống nắng lên khắp người. Tuấn nín thở nhìn về phía bên kia như một tên trộm. Thằng Tài say sưa nghe điện thoại trong khi thằng Quân đang chán chường nằm sấp trên giường. Lúc tụi nó lục đục thay đồ đi tắm và kéo rèm cửa lại thì thằng Tuấn về phòng.

– Trời ơi! Anh đi đâu nãy giờ vậy? Sứt kem chưa? Đi tắm biển anh!

Nó sợ ra biển đụng mặt hai thằng kia nên kiếm cớ từ chối:

– Anh mệt quá! Hay là em đi tắm một mình đi, anh chớp mắt một tí.- Rồi ok! Ngủ! Công tình người ta thoa kem cả buổi! Một mình em tắm với Hà Bá hả?- Thì ngủ xong rồi dậy đi tắm đâu có muộn phải không em.

Nhờ vậy mà nó được ngủ một giấc khá dài. Khi nó thức dậy đều đầu tiên là... bước tiếp ra ban công nhìn về bên kia. Vẫn cảnh tượng cũ, thằng Tài đang ló đầu ra ngoài cửa sổ cười nói với chiếc điện thoại trong khi thằng Quân nằm dài trên giường. Thái độ nó bất mãn trông thấy rõ. Lúc ấy thằng Tuấn và con Hiền mới leo đèo ra biển tắm và ăn trưa....

– Trời ơi, anh làm cái gì vậy? Mới tắm chưa được nửa tiếng đã lên là sao?- Anh bị trúng nước với lại đói quá rồi, mình lên đi em!- Trời, anh có sao không? Đi ăn xong rồi về em cạo gió cho anh nha!- Uhm... anh đã đặt thức ăn mang lên phòng rồi!...

Hiền hí hục lấy đồng tiền xu bắt gió cho thằng Tuấn nhưng:

– Có thấy gió giết gì đâu?- Ừh... nhưng mà anh thấy khỏe hơn rồi!- Vậy mình đi vòng vòng thành phố chơi đi anh!- Dù khỏe hơn nhưng anh vẫn còn mệt mà em, mình nằm nghỉ một chút đi!

Con Hiền than trời:

– Trời, mình nằm nghỉ biết bao nhiêu lâu rồi, chả lẽ từ Sài Gòn vô đây chỉ để nằm nghỉ không hả? Em thật không hiểu hôm nay anh bị làm sao đó!

Tuấn kéo cô nàng nằm xuống cạnh mình nói thì thầm:

– Thì chỉ cần có em bên cạnh thì ở đâu cũng vậy mà!- Anh chỉ được cái miệng!

Cũng hên Hiền khá dễ nuôi, ăn bữa trưa muộn xong cô nàng lặn quay ra ngủ khò khò... Tuấn lại bước ra ban công. Phòng đối diện hai đứa kia đang đùa giỡn. Thằng Quân hình như đòi đập điện thoại của thằng Tài, hai đứa nó đuổi bắt nhau um sùm cả phòng trọ bên đó. Lát sau thì hai thằng leo lên giường ngủ như hai đứa con nít. Tuấn đang tự hỏi: “Liệu tối nay hai đứa nó có chuyện gì không nhỉ?” Tuấn bất giác cảm thấy mệt mỏi và ngã quỵ xuống. Cậu dựa lưng vào tường và tự hỏi mình đang làm cái gì vậy nè? Hình như nó đang điên rồi thì phải. Qua nay sao đầu óc nó cứ rối tung lên, nó muốn tìm cho mình một cảm giác bình yên thật sự và nó đã biết được rằng, nguồn cảm giác đó là ở đâu ra... Nó sợ lắm, nó muốn chối bỏ đó điều đó! Không phải, không thể nào là như thế được...

Nó tỉnh giấc khi tiếng nổ của chiếc Su xi-po lạch tạch bên tai, hai thằng đó đã đi chơi mất rồi. Nó bản thân nhìn qua căn phòng trống đó, quần áo của hai đứa kia còn vứt tung trên giường nữa kia, chắc là.... chắc là nó không muốn nghĩ tới chuyện gì nữa...

– Anh sao lại ngồi ở đây vậy? Có chuyện gì àh?

Tiếng con Hiền làm nó giật mình, ngoái đầu lại, cổ cười một cái thật tươi:

– Em là con gái gì đâu mà ngủ ngáy quá trời, anh chả ngủ được nên phải ra đây nè!

Cô nàng giận dỗi, nhéo vào má Tuấn một cái:

– Anh này, nói vậy mà nói được hả?- Giờ phụ nhân muốn đi đâu chơi anh sẽ chở đi cho nè!- Yeah, vậy mới đúng là anh Tuấn của em chứ!

Nói thì nói vậy thôi chứ thật ra thằng Tuấn cũng chở con Hiền đi lòng vòng với hy vọng là được gặp hai thằng kia. Không biết sao mà bây giờ trong đầu nó chỉ có mỗi một chuyện là muốn nhìn thấy mặt thằng Quân, nó tin là nó sẽ bắt gặp tất cả. Từ đó tới giờ, khi nào cũng vậy, một khi mà muốn cái gì thì nó sẽ làm hết cách để thỏa mãn cảm giác của mình. Nó hết chở con Hiền đi từ bãi trước tới bãi sau, thậm chí chạy lên cả cái tượng đài gì đó to thật to để mà tìm, nó rất mong được nhìn thấy chiếc xe Suzuki quen thuộc (mới thấy có sáng nay) của thằng Quân. Con Hiền thì lúc nào cũng vô tư:

– Trời ơi! Anh ơi, cái gì mà như cóc bỏ đĩa vậy? Em chưa kịp nhìn ngó hay mua sắm cái gì hết thì anh lại bắt đi chỗ khác là sao? Trời ơi, đi chơi phải thông thả một chút chứ, anh làm cứ như là trốn nợ vậy!

Tuấn vẫn ôn tồn, mắt nó không ngừng lảo liên:

– Anh thích đi dạo vòng vòng vậy đó, nhìn mỗi cái một chút, cái nào cũng như cái nào chứ gì...- Em mới biết anh có sở thích lạ đời như vậy đó!

Tội nghiệp cho hai đứa, những lúc nghe tiếng nổ của chiếc Su là thằng Tuấn cứ như con hổ đói, nó lao theo thật nhanh cho bằng được... để rồi biết rằng, ở thành phố Vũng Tàu không phải chỉ có một mình thằng Quân chạy Xi Po. Con Hiền ôm nó vào lòng hỏi:

– Anh Tuấn, em có cảm giác hình như anh đang tìm cái gì đó thì phải, anh nhìn mắt anh kìa, vừa đỏ hoe vừa mệt mỏi..

Lúc đó thằng Tuấn mới bắt giác giật mình, nó đang như vậy sao?

– Àh, anh coi trên TiVi thấy Vũng Tàu có một chỗ đẹp lắm nhưng sao tìm này giờ chả thấy....- Chỗ đó nó ra sao anh?- Ờ thì nó có một dãy lang cang dài như tường thành để mình ngồi nhìn ra biển đó em...- Anh bị làm sao vậy? Chỗ đó mình chạy ngang này giờ hai ba lần rồi đó!- Ủa vậy hả?- Ờ, thì anh không để ý thấy, sao em không kêu anh!

Con Hiền đập lên vai nó một cái:

– Anh tỉnh ngủ chưa vậy? Em có biết anh tìm cái gì đâu mà.... kêu!

Tuấn cố ý chạy vòng vòng cái thành phố không lớn này một lần cuối ở những điểm mà khách tham quan có thể ghé thăm nhất nhưng tình hình chẳng khá hơn được chút nào cả. Một mỗi cậu đậu xe ở một góc lang cang khá vắng vẻ, nơi có thể nhìn từng đợt sóng vỗ vào bờ rõ ràng nhất trong đêm.

Gần 9h tối rồi, hai đứa kia có thể đi đâu được nhỉ? Sao giống như một trò chơi trốn tìm vậy nè? Ông trời đang trêu nó chẳng? Nó tuyệt vọng nhìn xa xăm ra biển. Hiền đang nằm tựa đầu lên đùi nó, nhóp nhép món Snack Poca và chai C2 mát lạnh.

– Đẹp và lãng mạn quá hen anh Tuấn ha... em nghĩ chắc em đã yêu anh rồi đó!

Tuấn bóp mũi cô nàng một cái, con gái có nhiều lúc trông thật nguy hiểm đáng sợ và phiền phức sao lại có những lúc lại ngoan hiền như một chú mèo con thế này! Lặng người đi một chút nó nhìn ra biển, phải chăng nó đang như một hạt cát nhỏ đang cố tìm thấy một hạt cát khác trong cái thành phố Vũng Tàu này chăng? Gió biển mặn, sóng nước vô tình vỗ trúng vào mặt nó chẳng?...

Con Hiền lại ngủ trong vòng tay nó, có tiếng Xi po đang tiến dần về phía nó và mang đến cho nó một cái giác căng thẳng đến khó tả? Vâng... đó là thằng Quân mà nó mong đợi, đang hạnh phúc dựa đầu vào vai thằng Tài chạy ngang qua nó, hình như hai thằng ấy vui tới mức không để ý đến thế giới xung quanh. Tuấn quay mặt qua và nhìn hình ảnh hai thằng bạn học chung lớp lướt qua nó một khoảng không xa lắm. Hai thằng đó dừng xe lại, leo lên lang cang hình như tụi nó lục đục đem bia và mồi ra nhậu và ca hát thì phải. Tuấn nhìn như thôi miên về hướng ấy.

Sau khi ăn uống, hai thằng đó ngồi hướng ra biển, chúng nó hình như nói gì đó với nhau rất nhiều và chắc là rất vui. Gió biển lạnh thật. Tuấn khẽ cảm thấy rung mình, lạnh buốt. Nó mong được chỉ cần thấy mặt thì Quân thôi mà, nó đâu cần hay đòi hỏi gì khác, bây giờ thằng Quân đang ở trước mặt nó đó. Hình như nó bắt đầu cảm thấy đau. Một nỗi đau gì đó khác lạ lắm. Chưa bao giờ nó bị. Nỗi đau do hai thằng bạn

học chung mang lại...

26. Chương 26

Lúc hai tên kia leo lên xe là lúc Tuấn lay Hiền dậy đi về. Nó đứng chờ ở ban công khoảng hơn một tiếng thì cửa phòng đối diện mới sáng đèn. Vừa leo lên giường hai thằng đó đã lao vào nhau đùa giỡn...

– Ủa, anh làm gì mà ra ngoài ban công đứng hoài vậy? – Ồ... ra đây cho nó mát mẻ, khoảng khoác. – Vô ngủ đi anh! – Trời mới 10h mấy mà ngủ gì em? – Vậy...vô chơi với em đi!...

Mười hai giờ. Con Hiền đã ngủ. (Công nhận con cái nhà ai dễ nuôi ghê!) Tuấn lại theo thói quen ra đứng ngoài ban công, rèm cửa sổ bên kia vẫn chưa kéo lại. Thằng Tài đang ngồi dựa lưng lên tường xem đá banh, thằng Quân thì đang nằm úp mặt trần trọc (nó đoán là trần trọc, do thấy Quân hay xoay người) một tay Quân choàng qua ôm bụng thằng Tài. Cứ thế mà Tuấn nóng mặt nhìn theo không sót một động tĩnh nhỏ.

Thằng Tài tắt TiVi trong khi thằng Quân có lẽ đã ngủ quên vì mệt mỏi, nó đến bên cửa sổ bắt đầu gọi điện, nó nói chuyện khá lâu rồi bỏ ra khỏi phòng sau một cú điện thoại ngắn khác. Tuấn không quan tâm chuyện đó, nó càng thờ phào vì giờ đây thằng Quân đang ngủ một mình trong phòng. Tự nhiên Tuấn cảm thấy nhẹ nhõm làm sao! Dù nhìn không rõ ràng lắm nhưng gương mặt thằng Quân lúc ngủ lại mang vẻ cho nó cảm giác bình yên như những lần gần nhau lúc trước. Nó ngồi xuống sàn, dựa đầu vào tường mà nhìn về bên đó.

Lúc thằng Quân thức dậy là 2h sáng. Khi ấy thằng Tài vẫn chưa về, thấy cái tướng thằng Quân dáo dác đi tìm thật là tội. Biết chắc thế nào thằng Quân cũng sẽ ra bãi biển kiếm nên Tuấn vào mặc áo khoát và bật khẩu trang kín mặt xuống phòng khách đợi sẵn.... Không ngoài dự đoán, chưa đầy mười lăm phút sau thằng Quân với bộ dạng thất thủ đi từ từ về hướng biển. Từ xa trông đáng vẻ như một người đi dạo biển đêm nhưng Tuấn biết rằng thằng Quân đang rất hốt hoảng.

Một vài nhóm bạn mới nhậu từ bãi biển về cười nói rộn ràng khu phố trọ của nó, ngoài đường xe cộ vẫn còn thưa thớt qua lại. Cũng hên có nhiều người tập thể dục chạy lên xuống nên thằng Tuấn dù cách thằng Quân không xa cũng chẳng sợ bị phát hiện chưa kể nó nguy trang kín mít. Thêm vào đó tâm trạng đang rối bời của thằng Quân thì dễ gì nó để ý người khác xung quanh. Rất nhiều lần nó thấy thằng Quân bấm điện thoại nhưng có lẽ đều không liên lạc được nên cái dáng vẻ của nó trông bất lực đến khổ sở. Thấy tâm trạng bạn mình như thế nhưng chả hiểu sao lòng thằng Tuấn lại vui vui, nó cầu mong cho mãi mãi thằng Quân không tìm được thằng Tài nữa....

Quân chỉ mặc chiếc quần sọt lưng và cái áo thun mỏng, trông hết sức bụi bặm và xì tin, tay nó nhắn điện thoại liên tục. Một lúc sau nó ngồi bệch tại bậc thang lên xuống bãi biển và nhìn ra khơi. Tuấn cũng lựa cho mình một vị trí khá gần và kín đáo để ngồi quan sát đối phương. Nó rất muốn tới cạnh thằng Quân và đùa giỡn, hai đứa sẽ đuổi bắt nhau dọc bờ biển, nó sẽ tra tấn và bắt thằng Quân giải thích cho nó biết những hành động và cảm giác hiện tại của nó do thằng Quân gây ra nên gọi tên là gì? Tuấn khẽ mỉm cười với tưởng tượng của mình. Bên kia ánh mắt thằng Quân đầy u uất nhìn ra biển, nó co người lại trông sao mà đáng thương quá, Quân đó giờ trong mắt thằng Tuấn vui vẻ, linh hoạt, mạnh mẽ chứ đâu có mong manh và yếu đuối như thế đâu? Phải chăng trước biển ai cũng trở nên như thế?

Hơn một tiếng sau, chuông điện thoại Quân reo lên làm thằng Tuấn còn giật mình, chắc thằng Tài tìm nó. Tự nhiên Tuấn thấy ghen ghen nơi cổ họng, còn sớm chán, mới 3h mấy, giờ này nếu tụi nó về ngủ chung chắc cũng sẽ làm được khối chuyện. Quân không nghe điện thoại. Nó tắt máy và đi về phòng. Tuấn cảm giác từng bước chân của mình sao bỗng nhiên trở nên nặng nề như đang vác từng viên đá nặng. Tụi nó sẽ gặp nhau, có thể sẽ cãi nhau một chút, nhưng một chút giải thích sẽ xong chuyện. Lại sẽ đùa giỡn và vui vẻ với nhau. 3h mấy đủ để làm đủ thứ chuyện cho tới sáng.

Tuấn thất thủ đi lên phòng, thấy con Hiền vẫn còn say sưa ngủ như một thiên thần nhỏ bé. Phòng bên kia, đèn vẫn sáng... vẫn chỉ có một mình thằng Quân? Làm sao có thể như thế được nhỉ? Mỗi lần chuông

reo thẳng Quân lại tắt máy. Oh.. chắc nó giận thẳng Tài lắm đây! Vậy thì tốt. Quân mặc áo khoát vào, vứt mạnh cái điện thoại lên giường làm pin văng ra long lóc. Nó lại bỏ ra bậc thềm bờ biển ngồi, tất nhiên thẳng Tuấn vẫn đi theo. Trong khi đó thẳng Tài biến đi đâu được nhỉ?

Trước biển cả thẳng Quân trông thật đẹp, nhất là ánh mắt buồn của nó cứ như những ngôi sao trong đêm. Bây giờ thẳng Tuấn mới nhận ra được điều đó. Quân cứ như thế mà gục đầu vô gối mặc cho dòng người qua lại, mặc cho gió biển thét gào, mặc cho sóng xô bờ cát mỗi lúc một mạnh mẽ hơn, mặc cho một ánh mắt đau thương triu mến đang đắm đắm hướng về nó. Tuấn không còn cảm thấy vui thú nữa, nó bắt đầu cảm thấy đau, nó đau cho thẳng Quân, rồi lại đau cho nó. Hình như nó đang thất bại.

Bỗng nhiên thẳng Quân đứng dậy và đi từ từ thẳng ra biển, ban đầu nó nghĩ thẳng này đi dạo, nhưng cho đến mãi một lúc sau, khi thấy cái tướng thất thế kia nó bỗng lóe lên suy nghĩ: “Có khi nào thẳng Quân.... tự tử?” Nó không dám la lên, chỉ nín thở nhìn theo, chân thẳng Quân đã chạm sóng biển, nhưng nó chưa có dấu hiệu nào là ngừng bước, sóng nước có thể đã văng lên quần nó.

– Q...u... â... n!

Thẳng Tuấn bỗng nhiên hét lên thật lớn và trốn vào trong đồng dù với ghế bố. Hình như thẳng Quân có khựng người lại. Nó đá chân lên sóng tung tóe, rồi nó bỏ chạy dọc bờ biển như một thẳng điên. Tuấn thở phào vì thẳng Quân không phát hiện ra nó và cũng không làm gì đại đột hết... và suốt mấy tiếng đồng hồ thẳng Quân cứ đi dọc bờ biển như thế, tay nó xách dép, chân nó bước đi sao cho đừng sóng nước. Thẳng Tuấn phải cố gắng giữ khoảng cách khá xa với nó. Hễ thấy đám đồng thẳng Quân dừng lại nhìn một chút rồi tiếp tục hành trình thang lang, cứ như thế cho tới khi trời sáng mà chả đứa nào hay biết, hình như gương mặt nó đã trở nên vui vẻ từ lúc nào.

7h. Hiền điện cho Tuấn:

– Trời, anh đi đâu vậy? Sao không rủ em ra ngắm mặt trời mọc lúc bình minh... anh bỏ em một mình ở đây đi kiếm con nào phải không?- Ui, anh đâu có liều tới mức đó công chúa của anh. Thấy em ngủ say quá nên anh mới đi ra ngoài kiếm đồ ăn sáng cho em nè... có dám kêu em thức dậy đâu! Sợ em mất giấc!- Anh đó nha, cái gì nói cũng được!

Thẳng Tuấn phải chạy về phòng. Nó đưa Hiền một hộp phở:

– Nè ăn đi cô nương!- Hi hi, hên ghê, em đang tính rủ anh đi ăn nè! Ủa mà sao anh không ăn!- Ờ thì anh ăn rồi!

Bỗng con Hiền nhìn vào mắt nó hỏi:

– Sao mắt anh đỏ quá vậy, trông hốc hác như là không có ngủ vậy!

Thẳng Tuấn chối bay bậy:

– Đâu có đâu cô bé!- Anh liệu hồn nha, đi chơi với tui mà còn đi uống bia ôm ở đây nữa là...

Tuấn cốc đầu Hiền một cái:

– Em làm như anh trâu bò không bằng, em quần anh lúc tối đã đời rồi, sức lực nữa đâu mà...

Con Hiền vừa gắp phở vừa cười:

– Í quên... hí hí hí...

Tuấn đi vào toilet rửa mặt, nó không biết giờ này thẳng Quân đang làm gì và ở đâu nữa. Lại là cái ban công, bên kia thẳng Tài đang nằm trên giường và tươi cười nghe điện thoại. Cái điện thoại và cục pin của thẳng Quân vẫn còn nằm lẫn lóc bên cạnh. Tuấn tự hỏi: “Quái quỷ thật, đi chơi mà nó điện thoại cho ai miết thế nhỉ? Thẳng Quân lang thang suốt cả đêm vậy mà nó không hề mảy may đi tìm, là sao ta?”

– Anh, sao lại thích ra đây đứng vậy? Vô phòng đi!- Có chi không em...- Em muốn nữa hà...- Trời! Anh mệt thật mà, tối qua đã...- Nhưng mà bây giờ em muốn nữa!- Sáng rồi mà em...- Vậy là chứng tỏ tối qua anh dồn sức thêm cho con nào phải không?

Tuấn chặc lưỡi:

– Cô nương đừng có giở giọng gài tui nha!

Bây giờ thì tới lượt con Hiền nhảy bổ vào sầm sờ thằng Tuấn.... cái gì tới rồi cũng sẽ tới... Tuấn vẫn muốn mình là một thằng một thằng con trai. Tức là nó chối bỏ chuyện nó thích thằng Quân....

– Mình đi chợ kiếm cái gì mua đem về nhà đi anh!- Trời ơi, em tha cho anh, em đi một mình đi, cho anh chớp mắt chút xíu! Em hành xác anh kiểu này anh chết sớm đó! Mới...- Vậy thôi, anh ở nhà nha, em đi mua sắm một tí, nhớ là không có ăn vụng với con nào đó nha chưa!

Tuấn nhào tới cốc đầu cô nàng một cái:

– Em vừa phải thôi nha! Vừa mới...- Hí hí! Ai biết được, sức anh sức trâu thì sao!

Tuấn thở dốc và chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Trong mơ nó cứ thấy thằng Quân với ánh mắt buồn bã đi lang thang khắp bờ biển. 9h sáng tiếng nàng Hiền vang lên làm nó thức giấc:

– Chút mình đi đâu nữa hay là về hả anh? Em mới mua kí khô mực nè, hai trăm sáu! Ở đây bán có rẻ hơn chợ An Đông chút nào đâu!- Vậy em mua chi?- Mua cho anh đem về nhà làm quà còn nói nữa hả, thấy ghét! Em quăng ra cửa sổ àh...- Thôi.. thôi biết rồi!

Tuấn nhìn xuống đường thì thấy thằng Quân đang đi bộ về, trông dáng dấp nó có vẻ khá mệt mỏi, thằng Tài vẫn đang... nghe điện thoại. Khó hiểu thật, tiền ở đâu và người ở đâu mà nó có thể nói chuyện suốt mấy tiếng vậy chứ! Mà còn canh ngay lúc đi chơi mà gọi nữa. Sợ nàng Hiền phát hiện ra thằng Quân, Tuấn bật TiVi và hướng sự chú ý của cô ta về đó. Hên là mọi chuyện diễn ra khá êm xuôi. Bây giờ nó vẫn đang ở cái ban công quen thuộc.

Nó nhìn từ lúc thằng Quân mở cửa phòng và thằng Tài đang cười giỡn với cái điện thoại. Quân mặt mày khô khốc vì gió biển mặn, nó hít hơi một cái, không nhìn thằng Tài mà cố gắng tự mỉm cười và đi vào toa lét... hai đứa nó hình như không nói với nhau lời nào, Quân ở trong đó rất lâu cho đến khi thằng Tài đóng cửa phòng đi khỏi thì nó mới bước ra ngay tức khắc, quần áo đã được thay mới thơm mát. Nó nằm bổ xuống giường, tay nắm mạnh lên nệm. Hình như thằng Quân đang khóc! Tuấn nghe sóng mũi mình cay cay.

Đó giờ Tuấn rất sợ nước mắt con gái, thứ vũ khí được coi là vô cùng lợi hại, nhưng ngay lúc này đây, thằng Tuấn mới biết được có một thứ còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần đó nhìn thằng Quân khóc. Sợ bản thân chịu đựng không nổi cảnh đó, nó đi vào cũng ngã bổ xuống giường, nó không muốn con Hiền cũng thấy nước mắt nó đang rơi. Và cả trái tim nữa, trái tim nó đang thổn thức trong đau khổ và tuyệt vọng.

Tuấn bắt đầu cảm thấy sợ sệt cái trò chơi cảm giác này cùng với thằng Quân. Nó ước gì nếu có thể quay ngược lại thời gian nhất định nó sẽ không tham gia gameshow “giả vờ” thích thằng Quân nữa, vì bây giờ nó mơ hồ nhận ra một điều gì đó vô cùng đáng sợ... đối nghịch hoàn với hai từ “giả vờ”. Phải chăng chơi dao có ngày đứt tay là thế này đây???

Cuối cùng dưới đường cũng có tiếng Xi-po nổ, Tuấn không thể đứng ra xem vì sợ con Hiền chú ý, nó lẳng lặng thu dọn đồ và kêu con Hiền nhanh chóng trả phòng. Chuyển đi Vũng Tàu tới đây coi như kết thúc. Nó chở con Hiền chạy bán sống bán chết thẳng tiến về hướng Sài Gòn. Tội nghiệp cô bé, vậy mà cũng hí hửng bảo rằng: “Đi chơi vui ghê!”

Ôi trời ơi, từ thuở cha sinh mẹ đẻ ra nó yêu và quen biết bao nhiêu đứa con gái rồi làm cho tụi đó khóc lóc, van xin mỗi khi trò chơi tình yêu kết thúc, vậy mà hôm nay, thằng Quân chẳng làm gì nó cả, cũng đã khiến nó biết vị mặn đắng của nước mắt ra làm sao. Sau khi đưa con Hiền về nó lẳng lẽ leo lên gác và nằm khóc rầm rức. Kệ lần đầu tiên biết khóc sau bao nhiêu năm trời nên bây giờ cứ khóc cho đã, khóc ghen tức, khóc dùm ai kia đó, khóc cho bản thân nó, khóc cho sự thất bại và hơn hết là khóc cho sự yếu đuối không ngờ tới của bản thân.

Rồi nó lại bắt đầu cảm thấy lo lắng, hình như những gì đang tồn tại và lớn dần lên trong nó chính là tình yêu dành cho thằng Quân hay một thứ gì đó đại loại như thế rất ghê gớm, rất đáng sợ? Hình như trời đang trả báo nó thì phải? Tại sao nó lại có thể thích được thằng cha Quân cơ chứ? Con trai với nhau cơ mà làm sao thích nhau được? Chẳng lẽ bây giờ nó biến thành một thằng Pede sao?

Trước kia nó ghẹo thằng Tân, thằng Điệp, thậm chí cả thằng Quân luôn vậy mà bây giờ điều nực cười nhất đó lại xảy đến với nó. Bây giờ nó rất muốn chấm dứt “yêu giả bộ” ông Quân thậm chí rất sợ khi nghĩ tới

chuyện đó nhưng mà mong muốn của bản thân là một chuyện, còn thực tế trái tim “làm” lại là một chuyện khác. Mấy cảm giác quái quỷ ấy tại sao “tự nhiên” lại xuất hiện với nó nhỉ? Mà theo như nó biết cái gì đã gọi là “tự nhiên” thì có muốn chống đối lại cũng chả thể nào được. Nó phải làm sao đây?

Giả sử đi ngược lại với điều đang xảy ra là nó sẽ tập “giả-vờ-không-thích ổng nữa”, thì mọi chuyện sẽ thế nào? Chắc là khó chịu và buồn lắm đây! Thậm chí là hỏng chừng nó làm không được nữa là đằng khác... Vậy cứ để “yêu thiệt” thì sao? Mặc cở với tội thằng Điệp chết! Chả biết cái cảm giác bị người khác là xem Pede nó sẽ như thế nào nhỉ? Pede là sao ta? Nhưng nói gì nói thì... thì cho dù mình có thích có yêu ổng nội đó đi nữa thì... thì... thằng cho có thích mình đâu???

27. Chương 27

Cứ thế nó thêm thiếp ngủ, một lần nữa trong mơ ánh mắt buồn bã xa xăm của thằng Quân lại hiện về, thậm chí là tiếng xe Xi Po cũng xuất hiện trong đó một cách hết sức rõ ràng cụ thể ...

– Anh Ba có bạn kiếm kia!

Nhỏ em gái thay vì lay nó dậy thì lại lấy chân đá vào lưng nó... ình ình. Quái lạ, nó đã tỉnh rồi mà sao vẫn nghe tiếng Xipo nổ nhỉ? Nó dụi mắt và nhìn ra cổng. Oh.. chúa ơi, không thể tin vào mắt nó được nữa, chiếc xe của thằng Quân đang đậu trước nhà nó. Tự nhiên nó lại cảm giác như muốn nhảy cẫng lên trời, nó nhào ngay xuống nhà. Quân mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần Jean trông hết sức thư sinh và lịch lãm đang gật đầu thưa mẹ nó, con nhỏ em rúc rích cười trốn tuốt đằng sau nhà rồi ló cái đầu lên nhìn lên. Tuấn giả bộ ngáp một cái và vô tư hỏi thằng Quân, nó đang rất cố gắng để không bật cười hạnh phúc:

– Đi đâu dzậy cha nội? Sao biết nhà tui hay dza?

Con em ở sau nhà cười lớn:

– Anh Ba nhà này dzô dziên thúi từ đó tới giờ. Hời vậy cũng hời!

Còn mẹ nó thì tặng một cái liếc nghiêm khắc vì câu hỏi khiếm nhã kia. Sau đó bà quay qua hỏi thằng Quân vài câu xã giao. Xí... cái thằng đạo đức giả, trông cái kiểu cách nó lễ phép gì mà nhìn chường con mắt quá! Quân sau khi trả lời một số câu đại loại như: “Con là gì của thằng Tuấn?”, “Nhà con ở đâu?”, “Có đi làm gì chưa?”, “Có gia đình chưa?”, “Ba mẹ con làm gì?” thì nó quay sang nhìn thằng Tuấn cười và đá lông nheo một cái. Bản lĩnh lắm thằng Tuấn mới nhận ra đó chỉ là một lời rủ rê đi chơi, nếu không hồn phách nó chắc đã lên tiên. Lần đầu tiên sau khi thay đồ xong, nó ngắm mình thật kỹ trước gương. Nó đã mất đến vài phút để lựa bộ đồ mà nó thích nhất, trước kia dù là hò hẹn với bất cứ ai đi nữa thì mở tủ thấy cái gì lọt vào mắt nó quơ cái đó mặc vào không cần quan tâm. Lần này đúng là một ngoại lệ hết sức đặc biệt. Đến nỗi nhỏ em gái phải hét lên và xuýt xoa:

– Má ơi, anh Ba, với anh Quân rủ rê nhau đi của gái hay sao mà “ngựa” quá trời luôn! Trời ơi thơm phức luôn! Sao anh dám lấy chai nước hoa của em?

Nó đỏ mặt cốc đầu con em nhiều chuyện và cắt ngang buổi trò chuyện của mẹ nó và thằng Quân khi họ đang sắp chuyển sang giai đoạn tìm hiểu những chuyện riêng tư:

– Mẹ, hời kỳ quá! Làm vậy mốt bạn con sao dám ghé nữa...

Mẹ nó im lặng, nhìn nó trách móc, nhưng lại nhanh chóng mỉm cười gật đầu khi thằng Quân cúi đầu thưa và xin phép... rút lui! Cổng vừa được con em nó khóa lại là thằng Tuấn hỏi lại cái câu ban nãy:

– Đi đâu vậy? Sao biết nhà tui!

Thằng Quân mỉm cười nhìn nó thật lâu rồi chặc lưỡi:

– Bạn Tuấn hôm nay nhìn đẹp trai dữ thần luôn nha! Nhất là... cái này nè!

Thằng Quân tiến tới gần và bóp nhẹ lên vành tai có đeo bông của nó, sau đó ra lệnh một cách dứt khoát:

– Lên xe đi!

Sau khi yên vị ở đằng sau thằng Tuấn la lớn:

– Trả lời câu hỏi của tui đi!

Thằng Quân cười:

– Trong lớp có mấy người biết nhà nhóc?– Hai!– Vậy hiểu rồi chứ gì! Giờ rảnh không?

Nó không trả lời mà hỏi ngược lại, tất nhiên với thằng Quân thì giờ đây, nó luôn rất rảnh:

– Có chi không?– Trả lời trước đi!– Hên xui!– Vậy là hiểu.

Thằng Quân phóng xe như điên về hướng quốc lộ 1A... Tuấn hét lên trong gió:

– Đi đâu vậy ba?– Về quê!– Quê ai?– Anh!– Chi?– Chơi!– Rảnh dữ...– Đi không?– Ừh... thì...– Thì sao?– ... hên xui!

Chưa đầy 20 phút, hai thằng đã ra ngoại ô thành phố, bằng chứng là đã có sự xuất hiện của ruộng đồng, vườn tược. Mặc dù rất buồn ngủ nhưng thằng Tuấn vẫn cố gắng không ngủ gật và không hề dựa vô thằng Quân dù rằng chiếc xe quỹ quái kia lúc nào như cũng muốn người ngồi sau bổ nhào về phía trước. Tuấn bắt chuyện:

– Sao không bao giờ thấy ông lấy xe này đi học vậy? Nhìn ngầu quá trời!– Chạy xe này con gái thấy nó chửi mất dạy sao?

Thằng Tuấn bĩu môi:

– Cái mặt ông mà cũng quan tâm tới chuyện con gái chửi sao?– Dù không quan tâm nhưng cũng không muốn bị đánh giá không tốt!

Quả thật không khí ở miền quê khiến nó cảm thấy khác hẳn. Thoáng mát, dễ thở hơn nhiều. Tự nhiên nó lại buông ra một câu hỏi khá là ngu ngốc:

– Đi chơi vui không?– Đi đâu?– Thì... mấy bữa trước ông nói ông sẽ đi Vũng Tàu đó....

Một sự im lặng đáng sợ bao trùm lấy thằng Quân. Thằng Tuấn lay vai nó:

– Sao mà im re vậy? Có chuyện gì àh?– Gì là gì?– Thì tui hỏi là đi chơi vui không?– Vui!– Vui sao trả lời xui lơ vậy?Đi với ai vậy? Ghê hả? Chứ gì nữa!

Thằng Tuấn vờ như không biết gì hết. Hỏi thằng Quân tới tấp, và tự mình trả lời câu hỏi mà nó đã biết đáp án. Còn thằng Quân thì cứ vô tư trả lời trong buồn bã pha chút u uất:

– Ừh... thì... ghê. Mà hết rồi! Xong rồi! Tất cả đã chấm dứt!

“Hừ, dám nói là ghê luôn, ghê thật! Đừng tưởng tao không biết mày đi chơi với ai nhé!”. Thằng Tuấn tò mò:

– Có chuyện gì àh?– Ừh! Nên anh mới chở nhóc về quê hỏi tội nè!– Mà chuyện gì là chuyện gì?– Nhiều chuyện quá rồi đó nhóc!

“Trời má ơi! Có chuyện gì sao? Chở mình về quê hỏi tội là sao? Mình có liên quan gì tới chuyện hai đứa nó chấm dứt chứ! Hay là... không lẽ.... nó đã bắt đầu khoái mình? Hí hí hí.” Thằng Tuấn giả bộ ngây thơ:

– Tui làm gì mà hỏi tội tui chứ?– Chút tới đi rồi biết.

28. Chương 28

Tự nhiên thằng Tuấn thấy bụng dạ nó nôn nao và lo lắng quá? Lẽ nào thằng Quân biết nó bị theo dõi trong chuyến đi? Lẽ nào... ôi sao mà đủ thứ chuyện có thể xảy ra thế này? Không lý nào được! Vậy mà nó tưởng

bỏ, tưởng thằng Quân qua nhà chờ nó đi chơi, ai dè dẫn nó đi hỏi tội... biết đâu thằng Quân dẫn nó tới một nơi nào đó lãng mạn để tỏ tình thì sao nè? Vì nó đã làm gì nên tội đâu cơ chứ? Xe thằng Quân dừng lại dưới gốc một cây cầu kiểu lạ, xung quanh có trăng xi măng dọc bờ sông thành vòng tròn như dạng hồ bơi, ở giữa thì bị chặn lại bởi hai cánh cửa sắt lớn. Nó hỏi:

– Đây là đâu vậy?- Kén!- Tới đây chi vậy?- Hỏi tội nhóc!- Hỏi tội gì?- Chờ xí đi!

Quân móc điện thoại ra... má ơi, nó kêu đồng bọn tới hay gì vậy trời? Hu hu giỡn mặt hả trời. Nhưng mà hình như không phải vậy. Tiếng thằng Quân đang vui vẻ nói với ai đó:

– Lớp trưởng hả? Đem vô kén dùm tui 1 két bia với 10 chai xá xị nha! Ừ... ừ... vô đem vô đây! Có quà cho vợ chồng bà nè! Nhớ cho mượn thêm cái bếp gas nữa nha!

Ủa, nó kêu bia làm gì vậy trời? Nhậu hả? Vậy sao nói là... Thằng Tuấn hỏi:

– Hỏi tội gì tui!

Quân hỏi:

– Ngày hôm kia...- Sao? Hôm kia sao?- Ai kêu nhóc ghé nhà anh...- Rồi sao?- Làm anh đi chơi xui quá trời chứ sao! Nên hôm phải bắt nhóc đền tội!- Trời! Tưởng gì, đền tội sao?- Là vậy nè...

Bất thành linh thằng Quân nhào tới, ẵm nó lên và quăng nó xuống dòng nước, nó hét lên:

– Ông nội, tui không biết bơi đó!

Nó giãy giụa dưới sông la hét um sùm:

– Cha già, tui không có biết bơi! Cứu cứu...

Nó chìm dần, còn thằng Quân ngồi trên yên xe cười khẩy, nó vẫn kinh hoàng giãy giụa, gào thét không thôi:

-... Cứu... tui ặc.. ặc... tui không có biết bơi... ặc ặc...

Bỗng thằng Quân chạy tới sát mé bờ nhìn nó chăm chú, gầy đầu:

– Vậy mà thằng Điệp lại nói cứng biết bơi! Ha ha ha! Có trách thì trách nó, đừng trách anh nha!

Mẹ bà, cái thằng Điệp, bán đứng anh em. Biết không thể qua mặt được thằng khốn Quân nó bèn tát nước và quăng một bụi lục bình về phía thằng ác ôn đó rồi lóp ngóp lội vô bờ. Thằng Quân chạy đi mất còn giả bộ nháy lại động tác chết đuối rồi kêu cứu khi nãy làm cho nó... sượng chết đi được. Thằng Quân nói:

– Đóng kịch dở quá bé ơi!- Mệt! Ướt đồ tui hết rồi nè, tính sao đây!- Đợi khô rồi về?- Đợi làm sao? Biết chừng nào khô?- Cối ra, phơi trên đá nè, chút khô chứ gì! Ha ha ha!- Cha già... mắc dịch!

Có tiếng xe honda lịch bạch chạy tới. Đó là một người phụ nữ khá to con, vừa khệ nệ ôm két bia nàng ta vừa hỏi:

– Đâu! Nghe đồn đi Vũng Tàu mới về vậy khô mực của vợ chồng tui đâu cha?

Để đáp lại thằng Quân hỏi:

– Có đem bếp gas cho tui hôn?- Có cha nội, tui đem đủ đồ chơi cho ông hết ah, nước đá nè, cái ca lớn nè, cái ly nhỏ nè... đậu phộng nè, bánh snack nè...- Wao lớp trưởng lúc nào cũng chu đáo hen! Cho bà một con khô mực nè!- Giỡn mặt hoài cha nội! Một con rồi vợ chồng tui ai ăn, ai nhịn! Một kí mới chịu! Còn không thì đừng hồng hộc ra khỏi đây!

Thằng Quân đưa một cái bịch đen cho con bạn để nó sửa soạn đi về, sau đó cô ả te rẹt đạp xe, nổ máy, không quên nói với lại:

– Vậy mới được chứ! Cần gì cứ điện thoại cho tui, miễn có tiền boia đầy đủ là được! Sao có hai đứa mà nhậu tới một két lận!- Về đi! Nhiều chuyện quá má ơi!

Tiếng xe con đó nhỏ dần thì thằng Quân bắt đầu lục lục bỏ bia và nước ngọt vô thùng đá. Nó nói:

– Phụ anh coi nhóc!- Làm gì vậy?- Ướp lạnh bia chút nhậu!

Sau khi công tác chuẩn bị xong, nó nhìn thẳng Quân hỏi:

– Giờ làm gì?

Thằng Quân tỉnh bơ nói:

– Tắm chứ làm gì!

Rồi anh chàng tự động cởi áo, cởi quần ra, chỉ còn độc nhất cái... quần lót nhỏ xíu trên người. Cơ thể thằng Quân thật sự hấp dẫn. Thằng Tuấn mặt đỏ như gấc, quay đi chỗ khác, cố gắng không nuốt nước bọt (tệ thật cái phản xạ kỳ cục này)... thằng Quân chồm tới kéo cái áo thằng Tuấn lên:

– Cởi đồ ra đi nhóc, phơi lên đá nè cho nó mau khô!- Thôi mặc vậy được rồi!- Kêu cởi ra có nghe không? Hay muốn anh lột hả? Ông tránh xa tui ra àh!

Thằng Quân chẳng thèm để ý tới nó mà nhảy tùm xuống kén. Chắc chắn rằng thằng Quân không để ý nữa nó mới mon men cởi đồ ra và phơi lên phiến đá đang nóng hừng hực vì cái nắng trưa muộn màng. Nó nhanh chóng nhảy ùm xuống kén để thằng Quân không thấy cảnh *** của nó. Oh, xem ra về quê lội sông cũng vui ghê nhỉ? Thằng Quân bất ngờ nổi lên trước mặt nó nói:

– Wao.. quần lót của nhóc đẹp quá hen!- Cha già vô duyên!

Thằng Quân tỉnh bơ:

– Làm gì mà như con gái vậy trời! Sao mà trước con gái thì bạo dạng thế? Còn con trai với nhau lại mắc cỡ là sao?

Nó muốn hét lên là: “Tui chỉ mắc cỡ với cái bản mặt của ông thôi!”. Nhưng vì thấy kỳ kỳ nên nó chỉ im lặng. Hai đứa tắm táp, đùa giỡn một tí cho đến lúc phải bước lên bờ... Thằng Quân đứng là khốn nạn thật. Cái áo được yêu thích nhất của thằng Tuấn đã chưa kịp khô thì nó đã nhào tới lau lấy lau để, lau vào ngay cả chỗ-đó. Chỉ một lúc sau nó quăng lại trên đá với một trạng thái nhăn nhoe, nhàu nát, ướt nhem như chưa từng được khô ráo. Thằng Tuấn chưa kịp trả đũa bằng cách chạy tới chụp cái áo của thằng Quân để lau thì hắn đã nhanh tay hơn choàng cái áo của mình vào người rồi cười hì hì chọc tức:

– Chậm tay mất rồi! Wao, áo nhóc thơm ghê nha!- Ông chơi chó vậy? Áo ướt sao tui mặc bây giờ...

Thằng Quân nhún vai:

– Thì khỏi mặc!- Nói vậy mà nghe được!- Còn muốn lau khô thì.. lấy quần anh lau đỡ kìa... ha ha ha

Tuấn tức giận nhăn mặt:- Nham nhở quá!

Tự nhiên thằng Quân cứ nhìn vô chỗ-đó của nó hoài khiến nó quê độ:

– Nhìn gì vậy cha già...

Thằng Quân chỉ mỉm cười nói:

– Ha ha ha, có ý đồ gì với anh không mà anh thấy thằng-nhỏ của nhóc nó... kì kì kìa!

Tuấn giận tím gan:

– Kỳ cái đầu ông đó, đê tiện!- Thôi, lấy quần anh mặc vào đi, mắc công...- Còn khuya! Mắc công gì...- Không mặc thì anh mặc àh...

Nó không còn lựa chọn nào khác phải nhanh tay chụp lấy cái quần jean của thằng Quân mà mặc vào. Coi như một thằng mặc quần không mặc áo và một thằng mặc áo và quần-xì lui cui nướng khô mực rồi lấy mấy chai Sài Gòn đổ ướp lạnh pha với xá xí nhậu. Thằng Quân nói:

– Ở dưới quê, nhậu Sài Gòn đổ ướp lạnh là sang lắm đó nha!

Tuấn chỉ im lặng, rằng nó kêu lộp cộp vì gió ở đây lạnh quá, đã thế còn mới tắm lên đã nhậu, chưa kể chuyển theo dơi vừa rồi ở Vũng Tàu đã khiến nó mệt nhoài. Thật sự tự nhiên nó cảm thấy rất vui, chưa bao giờ hai đứa nó lại gần gũi đến như vậy cả. Thằng Quân uống rất nhiều, nó định lợi dụng lúc thằng Quân xin để khai thác thêm:

– Êh! Ông kể cho tui nghe chuyện đi Vũng Tàu của ông đi!

Thằng Quân cười lớn, nó đang rất phấn khích thì phải:

– Nhóc muốn nghe gì nè!- Đi với ai vậy?- Bạn!- Máy người?- Một!- Ghê hả?

... Quân khựng người một cái rồi ngập ngừng gật đầu:

–... ừh...- Wao, hạnh phúc nha!- Dzô!- Sao không chở chị ấy về quê mà... chở tui?

Ánh mắt thằng Quân trở buồn hơn bao giờ hết:

– Chắc là hết rồi! Thôi dzô đi nhóc!

“Hừ” thằng Tuấn lầu bầu trong bụng: “Vậy là nó xác nhận thằng Tài là ghê nó rồi chứ gì!” Bất chợt nó lại hỏi tiếp điều mà nó đang thắc mắc nhất:

– Sao mà hết? Cãi nhau vì chuyện gì àh?

Quân rầu rĩ, nhún vai nói:

– Anh không biết nữa, thôi nhóc đừng hỏi nữa, dzô tiếp đi!

Tuấn không muốn buông tha, nó phải làm cho ra lẽ:

– Sao tự nhiên qua nhà rũ tui đi chơi vậy?- Vì anh biết chắc là khi anh rũ nhóc sẽ đi!- Hay vậy? Động cơ nào mà ông biết chắc?- Mai mốt anh sẽ nói sau! Khi nào có cơ hội!

Tự nhiên thằng Tuấn lại hỏi các cơ:

– Vậy sao không rũ thằng Điệp, thằng Tân?- Àh... anh rũ hai thằng đó trước đấy chứ, nhưng tui nó đi thác Giang Điền cắm trại gì đó chưa về, thằng Điệp mới kêu anh thử rũ em đi đó...

Nhận được lời giải thích gọn bân của thằng Quân nó quê độ gật gù...

– Ra là vậy...

“Mẹ bà! Hóa ra mình là hàng dzót dzát, nó rũ hai thằng kia hồng được mới tới lượt mình. Thế mà cứ tưởng mình có giá lắm.”

Quân cũng đang tự hỏi với bản thân là vì sao mình lại đi rũ thằng nhóc Tuấn nhỉ? Có thể nó đang cần một ai đó bên cạnh lúc này. Nhưng tại sao nó không rũ hai thằng kia mà phải là nhóc Tuấn mới được? Hình như thằng nhóc này là lựa chọn duy nhất của nó bây giờ. Nó cũng chả hiểu tại sao nó lại phải nói dối rằng nó rũ hai thằng kia không được nên mới quay sang rũ nhóc. Thực tế nó chỉ điện thoại cho nhóc Tân hỏi nhà thằng Tuấn thôi. Mà sao tự nhiên tên nhóc này mặt mày lại xụ xuống một đồng vậy chứ?

– Dzô đi nhóc! Làm gì cái mặt buồn xo vậy nè! Dzô!

Cuối cùng bia cũng hết, thằng Tuấn vẫn còn ầm ỨC cái vụ bị... rũ đi chơi “thế mạng” vì không có ai, nó nói:

– Mai mốt rũ hai thằng kia mà nó không đi thì đừng có quay qua rũ tui nha, tui không có thích như vậy!

Thằng Quân nói tỉnh bơ:

– Thì anh cũng đâu có thích rũ nhóc đâu!

Nó tức giận hét lên:

– Không thích rũ tui làm chi, về!

Thằng Quân cũng chả buồn đôi co:

– Nhậu hết rồi, ực... ở đây nữa làm chi! Anh chỉ nghĩ là anh rũ nhóc chỉ để cho nhóc có thêm cơ hội thôi, vậy không tốt sao?- Cơ hội gì?

Cơ hội mà thằng Quân nói ở đây chính là chuyện thằng Tuấn đem nó ra làm trò cá cược với đám bạn trong lớp. Tại sao thằng Tuấn lại đối xử với nó như vậy chứ?

Quân bắt chợt đặt hai tay lên vai Tuấn và kéo nó sát lại, rồi nhẹ nhàng cho cả người nó ngã lưng dựa vào tường đá, anh ta nhìn nó đắm đuối. Tuấn thấy bối rối và chút hoảng sợ, nhưng một cái gì đó khoan khoái đang dần len lỏi lên khắp não bộ. Mặt của Quân tiến sát về nó, anh nghiêng đầu qua một bên còn Tuấn thì run rẩy, tự nhiên theo phản xạ nó nhắm mắt lại... chuẩn bị đón nhận điều mà nó đang phân vân là mình có đang mong muốn và chờ đợi hay không nhưng chẳng bao giờ nó ngờ tới là sẽ xảy ra vào lúc này!

Chưa thấy môi chạm nhau mà tay thẳng Quân đã đặt ngay cái nút quần của nó và nhẹ nhàng cởi ra... chẳng hiểu sao Tuấn không thể phản ứng được gì cả, nó thả nhẹ người vào tựa vào đá và hồi hộp chờ đợi, thẳng Quân kéo quần nó sát xuống đất rồi thì thầm:

– Đó, cơ hội đấy nhóc! Ha ha ha! Trả quần cho anh nhóc!

... Quân cay đắng làm như vậy để trả thù. Nó mơ hồ tưởng tượng tới một lúc nào đó thẳng nhóc Tuấn kia, đang hiện diện trước mặt nó, sẽ giả vờ làm những cử chỉ “thân mật” như thế “lừa tình” nó nhằm mua vui cho đám bạn trong lớp mà không hề quan tâm tới cảm giác của nó. Vì thế cho nên nó quyết định phải hòa theo nhằm làm thỏa mãn “thú vui” của thẳng nhóc mà nó đang mang một hỗn hợp cảm xúc “thích và ghét” trong đầu.

– “Ừ!”

Quân bỗng nhiên nhéo mũi nhóc Tuấn rồi cười khà khà. Nó muốn giữ cho mình hết sức bình tĩnh trong mọi trường hợp và nhanh chóng chôn vùi đi toàn bộ cảm xúc không nên tồn tại dành cho thẳng nhóc đó.

Tuấn cũng choàng tỉnh và què độ vì ngỡ sẽ “bị” hôn hay là “bị” gì gì đó nhưng mà... ai dè. “Thằng khốn Quân này nói gì chẳng hiểu gì cả? Cơ hội gì? Hay là có khi nào thẳng Quân đã phát hiện ra mối bất ổn trong người nó nên chọc ghẹo để trả thù những gì mà nó đã làm trên lớp trước kia?” Vừa què độ vừa tức tối nó dùng chân hất cái quần jean vô mặt thẳng Quân:

– Ông làm cái trò gì đó?

Sao thẳng Quân lại có thể đối xử với nó như vậy được nhỉ? Và tại sao nó lại có thể dễ dãi và chờ đợi điều gì đó giữa nó và thẳng Quân được chứ? Quân mặc quần áo chỉnh tề vào, phun xuống đất một bãi nước bọt, trông có vẻ cộc cằn. Tự nhiên không hiểu sao thẳng Quân lại thay đổi thái độ nhanh như vậy:

– Thằng nhóc này hay thật! Cũng giống lắm đấy! Tốt, anh không phải là thẳng ngốc nhé!

Sao hôm nay thẳng Quân lại nói nhiều câu vô nghĩa như vậy nhỉ? Hay là thẳng Tài đá rồi nó đâm ra lú lẫn... Nhưng mà nó nhận ra không hề, thẳng Quân hoàn toàn còn tỉnh táo và trở lại thái độ cà rỡn như ban đầu:

– Không tính mặc đồ vô sao? Tính ***y vậy hoài à? Đồ khờ rồi đó nhóc! Tượng của nhóc *** nhìn... thèm quá! Ha ha!

Chết thật, nó quên mất, hèn chi nãy giờ thấy lạnh ghê! Mặc đồ vô thôi! Thấy thẳng Quân bắt đầu leo lên xe nổ máy Tuấn ngạc nhiên hỏi:

– Ủa không chở đồ đem trả sao?- Khỏi, chút nó tự ghé rồi dọn. Về thôi nhóc! Anh mệt mỏi lắm rồi!

29. Chương 29

Quân dẫn Tuấn về nhà ra mắt mama rồi đưa một chút quà cáp từ Vũng Tàu biếu bà con họ hàng, sau đó cậu đòi lên Xi Phố mặc cho bà mẹ cản la um sùm. Nó chỉ giải thích đơn giản:

– Con ngủ ở lại thì được rồi, nhưng còn bạn con thì sao? Hay để con chở nó về trên rồi quay ngược xuống quê?

Bó tay, với mẹ mà ông cũng giỡn được... chẳng lẽ thẳng Tuấn nói nó ngủ lại được, hic hic vậy thì còn gì là lòng tự trọng nữa chứ, thôi kệ cứ im re cho tới đâu hay tới đó. Chứ bây giờ giả sử Quân có chở nó đi chết đám

nó cũng cam lòng. Mẹ Quân thật hiền, mặc dù mới đầu bà có nhìn nó một cách lạ lẫm lẫm, nhưng sau đó vẫn vui vẻ đón tiếp nó như người thân trong nhà bằng liên tục những câu chuyện ngày xưa về tật xấu của thằng Quân: Y chang mẹ của nó.

Thằng Quân nói cách gì cũng không được mẹ cho chạy lên thành phố cuối cùng nó đành chơi chiều nói dối:

– Nếu mẹ không cho lên vậy tui con chạy qua nhà nội thằng Tuấn ngủ nha, ở bên rộng rãi, nhà mình chật chội quá. Nội nó cũng gần đây nè!

Mẹ Quân bán tín bán nghi:

– Thật không Tuấn?

Tuấn lí nhí gật đầu rồi nhanh chóng chào bà để chạy biếng ra sân theo thằng Quân. Nó cảm thấy nói dối người lớn thật là khó xử.

Thấy Quân có vẻ không còn tỉnh táo lắm nên nó đòi chở, hên sao thằng Quân cũng không phản đối. Vừa đổi tài là thằng Quân đã gục đầu vào vai nó, ôm cứng ngắt. Nó biết... nó biết cảm giác này rất ư là khó chịu. Nhưng mà nó nhất định phải vượt qua!

Tối đó thằng Quân tự nhiên chở nó về căn phòng quen thuộc nơi mà hai đứa đã từng ngủ chung... ngủ chung thêm một lần nữa!

Nó nhớ nó uống cũng đâu có ít đâu nhưng mà sao nó vẫn còn tỉnh táo dù rằng đầu có hơi nhức một tí. Trong khi đó ban đầu thằng Quân còn tỉnh tỉnh chứ lúc sau thì quắc cần câu thiệt.

Sau khi được bé Châu con cậu Tám mở cửa, Tuấn vừa đẩy xe vừa dìu thằng Quân lên lầu. Con Duy Linh ngoắc đuôi mừng rỡ vì được gặp lại hai quý vị người quen. Khó khăn lắm Tuấn mới lôi được cái xác nặng ịch của thằng Quân lên phòng, vừa đặt nạn nhân xuống giường là thằng Tuấn đã thở hổn hển. Quân nhè lè:

– Quần áo của anh để trong tủ đó, lựa bộ nào rồi đi tắm đi, sau đó ra đây... thay đồ cho anh!

Thằng Tuấn thiếu điều té ngựa:

– Cái gì? Tui thay đồ cho ông hả? Đừng có mơ!

Cái mặt thằng Quân giờ đây đỏ hồng, mắt nó nhắm nghiền, cái môi thì cứ nhảm lảm, Tuấn nói:

– Không tắm không được sao?

Thằng Quân vẫn cười trong khi nhắm mắt:

– Trời ơi, nước sông dưới quê không có sạch lắm đâu, rích chịt hà, không tắm lại sẽ bị mẩn ngứa đó! Ở dơ quá!

Bất đắc dĩ Tuấn phải lựa cho mình một bộ đồ trong tủ áo, bỗng nó nhớ ra một chuyện:

– Còn cái...

Thằng Quân cười rung giường:

– Cần cái đó nữa hả? Không có cũng đâu có sao? Còn nếu muốn thì trong ngăn tủ bên dưới đó!

Nó kéo ngăn tủ dưới ra nhưng nghĩ sao đó nó đóng lại và bước vào nhà tắm tắm lại. Vừa lau đầu vừa bước ra thì thằng Quân đã chực chờ nói sẵn:

– Ha, anh với nhóc sao mà có duyên thế nhỉ? Tiếc rằng tất cả chỉ là... trò chơi!- Ông khùng hả? Nói nhảm cái gì vậy? Giờ sao?

Ý thằng Tuấn hỏi là nó sẽ xử lý thằng Quân ra làm sao? Như hiểu ý thằng Quân nói:

– Nhóc có nhớ không?- Nhớ gì?- Lần trước nhóc bị đánh, à mà hai lần trước luôn, ai sẵn sóc nhóc? Bây giờ phải trả nợ lại chứ!- Giờ tui làm sao!- Trời ơi! Ngu quá, lấy khăn lau anh chứ sao?

Thằng Tuấn lấy khăn và bắt đầu lau lên mặt thằng Quân, thật sự cũng hơi khó chịu một tí, đó giờ toàn là người ta săn sóc nó thôi, chứ có ai mà để nó săn sóc như vậy đâu chứ. Nó lấy khăn bóp vô mũi thằng Quân để trả thù đáp lại thằng Quân ho sặc sụa làm nó hoảng hồn. Sau khi lau mặt thì thằng Tuấn đi xả cái khăn rồi cất lên sào! Quân la lên:

– Trời, gì mà có lau mặt không vậy ba?- Chứ ông muốn gì nữa? Hồi đó ông chỉ có lau mặt tui thôi mà, hành hạ người khác vừa phải thôi nha!

Thằng Quân chụp tay nó rồi kéo xuống giường, nó ngã đè lên người thằng Quân, Quân xiết cổ nó thật mạnh, hai cái đầu rất gần nhau, Quân hét lên:

– Lúc đó khác, bây giờ khác, tùy hoàn cảnh chứ! Giờ sao! Lau giùm anh không?

Nó đau quá phải la lên:

– Lau thì lau, làm gì dữ vậy!- Hì hì... có thể chứ!

Nó cầm cái khăn đứng tần ngần:

– Giờ lau ở đâu?

Thằng Quân chồm dậy cốc đầu nó một cái rồi nằm xuống:

– Ngốc quá! Lau chỗ này nè...

Quân chỉ tay xuống cái chỗ cách phía dưới rốn một gang tay và cười hề hề. Tuấn quăng mạnh cái khăn lên đầu thằng Quân:

– Chỗ đó thì ông tự ngồi dậy mà lau, dẹp!

Quân cầm cái khăn chơi lại nó nói:

– Ngốc chưa từng có, lau thì lau toàn bộ chứ còn hỏi lau ở đâu nữa, mẹ ở nhà cho ăn cơm trắng cá tươi chứ phải cảm xú đầu mà... không biết.- Ông dám...

Thằng Quân chán nản thở dài:

– Anh mệt quá rồi, không giỡn nữa, lấy khăn lau đi nhóc!- Nhưng mà lau ở đâu?- Trời ơi! Sao nhóc dành hết cái góc của thiên hạ vậy, lau tay chân, mình mấy chứ lau ở đâu. Cái thằng này bực mình quá rồi nha!

Thằng Tuấn bắt đầu cầm tay nó và lau... được nước thằng Quân làm tới:

– Cởi áo ra, lau ngực, bụng nữa, sau mỗi lần lau phải đi chắt nước! Ngu gì mà ngu khiếp!

Thằng Tuấn lầm bầm:

– Tui nghĩ ông đang chơi tui thì có, tui không tin là ông không thể tự lau được!- Chưa lau nách của anh kia, lau nách xong phải xả nước liền...

Thằng Quân vừa nhắm mắt, vừa cười, vừa ra lệnh...

– Thơm lắm đấy nhóc!- Tho bĩ.

Tuấn lấy cái khăn đè lên mũi thằng Quân sau khi lau xong vùng da dưới cánh tay:

– Thơm hả? Vậy hửi đi nha!- Ặc.. ặc... chết tui! Thằng Tuấn ám sát nghệ sĩ.

Thằng Quân vẫn giỡn trong khi nhắm mắt. Tuấn phì cười nhưng cũng lầm bầm trong bụng: “Sao nó giống ông nội mình quá vậy nè!” Và thằng Quân khẳng định điều đó là đúng:

– Xoay lưng anh lên, lau lưng anh nữa nè!- Ông tự xoay đi!- Xoay không nổi!- Cởi quần jean anh ra...- Sao mà cởi?

“Cốc”, nó phản đối là bị cốc đầu ngay! Thậm chí còn bị nạt nữa:

– Cởi!...- Cái này là ông kêu đó nha.

Sau cởi quần jean thằng Quân ra nó bỗng nó lóe lên một ý tưởng, nó giả bộ đi vào xả cái khăn nhưng thật ra nó lấy cái điện thoại LG-KC910i chụp vài tấm và quay phim cảnh *** chỉ còn 1 mảnh vải hình tam giác che thân của thằng Quân. He he, đem lên khoe với lớp thì còn vui phải biết. Thằng Quân vì mãi mê nhắm mắt nên có hay biết gì đâu, nó tiếp tục ra lệnh:

– Tuấn đâu rồi, xả nước gì lâu vậy! Lau chân cho anh! Nhanh.

Thằng Tuấn đặt cái điện thoại xuống và lau chân cho thằng khốn nạn đó.

– Lấy cái áo mặc vô cho anh.-.....-... thay quần cho anh luôn!- Hả?- Cấm cãi!- Lấy cái quần lửng trong tủ kia...

Hic hic vậy là cuối cùng nó cũng phải trải những chuyện như thế này sao? Mặc cỡ lăm không dám tả tiếp chi tiết đâu... vì những gì nó dù vô tình hay cố ý thấy đi nữa đều thực sự rất ư là hấp dẫn, nên nó chỉ muốn giữ lại cho một mình nó biết thôi. Sau khi mặc áo thằng Quân vào nó mới cởi cái mảnh vải hình tam giác che chắn phần dưới rón ra. (Oh, So hot! Máy bạn làm ơn nhắm mắt lại và ngừng tưởng tượng nha! Chỉ để một mình Tuấn thấy thôi! Của người ta mà, nhìn cái gì! Tưởng tượng mần chi!) đừng tưởng thằng Tuấn hiền nha, nó cũng còn đủ sáng suốt và tỉnh táo để chụp vài pô hình và quay phim một đoạn phim ngắn cảnh nóng hổi đó. Khi nó hoàn thành chuyện đó thì thằng Quân nói:

– Nhóc là người đầu tiên đó nha!

Tuấn bĩu môi:

– Xì! Thấy gúm!

Sau khi làm xong nó mới cảm giác là nó vừa làm cái chuyện khủng khiếp gì thế nhỉ? Ôi... kinh dị quá! À mà nè, có gì thì nó tả lại như thế thôi, chỉ là thay đồ cho thằng khốn đó coi như trả nợ thôi nha, dù lòng nó không có muốn (ừ thật ra là chưa muốn, chắc do chưa ngờ tới) hoàn toàn không có làm gì ghê gớm cả và lúc đó thật sự nó cũng rất run nên không có làm gì bậy bạ cũng như quá đáng hết trừ cái chuyện quay phim lại để đem lên lớp khoe mà thôi. (Thiệt đó, tin nó đi!) Tin hay không thì tùy các bạn nhưng nếu đã không tin thì đừng có đọc tiếp nữa.. nó giận rồi vì ai đời đọc truyện nó kể mà không tin nó cơ chứ!

Nó lôi chân thằng Quân qua một góc và bắt đầu nằm xuống bên cạnh thằng Quân. Nó đặt tay lên mặt và bắt đầu vuốt mái tóc thằng Quân cũng như mân mê trên khoe mắt và hàng chân mày rậm rạp của người mà đang làm nó không tự chủ bản thân được.

Nó thấy tự nhiên mắt thằng Quân bắt đầu... ướt. Rồi thằng Quân xoay qua, ôm lấy nó và gục đầu lên vai nó nấc lên từng tiếng nghẹn ngào. Nó xoa đầu thằng bạn của mình. Nó biết vì sao hôm nay thằng này lại khóc và uống nhiều đến thế.... dù tay tê buốt, dù lòng đau nhói vì nó biết những giọt nước mắt kia dành cho ai và vì ai nhưng nó vẫn để yên đó cho đầu thằng bạn đặt lên cho đến khi trời sáng...

Nó nghe trái tim mình đang thổn thức từng nhịp thở bình yên....

Có ai thất bại như mình không? Thật sự là thất bại và đáng sợ. Không bao giờ mình tin vào tình yêu nữa cả, Tài ông khốn nạn lắm, tại sao ông lại bỏ tôi trong đêm đó, cái đêm mà tôi thực sự quyết định mình sẽ yêu ông thì ông lại bỏ tôi mà đi. Suốt chuyến đi chơi tôi đã luôn mong mình làm hết sức để hai đứa thật vui. Ông biết không, lúc hai đứa ngồi trên hành lang ngắm biển vui đùa nghe sóng vỗ, những lời tâm sự của ông đã khiến trái tim tôi biết nó thuộc về ai, vậy mà chỉ trong thoáng chốc ông lại bỏ tôi. Ông có biết là tôi rất sợ bị bỏ rơi nhất là trong đêm tối không? Và hơn thế nữa là đang ở giữa biển nữa, ông có biết suốt đêm thức trắng đó tôi đã như thế nào không? Mà giờ thì cũng đã hết rồi, sóng đã đánh cạn cảm giác của tôi ra biển rồi, chưa bao giờ tôi cảm thấy mình trở nên bình thường với ông đến như vậy. Tốt lắm! Sao ta ghét cái Big Zero của thằng Beeline dữ vậy nè... tha thê ta không bao giờ thêm xài nó.

Yêu, ha ha ha mày đã sáng mắt ra chưa hả Quân? Mày cứ hy vọng đi, để rồi cuối cùng mày cũng biết được trong thế giới này vốn dĩ không hề có cái gọi tình yêu, đâu phải mày không biết điều đó, biết bao nhiêu người đi trước người ta đã nói ai kêu mày không tin, thích cãi lại định mệnh của trời hả? Thì đó, giờ đã tới lúc mày nhận ra rồi đó! Sao đã chịu thấu hiểu ra chưa! Ngày mai thôi không cần tình yêu nữa.

30. Chương 30

Tự nhiên bây giờ thằng Tuấn thích đi học ghê gớm. Vì nó đang rất nôn nao muốn biết tình hình chiến sự của thằng Quân và thằng Tài ra sao sau cuộc đi chơi đầy sóng gió. Tâm trạng nó rất vui vì tối qua được ngủ chung và ôm ai đó vào lòng mà. Thằng Điệp và thằng Tân vẫn chưa hay biết đang say sưa kể về chuyến cắm trại thú vị của tụi nó. Lúc sáng thấy có 9 cuộc gọi nhỡ của em Hiền nó tắt máy cho tới bây giờ luôn. Chắc em ấy đang điên lên vì nó. Đám thằng Kỳ Trương và nó bàn về vụ án thằng Quân:

– Sao rồi Tuấn, dạo này thấy mày án binh bất động quá vậy? Hay là đang đánh ở mặt trận khác?

Tuấn cười hề hề:

– Sắp thành công rồi mày ơi, nhưng mà làm sao biết được là tao thắng cuộc?

Thằng Kỳ Trương nói:

– Thì chỉ cần mày lên giường được với em ấy thì coi như tụi tao thua!- Vậy thì coi như mày thua chắc, tao đã lên giường với em ấy cả trăm lần rồi!- Thôi đi, cái mặt mày xạo thì chưa một chút cho người khác làm ăn với!- Thiệt!

Bằng Kỳ Trương hùng hổ:

– Nói phải có bằng chứng!- Bằng chứng thế nào mới thuyết phục?- Cảnh em ấy lên giường với mày trong tình trạng không mặc vải che thân!

Thằng Tuấn nhe răng:

– Chỉ cần tao có hình ***y 100% của em í là được chứ gì?- OK! Nhưng phải trong tư thế nằm trên giường nha, chứ ở trường mà chạy ngoài đường cũng không được đâu!- Cả clip quay phim nữa thì sao?- Càng tốt chứ sao!

Thằng Tuấn im lặng cười và đắc thắng, nó nghĩ chưa vội đưa ra những bằng chứng sống động vô giá kia:

– Ok Tụi bây chờ đi! Không lâu nữa đâu....

Thằng Quân lăm lè xách ba lô vô lớp, thấy nó, Tuấn nhe răng ra cười cầu may ngay nhưng tiếc là nó chẳng thêm đoái hoài, làm thằng này quê độ ghê nơi! Tối mới ngủ chung vậy mà giờ này lại... trở mặt. Tức mình thằng Tuấn cũng quay lưng đi. Tài hôm nay chưa tới thì phải, hèn chi tâm trạng thằng Quân không được vui cho lắm, nó mở máy và im lặng ngồi một mình. Thấy thế Thằng Kỳ Trương chạy qua hỏi thăm:

– Quân, sao hôm nay trông em buồn thảm quá vậy? Có phải do bạn Tài nghỉ học không?

Thằng Quân im lặng một lúc rồi xách cặp bỏ ra khỏi lớp. Tuấn tức lắm nhưng không dám nói gì cả, thái độ lạ đời khác hẳn mọi khi của thằng Quân cũng làm cho thằng Kỳ Trương ngạc nhiên, nó không dám ghẹo nữa, chỉ chờ thằng Quân khuất bóng thì thằng Tuấn la thằng Kỳ Trương:

– Mẹ bà, mày nói vậy chỉ để “dzợ” tao nó quê nó bỏ đi mất biệt rồi kìa, sao mà cua được đây?

Thằng Kỳ Trương cười hề hề:

– Xin lỗi, xin lỗi, mình không biết! Để lần sau mình rút kinh nghiệm.

Thật tình bây giờ không biết nó có dám mở miệng ghẹo thằng Quân ngay trước lớp không nữa, nó sợ và thật lòng nó cũng không có hứng thú ghẹo nữa, nó muốn nói ra những lời thật lòng. Thằng Quân đi về thật rồi, nghe thấy tiếng Xi po ngoài bãi xe là đủ biết. Thằng Tài hôm nay nghỉ học, có lẽ đó là lý do khiến thằng Quân cũng đi về. Tuấn buồn rầu nghĩ. Bữa kế tiếp thì thằng Tài đi học, trong khi đó thằng Quân lại nghỉ... tội nghiệp không có thằng Quân ở đó thằng Tài chỉ biết chịu trận trước những lời chọc ghẹo hết sức khiếm nhã của thằng Kỳ Trương. Ra chơi Tuấn kêu thằng Điệp, thằng Tân điện thoại rủ thằng Quân đi uống cà phê...à không uống sinh tố cam dâu. Chứ quả thật, không có thằng Quân, ba thằng nó học nhưng đầu óc chắc cũng chẳng tiếp thu được gì....

Ở quán nước thằng Tuấn huyền thuyên ghẹo con Thủy đủ trò, cô chủ quán khá lạnh lợi và dễ thương. Ba đứa ngồi khoảng 10 phút thì thằng Quân đi bộ tới. Thoáng thấy thằng Tuấn mặt nó vẫn tỉnh bơ trong khi đó nó lại mỉm cười ngay với thằng Điệp. Điều này khiến thằng Tuấn thấy chơi vơi, hụt hẫng. Quân ngồi xuống cười thật tươi, mặc nhiên giống như là nó coi như không có sự hiện diện của thằng Tuấn trong đó thì phải:

– Cha, hôm nay có chuyện gì mà Điệp rủ anh đi uống nước vậy ta? – Sao hôm nay anh Quân nghĩ học vậy!

Thằng Quân nói xa xăm:

– Thì lâu lâu nghĩ vài ngày cho nó khuây khỏa đầu óc. Đầu có bị cấm thi đầu óc mà lo.

Điệp nhìn Quân lo lắng:

– Em đọc trên blog của anh... thấy hình như anh thất tình phải không? Cuối tuần vừa rồi có chuyện gì xảy ra với anh àh?

Thằng Quân cười:

– Chuyện đời mà em, hợp rồi tan!

Thằng Tân im lặng nãy giờ bỗng chợt vô nói:

– Anh Quân, anh có coi tụi em là bạn không? – Ok!

Quân trả lời không rõ ràng câu hỏi, thằng Tân nói tiếp:

– Vậy anh thất tình ai vậy? Anh có thể nói cho em nghe không?

Quân xoa đầu thằng Tân cười nói (điều đó làm cho hai đứa khác ghen tỵ):

– Thật là khó trả lời, hỏi cách khác đi! Anh không muốn nhắc cái tên đó!

Thằng Điệp gợi ý:

– Hay là tụi em nghi ngờ ai thì tụi em nói tên anh chỉ cần lắc đầu hay gật đầu thôi! Được không anh?

Sao trước mặt hai đứa kia Quân nó vui vẻ dễ chịu quá vậy, và hình như thằng Quân nãy giờ chưa nhìn lấy thằng Tuấn một cái nào cả. Thằng Điệp hỏi:

– Người yêu anh ở đâu? Câu này dễ, trả lời được không anh? – Ok! Quận 8!

Hai thằng kia có biết là nhà của thằng Tài ở quận 8 không nhỉ? Chắc là không, chỉ có mình thằng Tuấn biết thôi. Điệp không mấy quan tâm tới câu trả lời kia cho lắm, nó hỏi tiếp:

– Sao anh thất tình? – Bị đá! – Tụi em có biết người đó không? – Câu này hơi khó à nha, vì bạn bè chung của anh và Điệp chỉ toàn là con trai không mà...

Thằng Tân lại hỏi:

– Có học chung lớp mình không?

Thằng Quân thích giỡn với thằng Tân lắm hay sao áh, nó nhéo mặt thằng Tân một cái:

– Chú này hỏi kỳ ghê, lớp mình toàn con trai, hỏi vậy là ý đồ gì đây! Ủh! Trong lớp mình đó!

Hai thằng kia ồ lên một cái. Trong khi đó thằng Tuấn vẫn im lặng. Điệp nói:

– Em biết ai rồi! – Chắc anh buồn nhiều lắm hả? – Anh không buồn, chỉ lo thôi!

Hai thằng kia tưng tưng làm ra vẻ quan tâm lắm:

– Lo gì? Anh lo cái gì? – Anh lo không còn ai chở đi học nữa...

Thằng Tân vọt miệng:

– Hay để em qua chở anh đi cho!

Thằng Điệp liếc thằng Tân một cái dài ngoằng:

– Không tới lượt mày đâu, hay để em chở cho anh Quân.

Quân cười:

– Cảm ơn, vui thật! Vậy phiên hai đứa mỗi ngày thay phiên nhau chở anh nha!

Tất nhiên Tuấn biết nó không là cái gì để có thể giành giật hợp đồng béo bở này. Y ta buồn rầu im lặng còn thằng Quân thì dường như không thêm quan tâm tới nó nữa.

31. Chương 31

Ba ngày sau chuyển đi Vũng Tàu về cả thằng Quân và Tài đều đi học. Tụi nó vẫn ngồi gần nhau, cố làm ra vẻ rất bình thường nhưng thật ra tụi nó không hề nhìn nhau và nói với nhau câu nào nữa. Hình như tụi nó không dám ngồi xa ra vì sợ bị đám thằng Kỳ Trương chọc ghẹo, chỉ có thằng Khôi bạn tụi nó lâu lâu quay qua hỏi thăm xem đang có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa nó. Thằng Điệp cứ nhe răng ra cười vì lát nữa sẽ được chở thằng Quân về.

Quân lững thững xách cặp ra cổng trường, thằng Tài chạy xe theo sau, 3 thằng kia nín thở theo dõi nhưng rồi cũng thở phào khi thấy cái lắc đầu hờ hững của thằng Quân. Thằng Tài đồng đi thằng mà không hề dây dưa, hình như có cũng chỉ miễn cưỡng kêu thằng Quân mà thôi. Quân thì bây giờ gương mặt đã tỉnh bơ, tuy không hay cười như hồi đó, đôi mắt buồn kia giờ đây trông thật vô hồn. Nó lững thững leo lên xe cho thằng Điệp chở về...

– Anh Tuấn! Quỷ anh àh, ba bữa nay trốn biệt em đi theo con nào hả?

Con Hiền bắt ngờ xuất hiện vỗ vai thằng Tuấn cái đập làm nó hết cả hồn. Tuấn tìm cách chạy tội:

– Trời ơi, mấy bữa nay hàng về nhiều, làm xong về anh đuổi quá trời, em hỏi thằng Điệp, thằng Tân coi!...

Ba chiếc xe chạy song song nhau, con Hiền quay qua thằng Quân làm quen:

– Ủa, sao hôm nay thằng Tài không chở anh Quân về ta?

Quân được thằng Điệp chở, hắn ngồi cách thằng Điệp một khúc khá xa, tay để về phía sau, khác hẳn khi ngồi với thằng Tuấn:

– Trời ơi, em dám kêu người yêu là nó nha!

Con Hiền cười:

– Ai kêu nó đá em chi, giờ em có người yêu khác rồi!

Vừa nói nàng vừa ôm chặt thằng Tuấn khiến nó cảm thấy nhột nhạt, ngượng ngùng vô cùng, thằng Quân cười và nói câu đầu tiên với thằng Tuấn sau ba ngày... kể từ đêm ngủ chung:

– Tuấn sướng nha!

Thái độ vui vẻ, vô tư của thằng Quân làm Tuấn thấy thiệt nặng nề, nó ước chi tìm thấy được một chút gì đó khó chịu hay ghen tức từ thằng Quân, nhưng mà... tất cả chỉ là mơ, Quân và con Hiền tíu tít chọc ghẹo nhau như bạn bè thân thiết vậy. Qua cuộc nói chuyện Tuấn nhận ra rằng con Hiền hình như đã có gì thật lòng với nó, đau đầu thật. Sau đây là một số ví dụ cụ thể về nàng Hiền:

– Ông Quân (bây giờ nàng ta đã chuyển tông sang ông) tui nghe anh tui với anh Tuấn nói ông mê ông Tài lắm hả?

Trời ơi, con quỷ này sao tự nhiên lôi tên nó vô thêm vậy nè, đã thế còn chọc ngay nỗi đau của thằng Quân nữa, phen này chắc chết... thằng Quân phản ứng hoàn toàn khiến nó bất ngờ. Quân le lưỡi, cười thật tươi và hoàn-toàn-tỉnh-bơ trả lời con Hiền:

– Gì mà “mê lắm” em, “mê chút chút” thôi!

Con Hiền cười rúc rích, trong khi thằng Tuấn lằm bằm, con gái gì mắt nết, hỏi ba cái chuyện gì không đâu:

– Uống ghê, ông đẹp trai vậy mà...- Mà sao em?

Quân vui vẻ hỏi, trên mặt nó hoàn toàn không có một chút dấu hiệu nào của sự khó chịu cả, con Hiền thì vẫn hồn nhiên... như bà điên:

– Mà sao thì ông tự biết! Hí hí, có cần tui làm mai hem? Trong lớp tui có một thằng đẹp trai lắm, cũng là người giống như ông vậy đó, nhưng mà nó ẻo lả giống con gái lắm! Chịu không?

Quân tưng tưng:

– Thiệt không? Có thiệt là đẹp trai không đó!- Thiệt, nói láo tui là con cáo. Nó học giỏi lắm, dễ thương nữa, bạn thân của tui đó, nó cũng đang kêu tui kiếm thằng nào làm mai cho nó đó.- Vậy làm mai “thằng này” cho nó đi nha!

Quân vẫn cười tự chỉ tay vô ngực mình, thằng Tuấn tuy thấy khác lạ nhưng cười-không-nổi. Quân hỏi tới:

– Cho anh số điện thoại của Hiền đi, bữa nào ba đưa mình đi uống nước!

Con Hiền giãy nảy:

– Gì mà ba đưa mình cha...- Chứ anh chưa quen nó mà, sao nó dám đi một mình?- Bồn đưa cha nội. Ghê tui ông bỏ ở đâu!

Thằng Quân mỉm cười gật đầu:

– Ủh ha, xí quên!- Có cho tui anh đi không?

Bất chợt thằng Tân lên tiếng. Con Hiền nói vô tư:

– Ông có dẫn ghê theo thì cho đi, còn không thì chịu khó ở nhà!

Quân hôm nay nó làm sao thế nhỉ? Tuấn thật không hiểu sao nó có thể tỉnh-bơ với con Hiền khi nói về chuyện đó thế?...

Tuấn có một con ghê hết sức nhiệt tình. Vài ngày sau trong khi đang làm thì Tuấn nhận được điện thoại của nàng:

– Anh Tuấn hả? Em rủ được thằng Hoàng bạn em tối nay đi uống nước rồi nè, tối em với nó ghé trường đón tui anh nha!

Điệp hỏi:

– Nó rủ mày đi nhà trọ hả?- Nhà trọ cái đầu mày, nó nói đã rủ được thằng bạn nó, hẹn ra gặp mặt ông Quân.

Tuấn buồn rầu nói, còn thằng Điệp thì chửi:

– Má, mày rảnh quá ha về dạy con ghê mày lại coi, ở không quá ha. Kêu nó đẹp cho tao àh, lỡ anh Quân thích thằng kia thì sao?

Tân nói thêm:

– Ờ mà sao lạ quá vậy? Ảnh nói chuyện với con ghê thằng Tuấn về “cái đó” sao tỉnh bơ vậy? Ông không có vẻ gì là ngại ngùng với mình hết áh!

Tuấn cười:

– Nó biết tui bây giống nó rồi, có gì mà ngại!- Vậy còn mày với ghê mày thì sao?

Tuấn khịt mũi:

– Ai biết!

32. Chương 32

Tối đó sau khi đi học về Quân qua xe chở thằng Hoàng, Tuấn chở Hiền và.... Điệp chở thằng Tân. Con Hiền ra giọng chỉ huy:

– Ủa hai ông này đi theo bọn này chi vậy?

Thằng Điệp bối rối thì được thằng Tân giải vậy:

– Thì.. thì tụi anh là một cặp nè, đi theo được hôn!

Con Hiền té ngựa ra:

– Trời ủa vậy hả? Sao bữa trước đi xe riêng?

Sau đó cô nàng lại bán tín bán nghi quay qua hỏi:

– Hai ông phải một cặp thiệt không đó?

Tội nghiệp hai thằng đó gật đầu như gà mổ thóc. Con Hiền nói:

– Ngộ vậy ta, thường tui thấy mấy cặp như vậy thì một đứa cứng, một đứa mềm, còn hai ông thằng nào cũng dẻo queo hết, vậy ai là chồng, ai là vợ?

Thằng Điệp nghe nhận xét của con Hiền ghiền răng... chửi thằng Tuấn không tiếc lời về chuyện dẫn ở đâu ra con ghê mà có chút xiu duyên dùng nào là... nó chết liền. Tân cười hì hì hì:

– Mới quen nên chưa chia vai được!

Con Hiền nói:

– Nhìn ông Quân với thằng Hoàng kia, phải rõ ràng như vậy đó! Hai ông thằng nào làm chồng phải cứng rắn lên nghe chưa.

“Trời ơi, con nhỏ này lên vai làm bà nội hồi nào vậy trời?” Điệp rửa thầm. Tuấn cười nghiêng ngả trước những nhận xét và hiểu biết ngô ghê của nàng người yêu nó. Bất chợt nó tự hỏi: “Nếu nó và thằng Quân quen nhau thì sao? Ai làm chồng? Ai làm vợ nhỉ? Nó thì không đời nào làm vợ rồi đó, mà thằng Quân thì lại có vẻ giống.. chồng hơn.” Nó mỉm cười với suy nghĩ đó. Trên kia thằng Hoàng bạn con Hiền cái miệng không liền da non hay sao mà thấy nó chớp chớp từ lúc leo lên xe cho tới giờ, tay chân, điệu bộ thì múa may hết sức máu lửa. Thằng Quân thì cười nghiêng ngả, trông có vẻ hạnh phúc lắm. Chả lẽ thằng Quân dễ dàng thích một ai đó tới vậy sao?

Tối quán cam dầu, 99% từ ngữ hôm ấy là do thằng Hoàng và con Hiền thay phiên nhau nói và bình phẩm về mọi thứ trên đời, công nhận, hai đứa đó làm bạn thì đúng bài ghê... Quân thì nhìn Hoàng cười hoài, mắt nó hình như ánh lên niềm hạnh phúc thì phải. Tuấn thì chả buồn nói gì hết, chắc hai thằng bạn kia của nó cũng đang bầm gan tím ruột. Thằng Hoàng trề môi nghiêng mình điệu nghệ kéo dài cái giọng ra nhận xét:

– Trời ơi, mày nghĩ sao mà dẫn cả đám vô cái quán này vậy Hiền... ghê mủ, bần mủ, lùn xùn như mày vậy đó, không kiếm cái quán nào nó ấm cúng, sang trọng một tí?- Tao có biết đâu, ông Tuấn chở mà.

Quân bỗng nhiên chau mày:

– Quán này thì sao Hoàng? Anh thích quán này!

Cái miệng thằng Hoàng dẻo queo, công nhận so với thằng Điệp, mức ỏng ẹo của thằng Hoàng đáng để xếp vào hàng bậc thầy:

– Ủa anh thích quán này hả? Xin lỗi em không biết, chắc do ở đây bán ngon hả anh? Nhưng liệu có an toàn vệ sinh thực phẩm không anh?

Nó làm một lèo, con Hiền chêm vô một lèo, hai đứa nó lại bắt đầu chuyển sang đề tài... an toàn vệ sinh thực phẩm bằng một mở đầu hết sức quen thuộc mà người ta thường thấy “Nhắc tới chuyện an toàn vệ sinh thực phẩm tao mới nhớ nha, hôm bữa cái...”. Thằng Tuấn là nó nhúc dẩu với hai đứa đó luôn. Lần đầu tiên nó thấy con Hiền nói nhiều đến như thế. Tuy nhiên chẳng bằng phân nửa thằng bạn Hoàng yêu dẩu của nó

nữa. Thằng kia đúng là cao thủ về nói nhiều. Hic hic, thử tưởng tượng trong lớp hai đứa nó học chung thì sao nhỉ? May là gặp nhau mỗi ngày nói còn chưa đã hay sao mà hôm đi ra mắt “người ta” cũng tự nhiên như trong lớp là sao chứ? Vậy mà sao thằng Quân luôn mỉm cười nhỉ? Chẳng lẽ thằng Quân thích thế?...

Trên đường về, Tuấn nhớ nhó với con Hiền:

– Bộ em tính làm mai thằng đó cho ông Quân thiệt hả?-Ừh, có vẻ như ổng cũng thích nó... không ngờ ổng là như vậy luôn!

Chợt như nhớ ra điều gì thằng Tuấn nói:

– Em làm vậy là chết rồi, em biết sao thằng Diệp với thằng Tân đi theo chung không?- Anh đừng nói là...- Chứ gì nữa, hai đứa nó thích ông Quân lắm đó, nay thằng Quân mới chia tay thằng Tài, người ta chưa kịp làm gì hết thì em đã nhảy vô “ăn cơm hót” rồi, sau này đừng có bày đặt làm mai làm mối nữa nha cô nương. Ăn cơm nhà mà lo chuyện người ta không hà.-Chết rồi, em đâu có biết đâu! Có sao kkkhông anh?

Tuấn gãi đầu:

– Ai biết nè, hy vọng là thằng bạn em không thích anh Quân...

Dù nói vậy nhưng thằng Tuấn nghĩ chắc chuyện đó mong manh lắm đây. Thằng Quân như vậy ai nhìn mà không thích thì... chắc có vấn đề. Con Hiền trầm ngâm:

– Thằng Hoàng nó mê trai lắm, gặp ngay anh Quân nó mà không thích thì em đi bằng đầu... giờ sao đây anh? Thấy có lỗi với anh Diệp quá!- Còn thằng Tân nữa đó.

Tuấn tính nói thêm... “Còn anh nữa đó!” nhưng cũng hên là nó không nói. Vì thực sự nó cũng không biết mình đang làm sao nữa!...

Tuấn chợt nhớ ra nó đang giữ một... thứ tài sản hết sức vô giá đó là hình ảnh và clip “mát mẻ” của thằng Quân. Nó cẩn thận đổi đuôi sang tên khác để phòng trường hợp kẻ gian xâm nhập cơ sở dữ liệu thì cũng không thể xem được. Khi nào cần xem nó mới đổi đuôi lại cho đúng định dạng, nó cảm giác mặt nó nóng ran lên mỗi khi xem lại cái đoạn đó, thật sự chưa có gì kích thích nó nhiều đến như vậy. Nó phân vân là có nên tung ra cho đám thằng Kỳ Trương biết không? Nó nghĩ có lẽ nó chấp nhận thua cuộc thì hơn. Nó muốn giữ những cái này là của riêng một mình nó, nó cũng đang tự hỏi liệu khi thằng Quân biết ra thì... thì sẽ sao nhỉ?

33. Chương 33

Vậy là kể từ ngày đó Quân và Tài tuy ngồi kế nhau nhưng tụi nó rất ít khi nói với nhau tiếng nào và mặc nhiên không bao giờ đùa giỡn với nhau nữa, chẳng biết đó có phải là lý do khiến lớp học trở nên buồn chán hay không. Quân vẫn có đôi lúc giỡn với thằng Tân và thằng Diệp, còn với Tuấn nó cũng bình-thường-một-cách-bất-thường sau những gì đã xảy ra. Tuấn không biết là có chuyện gì xảy ra giữa nó và thằng Quân không nữa, nhưng tình hình như vậy nó chán lắm...

Ờ mà không tới nỗi chán lắm vì mỗi khi thằng Quân đi đâu với thằng Hoàng đều rủ con Hiền theo, mà con Hiền theo thì Tuấn tức nhiên cũng trở thành vị khách mời bất đắc dĩ, chả có gì hấp dẫn, cũng là sinh tố, bánh canh, vòng vòng khu cư xá, cũng là nghe thằng Hoàng, con Hiền huyền thuyên về chuyện trường lớp của tụi nó. Còn với thằng Quân, Tuấn cảm thấy sao mà khó mở lời quá đi thôi. Nó ghét cái tình trạng này lắm: nặng nề khủng khiếp. Và dạo này nó cũng đã tuốt rất nhiều, đi làm, đi học, và đi chơi với con Hiền nếu có thằng Quân mặc nhiên không còn chuyện đi khách sạn nữa. Con Hiền có thắc mắc thì nó cứ làm lơ, với lại có hai đứa kia bên cạnh con Hiền cũng khó vận vẹo, sau khi đi chơi về là nó tắt ngay điện thoại. Nó không còn muốn liên lạc với bất cứ ai nữa. Vì nó nghĩ thằng Quân có biết số nó đâu và ngược lại nó cũng vậy dù rằng nó thừa biết là chuyện-đó dễ như trở bàn tay.

Hôm nay đã là tuần thứ hai kể từ chuyến đi Vũng Tàu, trưa đó khi thằng Tuấn đi làm về thì đã con Hiền đã đứng chờ sẵn trước cửa nhà.

– Em muốn nói chuyện với anh!- Có chuyện gì?- Có phải anh cố ý tránh mặt em không?- Sao em lại nói vậy?- Anh biết em nói gì mà, anh đừng đánh trống lảng nữa, có phải khi thấy tui yêu anh rồi anh chán tui phải không?- Không phải Hiền àh, nhưng mà thật tình lúc này đi làm về anh mệt lắm, thật sự không còn tâm trạng nào nữa...- Tui không tin, vậy tại sao anh không mở máy? Rõ ràng anh cố ý tránh mặt tui!- Vậy anh làm gì cho em tin bây giờ hả cô bé? Cho em giữ sim của anh luôn nè, thử coi anh có hò hẹn với ai không? Hoặc em có thể giữ chìa khóa xe của anh nè, chỉ cần mỗi ngày em qua đón đi học rồi chở anh về thì em biết anh có đi đâu không chứ gì....

Hiền bất ngờ trước thái độ của thằng Tuấn, trông nó rất thần nhiên không có vẻ gì là nói dối cả nhưng mà giác quan thứ sáu của người con gái trong nó về sự lạnh nhạt của thằng Tuấn thời gian qua nhất định không thể nào sai:

– Thật không?- Anh chỉ toàn là đi chơi với em với thằng nhóc quý bạn Hoàng gì đó của em thôi, chứ có đi với ai nữa đâu mà giận với anh...

Cô nàng bán tín bán nghi, Tuấn buồn bã nói:

– Thì em cứ giữ sim của anh đi! Giờ mình uống nước, được chưa cô nương?

Hiền nũng nịu:

– Em thích đi khách sạn cơ!- Em khùng quá, trưa nắng.....

Con Hiền lại tiếp tục ngạc nhiên:

– Em thấy cái quán sinh tố này có gì đặc biệt đâu mà sao anh thích ghé quá vậy, tòi tàn chết mờ... à em biết rồi, hay là anh mê con chủ quán?

Tuấn đau đầu:

– Trời ơi! Em tha cho anh, vừa phải thôi nha! Thì tại anh với ông Quân hay ghé đây nên trở thành thói quen...

Bỗng con Hiền nhảy dựng lên:

– À... nhắc tới ông Quân em mới nhớ, trời ơi, thằng Hoàng bạn của em với ông... haizzzz

Nghe con Hiền thở dài một cái mà trái tim thằng Tuấn muốn nhảy ra ngoài:

– Sao sao? Hai người đó sao? Đã đốt cháy giai đoạn rồi hả?

Con Hiền liếc nó:

– Làm gì nhiều chuyện vậy cha nội... haizzzz... không phải, thằng Hoàng nó chán ông Quân rồi...

Tuấn há hốc mồm:

– Cái... cái... gì...? Thằng Hoàng chán ông Quân?

Con Hiền buồn bã gật đầu:

– Ủh... nó mới than với em nè...

Tuấn thở gấp gấp, có vẻ không tin mấy vào lời con Hiền:

Sao vậy?- Nó nói quen nhau hai tuần gì mà ông Quân không bao giờ rủ nó đi chơi riêng hết, không...- Không sao?- Ý nó là không có làm gì nó hết áh, nó chán, nó nói đó giờ chưa có quen ai mà chán như ông Quân vậy đó, toàn nó nói, ông nghe, ông cười vậy cái hết...

Thằng Tuấn thấy trong lòng giống như có một con suối nhỏ chảy ngang qua thật êm đềm, nó hỏi một câu ngớ ngẩn:

– Làm gì là làm gì?- Anh ngu quá, tức là nắm tay, nắm chân hay hung hít gì đó... nó nói hành động âu ếm nhất của ông chỉ là cốc đầu, xoa tóc hay nhéo lỗ mũi nó thôi, lúc đầu còn thích thích, giờ hai tuần rồi, nó chán tới cổ... thằng cha đó đẹp trai gì đâu mà cù lằn hết sức!- Trời, ba cái chuyện đó nó cũng nói cho em nghe hả?

Con Hiền sững cổ lên:

– Sao lại không chứ? Tụi em thân với nhau lắm cơ mà... em coi nó như chị em bạn gái vậy đó, có gì cũng kể nhau nghe hết đó, anh đừng có lo...

Tuấn quẹt mũi cố giấu một nụ cười, hỏi:

– Vậy... vậy... chuyện của anh và em chắc là em cũng...

Con Hiền tự nhiên đỏ mặt, cúi đầu, vậy là thằng Tuấn hiểu rồi đó... Tuấn bắt giác hỏi:

– Vậy có khi nào lỡ như thằng Hoàng nó kể lại có ông Quân nghe chuyện của anh và em không?

Con Hiền nhảy vào nói ngay:

– Có chứ sao không anh! Nó giả bộ lấy hai đứa mình ra làm đề tài nói gần nói xa để coi phản ứng ông Quân ra sao... ai dè...

Mặt thằng Tuấn đỏ ngầu lên, mắt nó long lên sòng sọc, nó cố dè nén cơn giận:

– Ai dè sao? Ai dè thằng cha đó... nói hai đứa mình thấy ghê chứ sao! Quê thằng chả dễ sợ... Thằng Hoàng còn nói hình như ổng ghét anh lắm hay sao áh! Nhắc tới anh cái ổng tỏ thái độ khinh khỉnh thế nào áh...

Tuấn cố gắng hỏi câu vớt vát cuối cùng:

– Chuyện đi anh với em đi Vũng Tàu em có kể cho thằng Hoàng nghe không? - Dạ em quên, chưa kể!

Tuấn thở phào nhẹ nhõm, nó cười khẩy:

– Thế em có tính kể không?

Con Hiền nhìn cái mặt thằng Tuấn hình sự quá nó le lưỡi:

– Dạ không, anh không thích hả? Em xin lỗi... em sẽ không kể cho nó nghe đâu, nhưng mà... - Nhưng mà sao?

Con Hiền thơ-ngây-vô-số-tội:

– Mà em có kể cho anh Quân nghe rồi! Mới có một mình ảnh hà...

Trời, thằng Tuấn nghe con Hiền nói là nó tưởng như là sét vừa nổ ngang tai vậy? Thằng Quân biết chuyện thằng Tuấn biết nó đi Vũng Tàu với thằng Tài giờ thằng Quân biết thêm là nó cũng đi chung ngày đó luôn thì liệu sẽ có chuyện xảy ra không nhỉ?

Tuấn bậm môi, cố gắng giữ bình tĩnh, nếu như con Hiền là con trai chắc dám nó phang cái ghế lên đầu vì cái tội tiết lộ quá nhiều thông tin cơ mật:

– Ủa mà sao em gặp mà kể cho ổng nghe vậy?

Con Hiền thật thà:

– Mấy bữa thằng Hoàng rủ em đi chơi chung với ổng mà em điện thoại cho anh hồng được, tính tới nhà kêu anh nhưng ổng cản lại nên...

Tuấn nghe như nước mắt muốn trào ra vì tức tối, ông Quân tỏ thái độ không ưa nó trước thằng Hoàng đã thế còn cản không muốn đi chơi chung với nó, vậy là có ý gì nhỉ?

– Về...

Nó dứt khoát, con Hiền tò tò chạy theo ra xe:

– Có chuyện gì hả anh? Mình không đi đâu nữa hả? - Không! Chút anh đi học rồi! Anh chở em qua nhà anh lấy xe rồi... VỀ! - Anh giận em hả?

Tuấn nghiêm nghị:

– Anh hự vọng sau này chuyện của anh và em sẽ không có người thứ ba biết...

Tội nghiệp con Hiền rơm rớm nước mắt:

– Dạ...

Thằng Tuấn nói thêm:

– Còn nữa, có bất cứ chuyện gì liên quan tới ông Quân phải kể cho anh nghe!

Con Hiền ngạc nhiên:

– Ủa sao kỳ dạ?- Ừh! Em cứ biết vậy đi, và em cũng nên dẹp thằng Hoàng bạn em luôn đi, để thằng Điệp của ông Quân.

Con Hiền nghe có vẻ hợp lý và tỏ ra hối lỗi nên im re cho thằng Tuấn chở về nhà...

34. Chương 34

Bốn giờ rưỡi, Tuấn đã đậu xe ở trước căn nhà có cái cổng sắt sét xẹt và một căn phòng nhỏ phía trên sân thượng. Nó đậu ở bên kia đường và ngồi đó nhìn lên. Mong chờ cánh cửa hé mở.

Năm giờ đúng. Có tiếng Xi Po từ hẻm chạy vào nhà, tức nhiên ai cũng biết chủ nhân của nó là ai. Thoáng thấy thằng Tuấn đậu xe trước nhà, Quân ngạc nhiên hỏi:

– Đi đâu dạ?

Tuấn khó khăn lắm mới có thể tỉnh bơ trả lời:

– Qua chỗ ông đi học, được không?

Quân không trả lời, chỉ dẫn xe vào nhà! Điều đó làm thằng Tuấn như muốn méo cái miệng, không ngờ nó coi thường mình, nó ghét mình tới mức độ không thèm trả lời, trả vốn mà im lặng đi vào nhà.... Tuấn nhớ đến lời bài hát câu vọng cổ: “Lan ơi sao em nở cắt đứt dây chuông mà lạnh lùng khép cổng...!” mà cảm thấy thương xót cho phận mình. Bây giờ phải làm sao? Khó xử quá, Tuấn run lên từng hồi, nó muốn thét vào mặt thằng Quân là làm ơn đừng làm cho nó khó chịu như vậy nữa...

Mười phút sau đó, thằng Quân tỉnh bơ xách balô ra và nhe răng cười leo lên phía sau lưng thằng Tuấn. Hóa ra Tuấn... nghĩ quẩn. Chuyện không có gì ghê gớm. Ông chỉ vào nhà soạn đồ đi học mà thôi. Quân ngồi sát nó, tay ôm eo ếch của nó, đây là điểm khác biệt khi ngồi cho thằng Điệp hay thằng Tân chở. Tại sao? Có lẽ nào ông thích mình. Tuấn thích nuôi những ảo vọng như thế lắm! Quân hỏi:

– Có chuyện gì mà qua rước tui vậy? Trò mới gì nữa hả?

Sao Quân không còn kêu nó là nhóc nữa nhỉ? Nó muốn nghe tiếng đó ghê! Tự nhiên sao nó cảm thấy quý giá vô cùng cái giây phút được thằng Quân ôm nó khóc nức nở trong cái đêm đó ghê.

– Trò gì mới là trò gì?- Ai biết nè! Mà có gì không sao lại qua rước vậy?

Quân không còn xưng “anh” và “nhóc” như trước đây nữa, điều đó thực sự làm nó khó chịu và nó đang nghĩ về một cái gì đó bất ổn đang xảy ra thì phải. Nó không chịu đựng được nữa cảm giác này... nó nói:

– Tối nay tui qua ngủ với ông nha!- Chi vậy? Có chuyện gì àh?- Ừh.... thì có chút chuyện! Tối tui nói!- Giờ nói luôn đi, tối về quê rồi!

Nó quê độ im re, hình như thằng chả cố ý từ chối nó hay sao áh, nó đã hạ mình vác mặt đòi qua ngủ chung rồi mà sao thằng chả lại có thể phủ phàng đến như vậy nhỉ? Bất chợt nhớ lại chuyến đi Vũng Tàu nó hỏi:

– Vậy ông có gì hỏi tui không?

Quân phì cười:

– Gì là gì? Sao hỏi lạ vậy? Có gì đâu? Bệnh hả?

Ừ, nó bệnh thiệt, tại sao biết nó cố ý đi Vũng Tàu theo ông mà ông lại không thắc mắc? Và tại sao từ cái đêm ngủ chung đó thì chiều đi học thái độ ông thay đổi 180 độ như vậy? Không lẽ ông giận chuyện nó chụp hình SEX ông? Vô lý! Ông làm sao biết và... nếu biết sao ông không đòi lại hay làm gì đó lại im lặng và thay đổi thái độ chứ? Giả thuyết này không hợp lý. Và quan trọng nhất là bây giờ ai có thể giải thích cho nó biết được là... đêm đó thật sự đã có chuyện gì xảy ra giữa ông với thằng Tài?

Hai đứa im re một quãng khá dài, thằng Tuấn không muốn chịu đựng nhiều hơn nữa, nó hỏi, cố gắng gọi cho thằng Quân nhớ về những kỉ niệm đẹp đã diễn ra:

– Lần trước rủ tui về quê ông có nhớ không?- Nhớ chứ! Có gì àh?- Tối đó tui ngủ chung với ông, ông nhớ chứ?- Không rõ ràng lắm!

Tuấn hỏi ngay:

– Không rõ ràng lắm là sao?- Là biết có ngủ chung nhưng... không nhớ là có chuyện gì xảy ra không nữa. Xỉn quá!

Tuấn nói ngay như oan ức lắm:

– Thế tại sao từ đó thái độ ông kỳ kỳ với tui là sao?

Quân làm ra vẻ như nó mới chính là người đáng ngạc nhiên:

– Kỳ kỳ là sao?- Ông lạnh lùng với tui, không thêm nói chuyện gì với tui nữa!

Thằng Quân phì cười:

– Nói chuyện gì nghe sao bình quá vậy? Sến rên.- Tui không cần biết, ông trả lời đi: tại-sao-ông-làm-vậy?- Ủa mà... muốn nói gì giờ? Có gì đâu mà nói!- Đó thấy chưa? Rõ ràng ông đã thay đổi. Nhất định đã có chuyện gì ông mới trở nên như vậy!

Thằng Quân lầu bầu:

– Hạch sách làm như ghê gộc!

Nó điên tiết lên:

– Dù tui biết, tui chả là cái gì của ông, nhưng mà dựa vào những gì đã qua, tui nghĩ tui có quyền được biết lý do!- Gì mà nóng thế! Giờ muốn biết gì nói đi!

Nó thật sự đang mất bình tĩnh trước sự dửng dưng của thằng Quân:

– Vậy ra nãy giờ tui nói gì ông không có nghe, không có hiểu gì sao?

Thằng Quân tỉnh bơ đáp trả trong lạnh lùng:

– Không!

Nó biết bây giờ nó nằm kèo dưới thằng khốn này nên chả thể cương gì được. Sao nó căm ghét thằng này quá đi thôi, nó hít thở để bình tĩnh:

– Ok! Ok... khá lắm, vậy tui sẽ hỏi lại: ông có ghét tui không?

Trời ơi, sao nó suy nghĩ dữ lắm mà, tính hỏi tùm lum tà la cái gì, tự nhiên tới khi thốt nên lời lại nói một câu lằng xẹt khiến thằng Quân phải phì cười:

– Tự nhiên hỏi vậy trời! Lằng quẻ quá.- Ông trả lời đi!- Tất nhiên là không! Bình thường, mắc gì ghét!- Vậy sao... sao... dạo gần đây ông... đối với tôi không như lúc trước?- Muốn biết lắm àh?

Bất giờ giọng thằng Quân nghiêm nghị lại, xe tới cổng trường, thằng Quân bước xuống nói:

– Ok! Nếu muốn biết thì... tối nay ra về sẽ nói!

35. Chương 35

Đạo gần đây thằng Điệp, thằng Tân với ông Quân có vẻ thân lắm, làm gì cũng rủ rỉ rừ rì thật chường con mắt. Ngay cả thằng Tài nữa, hình như nó và ông Quân cũng đã bình thường hóa quan hệ trở lại thì phải, nói chuyện nhiều hơn một tí nhưng rõ ràng là đã-không-còn-gì-nữa giữa hai người. Thằng Hoàng thì đã chạy theo tình mới vì thái độ hờ hững của thằng Quân, nên về sau những vụ đi chơi không còn nữa. Đám thằng Kỳ Trương cũng đang hối thúc thằng Tuấn mau kết thúc hợp đồng để thanh lý. Tụi nó cũng chán nản cái vụ chọc ghẹo vì thấy trong lớp đứa nào cái mặt cũng như đứa đám.

Biết thầy sắp cho về nên thằng Tuấn chung vô toa lét trốn trước để nán lại về sau chỉ để thử xem thằng Quân có còn nhớ lời hứa là sẽ nói cho nó nghe lý do gì đó không? Và nó không ngờ nó lại được nghe một câu chuyện giữa thằng Tài và Quân, mở đầu là thằng Tài hỏi:

– Ông đạo này sống ra sao rồi?– Bình thường chứ có sao! Mẹ ông đạo này khỏe không?

Tài thở ra, nó có vẻ hơi mệt mỏi:

– Ủh, bà cũng đỡ đỡ... Ông còn giận tui sao?

Thằng Quân trả lời mà giọng hơi chua chát một tí:

– Giận? Có gì mà giận? Tại sao lại phải giận? Đó là cảm giác thật của ông thì tại sao tôi phải giận chứ?– Thật lòng tôi luôn biết ơn ông...

Quân có vẻ khá bức xúc:

– Cái gì? Sau tất cả những gì đã xảy ra, ông chỉ nói là... biết ơn tôi thôi sao? Ôi, nghe bạn nói thế mình thấy mình mới là người biết ơn bạn vì đã làm mình sáng mắt ra thì đúng hơn...– Ông đừng nói vậy! Tui hiểu tình cảm ông dành cho tui mà và ông cũng biết tui dành cho ông thế nào mà... nhưng mà tui còn mẹ tui nữa...

Quân tức giận:

– Mẹ ông thì sao?– Mẹ tui muốn tui có gia đình!

Quân cười, giọng đầy mỉa mai:

– Gia đình, tui với ông cũng làm thành một gia đình được vậy? Cái chính là ông quá sĩ diện thôi. Đừng có viện cớ này nọ nữa, ông nói ông còn mẹ, chắc mẹ tui chết hả? Mẹ nào mà chả thương con hả ông? Mà thôi, không bàn về chuyện đó nữa, dù sao... tui nghĩ, tình cảm tui dành cho ông cũng đã chết dần dần rồi!

Thằng Tài nói lí nhí:

– Tui biết, tui thành thật xin lỗi ông mà...– Đừng nói xin lỗi. Chả có gì hết đâu! Ông ráng mà sống tốt và sống thật với con người của ông đi!

Thằng Tài im lặng một hồi rồi nói:

– Hình như ông đang cố quên tôi bằng cách tìm thích một người khác đúng không?

Quân tỏ thái độ không hợp tác:

– Ông mà cũng quan tâm tới chuyện thằng này sống chết ra làm sao hả? Mà tui thích ai thì có liên quan gì tới ông?

Tài nhỏ nhẹ nói:

– Thì tui chỉ nói vậy thôi, ông nên cẩn thận, tôi nghĩ người đó không tốt và ông lại sẽ đau khổ nữa...– Ha, ông hay quá nhỉ? Ông nghĩ là sau những gì ông gây ra cho tui thì tui còn có thể đau khổ được nữa sao? Ủa mà.... ông biết người đó không tốt nữa sao? Hay vậy!

Thằng Tài “Ủh!” thật nhẹ, thằng Tuấn đứng trong toa-let trái tim thiếu điều muốn rụng ra ngoài cho những gì mà nó vừa nghe được. Dù đoán trước chuyện này nhưng khi trực tiếp nghe trái tim nó không khỏi... choáng ngợp và đau thắt. Và người mà thằng Tài đang nói thằng Quân thích ai? Chả lẽ thằng Điệp? Chắc chắn thằng Tài không biết thằng Hoàng nên khả năng thằng Hoàng là sẽ bị loại ra. Mà hổng chừng là mình

thì sao? Chắc không phải rồi vì trong lớp chả bao giờ thằng Tài thấy mình với thằng Quân nói năng gì với nhau mà. Thằng Kỳ Trương? Không thể nào, nếu là mình, mình phải ghét thằng Kỳ Trương mới đúng chứ? Nhưng biết đâu ghét quá thành thương, không thể nào... chúa ơi, đừng xếp đặt như vậy! Dù sao theo nó thằng Điệp vẫn là ứng cử viên sáng giá nhất dành cho thằng Quân. Tệ lắm cũng phải là thằng Tân, không thể nhường cho người ngoài được.

Tài chậm rãi nói:

– Tui biết chứ, tui nhìn ánh mắt ông dành cho người đó là tui biết ít nhiều ông cũng có tình cảm với nó. Ông có thể phủ nhận với tôi, nhưng chắc chắn là với trái tim ông thì không bao giờ ông có thể phủ nhận được. Ông nên nhớ, tôi cũng đã từng là người nhận được ánh mắt đó của ông nên tôi biết rất rõ ông đang để ý đến ai.

Tiếng nhạc chuông của thằng Quân vang lên:

– Alo anh nghe nè Tân? Ủh... em về trước đi, anh hôm nay có việc! Tài nói:

– Lát tui đưa ông về, mình đi uống nước!

Quân phủi tay:

– Không cần đâu. Có người đưa tui về rồi, tui nghĩ tui mình hỏi thăm như vậy là tốt rồi. Chúc ông hạnh phúc trên con đường mà ông đã chọn. Nhưng trước khi xuống tui chỉ muốn hỏi ông một câu:

Tài nhỏ nhẹ:

– Ông hỏi đi! Thật lòng từ đó tới giờ... có khi nào ông dành cho tui một chút tình cảm nào không?

Tài thở ra, nó nói thật nhẹ:

– Tôi nghĩ là suốt đời... không bao giờ tôi có thể nào quên ông!- Cảm ơn!...

Quân nói hai tiếng “cảm ơn” một cách dứt khoát rồi vác cặp đi thẳng xuống cầu thang.

36. Chương 36

Quân vẫn đứng ngay cổng trường thông thả đi qua đi lại, thằng Tuấn phải chờ khá lâu mới dám bò ra khỏi toa lét, trong đầu nó đang có rất nhiều thắc mắc? Vậy là thằng Quân đã có thích một ai khác trong lớp? Nó mong, nó hy vọng người đó là “một ai đó” ghê gớm dù biết rằng, sự thật đó chỉ có trong mơ. Vừa gặp nó thằng đã Quân đã xin lỗi:

– Chờ lâu không? Xin lỗi nha! Do có chuyện đột xuất!

Chờ nó leo lên xe, thằng Tuấn tấn công:

– Sao nói lý do gì đó thì nói đi!- Ok! Chuyện cũng không có gì, nhưng thấy thái độ quan tâm của nhóc anh cũng không muốn giấu làm gì!

Oh! Anh ta đã xưng hô thân mật trở lại, Tuấn mỉm cười:

– Nói đi, tui nghe nè!- ANH LÀ GAY! Đúng vậy, anh là GAY!

Dù có hơi sốc tí nhưng nó vẫn dư sức giữ bình tĩnh:

– Có gì quan trọng sao?- Nhưng anh vẫn là người, nhóc hiểu không? Anh cũng cần, cũng thích có bạn, đâu phải thằng GAY nào cũng gặp trai là tươm tướp là xô bồ xô bộn đâu nhóc, có những người họ vẫn xem và rất muốn coi là bạn mà...

Tự nhiên Tuấn thấy mình xúc động:

– Ủh... bình thường, tui chả thấy gì lạ!- Ban đầu anh cũng coi nhóc là bạn đấy chứ, một người bạn trông có vẻ chơi được.

Tuấn nở lỗ mũi lên:

– Tất nhiên, tui cũng thấy vậy, và tui có phân biệt gì với ông đâu!- Vậy nhóc chơi với anh vì cái gì?- Vì cái gì là vì cái gì? Vì... tui cũng cảm thấy ông là một người chơi được, thế thôi!

Bất ngờ thằng Quân lại nói:

– Nhưng anh cảm thấy nhóc chơi không được!- Tại sao?- Có cần nói thẳng ra luôn àh?- Cần chứ, ít ra cũng để tui cũng không phải cảm thấy tức!- Cái hôm nhóc ngủ lại nhà anh ấy, thật sự trước lúc đó anh đã rất thích nhóc đấy! Nhưng mà... anh xin lỗi vì nhiều chuyện một tí, đêm đó lúc nhóc ngủ có một tin nhắn rủ nhóc đi khách sạn. Điều đó làm anh chợt nhớ cái bao cao su trong bóp nhóc lúc trước, thật tình anh không thích điều đó chút nào hết. Nếu như không muốn nói là ghê tởm... từ đó anh cảm thấy sợ, đơn giản vậy thôi!

Tuấn im lặng, nó không biết phải giải thích hay chống chế gì bây giờ, con quỷ con Hiền chuyên gia nhấn tin lộ liễu như thế...

– Mà... chuyện đó có liên quan gì tới ông đâu? Chừng nào ghê gộc với nhau thì còn ghen tức, đàng này...- Nhóc nghĩ sai rồi, anh không thích kết bạn với những người bừa bãi, dễ dãi như vậy nữa!- Cái gì? Ông nói tui bừa bãi hả?- Sự thật mất lòng!- Tui... tui... Thế giờ ông muốn sao?- Đơn giản, mạnh ai nấy sống như trước đây! Nhóc làm theo sở thích của nhóc, anh làm theo sở thích của anh, không ai phiền ai...- Nếu tôi không sống bừa bãi nữa thì sao?

Quân cười:

– Thật không?

Tuấn một tay cầm lái, một tay quẹt mũi, khịt khịt, nó lấy hơi hít vào rồi thở ra:

– Thật!- Móc ghéo nè!

Quân và nó đưa hay ngón tay út ra và làm thủ tục giao ước. Tuấn nín thở hỏi lại:

– Vậy thì sao? Trả lời đi!- Sao là sao?- Thì ông sẽ như thế nào?- Sẽ bình thường chứ sao!

Tuấn mất cả kiên nhẫn:

– Một ông quá, ý tui là nếu tui thay đổi thì mình sẽ là bạn tốt của nhau phải không?- Cái đó anh chưa biết!- Cái gì kỳ vậy? Ông ăn gian, mới móc ghéo cái giờ trở mặt là sao hả?- Trở mặt gì chứ, chỉ là nhóc giao ước với anh sẽ không sống bừa bãi nữa thôi, anh đâu có nói nhóc làm được thì anh sẽ như thế nào đâu chứ lâu lâu, bạn tốt hay không thì phải dựa vào nhiều yếu tố chứ! Nói như nhóc thì tất cả những người không bừa bãi thì anh đều phải làm bạn tốt với họ sao?

Nó mặc kệ, dù sao tình hình dường như có vẻ đã sáng sủa hơn một tí rồi đó. Nó tiễn thằng Quân về quê rồi leo lên gác đánh một giấc tới lúc đi làm, lòng nhẹ nhõm vô cùng cứ như vừa quẳng được một tảng đá nặng ra khỏi ***g ngực, thì ra thằng Quân không thích có những người bạn có lối sống bừa bãi... suy đi nghĩ lại chả lẽ đó giờ nó sống như vậy là bừa bãi sao?

37. Chương 37

Mọi chuyện kể từ sau ngày đó cũng chẳng khá hơn chút nào, Quân vẫn giữ khoảng cách nhất định với nó, tuy nhiên chỉ khác là lẽ như hai đôi mắt chạm nhau thì thằng Quân chỉ cười tươi chào hỏi, có vậy thôi, thằng Tuấn viện cớ hỏi này nọ thì nó cũng nhiệt tình hướng dẫn, thế là hết. Nhưng nó không muốn chỉ có như vậy, nó muốn một cách gì đó hơn như thế nữa. Nhưng sao khó quá....

– Anh Tuấn, mình gặp nhau đi anh!- Trời, anh mệt quá, hay em qua nhà anh chơi luôn đi, anh thật tình đi không nổi. Kiếm quán nước nào gần chỗ anh...

Con Hiền im lặng cúp máy, cũng tội đạo này con nhỏ không dám hó hé hay đòi hỏi gì cả...

– Em có tin quan trọng nè, một tin động trời!

Tuấn hồ hừng:

– Liên quan tới ai?- Anh Quân?

Mắt nó sáng lên, chỉ có giọng nói là đang cố làm ra vẻ không quan tâm:

– Sao? Chuyện gì?- Ồ mà cũng không phải là trực tiếp liên quan tới anh Quân. Chuyện của anh Tài...- Thằng đó sao?- Hai tuần nữa có vợ!- Oh... sao em biết?- Nhỏ em gái nó nói cho em nghe, nghe đâu nó cưới cô giáo dạy đồ họa cho nó hồi đó...- Quân biết chưa!- Em nghĩ là chưa? Ông nghe chắc ông sốc lắm anh ha... em tính nói cho ông nghe...- Đó... thấy chưa, cái tật làm chuyện bao đồng không bỏ...

Con Hiền lại sáng mắt lên, liếc thằng Tuấn:

– Quên nữa, con quỷ cái Quyên điện thoại, nhắn tin cho anh hoài hà...- Bởi vậy anh mới tắt máy và đưa sim cho em đó... mà có chuyện gì không?- Dạ cũng không có gì, bữa nó nhắn tin cho em cái em nhắn tin lại chứ nó quá trời... hi hi vui ghê!- Trời, em thiệt tình...- Nó đâu có hiền anh, nó lấy điện thoại bàn gọi lại chứ lộn với em.- Trời, rồi sao nữa...- Cũng chả có sao hết, khuya đó 2h em điện thoại tới nhà nó, ông nào bắt máy em không biết, em nhờ ông dạy lại con ông thôi... ha ha ha, em chửi mà cấm không cho ông tắt máy luôn... vui ghê.- Em dữ quá!- Mới biết hả...- ... Anh sợ em thiệt!...- Anh...

Hiền nhìn nó đá lông nheo một cái, giọng như van xin, hiểu ý, nó lắc đầu:

– Thôi mà em...

Nó nhớ lời thằng Quân là sẽ không sống bữa bãi nữa dù rằng nếu sống như vậy nó cũng sẽ chẳng được cái gì từ phía thằng Quân, nhưng dù sao cũng vui! Tuấn thật thà nói:

– Xin lỗi em, anh nghĩ anh sẽ tu lại, không sống bữa bãi nữa...

Hiền chỉ im lặng....

38. Chương 38

Nhanh thật, mới đây mà đã hai tuần. Cuộc sống cứ nhàm chán trôi qua như nó chưa bao giờ kết thúc. Tuấn cũng quen dần với điều đó, đi làm, đi học, về ngủ... vậy cũng được hai tuần. Nó đang nằm trên gác vắt tay lên trán nhớ lại những gì đã qua, tất cả những gì giữa nó với thằng Quân đúng thật chỉ như là một giấc mơ nhanh...

– Anh Ba, điện thoại kìa...

Con em nó dưới nhà nói vọng lên, quái quỷ, đứa nào biết điện thoại bàn nhà nó mà điện thế nhỉ? Con em nó vẫn lăm bằm:

– Tối ngày gái gú... mười giờ tối rồi còn điện thoại rủ rê đi đâu nữa không biết!- Alô, ai đó!- Em Hiền nè, anh chạy ra đại lộ Đông Tây mé cầu Lò Gốm đi, anh Quân đang ở đây với em... quên nữa, anh đi xe ôm ra nha!...

Tới nơi nó thấy cảnh tượng con Hiền đang sốc vai thằng Quân lên trong khi thằng đó thì nằm chèm bẹp trên vệ cỏ bên đường...

– Có chuyện gì vậy Hiền?

Tuấn chồm tới đỡ phụ và hỏi, con Hiền vừa thở hổn hển vừa kể:

– Thằng cha già này nè, đi đám cưới ông Tài mới về, nhậu chi cho bé bét, tự nhiên điện thoại kêu em ra đây, tới nơi thì thấy ông vậy nè.... cũng hên là chưa mất xe!

Tuấn thoáng nghe lòng mình đau nhói, nó thắc mắc:

– Tại sao ông lại kêu em?

Con Hiền reo lên:

– À không phải... không phải!!! Ông không có kêu em!- Ủa, sao em nói là kêu em?- Lộn, lộn... ông điện thoại vô số của anh! Em bắt máy nên mới chạy ra rồi kêu anh phụ em một tay nè, chứ nãy giờ có tới hai chiếc xe em chả biết xử lý làm sao...

Tuấn giả bộ lạnh lùng:

– Thôi bỏ cho nó chết ở đây luôn đi, yếu mà bày đặt ra gió, nhậu nhẹt! Em về đi...

Con Hiền giãy nảy:

– Anh sao vậy? Sao lúc này anh kỳ vậy?

Thằng Quân đang nằm trong lòng của nó, nghe Tuấn nói vậy cũng nhắm mắt:

– Đúng rồi, bỏ cho nó chết đi, bỏ thằng này ra đi...

Tuấn nghe như ai đó sốc một cây *** vào tim, thằng Quân càng giãy giụa ra thì nó càng kiềm và ôm chặt vào hơn. Con Hiền nói:

– Anh không thích ảnh thì... anh kêu anh Điệp lại chở ảnh về đi! Dù sao cũng là bạn bè, anh tàn nhẫn quá...

Quân làu bàu:

– Khỏi kêu ai hết, để tui ở đây, tui tự về được!

Quân càng hất mạnh tay ra thì thằng Tuấn càng xiết mạnh nó vào lòng, Tuấn quay qua nói với con Hiền:

– Thôi, tối rồi, em về đi, nói vậy thôi chứ anh sẽ đưa nó về mà...

Chờ con Hiền chạy khuất bóng thì nó thả thằng Quân nằm bẹp trên cỏ, dắt xe lại, hôm nay ăn chàng ăn mặc khá bảnh bao, chắc là đi đám cưới người yêu nên... điệu đà như thế đây mà. Trông cái mặt hấn đỏ vì bia thật đáng yêu làm sao, tay chân quơ quào, cổ đứng lên, trông thật thảm hại.

Giờ này cũng khá trễ, đại lộ Đông Tây cũng ít có xe cộ đi lại. Tuấn đỡ Quân đứng dậy, bắt chợt nó ôm thằng Quân một cái thật mạnh, thật xiết vào người, bao cảm xúc nó đều muốn truyền qua người thằng Quân, trong khi hấn thì đang mềm nhũn như cọng bún thiêu. Nó cuối cùng nó cũng lôi được tên này lên xe. Hừ, thằng Quân xin sao mà khôn thế không biết, ôm nó cứng ngắt, làm nó muốn tê cả người.

Điện thoại thằng Quân reo lên, bản nhạc Thái Lan thật khó nghe nhưng giờ đây nó lại cảm thấy thật quen thuộc... Tuấn dừng xe lại móc điện thoại ra nghe, thằng Quân vẫn bám lấy bụng nó chặt cứng và có lẽ đã bất tỉnh nhân sự mất rồi:– Alô, Quân hả? Ông có sao không? Còn tỉnh không hả? Giờ ông đang ở đâu? Để tui chạy qua...

Giọng thằng Tài có vẻ khá hốt hải, thằng Tuấn im lặng một chút, lần đầu tiên nó nói chuyện với thằng Tài:

– Tôi nè, ông Quân xin rồi, tôi đang đưa ông về, không cần anh phải mắc công...- Ai vậy? Quân nó có sao không?- Không sao cả.

Thằng Tài hỏi:

– Tuấn đúng không?- Ừh!- Tuấn đưa nó về nhà dùm tôi nha...- Biết rồi, thôi tôi cúp máy àh...- Khoan...

Giọng thằng Tài có vẻ gì đó ngập ngừng:

– Tuấn đừng ghẹo nó nữa được không?- Ghẹo gì? Tôi không hiểu?- Trong lớp đó, Tuấn đừng chọc nó nữa, để nó yên đi!- Còn gì nữa không?- Tôi biết... tui tôi đáng khinh lắm phải không? Nếu thích Tuấn có thể

ghẹo tôi, nhưng làm ơn đừng đùa với thằng Kỳ Trương chọc nó nữa nha! Nó coi bên ngoài cứng rắn vậy chứ yếu đuối và dễ bị tổn thương lắm đó!

Tuấn thần thờ, những lời nói đó đã bắt đầu làm nó đau đớn:

– Vậy thôi chứ gì, tôi cúp máy nha!- Tuấn hứa đi!

Tuấn hét lên trong điện thoại:

– Tôi không cần anh phải dạy tôi, nếu anh biết ổng dễ bị tổn thương thì ngay từ đầu anh đừng có làm như vậy!- Tôi làm gì? Sao cậu nói vậy?- Anh đừng tưởng tôi không biết nha, khuya đó anh bỏ đi đâu? Anh có biết đêm đó ông Quân như thế nào không hả?- Khuya nào? Tuấn nói gì tôi không hiểu?

Tuấn như mất hết bình tĩnh:

– Anh thôi giả điên đi, cái đêm ở Vũng Tàu đó, 2h khuya anh bỏ đi đâu, anh có biết lúc ấy ông Quân đã đau khổ, lo sợ và đi tìm anh khắp bãi biển như thế nào không? Còn anh thì sao? Anh vui vẻ cười nói chuyện với ai đó trong điện thoại...

Tài áp ứng:

– Sao... sao Tuấn biết chuyện đó.... Quân kể cho Tuấn nghe àh? Không thể nào!- Anh không cần biết lý do tại sao tôi biết, tôi chỉ yêu cầu anh đừng có làm ổng buồn hơn nữa thôi. Đi mà sống với cái hạnh phúc của anh đó! Đừng phiền ổng nữa, hãy để cho ổng yên.

Tuấn cúp điện thoại, nó phóng như bay theo đường Nguyễn Văn Lương về bùng binh Phú Lâm....

39. Chương 39

Nó đặt thằng Quân lên giường, dưới cái nhìn chăm chú đầy ngạc nhiên của con Duy Linh và chú mèo vàng, Tuấn dùng khăn ẩm nhẹ nhàng lau mặt, mũi, tay, chân của thằng Quân. Bây giờ thì những chuyện này có lẽ nó đã làm khá thuần thục. Nó đỡ thằng Quân dậy và rót một ly chanh nóng cho giải rượu. Xong nó lại lau mặt thằng này thêm một lượt nữa, nó nằm bên cạnh thằng Quân và bắt đầu say sưa nhìn, trước mặt nó là một thiên thần thật sự, thiên thần đã làm nó phát điên lên trong bao lâu nay.... một cảm giác thèm khát trời dậy không thể cưỡng lại trong người nó, trước đôi môi quá mức gợi cảm của thằng Quân.

Tay nó vuốt ve mặt thằng Quân mấy lượt, từng tế bào da chạm vào khuôn mặt mềm mại và mát lạnh, nó khẽ chồm tới, chạm môi mình vào môi thằng Quân. Toàn bộ giác quan gần như tê dại, chết điếng. Nó ôm chầm lấy thằng Quân, nước mắt nó bắt đầu rơi, vị ngọt từ nơi chạm nhau ấy thấm lên tận não. Nó nhẹ nhàng đưa lưỡi mình vào sâu hơn, nó ngấu-ghiến-một-cách-thận-trọng-và-rất-đổi-nhẹ-nhàng như thể ngày mai nó không bao giờ còn có cơ hội làm chuyện đó nữa. Nó phó mặc cuộc đời nó trong cái hôn môi đầu tiên đem đến cho nó nhiều cảm xúc đến như vậy. Với nó đây mới chính là một nụ hôn thật sự mà nó đang trần trụi đi kiếm tìm bấy lâu nay. Thằng Quân vẫn nằm yên đó không hay biết gì cả, Quân chỉ cảm thấy một cái gì đó nhột nhột, ngọt ướt, dễ chịu, đang len lỏi trong khoang miệng nó... nhưng nó mệt lắm. Không cách nào gượng dậy nổi!...

Cái đầu đang đau buốt, Quân thấy tay mình tê rần, nó mở mắt ra, chình ình trước mắt nó là một gương mặt của ai đó, nó suýt la lên vì giật mình bởi gương mặt đó đang bao trùm tầm nhìn của nó và cách nó không quá một xăng ti mét. Nó tin rằng chuyện hai cái môi đụng nhau là điều chắc chắn đã xảy ra. Nó nhận ra đó là thằng Tuấn. Nó nhắm mắt, đặt cái đầu thằng Tuấn lên gối và gối dậy. Quân thấy mình vẫn còn đang xóc xếch trong bộ quần áo đi đám cưới. Nó tắm, nước trút xuống mặt nó đều đều làm nó nhận ra rằng: thằng Tài đã có vợ. Chuyện của nó và thằng Tài tới đây là coi như là chấm dứt. Nó thề nó sẽ không mở cửa trái tim mình một lần nữa, nó sẽ khóa trái tim lại, rồi đi đến một nơi nào đó thật xa, thật tận cùng, nơi sẽ không có ai và nó sẽ vứt cái chìa khóa xuống vực thẳm sâu nhất trong đất trời. Nó thoáng cảm thấy lại những cảm giác ngọt ngào, êm dịu nơi đầu môi, hình như đã có gì đó xảy ra thì phải. Chịu thôi, nó không tài nào nhớ nổi.

Nó bước ra phòng, trước mặt nó là nhóc Tuấn đang ngủ say sưa trên giường, tên nhóc đáng yêu nhưng cũng đáng ghét này, nó cũng còn chút cảm tình đấy, nhưng nghĩ tới cảnh lây lội và bản tính háu thắng của nhóc này Quân chỉ biết lắc đầu thở dài ngao ngán. Quân ghét cái túyp con trai như vậy lắm. Nói chính xác hơn là sợ. Nó sợ mình phải lòng những tên chơi bời như thế này lắm, bởi lẽ dính vô là đau khổ chắc, những kỉ niệm đã có với tên nhóc này lẽ ra có thể đã đánh gục những người vốn dĩ khá yếu đuối và dễ xiêu lòng như nó nhưng cũng hên: Cuộc sống đã qua với những đau khổ mà nó đã từng ném trải dạy cho nó biết đâu là điểm dừng thích hợp trước tên nhóc Tuấn có đôi mắt đa tình chết người này.

Nhưng mà sao dạo này Quân thấy tên này lạ lạ, chẳng lẽ nó muốn ăn thua đủ đến như vậy sao? Nó không nghĩ đến những cảm nhận của Quân sao? Nếu không phải là Quân, nếu như Quân không tình cờ nghe được những chuyện nó cá cược với tụi trong lớp thì sao? Không chừng Quân đã chết dưới tay nó từ lâu. Không lẽ phải cho tên nhóc này một bài học về chuyện không nên đùa giỡn với tình cảm của người khác một cách tàn nhẫn quá đáng như vậy nữa.

Thật ra mà nói thì con người có đôi lúc cũng hay lừa dối lòng mình lắm, nếu chịu khó ngẫm nghĩ lại thì bạn sẽ biết lời tôi nói cũng có phần nào chính xác... Có bao giờ bạn mang cảm giác giống như vậy không: Đúng ra Quân rất ghét và sợ tên Tuấn này, nhưng mà sợ là sợ mình sẽ bị ngã quỵ trước tên này cho nên Quân luôn cố gắng tạo một bức tường thành ngăn cách giữa hai đứa. Tuy nhiên trong những trường hợp bất khả kháng thì lý trí không phải lúc nào cũng là người chiến thắng. Nghĩa là có những lúc người ta cũng yếu lòng, cũng dễ phó mặc cuộc đời thử coi trái tim nó hướng bản thân đi về đâu: lần đầu tiên rủ tên nhóc Tuấn đi uống nước, rồi để nhóc ấy ngủ lại phòng, rồi nhậu trong kén, rồi ngủ chung thêm một lần nữa và hôm nay trong lúc xin trái tim của thằng Quân đã thừa cơ hội qua mặt lý trí: điện thoại cho thằng Tuấn và không biết lý do gì... chính là một số mình chứng cho sự yếu lòng của bản thân tên Quân.

Hay là việc bước ra đường bạn gặp một tên con trai má ơi, nó đẹp trời gằm hồng nhả luôn, dù có người yêu rồi nhưng mà cũng có một số bạn sẽ vẫn thấy rất thích tên con trai đó, có người thì mê mẩn tìm cách làm quen, có người thì biết nhanh chóng xây ngay một bức tường để trái tim không có cơ hội bước qua. Cuộc đấu tranh của lý trí và trái tim là những cuộc chiến không bao giờ có sự kết thúc trong mỗi con người....

40. Chương 40

Quân sau khi thơm tho cũng bò lên giường nằm kế và nhìn nhóc Tuấn, ôi cái tên nhóc này ngủ cái mỗ chu chu sao muốn đập vào đầu nó ghê ấy. Mà hồi này trước lúc mình thức dậy... tại sao mình lại nằm sát nó quá vậy ta? Có khi nào mình và nó môi đã chạm nhau không nhỉ? Khỉ thật!

Tuấn một tay choàng qua ôm lấy bụng thằng Quân. Giống như khi ngủ người ta hành động trong vô thức ấy. Xét thấy chuyện đó không có gì là quá đà nên Quân cũng nằm yên... Lát sau được nước thằng Tuấn lại xoay người gác chân qua ôm lấy thằng Quân tiếp, Quân quay qua nhìn vô mặt thằng nhóc này coi nó đang thức hay ngủ? Nếu nó thức mắt nó sẽ nheo nheo một cách không tự nhiên. Nhưng hình như nó ngủ thật. Ác ghê nơi chưa này: Cái chân nó gác ngay chính giữa đùi của thằng Quân trở xuống, Quân đang bối rối trước tình huống khó xử này. Quân cảm giác cái chân tên khốn nằm kế đang cố ý đè càng lúc càng nặng lên ngay chỗ-đó hay sao áh, mặt khác sự bối rối và tập trung cao độ đã làm cho em bé của nó nóng lên và có dấu hiện ngóc đầu dậy, đang hoảng loạn thì tìm cách ứng phó thì Quân phát hiện ra môi tên kia nhếch lên một tí.

Nhanh như cắt thằng Quân hất chân nó ra và giật ngay cái gối ra làm đầu thằng Tuấn đụng vào thành giường cái "cộp". Tội nghiệp thằng Tuấn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị một cái gối phang xuống đầu cái bốp. Thằng Quân leo lên ngồi cả trên bụng nó và bắt đầu giáng cái gối xuống đầu nó liên tục. Thằng Tuấn nhìn không được phải nhe răng ra cười và giơ tay lên chống đỡ.

- Ông đừng tay lại coi! Đau cha nội!- Đau hả, cho chết luôn nè, dám... sàm sỡ anh hả nhóc.- Ông cũng vậy chứ có hơn gì tôi đâu!- Anh sao chứ?- Ông cũng đang ngồi lên thằng nhóc của tui kìa...

Quê độ thằng Quân nhồm đít dậy thì nhanh như cắt thằng Tuấn hất cái chân lên và vật ngược thằng Quân xuống giường, nó nhanh chóng chiếm thế thượng phong nằm đè lên và giựt lấy cái gối đập đầu trả thù lại:

– Ông đừng có tưởng cái mặt ông hiền nha... cũng mấy lần ông lột quần tui ra rồi mà bày đặt!

Sau khi đánh nhau mỗi tay thì hai đứa lại nằm cạnh nhau, cười rúc rích. Thằng Tuấn nghĩ có lẽ không nên giấu tình cảm nó trong lòng nữa, đây chẳng phải là cơ hội tuyệt vời để trả thù ý lộn, để tỏ tình sao? Nó lại tiếp tục nhe răng ra cười và gác chân qua bụng thằng Quân nữa, Tuấn giả bộ đùa (một hành động mới):

– Để tui thử xem ông có cảm giác gì với tui không... he he he!

Thằng Quân nằm im re và cho rằng thằng kia đang đùa, nó cố gắng thư giãn, thở đều, nói chung là suy nghĩ làm sao để không cảm giác được thằng nhỏ bị đè lên và không bị kích thích... nói chung là không nghĩ gì tới cái đó. Thằng Tuấn ác thật! Cái chân nó ban đầu nằm yên nhưng được một lúc lại bắt đầu cọ ngoáy... thằng Quân như muốn nín thở, nó nhắm mắt nằm yên và thật sự là thằng Quân khá thành công. Không có gì đã xảy ra.

Thằng Tuấn tay bắt đầu tự nhiên sờ mó cái mặt thằng Quân và nói:

– Này! Mở mắt ra đi, tui có chuyện nói này!- Gì?

Thằng Tuấn rất cố gắng để cười một cách tự nhiên:

– Ông không thấy hình như tui “iu” ông sao?

Ồi chúa ơi, Tuấn thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng nó đã nói ra được cái câu nó cần nói, dù có vẻ không nghiêm túc lắm. Tỏ tình thật lòng thật ra không mấy khó khăn. Tuấn hy vọng mình đang giỡn. Thằng Quân lẽ ra phải xúc động mạnh lắm chứ? Nó chỉ hỏi hững hờ:

– Không!- Tôi iu ông thật đấy!- Kệ!- Kệ là sao?- Thì kệ là kệ chứ sao!- Vậy mình yêu nhau nha! Tui rành ông quá rồi mà...- Rành quá là sao?

Thằng Tuấn tự nhiên càng lúc càng thấy tự tin:

– Tức là rành tất cả các bộ phận trên cơ thể ông đó! Vậy là yêu nhau được rồi!

Quân liếc nó một cái, nó chỉ le lưỡi mỉm cười như một lần nữa khẳng định tuyên bố tình yêu của mình:

– Thiệt!

Thằng Quân mím môi hỏi cắt cớ:

– Vậy dám hôn anh không?

Tuấn chồm qua, kê ngay mỏ thằng Quân mà nhào tới, nó còn kèm theo cái giả bộ làm xấu bằng cách chu dài cái mỏ ra.... thằng Quân thấy điệu bộ ấy buồn cười quá bèn xô nó ra:

– Không phải, ý anh nói là dám hôn anh trước lớp không!

Thằng Tuấn hỏi ngược lại:

– Ông nghĩ tui sợ à? Ông hay tui ai sợ?

Quân lắc đầu như đang xua đi cái gì đó rồi nói:

– Thôi mệt quá, không đùa nữa, ngủ đi, sáng nhóc còn về đi làm nữa kia....

Quân ôm cái gối và xoay đầu vô tường. Quay lưng lại với thằng Tuấn. Lại một phút yếu lòng trước tên con trai đa tình đó rồi. Quân lăm lăm trong bụng. Tại sao mình lại như thế nhỉ? Quân à, mày thích làm trò cười cho thiên hạ lắm sao. Rõ ràng mày quá mức nhạy cảm, nó chỉ mới đùa có một chút mà mày đã buông thả. Thật chẳng ra thể thống gì cả. Nhục mặt ghê....

Tuấn à, mày đang tỏ tình hay mày đang giỡn vậy, tại sao với con gái mày rất bạo mà với tên này mày nhát thế. Phải mạnh dạn lên chứ. Phải nói thật nghiêm chỉnh. Đây có thể là cơ hội cuối của mày. Mày phải nắm bắt hạnh phúc vào tay mày, không được bỏ lỡ...

Tuấn ôm Quân vào lòng từ phía sau, nó nghĩ không có gì phải sợ nữa. Nó nhẹ nhàng xoay người thẳng Quân nằm ngửa. Nó nhìn vào mắt thẳng Quân và nói:

– Nghe tui nói này! Tui không muốn đùa giỡn nữa!

Quân giả bộ cười:

– Đùa giỡn gì?– Tôi yêu ông thật lòng đấy!– Hi hi thật àh?

Trông cái cách thẳng Quân đang cười mỉa mai khiến nó tức điên lên được, nó đang rất nghiêm chỉnh vậy mà bị coi như trò đùa:

– Ông thôi giỡn đi!– Làm sao mà anh có thể tin được?– Ông có phải thẳng hèn không?

Quân tỏ vẻ khó hiểu:

– Nói vậy là ý gì?– Vậy ông có dám nhắm lại không, tui sẽ làm cho ông tin!

Hai mi mắt thẳng Quân vừa khép lại đầy thách thức một cách không đề phòng là môi nó cũng bị môi thẳng Tuấn khóa chặt ngay lập tức...

“Mẹ bà thẳng này nó giỡn sao y như thiệt vậy nè trời, ôi mà kẹ, phê quá cứ để nó hôn cho đã đi, miễn sao mình đề phòng nó cẩn thận là được chứ gì! Ok muốn hôn hả? Tao hả hống ra cho mày hôn nè... Quân ơi, mày nên nhớ phải đề phòng tên tiểu tử này để không phải đau khổ thêm nữa, tại mày cứ gồng mình lên mà sống nghiêm túc, đoàng hoàng làm chi để cuộc đời nó đá đáp, thử buông thả xem sao...”

– Sao, ông đã tin là tui yêu ông thật lòng chưa hả?

Thẳng Quân giả vờ cười rúc rích:

– Hèn xui!– Vậy mà con chưa tin nữa àh? Ok... coi tiếp nè...– Êh, nhóc làm gì vậy?

Thẳng Tuấn bằng động thái rất nhẹ-nhàng và chậm-rãi dùng bộ phận môi và lưỡi cố gắng di chuyển trên người của thẳng Quân với một vận tốc khá chậm rãi với đợt ngừng lại đều đặn, Tuấn thật sự rất phấn khích và thích thú trong khi đó thẳng Quân bắt đầu cảm thấy khó chịu, mỉa mai:

– Nhóc, xì tốp được rồi đó, chuyên nghiệp quá ha!

Thẳng Tuấn không dừng lại, nó thấy dói ngấu nghiêng vì đã lâu không được... hơn nữa thẳng Quân lại tạo cho nó một cảm giác thực sự mới lạ, đầy mê hoặc. Tay thẳng Tuấn bắt đầu hoạt động, nó nhẹ nhàng đặt trên bụng thẳng Quân và rì mọ mọ mồm xuống dưới... vừa tới rốn thì anh Quân nhà ta đã chụp tay nó lại cười hề hề:

– Bé iu, cái này là biểu hiện của sự bừa bãi đó! Tưởng dễ ăn lắm hả? Giỡn nhiều đó là đủ rồi nha nhóc!

Thẳng Tuấn hơi bất ngờ trước phản ứng của thẳng Quân, nó hỏi nhỏ:

– Sao vậy?

Quân cốc đầu nó:

– Sao cái đầu nhóc áh! Quen tậ hả? Đụng ai cũng tướm tướp vậy sao? Thế mà là yêu đó hả? Về học lại đi rồi đi dụ người khác.

Tuấn ôm chặt nó lại, rúc đầu vào cổ thẳng Quân thì thầm:

– Tôi yêu ông thật lòng mà....

Quân cười:

– Chỉ mấy đứa con gái ngốc xít mới tin lời nhóc thôi!

Cứ thế thẳng Tuấn im lặng ôm chặt thẳng Quân và ngủ tới sáng, nó nghĩ... có lẽ như vậy cũng là quá đủ. Còn thẳng Quân thì thở dài ngao ngán: “Quân ơi, mày phải luôn đề phòng, đây chỉ là trò chơi của nó mà thôi!”

Tuấn cũng đang tự hỏi là nó đang làm cái trò gì vậy? Hình như nó cảm giác mình thích những gì vừa làm, thích lắm, nhưng mà đó là gì? Phải chăng nó thích thằng Quân? Nếu thích thằng Quân thì nó... là Gay à? Không thể nào? Mà kệ đi! Làm Gay một thời gian thử coi sao, có mất mát gì đâu mà sợ! Nó cứ an tâm là mình hoàn toàn bình thường và sẽ nhanh chóng làm chủ được cảm xúc của bản thân mà không biết rằng nó đang tiến rất gần tới ngưỡng cửa của một thế giới mang một màu sắc khác!

41. Chương 41

Hôm nay đi làm thấy thằng Tuấn cứ tùm tùm cười hoài, chốc chốc lại đưa tay lên sờ soạng bờ môi một cách khó hiểu, thằng Tân gõ đầu nó một cái chát:

– Mày mơ mộng gì vậy thằng quý kia, mới kua được em nào hả?

Thằng Điệp thì nghiêng rằng:

– Mới hung được em nào mà tao thấy mày quệt mỗ nãy giờ mấy bận rồi đó, xem ra em này có vẻ đặc biệt lắm hay sao mà dư âm còn đọng tới bây giờ luôn nè... thành thật khai báo cho anh em biết coi! Không là tao méc con Hiền đó nha!

Tuấn đỏ mặt cười mỉm chi:

– Kệ tao mày, lo làm việc đi!- Trời ơi! Chuyện lạ à nha, thằng Tuấn bữa nay bị ghẹo mắc cỡ kìa mày ơi!

Bổng thằng Điệp quay qua nói:

– Ủh quên nữa, hôm qua khoảng chín giờ mấy tối ông Quân điện thoại cho tao hỏi số điện thoại của mày đó Tuấn...- Ủh tao biết rồi!- Có chuyện gì hả?

Tuấn tỉnh bơ cà rờn:

– Có gì đâu, ổng nhớ tao nên kêu tao qua ngủ chung đó mà...- Dẹp cái mặt mày đi!

Thằng Tân vỗ vai thằng Tuấn:

– Làm nhanh đi về, con Hiền nó chờ mày đằng trước kìa... ở đó mà nổ!...

– Hôm qua anh đưa anh Quân về có sao không anh?- Có sao đâu, thằng quý nặng như trâu!- Anh Tuấn nè, sao em sợ quá!- Chuyện gì vậy em?- Anh hết thương em rồi phải không?- Em lại nghĩ quẩn nữa rồi...- Con gái có giác quan thứ sáu đó anh...- Không phải mà... để anh chở em đi chơi!

Tuấn không muốn nghe con Hiền nhắc tới cái điệp khúc này nữa, thế là nó tìm cách đánh trống lảng bằng cách chở cô nàng đi vòng vòng dạo cảnh...

42. Chương 42

Quân lững thững xách cặp ra cổng thì đã thấy thằng quý Tuấn đậu xe ở đó chờ sẵn rồi. Thấy thằng Quân cái mặt nó cười tươi phơi phới:

– Hé lô em iu!

Quân cũng chỉ còn biết cười theo:

– Gì nữa đây nhóc?- Gì là gì? Mình yêu nhau thì từ nay anh qua chở em đi học là chuyện bình thường trong xã hội mà!

Quân mỉm cười leo lên xe. Ha ha, nhớ lại những gì xảy ra trong đêm qua khiến nó phì cười, vậy là quen nhau sao? Kệ tới đâu hay tới đó vậy! Có lẽ là hay mất mát gì đâu mà sợ....

Tự nhiên lớp học bữa nay có sinh khí hẳn lên thì phải, thằng Tuấn bữa nay nổi hứng gì mà vô lớp cứ hươ tay múa chân thật là lạ. Kỳ Trường chạy qua khoát vai thằng Quân buồn rầu nói:

– Chia buồn cùng bạn Quân nhé, hôm nay bạn Tài nghỉ học đi hưởng tuần trăng mật rồi!

Thế là cả đám áp nhau cười hí hớ. Thằng Tuấn nhào tới, nắm ngay cổ áo thằng Kỳ Trường, làm động tác giả như đánh thằng này tới tấp:

– Tao cấm mày nhắc tên thằng đó trước mặt em Quân của tao nữa nha, từ nay tao sẽ chính thức quen với em đó trước lớp này!

Thằng Kỳ Trường và đám bạn như lũ chết khát quanh năm nay bỗng được hứng một cơn mưa rào bèn hòa nhau la lớn:

– Chính thức quen nhau thì phải chứng minh đi, chứng minh đi!

Tuấn giả bộ xô thằng Kỳ Trường ngã về phía đám bạn kia cho tụi nó đỡ lấy, sau khi vuốt áo lại chỉnh tề thằng Kỳ Trường nói đồng loạt:

– Tao thấy thằng Tuấn giỏi nói không hà, đó giờ nó có làm được cái quái gì đâu? Nổ hử mậy?

Tuấn nghênh mặt lên:

– Thế bây giờ tao làm thì tụi bây tính gì với tao?

Thằng Kỳ Trường hất mặt lên:

– Mày dám hung môi nó trước lớp thì tối nay về đi nhậu liền!

Quân đứng dậy nhìn thằng Kỳ Trường mỉm cười:

– Êh, cái đó là châu của thằng Tuấn, còn châu của tao thì sao?

Thằng Kỳ Trường ú ớ:

– Thì đi nhậu chung luôn mày...

Quân mỉm cười:

– OK! Mày nói đó nha! Tuấn nhào vô hung anh cho tụi nó thấy đi kưng!

Tất nhiên thằng Kỳ Trường không phải là tay vừa, nó hất tay bọn đàn em:

– Kêu mấy em kế toán qua đây coi phim!

Má ơi, đám con gái kế toán nghe tin có vụ hung nhau thì ùn ùn kéo tới bu đặc nghẹt cái lớp, mấy thằng bên lớp điện công nghiệp cũng bon chen huyết gió rần rần. Tuấn và Quân hơi khớp trước trò chơi ác của thằng Kỳ Trường.

– Sao? Dám hung không? Không thì tối nay hai đứa bày móc tiền ra chung độ liền nha...

Tuấn nhìn thằng Quân ái ngại, nó đi đến gần thằng Quân ghé sát đầu vào tai thằng Quân, đám bên ngoài thấy cảnh thân mật đó thì ồ lên một cái vỗ tay cổ vũ tinh thần chiến sĩ ì ùng.... thật ra Tuấn nói nhỏ với nó, giọng không bỏ thói cà rờn:

– Sao em iu? Chỉ là giỡn thôi mà, em không cần phải để anh hung đâu! Có gì châu này để anh chung cho, không có gì hết đâu!

Tuấn biết trò này do nó gây ra nên muốn tỏ ra sòng phẳng, nó định nói thêm điều gì nữa nhưng mà hơi bị muộn màng rồi, thằng Quân đã chụp đầu nó và để môi lên, hai bờ môi của tụi nó chạm nhau. Tiếng vỗ bàn la hét, chụp hình, quay phim loạn lên khỏi phải nói. Sau đó cả đám ùa vào bắt tay chúc mừng cho châu thắng lợi về vang của hai thằng gan dạ đó. Từ nay mặc nhiên ở trường tụi nó sẽ nổi như cồn....

– Anh Quân, anh điên hử? Sao anh lại làm vậy?

Giọng thằng Điệp đầy uất ức. Thằng Tân nói:

– Dù em là bạn của nó nhưng mà anh cũng phải biết rằng nó làm vậy là nó giỡn với anh đó, chỉ vì châu nhậu thôi hà...

Quân tỉnh bơ:

– Anh biết mà... có sao đâu, kệ làm vậy cho thằng Kỳ Trương nó tổn, nó hết ghẹo nữa, tối nay đi nhậu!

Điệp buồn rầu nói:

– Nhưng mà em hỏi thiệt, anh có thích nó không? Chứ em là em sợ...

Quân mỉm cười, nửa thật nửa giả:

– Sao lại sợ? Có chuyện gì àh? Anh thích nó thì sao?

Thằng Tân buồn rầu nói tiếp vào:

– Thì anh thích nó anh khổ chứ sao! Nó coi vậy chứ còn háu thắng và trẻ con lắm. Năm lớp 11 nó cũng từng giỡn với một thằng trong lớp... kết quả là thằng đó phải chuyển trường.

Quân có vẻ bắt đầu chăm chú lắng nghe:

– Oh? Ghê vậy! Kể anh nghe thử xem?- Năm đó ba đứa em học lớp 11 nè, dùng cái có một thằng bà con với ông hiệu trưởng chuyển về học chung lớp, thằng này khỏi phải nói đẹp trai cực kỳ, học giỏi vô cùng mà cũng chảnh chọe không ai bằng. Trong lớp đa số ai cũng không có cảm tình với nó hết. Nhưng mà em nhìn cái là em biết nó là GAY ngay, thế là em nói với thằng Tuấn nghe nghi ngờ của mình... Trong lớp con nhỏ kia thích thằng đó, trong khi thằng Tuấn đang cưa em đó, thằng Tuấn nhân cơ hội biết cái tẩy của thằng đó nên đã dụ nó đi khách sạn rồi kêu con kia ở ngoài mai phục mà chứng kiến. Ai ngờ con nhỏ này có dẫn theo một số đứa con gái khác, thế là mọi chuyện vỡ lở đồn rầm khắp trường. Cái hôm ra “hội đồng kỷ luật kín” thằng kia khóc lóc cúi đầu thú nhận là nó yêu thằng Tuấn, trong khi đó thằng Tuấn tỉnh bơ phủ nhận hết mọi chuyện, nó đổ thừa thằng đó dụ dỗ nó... thằng kia đau khổ quá đòi nghỉ học, con cứng mà! Thêm cái gia đình bị mất thể diện và thương con nên đã dọn đi chỗ khác... Sau chuyện đó thằng Tuấn hả hê lắm vì của được em kia đồng thời coi như là anh hùng đứng ra trị được một thằng kiêu kì, khó ưa.

Quân nghe xong câu chuyện cậu im lặng một hồi lâu... cũng hên, cậu đã xây sẵn cho mình một bức tường thành để phòng nên mọi chuyện không có gì là ghê gớm...

– Điệp với Tân đừng lo, anh không có thích nó đâu! Vì anh cũng biết trước nó như thế nào mà.....

43. Chương 43

Thằng Tuấn thì đang say sưa chiến thắng với đám thằng Kỳ Trương, tụi nó tỏ vẻ không phục:

– Tao nghi hai đứa bây hùa nhau quá!

Tuấn cười khẩy, nó chứng tỏ mình không phải là tay vừa:

– Ý bạn là không muốn chung châu nhậu tối nay thì quỳ lạy mình một cái, mình tha cho, việc gì phải đi nói như vậy nè! Bạn nói mình chỉ có cái miệng, bây giờ mình làm rồi mình mới biết... bạn mới là người chỉ có cái miệng!- Thằng chó, ý tao không phải vậy? Chung thì chung chứ có gì, mà ý tao muốn mày chứng minh cụ thể hơn kìa....

Tuấn nheo mắt nhìn nó:

– Cụ thể hơn nữa là sao?- Hay là tối nay tranh thủ sau khi nhậu xong rủ nó vô khách sạn đi. Mày làm vậy được tụi tao mới tâm phục khẩu phục...

Thằng Tuấn gầy đầu:

– Tự nhiên hai thằng con trai vô khách sạn, kỳ lắm, biết nó có chịu vô không?– Mày ngu quá, nếu thật sự nó yêu mày thì nó sẽ đồng ý vô ngay thôi. Vậy mới chứng tỏ là mày kua được nó! Làm xong là đi Vũng Tàu cho mày nhậu lếch bánh luôn.

Tuấn hơi ngại một tí, nó không thích làm vậy chút nào hết. Dù sao nếu muốn thì nó cũng có thể về phòng thằng Quân ngủ mà, nhưng mà quan trọng nhất cái câu nói của thằng Kỳ Trương: “Nếu nó thật sự yêu mày nó sẽ đồng ý vô khách sạn với mày ngay thôi.” Nó đang tự hỏi là thằng Quân có thích nó không? Nó rất muốn biết điều đó, và nhân cơ hội này nó muốn tạo cho thằng Quân một bất ngờ thú vị bằng chuyến đi chơi Vũng Tàu. Nó sẽ bù đắp lại cho thằng Quân những gì đã chịu đựng, nó sẽ cùng thằng Quân đi dạo dọc bờ biển và ngắm mặt trời mọc... nghĩ tới đó nó mỉm cười và gật đầu cái rụp với thằng Kỳ Trương....

Buổi nhậu nhẹt diễn ra khá vui vẻ, chỉ có thằng Quân là hơi bần thần một tí, nó chơi choáng về cái tin mới nhận của thằng Điệp về con người thằng Tuấn. Thế mà lúc trong lớp khi hôn nhau, nó cứ tưởng là thằng Tuấn rất thật lòng với nó đó chứ. Còn thằng Tuấn thì đang mãi mê với cái viễn cảnh đi Vũng Tàu nên nhậu rất sung....

Lúc ra về, trong khi chờ thằng Quân bắt chột nó hỏi:

– Quân nè, tui hỏi thật lòng nha!- Gì?- Ông có yêu tui không?- Chứ không phải là đang giả vờ yêu nhau thôi sao?- Tui hỏi thật lòng mà, tui yêu ông nhiều hơn cả bản thân tôi nữa đó!

“Hừ, y chang trong phim!” Quân thầm nghĩ, nó lăm bằm với thằng Tuấn:

– Xạo pò quá nhóc ơi!- Thật mà!

Tuấn một tay cầm lái, một tay nắm tay thằng Quân kéo vòng qua ôm bụng nó. Thật sự trong giây phút đó thằng Quân thoáng bối rối....

– Đi đâu vậy? Sao lại dừng ở đây?– Lên đây với tui một chút rồi xuống, sau đó tui sẽ giải thích với ông!

Thằng Tuấn kéo tay thằng Quân đi vào khách sạn. Trước khi bước vào nó nhìn thằng Quân và hỏi:

– Ông có tin tôi không? Tôi hỏi thật lòng đó.- Tin!

Thằng Quân trả lời không cần suy nghĩ, thật ra nó đang cảm thấy quá thất vọng vì sao thằng Tuấn có thể diễn kịch hay và giống thật đến thế, ngay cả lúc hôn nhau, tại sao nó có thể nồng nàn, cuồng nhiệt đến thế... hóa ra bây giờ Quân mới nhận ra rằng trái tim nó luôn nhìn sai, chỉ có lý trí là luôn đúng. Cũng hên, nó mừng thầm vì mọi chuyện đã không đi quá xa và đã không vượt tầm kiểm soát của nó. Tuấn nín thở nói:

– Nếu ông không tin thì tui với ông về. Còn nếu ông tin thì đi theo tôi lên đây, một chút xíu rồi về.

Thật ra Tuấn nó đã tính rồi, nếu thằng Quân không chịu lên thì bức quá nó sẽ bỏ tiền ra bao cả đám đi Vũng Tàu chung với thằng Quân cũng chẳng sao. Nhưng nó sẽ buồn lắm vì chứng tỏ thằng Quân chưa yêu nó. Còn nếu thằng Quân chịu lên phòng thì nó sẽ được tất cả... được tình yêu của thật lòng của thằng Quân và chuyến đi Vũng Tàu nữa. Nghĩ tới nó háo hức và mỉm cười hoài. Thằng Quân mĩa mai nhìn thằng Tuấn: “Hừ sắp dụ mình lên khách sạn được nên trông cu cậu tí tởn ra mặt! Ok, thích thì chịu. Lên đó mình sẽ nói thẳng vô mặt nó luôn. Chấm dứt mọi thứ, nó nghĩ nó thắng chắc!”

Bên kia đường, đám thằng Kỳ Trương chuẩn bị ủa vào gửi xe, trong đó có cả thằng Điệp và Tân, mỗi người một âm mưu...

Từ khách sạn lên tới phòng không biết có bao nhiêu bước chân mà thằng Tuấn cứ lo lắng nhìn thằng Quân trông đến phát tội:

– Nói thật đi, lên đây có vấn đề gì với ông không? Nếu ông không thích thì mình đi xuống về liền cũng được! Quân hất tay:

– Không có gì đâu, nói nhiều quá, anh cũng có chuyện muốn nói với nhóc đây!

“Coi như tao kêu mày là nhóc lần cuối đó thằng nhãi kia!”. Quân chờ nó mở cửa phòng cho hai đứa bước vào rồi cẩn thận khóa lại, nó muốn nói với thằng Quân nó đang là người hạnh phúc nhất trên đời. Nhân chuyện này... nó muốn thằng Quân diễn lại cảnh lúc làm trên lớp mới được. Nó thèm lắm rồi đấy! Quân nói:

– Xỉn rồi, tắm cái đi!

Đợi thằng Tuấn bước vào phòng tắm nó đi ra và mở chốt cửa, ngoài hành lang đám bạn kia đang lần mò đếm số phòng, Quân để he hé một tí. Nó quay vào giường và nằm chờ. Thằng Tuấn đang hát líu lo trong nhà tắm:

– Quân này, thế em có muốn tắm chung với anh không?

Quân chỉ cười... “mẹ bà cái đám loi nhoi lúc nhúc ngoài kia đi rình mò gì mà ồn ào như cái chợ, cãi nhau chí chóe như giặc chòm. Đúng là cái lũ nghiệp dư.” Thằng Tuấn ở trần chỉ quấn cái khăn ngang người, nó đi ra và nhảy ào lên giường ôm lấy thằng Quân từ phía sau, nó hôn ót thằng Quân thật cuồng nhiệt... nó nhắm mắt lại tận hưởng hạnh phúc đang đến. Quân hỏi lạnh lùng:

– Xong chưa?– Anh tắm xong rồi, tới lượt em đó!

“Em.. em... cái bà nội mày!” Quân rửa cằm trong miệng. Nó hất tay thằng Tuấn ra và đứng dậy nó nói thật nhỏ:

– Ý, tôi nói với cậu là trò chơi này kết thúc được chưa? Xong hay chưa đó!

Tuấn há hốc châu mày. Quân thì đều đặn nói tiếp:

– Cậu nghĩ tôi là ai vậy? Một thứ đồ chơi rẻ tiền để cậu mua vui chắc, ok, giờ cậu đã toại nguyện rồi đấy, thằng độ nè, thậm chí cậu đã khiến tôi xiêu lòng vì cậu nữa đấy! Hay thật, thế mà đã có lúc tôi thậm chí đã tin cậu, đã trao cho cậu nụ hôn chân thành của tôi... tôi biết tôi đã sai khi hy vọng. Cậu luôn là người chiến thắng Tuấn àh. Chúc mừng cậu đấy! Thật tâm tôi chúc mừng cậu đấy.

Nước mắt thằng Quân rơi làm cho thằng Tuấn chưa hiểu ra chuyện gì cả, một phần Quân cố ý nói rất nhỏ để cho tụi bên ngoài không nghe được. Tuấn chỉ ứ được một câu:

– Ông nói gì tui hông hiểu...

Đám thằng Kỳ Trương ừa vào chạy đến bắt tay thằng Tuấn rồi rít:

– Yeah... mày cừ lắm Tuấn, chúc mừng mày, mày đã chiến thắng làm bọn tao tâm phục, khẩu phục!

Quân quệt nước mắt và bước ra theo thằng Điệp và thằng Tân đang chờ sẵn. Tuấn này giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì cả, nó lắp bắp:

– Sao.. sao... tụi bây vô đây được? Tụi.. bây... theo tao này giờ hả?

Thằng Kỳ Trương vỗ đầu nó cái cốp:

– Mày bị sao vậy? Chứ không phải mày mở cửa sẵn cho tụi tao rình sao? Không đi theo mày sao biết được mày có dẫn nó lên đây không? Hỏi nhằm nhĩ vậy cũng hỏi. Thôi mặc đồ rồi về, cuối tuần này đi chơi mày! Hả hề ghê... Lúc trước mày chưa vô học thằng đó chẳng lắm. Bây giờ cho nó biết... Tao có chụp hình quay phim lại hết nè, mai tao...

“Bốp”

Tuấn nắm một cái thật mạnh vô mặt thằng Kỳ Trương, nó gầm lên như con hổ:

– Đẹp, đẹp hết đi! Đưa điện thoại mày cho tao! Ai kêu tụi bây theo tao lên đây vậy?

Nó chụp cái điện thoại của thằng Kỳ Trương, thô bạo vứt cục pin ra, bẻ đôi cái thẻ nhớ. Nó mặc đồ vào và lao đi:

– Không có cá độ con khỉ mốc, khỉ meo gì nữa... tụi bây biến mẹ hết cho tao.

Nước mắt nó ứa ra khi hiểu ra sự việc, nó đã thật sự thơ ngây và sơ suất.... và bây giờ cái giá nó trả thực sự là quá đắt. Nó đã làm thằng Quân khóc và hiểu lầm mất rồi....

44. Chương 44

– Anh Quân gạt hai đứa em nha! Thì ra là anh yêu thằng Tuấn...- Thôi bỏ đi, chuyện đã qua rồi, anh đã chuẩn bị tâm lý rồi mà, chỉ không ngờ là hôm nay nó lại dám rủ anh đi khách sạn. Anh thật sự không ngờ là nó chẳng coi anh là cái gì hết!- Thôi, anh về ngủ đi, đừng có buồn gì nó hết, tại cái tính nó con nít, háu thắng, ham vui vậy thôi!- Ừh! Biết mà... dù sao cũng cảm ơn hai đứa đã cảnh báo trước, thôi về đi! Bye, ngủ ngon nha!

Quân cố gắng mỉm cười một cái cho hai thằng nhóc kia an tâm đi về, trước khi lên cậu còn bẹo má yêu mỗi đứa một cái nữa. Từ xa Tuấn đang buồn bã dõi theo từng hành động của ba người kia. Nó chờ hai thằng bạn về rồi tiến đến cái cổng sắt run rẩy nhấn chuông, thằng Quân đi ra mở cửa. Vừa thấy nó, Quân mỉm cười thật tươi:

– Chào cậu, mình có thể giúp gì được cho cậu nữa?

Tuấn nước mắt tự nhiên chực trào ra:

– Quân cho tui xin lỗi, ông đã hiểu lầm tui rồi, thực sự không phải vậy đâu, tui thật lòng...- OK. ok... cậu bình tĩnh lại nè, tui biết cậu thật lòng, tui biết là cậu diễn rất hay. Cậu làm ơn ngừng diễn lại đi nhé, kéo tôi khóc đấy!- Quân, ông không tin tôi sao?- Tin! Chắc.... chắc... đã nói là tôi rất tin cậu mà... để coi... coi....

Thằng Quân vừa chắc lưỡi vừa nói, nó kiêu hãnh ngẩng đầu lên cho nước mắt nó không trào xuống:

– Hay là bạn Kỳ Trương của mình lại phát sinh ra một hợp đồng béo bở mới nào đó? Chuyển đi Đà Lạt hay Sapa? Thái Lan hay là Vịnh Hạ Long?

Tuấn ngả quỵ xuống, nó cúi đầu nghe thằng Quân cay đắng nói tiếp:

– Nếu cần gì bạn cứ xi nhan trước cho mình biết để mình chuẩn bị tâm lý, nếu không mình lại hy vọng, bạn hiểu không bạn Tuấn? Bạn nghĩ bạn đùa như vậy chưa đủ làm mình sốc hay sao mà bạn còn đến đây để làm thêm một cái hợp đồng mới nữa hả, bạn tự tin và bất chấp quá đó, bạn tài thật đấy, diễn rất hay, nước mắt của bạn rất đẹp. Nhưng mà vui lòng đừng làm dồn dập quá như vậy, mình sợ mình không chịu nổi đâu...

Mưa. Chả hiểu sao ông trời canh ngay đúng lúc này mà mưa. Thằng Quân nói như chưa bao được nói, vết thương kia chưa lành lặn thì thằng Tuấn đến nhen nhóm cho nó một tia hy vọng, tuy biết là rất mong manh và không thật. Nó chẳng những buồn vì bị đem ra làm vật mua vui, mà nó còn đau đớn vì thằng Tuấn tiếp tục tìm đến giả dối với nó nữa, thật đến mức khiến nó luôn hy vọng. Cả hai thằng đều ướt mem. Tuấn vẫn đang quỵ xuống, nó ngước lên nhìn thằng Quân, giọng nó yếu ớt, run rẩy:

– Ông nói hết chưa? Ông nói ông tin tôi, tôi nghĩ là ông tin tôi, vậy mà ông có bao giờ tin tôi đâu? Tôi phải làm sao để ông tin là tôi đối với ông là thật lòng đây!

Thằng Quân giận dữ:

– Bạn im đi! Bạn cũng đừng nên vì mục đích của mình mà lấy những chữ “lòng tin” đem ra xài một cách bừa bãi như thế... tôi đã tin, đã rất hy vọng nên mới ra nông nỗi này nè... bạn nghĩ tôi là ai mà có thể dễ dàng bị dắt vô khách sạn như vậy chứ hả? Mà thôi... tóm lại là bạn về đi, sau này có cá độ với ai bất cứ cái gì, bạn cứ nói trước, mình sẽ làm theo!

Tuấn chỉ gào lên trong tiếng mưa:

– Ông.. vẫn không... tin tôi?

Quân chán nản bước lên nhà, nó vẫn mở cửa cổng. Thằng Tuấn lấp bắp:

– Ông không tin thì tôi sẽ không về nhà!

Quân quỳ xuống đỡ nó đứng dậy và nói:

– Ôi trời ơi Tuấn ơi! Mình tin bạn rồi, mình tin đây là một kịch bản lãng mạn nào đó trong phim Hàn Quốc gì đấy, hai người yêu nhau cãi nhau dưới mưa, rồi một kẻ đội mưa cầu mong tha thứ... cái rồi người kia cảm động tha thứ, cái là hết phim... công nhận bạn thuộc kịch bản ghê đấy! Nhưng mà đó là trong phim, là người ta yêu nhau thật bạn àh. Vậy... mình sẽ lên phòng chờ đợi sự thật lòng của bạn nha!...

45. Chương 45

Thằng Quân đã bỏ đi lên nhà thật rồi, nó không thềm khóa cổng lại nữa, làm sao bây giờ, trời lại đang mưa lớn... khỉ thật, mưa sao mà rát mặt thế này. Nhất định chút xíu ổng cũng sẽ phải chạy xuống sà vào lòng mình và xin lỗi rồi rít cho mà coi... phim nào cũng vậy mà!...

Trời ơi, ổng làm gì trên đó sao mà lâu thế nhỉ? Hừ.. hừ... lạnh quá, chịu không nổi rồi đây này. Rốt cuộc ổng có xuống không hả Quân ơi? ổng có tin mình không vậy? Khỉ thật, mưa gì dai như quỷ. Chắc phải làm cái gì đó quá, tay chân mình móp méo, vộp bết hết rồi này....

Thật không thể hiểu được? Yêu nhau rồi dẫn nhau lên khách sạn thì có gì mà ổng lại phản ứng ghê gớm thế nhỉ? Nếu như giống như lời thằng Kỳ Trương nói thì chẳng lẽ ổng thật sự chưa yêu mình sao? Mình đâu có lỗi gì đâu chứ? Mưa hả ông trời? ổng thích mưa như vậy thì ông cứ mưa nữa đi, dù sao thì ổng cũng đâu có thương tôi đâu mà phải không ông trời.....

Thằng Tuấn chỉ có thể suy nghĩ được nhiều đó và tới đó mà thôi, vậy là ông Quân không hề thích nó, vậy là mọi chuyện đã không như trong phim mà nó đã từng nghĩ, ổng sẽ không bao giờ xuống tìm nó cả... Vậy thì nó đi đâu đi chẳng nữa thì có ý nghĩ gì nữa... Nó đứng dậy, lững thững đi vào góc cửa và ngồi bịch xuống. Nó nhớ lại cảnh thằng Quân vì đi tìm thằng Tài mà cũng ngồi khóc trên bậc thềm ở bãi Thùy Vân, nhưng mà lúc đó bên cạnh thằng Quân cũng còn có nó, còn bây giờ thì sao nhỉ? Nó chỉ có một mình thôi....

Ngoài đường lâu lâu vẫn còn tiếng xe chạy ngang qua rồi âm thanh tắt hẳn. Một chiếc xe đạp của anh chàng đấm bóp đang mặc áo mưa tay gõ “lắc xắc” chạy ngang qua nhìn nó như một sinh vật lạ. Khỉ thật, mưa mà cũng có người siêng ra đường thế nhỉ? Nó ngược lên nhìn cái bóng đèn cao áp đang hắt ra thứ ánh sáng trắng bàng bạc có hình muôn hạt mưa đang thi nhau lao xuống mặt nó, mắt nó rất kinh khủng. Mặt đường sẫm sấp nước đang háo hức chảy đi từng dòng như con sông nhỏ đang tìm về nguồn hòa cùng muôn ngàn bọt nước tí tách rơi xuống thật náo nhiệt. Tuấn cứ hướng mắt dõi theo hành trình của từng cái bong bóng nước trên mặt đường cho đến khi vỡ tan rồi nó lại quay đi tìm một cái khác...

Nó không biết là đã chơi đùa với mưa trong bao nhiêu lâu rồi nữa. Mưa đã ầm lên rồi thì phải, chỉ khi nào có từng cơn gió bay ngang thì nó khẽ rung mình, ớn lạnh, chắc tay nó da gà đang nổi lên từng mảng. Sau này nếu thằng Quân hết hiểu lầm thế nào nó cũng sẽ bắt thằng Quân đứng ở đây đón mưa với nó để thấy hết vẻ đẹp của mưa mà lần đầu tiên trong đời nó khám phá ra được....

Mưa đang rất nhẹ dần, bằng chứng là trên ngọn đèn đường chỉ còn lác đác một ít bụi mưa, chỉ có gió là mạnh hơn thôi. Nó đã rúc người đến thế này mà vẫn còn lạnh thế. Cuối cùng mưa cũng bỏ nó mà đi, gió lạnh quá, nó không muốn làm bạn với gió đâu!...

Gió sẽ không còn lạnh nữa nếu gió cứ đều đều thổi không ngừng nghỉ. Vậy mà gió cũng vờn nó, chỉ thổi đến từng cơn theo đợt để trêu đùa sức chịu lạnh của nó. Thật sự sao bây giờ tay chân nó nhúc nhối và rệu rạo thế này....

Mưa đi cho đã rồi mưa lại về... bây giờ nó không còn hào hứng đón mưa như ban đầu nữa, nó chỉ nhớ đến môi hôn ngọt ngào của thằng Quân, nhớ đến lúc này nó kéo tay thằng Quân ôm vào lòng nó, nhớ tối hôm trước giờ này nó đang ôm thằng Quân vào lòng mà ngủ, chỉ có nỗi nhớ về những kỉ niệm ngọt ngào ấy mới có thể sưởi ấm nó lúc này thôi.

Một bóng đen trờ tới, một âm thanh quen thuộc vang lên: “Bánh chưng, bánh giò dê..!” Nó muốn nhắm mắt ngủ nhưng chẳng biết nước trong mắt nó trào ra hay trên trời rơi xuống mà làm mắt nó ráo quánh. Lại một bóng đen khác lọt vào tầm mắt nó. Bóng đen dừng lại đứng yên bất động, một phần mưa đang rơi xuống nó được che lấp. Một bàn tay mạnh bạo lôi nó đi vào cánh cổng. Cuối cùng thằng Quân cũng đã xuống tìm và tha thứ cho nó. Đã giống trong phim rồi đấy nhưng bộ phim này dài quá, catsê bao nhiêu nó cũng không dám đóng một lần nữa đâu.....

Tại sao trời vẫn còn mưa nhỉ? Thằng nhãi kia đã về chưa? Hay là mình ra xem một cái coi! Mà không được, làm vậy khác nào mình đầu hàng. No way!...

Bực thật, thứ giả dối như nó chắc sau khi thấy mình lên nhà là xách xe dông tuốt cho mà coi! Hạng như nó thua keo này thế nào cũng bày keo khác!...

Không ra, nhất định mình không được bước ra.....

Ba giờ sáng rồi, mình ngốc thật, tại sao ngay từ lúc đầu không đứng chờ để tận mắt thấy nó chạy về rồi leo lên đây cho an tâm, chứ còn ở miết trên đây rồi thấp thỏm hoài, càng khó chịu hơn. Chết cha, quên đóng cổng lại nữa... ôi mình lẩn thẩn mất rồi....

Không như Quân tướng tượng, cổng nhà đã được khép hờ nhưng chưa khóa, “Hừ thằng khốn, làm mình lo sốt vó, biết ngay là nó đã về rồi mà...” Cái miệng thì nói thế nhưng thằng Quân vẫn mở cửa ló đầu ra đảo dất nhìn quanh. Thật không thể tin được! Chiếc wave S của thằng Tuấn vẫn còn đậu chình ình trước cổng... sát góc tường nhà, Quân thấy thằng Tuấn đang co ro gục đầu lên gối, mặc cho mưa đang xối ào ào, miệng nó lẩm bẩm liên hồi.....

– Ông đã tin tui chưa!- Đừng có mơ! Đừng có nghĩ ngồi ăn vạ đó với chút mưa rồi kêu người ta tin. Tui đã nói rồi, phim Hàn Quốc đầy nhóc trên Tivi. Chẳng qua là tui quên đóng cửa cổng thôi, với lại tui chả muốn mang tiếng ác...

Nó đứng lên không nổi. Thằng Quân vừa kéo mạnh tay nó lên thì nó ngã nhào xuống đường, tay chân run lẩy bẩy. Nó nghe thằng Quân chửi lẩm bẩm gì đó. Thằng Quân dẫn xe nó vô nhà rồi trở xa sóc nó lên lưng. Nó ôm thằng Quân thật xiết để cảm nhận từng hơi ấm truyền qua... nó khẽ hôn lên cổ thằng Quân....

Lên tới phòng thằng Quân quăng mạnh bộ đồ dài vào mặt thằng Tuấn mà không thèm ngó lại:

– Thay vô đi! Muốn gì thì nói thẳng cho dễ thở, đừng có màu mè, bộ thích vừa làm người khác đau, vừa được thẳng độ mới hả dạ hay sao vậy? Có những dạng người bệnh hoạn đến thế cơ àh!

Thằng Quân thực sự vẫn chưa tha thứ cho nó. Bằng chứng là thằng Quân đã thô bạo quăng bộ quần áo vào người nó mà không thèm ngó ngang gì tới nữa, nó nuốt nước mắt đi vào phòng tắm thay đồ. Thằng Tuấn hoàn toàn im lặng. “Hừ, tao nói đúng quá nên mày câm họng chứ gì!”. Quân rửa sạch. Sau khi thay đồ thằng Tuấn nằm sấp xuống như một cái cây bị đốn ngã, thực sự nó quá lạnh và quá mệt, lưng nó mỗi nhừ, mắt nó cay xè, thằng Quân càng nói, nước mắt nó càng rớt ra. Mắt thằng Quân cũng trong tình trạng chả khá hơn tí nào. Hai đứa nằm cạnh nhau, thằng Quân quay mặt vô tường, “Cứng rắn lên Quân àh, đừng vì những chi tiết nhỏ này mà yếu lòng nhá, nếu không thì cuối cùng thằng đau khổ nhất cũng chỉ là mày thôi!”

Tuấn xích lại gần lưng của thằng Quân, tay nó vòng qua ôm bụng thằng Quân, đầu nó rúc vào cổ thằng Quân, nó thì thào:

– Tôi không cần ông tin tôi nữa, cho tôi ôm ông một chút thôi, tôi không cần ông tin tôi đâu!

Cám ơn trời cuối cùng thì trong vòng tay của nó cũng đã có thằng Quân bên cạnh, nó không cần gì hơn nữa đâu. Trong mơ nó thấy hai đứa dẫn nhau đi dọc bờ biển thì trời đổ mưa, thằng Quân bồng vụt chạy nhanh ra biển rồi lặn mất dưới con sóng để lại một mình nó chơ vơ.

Quân vẫn im lặng để mặc cho nước mắt rơi. Sao nó ghét bản thân nó quá, biết là giả dối mà sao nước mắt vẫn rơi. “OK, đêm nay có bao nhiêu nước mắt mày ráng khóc cho hết nha Quân. Ngày mai nước mắt khô rồi mày cũng sẽ phải tỉnh ra thôi!

46. Chương 46

Tuấn mơ hồ nhận ra một làn môi ấm đang khẽ lướt khắp mặt và dừng lại trên bờ môi của nó, cảm giác từ hư ảo đi đến cụ thể, chỉ là nó không thể mở mắt ra được thôi. Rồi một bàn tay ấm áp đặt lên trán nó. Rồi nó nghe những âm thanh gì đó của một ai đó rất quen thuộc....

Khi nó mở mắt ra thì đã thấy mẹ nó đang cầm chặt tay nó lo lắng. Trên trần vẫn là khung cảnh phòng của thằng Quân mà...

– Tuấn con có sao không? Con đã thấy đỡ nhiều chưa?

Miệng nó khô đắng, đầu thì đang như có từng nhát búa bổ vào...

– Nước...

Thằng Quân chìa tách nước ấm đưa nó, nó nũng nịu không thèm nhìn, thằng Quân bèn đưa mẹ nó và quay đi tránh ánh mắt nhìn tha thiết của nó. Một người đàn ông khác khá cao to đang lì hực giờ mũi kim tiến về phía nó. Nó nhìn thằng Quân thì thấy tên này che miệng lại cười. Ao... đau quá! Hic hic. Thằng cha quỷ này chích đau thấu xương. Trước khi về ông nói sơ bệnh tình của nó cho mẹ nó nghe và dặn nó phải nghỉ ngơi, thuốc uống đầy đủ và đứng giờ.

Mẹ nó lo lắng hỏi:

– Làm gì tới nỗi bị sốt thế này hả?

Thằng Quân liếc một cái sắc bén trước khi nó mở miệng:

– Dạ, chắc tối này trúng mưa!- Vậy sao không về nhà mà qua đây làm phiền thằng Quân vậy hả?- Dạ... con...con... dạ ... Tại ông Quân nói ông ở đây có một mình nên buồn, kêu con ở lại đây cho vui!

Thằng Quân bậm môi nguýt nó một cái thật dài. Mẹ nói nói:

– Rồi bây giờ về được chưa ông tướng? Ba mày mà biết ông đập cho què giò.

Thằng Quân đứng sau lưng mẹ nó ra dấu: “Cút khỏi đây!” Nhưng nó vẫn tỉnh bơ:

– Thôi, mẹ về đi, con thích ở đây! Có ông Quân lo rồi, mẹ khỏi lo. Ở nhà mình ngọt ngào lắm, mắc công con bệnh nặng hơn.- Thằng cha mày chứ ngọt ngào, ở đây phiền nhà thằng Quân thì sao?- Có gì đâu mà phiền, ông còn khoái con ở lại cho có bạn, còn vui nữa... con mà về là ông khóc thét lên đó!

Mợ tám nó dưới nhà cũng đi lên cười xởi lởi:

– Trời ơi, chị cứ để nó ở đây đi, có gì em chịu trách nhiệm cho! Chứ nó đang bệnh mà bắt đi tới đi lui tội nghiệp!

Mẹ nó quay qua nhìn thằng Quân hỏi:

– Có phiền con không Quân?

Ha ha ha vì phép lịch sự chả lẽ thằng Quân nói “có”. Mẹ nó trước khi về nói:

– Ngại quá, thôi thì có gì con ngó nó dùm cô nha, trưa cô ghé thăm nó một chút coi nó có đỡ hơn không? Có cần phải nhập viện không? Thiệt là phiền gia đình quá đi!

Cũng hên mợ tám của ông Quân là người mến khách và dễ thương, bà và mẹ thằng Tuấn trước khi chia tay cũng huyền thuyên nói đủ thứ chuyện ra chừng thân mật lắm. Con Duy Linh sửa mấy tiếng coi như tiễn khách lần cuối. Còn thằng Tuấn trùm mền khỏi đầu giấu đi nụ cười chiến thắng.

Thằng Quân cốc đầu nó một cái rồi vạch cái mền ra:

– Hay quá ha, gối ăn dằm nằm dề quá ha, tự nhiên ở đâu nhảy vô giường người ta nằm là sao hả?

Tuấn chu chu cái mồm:

– Êh, nha mợ tám kêu tui ở lại chứ bộ!

Mợ tám nó bước lên phòng:

– Nè cháo thịt bằm với củ cải đỏ còn nóng nè, Quân đưa cho nó ăn đi con. Nguội ăn tanh lắm đó! Mợ nấu dở con đừng chê nha Tuấn!

Tuấn le lưỡi:

– Dạ đâu có gì đâu mợ, con dễ nuôi lắm...

Quân lằm bằm chêm vô:

– Thức ăn cho heo nó ăn còn được!

Sau khi vỗ vai thằng cháu vì cái tật ăn nói vô duyên mợ tám nó lui xuống lầu nhường không gian riêng cho “đôi-trẻ”. Thằng Quân dần tô cháo cái cộp lên bàn:

– Ăn dzong gì ăn đi!- Tay chân anh nhức mỗi quá, em làm ơn dứt anh ăn đi!- Mợ ban ngày hả?- Đi mà... Quân!

Thằng Quân cười ranh mãnh tiến tới giường và múc một muỗng cháo:

– Hả họng ra!

Nó hả họng ra, thằng Quân nhét nguyên một muỗng cháo tràn họng làm nó quơ tay, quơ chân la í ới... thằng nhỏ chưa trấn tĩnh thì thằng Quân đã bóp mỏ nó lại nhét thêm muỗng khác. Nó phải ngồi bật dậy, giành lấy tô cháo mà tự múc lấy. Lúc ấy thằng Quân cười khúc khích trông thật dễ thương. Sau khi ăn xong tô cháo dưới sự giám sát của chủ nhà, nó chìa ra trước mặt thằng Quân:

– Dẹp tô giùm.- Tự đem xuống!- Bệnh mừ...

Thằng Quân giật phăng cái tô hậm hực bước đi. Nó cảm thấy vui quá xá. Phèn này chắc phải bệnh lâu lâu một tí mới được. Thằng Quân đưa một ly nước và nắm thuốc trước mặt nó, lạnh lùng:

– Uống thuốc nè!

Nó để cái ly lên bàn, chụp lấy bàn tay cầm thuốc của thằng Quân rồi hất mạnh khiến thằng Quân mất đà ngã nhào lên giường đè ngang qua người nó, nhanh như cắt nó nhào tới ôm và hung một cái chóc lên mặt thằng Quân cười hí hửng:

– Thuốc này uống mới hết, thuốc kia uống biết chừng nào mới hết.

Thằng Quân ngồi dậy, lầu bầu:

– Khùng, bệnh nặng quá rồi, kêu con Hiền qua chăm sóc thôi! Tôi còn về quê nữa, không ai ở không đâu mà cung phụng cậu!

Nghe tới con Hiền nó méo mặt:

– Quân đừng, em nỡ bỏ anh ở đây thật sao!

Quân cóc đầu nó:

– Nè, đừng có kêu “anh” là “em” nghe chưa thằng nhóc kia! Ai lớn hơn ai mà kêu như vậy hả?

Tuấn le lưỡi:

– Lớn nhỏ gì, anh là chồng còn em là vợ...

Quân trùm cái mềm vô đầu nó:

– Điên thì chết đi nha. Ai là vợ kưng vậy? Uống thuốc đại đi rồi về nhà dùm con cái cha, phiền phức quá....

47. Chương 47

Thằng Quân đang nằm kế bên nó và chăm chú dán mắt vào trang web Tinhyeutraiviet.com. Nó nằm thấp hơn và xoay người về phía thằng Quân, năm ngón tay nó đang làm đủ trò trên vùng bụng dưới của thằng Quân từ chỗ cái màn hình lappy trở xuống, lúc thì “người đi bộ”, lúc thì “cuốn bánh trắng”, lúc “kiến bò”, lúc “chặt thịt” v.v... thật sự trò chơi này cũng khá cuốn hút nó. Lúc nhỏ ba anh em nó thường cãi trần nằm sấp xuống giường và thay phiên bắt chước người ta làm các động tác mát xa, như ngắt nhéo, đấm bóp, sờ soạng thật nhẹ quanh bên hông làm cho đối phương vừa nhột, vừa nổi da da.

Nó đang chơi trò này với thằng Quân, cũng hên thằng Quân để yên cho nó làm.... mấy ngón tay của nó khẽ lướt nhẹ xuống phần hông của thằng Quân, khiến tên này nhột, nảy nhẹ người lên, nó thích chí khúc khích cười, theo phản xạ thằng Quân né người tránh sự tiếp xúc tiếp theo của tay nó nhưng nó lại dùng chiêu khác. Nó néo mạnh vô hông khiến thằng Quân nhảy nhồm lên, cốc đầu nó một cái. Nó rần mắc lướt nhẹ vùng bụng săn chắc của thằng Quân, nó ngo ngoay ngay rốn của thằng Quân một tí, tay nó bắt đầu di chuyển xuống dưới... vừa đụng cái nó muốn đụng thì thằng Quân co đầu gối lên thúc vào... thằng-nhỏ của nó một cái đau điếng người:

– Quýnh cái chết nha thằng nhóc kia. Quen tật hả?

Nó đang ôm cái bụng rên rỉ vì đòn phản ứng quá ác của thằng Quân:

– Ông ác quá nha, mai mốt không có hàng cho ông xài đó...- Ặn nói vậy đó hả? Chắc trong đầu kưng lúc nào quen người khác cũng nghĩ tới mấy chuyện đó hết sao?- Ông nói vậy là sao? Bộ ông không nghĩ tới mấy chuyện đó sao?

Thằng Quân chỉ hừ mũi:

– Con người khác, con thú khác....

Nó chả hiểu thằng Quân nói ý gì nữa, lúc đó thì điện thoại nó reo lên... số của thằng Kỳ Trương:

– Thằng chó, tối qua tự nhiên đánh sưng mặt tao...

Nghe tiếng thằng Kỳ Trương thằng Quân tối sầm mặt mũi lại, toan leo xuống giường nhưng thằng Tuấn đã nhanh tay hơn kéo... quần nó lại (ai kêu không mặc áo chì) mở loa lớn:

– ... nghe nói mày bị bệnh hả? Có sao không thằng chó? Vậy vụ đi chơi thì sao?

Tuấn liếc thằng Quân nhướng lông mày như hỏi ý thằng Quân muốn như thế nào, Quân nhún vai, Tuấn nói:

– Thì cuối tuần này đi, kế hoạch như cũ...- Ok! Mày đi với ai?- Vợ tao!- Ghê vậy? Rủ nó chưa?- Rồi,- Chắc nó mừng lắm ha! Hổm rày tao thấy nó buồn buồn...- Ai buồn?- Con Hiền chứ ai!- Khùng quá, tao nói vợ tao là thằng Quân áh....

Quân bậm môi liếc thằng Tuấn một cái. Thằng Kỳ Trương cười giả lã:

– Ủa... vậy hả? Xí quên, xin lỗi... thôi tao cúp máy áh...

Tuấn quảng điện thoại vào ôm thằng Quân vào lòng, tay nó ngắt vú thằng Quân một cái đau điếng:

– Ông thấy chưa?- Thấy gì?- Dui mù còn thấy mờ mờ là tui thương ông thật lòng mà. Tui tính dẫn ông lên khách sạn xong rồi về để hai đứa có độ đi Vũng Tàu chơi chứ tui có ý gì đâu. Ông chưa hiểu gì hết mà đã nổi khùng lên, mặc dù lúc trước tui có lỡ cá cược với tui nó nhưng... Mẹ bà! Cũng tại chuyện đó mà tui thương ông nè! Chứ ông nghĩ coi mắc mớ gì tui phải đưa ông lên khách sạn làm gì chứ? Ở phòng này tui... “làm” ông cũng được vậy! Vô đó chi cho tốn tiền và bị dòm ngó, tự nhiên hai thằng con trai đi mượn khách sạn. Ông ngốc lắm!

Nói rồi nó quay qua nằm đè lên người thằng Quân và mở màn bằng một cái hôn thật... lâu, thật sâu:

– Bây giờ tui “làm” cho ông coi nè, mắc mớ gì phải mượn khách sạn cho nó tốn tiền chứ?- Làm gì là làm gì chứ? Nè, bỏ cái tật tưng tưng đó đi nha, á... buông anh coi... làm gì vậy?- Chút nữa ông biết chứ gì. Tại ông bắt tui đứng dưới mưa suốt đêm, bây giờ ông phải đền bù cho tui...- Đền gì chứ... ai kêu... uhm... uhm làm gì vậy? Nhóc... buông anh ra...- Ông nằm im đó cho tui! Lời hù dọa của ông bây giờ không còn giá trị nữa đâu!- Bớ làng nước ơi... thằng Tuấn... uhm.. nó híp... hóp... tui...-- Tuấn... buông anh ra đi mà... trời ơi... bệnh gì mà khỏe như trâu nước vậy nè... Tuấn... buông anh ra...- Đi Vũng Tàu với anh đi, thì anh mới buông ra...- Không, nhóc đi với con Hiền đi...- Đi không? Hả?- Á... đi đi... buông anh ra... đi đi... mà...- Ai mà tin ông chứ, kêu anh Tuấn nhanh lên!- Dạ... “anh Tuấn”... buông anh ra nhóc...- Nhóc hả... kêu Anh Tuấn... mau lên!- Nhóc!- Ngoan cổ ha, được rồi, kỳ này tui cho ông chết...- Á... nhóc... làm cái gì vậy? Buông... buông.....

...chết rồi xin lỗi quý bạn đọc, tới khúc này em xin phép đi ra khép cửa phòng lại, chừa không gian riêng cho đôi “gian phu, *** phụ” í lộn... đôi bạn trẻ đó hành sự, tởm lợm í lộn... lộn mợn (lãng mạn) quá em không có dám ngó vào, mất zin con mắt em thì sao?

Còn ai tò mò muốn biết thêm chi tiết buổi sáng hôm ấy có vụ án gì xảy ra thì vui lòng nhắn tin XXX gửi về tổng đài 87XX (giá 15.000 Đ) để có cơ hội trúng thưởng 1 chiếc Iphone 4 xinh xắn. Đừng quên kèm theo câu hỏi phụ dự đoán có bao nhiêu người cũng muốn coi giống như bạn.

48. Chương 48

– Anh Quân... hắc hắc...- Chuyện gì vậy? Bình tĩnh nè...

Lúc thằng Tuấn vừa chớp mắt thì Quân nhận được điện thoại của con Hiền, nó hẹn thằng Quân ở quán cam râu quen thuộc, vừa gặp nhau cô nàng đã òa khóc...

– Anh Tuấn đó, dạo này sao em thấy anh cứ tránh mặt, lạnh nhạt với em hoài... em nghĩ là anh có người khác rồi!

Quân gãi đầu:

– Chắc do em đa nghi quá...

Con Hiền bồng mắt sáng lên:

– Lúc này đi học anh có thấy ông lằng nhằng với con kế toán nào không? Hu hu... ông đang xài sim khuyến mãi thì chắc con Quyền nó không có tìm ông nữa... mới đây thôi mà ông đã quen con nào rồi, em nói thiệt với anh nha, lúc trước chưa có quen anh cả, toàn là em đá người ta không hà, em quen thằng nào mà nó bỏ em đi theo con khác là con đó coi như khỏi cất đầu nhìn đời được với em luôn đó...

Quân mím môi hỏi:

– Vậy... giờ em phát hiện ra nó quen con khác thì em sẽ làm sao?

Con Hiền khóc rống lên:

– Em không biết nữa... em sợ anh lắm, chắc em thương anh thiệt rồi, anh mà quen con khác, con đó không chết mà là em chết đó... hu hu hu!

Quân đau đầu:

– Bình tĩnh đi, đừng có lo, không sao đâu! Ủa mà... em có nghe thằng Kỳ Trương nói gì chưa?

Con Hiền nói dạt ngang:

– Em với thằng cha đó anh em nhưng mà không có hạp, ít nói chuyện lắm! Hu hu hu mà anh nhắc thằng cha nội đó chi vậy?

Quân hỏi mập mé:

– Nó... nó không có rũ em đi... chơi hả?- Có... mà em không quan tâm! Đi với mấy thằng dịch vật bạn ông cho em cũng không thêm... hu hu hu...- Trời, có thằng Tuấn đi nữa đó!- Hả... thiệt không anh?- Thật! Sao thằng Kỳ Trương không nói cho em nghe nhỉ?- Ai biết nè, chắc tại em không có hỏi tới... mà chừng nào vậy anh?- Cuối tuần này nè...- Mà... ý anh là sao?

Quân buồn rầu thở ra nói:

– Anh sẽ giúp cho hai đứa cơ hội chứ sao!

Con Hiền mừng rỡ, lay lay tay của thằng Quân:

– Thật không anh? Anh hứa đó nha, em giờ chỉ biết trông cậy vào có mình đi đó...

Quân cười:

– Khóc rồi cười ăn mười cục...- Anh này!...

49. Chương 49

Nói chuyện với con Hiền được một lúc thì cu Tuấn ở nhà đã nhổng nhèo, nó điện réo thằng Quân ngay, Quân viện có mợ ở nhà kêu về nên cáo từ con Hiền ra về. Tội nghiệp cô nàng đạo này sao mà xơ xác, tiêu tụy quá!

Bước vô nhà thì Quân đã thấy mẹ của thằng Tuấn đem mớ trái cây qua và đang hàn huyên tâm sự chuyện trên trời dưới đất với mợ tám nó, có vẻ hai người rất tâm đầu ý hợp. Tội nghiệp chắc mợ tám tối ngày ở nhà với chuyện bếp núc, chồng con lâu lâu có bận tới nên mừng rỡ thấy rõ. Thằng Tuấn lếch xuống nhà, nằm tòng teng trên vông như thể nhà của nó vậy. Đáng ghét! Mợ tám xem chừng cưng nó còn hơn thằng Quân nữa quá. Bỗng nhiên mẹ thằng Tuấn nhìn Quân cười khúc khích:

– Hồi nãy cô chạy vô đây, tối đầu hēm thấy anh Quân nhà mình đang tay nắm chân cầm với cô nào ngoài quán nước nha! Chắc tại có thằng Tuấn ở đây làm phiền nên không dẫn lên phòng được chứ gì...

“Rầm”, tiếng vông đưa bỗng nhiên khựng lại làm thanh ngang phía dưới đung xuống nền phát ra một âm thanh khiến mọi người giật mình. Mặt thằng Tuấn vừa đỏ hoe, vừa tức tối. Thằng Quân nhìn nó le lưỡi rồi cười ngặt nghêo:

– Dạ không phải ghê con! Ghê thằng Tuấn đó ăh, nó không dám lên thăm, nên gặp con để nhờ chuyển lời.

Mợ Tám nó tỏ ra khá rành con cháu:

– Dạ, chị không biết thôi, chứ cháu em, thằng Quân, em rành lắm, không có bồ bịch gì hết áh, chỉ lo học và làm bao nhiêu tiền là đưa mẹ hết ăh, hồi đó chỉ thấy có thằng bạn nào hay đậu trước nhà chờ chờ nó đi học, sau này mới thấy có mình thằng Tuấn lên phòng chơi thôi hà...

Thằng Tuấn lại cười ngặt nghêo, khiến thằng Quân nóng mũi, mẹ thằng Tuấn tiếp lời:

– Trời ơi, phải chỉ thằng Tuấn nhà chị được một góc thằng Quân nhà em thì chị đội nó lên đầu. Suốt ngày đi chơi bởi, trai gái, nhậu nhẹt, bạn nó chị chả thấy có đứa nào coi được hết, chỉ có thằng Điệp với thằng Tân gần nhà và thằng Quân của em là dễ thương, đàng hoàng thôi.

Quân hếch mũi nhìn thằng Tuấn rồi bỏ lên lầu. Tất nhiên anh Tuấn cũng lếch thếch theo sau....

– Hồi nãy làm gì mà giằng cái vông dữ vậy? Ghen hả?- Tui tưởng ông ra quán hẹn con nào thì ông biết tay tui!- Xỉa, cái đó là quyền của anh nhóc, chưa là gì của nhau mà nói giọng ông nội rồi hả?- Ủh mà quên, con Hiền nó kiếm ông chi vậy?

Quân thở dài:

– Nó than có thằng chó con nào đó quen nó đã rồi bỏ bê nó...

Tuấn im lặng, một lúc sau cố gắng chống chế:

– Thì... hồi đó tui cũng chỉ nghĩ là quen nó cho vui thôi, nó cũng đâu tử tế gì.. ai dè giờ nó khoái tui!

Quân cốc đầu nó một cái:

– Ha, giỏi quá ha, quen cho vui! Vậy chắc nhóc cũng tính quen anh cho vui chứ gì! Biến về nhà đi đồ vô trách nhiệm!- Ông thì khác! Tui không biết có phải là đang bị “quả báo” bắt phải yêu ông hay không nữa, nên bây giờ tui sẽ... kiểm chứng lại!

Vừa nói xong Tuấn nhe răng ra cười và nhào tới làm thằng Quân la lên chói lói:

– Á... cái thằng này, tay chân thấy máy hả? Lấy tay ra coi! Quýnh chết giờ!- Hì hì... ai kêu ông chọc tức tui chi!- Gớm, lợi dụng hoàn cảnh quá nha! Biết đau không vậy? - Vậy thì... thì... tui sẽ nhẹ tay...

Chát...

– Buông ra coi, hông có giỡn hoài nha!- Hông buông!

(Chán ghê mấy cái cặp mới quen nhau, cứ vậy hoài đó!)

Bỗng nhiên thằng Quân nói giọng hơi nghiêm chỉnh một tí:

– Hay là mình... mình đừng gặp nhau nữa nha nhóc!

Tuấn ngồi xồm dậy:

– Ông nói vậy là ý gì hả?- Con Hiền không có lỗi... anh không muốn nhóc là người vô trách nhiệm! Và anh cũng không thích tiếp tục trò chơi này nữa!- Tui... tui bây giờ không có cảm giác gì với nó hết, có chăng là tôi thấy nó tội tội thôi...

Quân cảm thấy nóng giận:

– Nhưng còn anh thì sao? Anh không muốn một ngày nào đó mình trở nên “tội tội” dưới mắt của! Nói tóm lại là sau khi đi Vũng Tàu chơi về thì chấm dứt trò chơi này! Anh không muốn liên quan bất cứ chuyện gì tới nhóc nữa! Tốt nhất là nên hạn chế hoặc là chấm dứt gặp nhau luôn!- Tui đã nói bây giờ tui đang rất nghiêm chỉnh mà, chẳng có trò chơi nào ở đây cả! Tại sao ông không thấy là vì ông mà tui đã thay đổi rất nhiều rồi sao? Cần không? Tui kêu con Hiền qua chia tay trước mặt ông cho ông vừa lòng hả dạ!

Quân quay qua thằng Tuấn nghiêm nghị:

– Hừ... cái đồ con nít! Nhóc vội vã hấp tấp như vậy thế nào sau này anh cũng sẽ là nạn nhân như con Hiền thôi! Đâu phải sống ở đời là mình muốn cái gì là được cái đó.

Mắt thằng Tuấn sụp xuống:

– Chứ ông muốn tui sao?- Anh không biết nữa, nhưng không thể không có trách nhiệm với con Hiền được, hồi nãy nó gặp anh khóc lóc, anh chịu không được đâu!- Một tui không quan tâm! Tui chỉ quan tâm tới cái này thôi!- Ái da... cái thằng nhóc này, anh nói đằng hoàng sao cứ giỡn hoài vậy! Ái.. buông anh ra coi!- Hồng... ai kêu ông nhắc hoài mấy cái chuyện nhức đầu đó chi...- Anh đi xuống nhà dưới méc mẹ đó!

Tuấn ôm khư khư thằng Quân vào lòng:

– Ông méc đi, cho ông méc đó! Tui méc lại mợ tám ông tính bỏ rơi tui!...

Chuyện có vẻ nan giải đây, trong khi thằng Quân miên man suy nghĩ thằng Tuấn cứ... cứ vô tư như vậy hoài thì biết câu chuyện sẽ đi về đâu?

Hic hic, suốt ngày hai thằng cứ rúc rích trong phòng chả hiểu sao lại thấy thời gian trôi qua nhanh quá. Mới đây mà đã tới chiều. Quân đang lui cui thay đồ chuẩn bị đi học, nó nói với ra trong nhà tắm:

– Chịu khó ở nhà chơi nha cưng, có cần anh kêu bé Hiền qua tâm sự cho đỡ buồn không?- Ông dám kêu, tui dám tâm sự đó!- Thách anh đó hả?

Thằng Quân chỉ quần cái khăn ngang người, tóc còn ướt mà cũng hăng máu chạy ra chụp lấy cái điện thoại. Nó toan gọi cho con Hiền nhưng chợt hớ ra là mình đang... sụp bẫy. Thằng Tuấn thì chụp lấy cái khăn quần trên người thằng Quân ra. Quân phải la lên oái oái nhưng mà đã muộn rồi, thằng Tuấn đã chặn ngay cửa ra vào toa lét.

– Giờ sao? Đưa cái khăn rồi tránh ra hay là muốn anh làm lớn chuyện! Đừng thấy anh nhịn rồi làm tới nha, quá đáng rồi đó.

Thằng Tuấn phụng phịu:

– Cho anh nhìn chút xíu đi...- “Anh” cái đầu nhóc áh, muốn nhìn thì tự cởi ra mà nhìn, tránh ra.- Hay là cho đụng một cái đi nha!- Gớm quá, sáng giờ nhóc đụng bao nhiêu chap rồi...- Đi mà... một cái này nữa thôi!

Thằng Quân thô bạo xô mạnh nó lên giường rồi hăm hực vào thay đồ.

– Nhóc còn như vậy nữa là anh kêu con Hiền tới đó nha!

Thằng Quân dù đã mặc đồ chỉnh tề như tên nhãi kia vẫn còn níu kéo:

– Tại sao vậy? Sao em cứ lảng tránh chuyện đó hoài, em không yêu anh thì nói ra một tiếng!

Thằng Quân cốc đầu nó một cái:

– Xin lỗi nha, mình không phải là thứ tạp nham như bạn, đừng cái là bóp xóp đầu nha, mình đang tự hỏi là bạn có tôn trọng mình không nè, đừng làm mình thất vọng nha! Sức chịu đựng con người có giới hạn nha! Coi chừng tui đuổi về bến đó!

Thằng Tuấn ôm đầu:

– Thôi biến đi cha nội ơi, tui quen nhầm ông già hay ca cẩm rồi, ông nói gì tui chả hiểu gì chết áh! Biến, tui ngủ! Tối nay lấy sức... làm công chuyện!- Chuyện gì?- Chuyện gì kệ tui!...

Hồi đó đi học không có thằng Tài thì nó chán ơi là chán, bữa nay thằng Quân mới biết ra đi học không có thằng Tuấn còn chán hơn bội phần. Nó đang suy nghĩ là nó có quá dễ dãi với nhóc đó hay không nhỉ? Từ đó giờ nó có cho ai đụng chạm như thế đâu, nó nghĩ điều đó phải là một cái ghê gớm và thiêng liêng lắm cơ, chứ đâu có thể mà “mọi lúc, mọi nơi” như vậy được chứ! Thằng Tuấn dễ dãi như vậy thì liệu có chán và sẽ bỏ nó không? Liệu nó cũng có phải là một món đồ chơi qua đường không? Liệu có phải thằng Tuấn đang thật lòng với nó không hay là đang bày ra một trò đùa giỡn gì đó nữa... Trong khi nó và thằng Tài quen nhau thì sao? Nắm tay một cái đã ngượng ngùng, bối rối trong khi với thằng Tuấn này thì sao chứ? Trần trụi đến khó có thể tưởng tượng được. Cứ nghĩ đến những gì thằng Tuấn đang làm với nó thì trước kia cũng đã từng làm với những đứa con gái khác thì nó đã cảm thấy rất là khó chịu. Nó không hề ghen tức với hay muốn bóc lột quá khứ của thằng Tuấn ra, nhưng mà trong chuyện đó, nó không nghĩ không được. Nói chung là nó không thoải mái lắm với người đã có kinh nghiệm. Nó sợ những cử chỉ yêu thương của người đó không xuất phát sự thẳng thắn của cảm xúc mà chỉ là... cái gì đó giống như thú tính đơn thuần ấy!

Ờ mà quên để mình nói thêm, hai thằng đó cũng chưa có làm gì ghê gớm hay quá đáng đâu nha! Chưa hề, chỉ là giỡn chơi chút xíu thôi. Chính xác là chưa từng làm cái gọi là.. là “cái đó đó mà mọi người đang nghĩ đến ấy”, bởi vậy bà con đọc đừng có mà tưởng tượng quá xa. Cái gì tới thì cứ từ từ tác giả sẽ cho tới. Dù sao thằng Quân nhà ta cũng là trai tơ, hàng chưa được khai thùng. Lúc khai thì phải dành ít ra vài chương thật hoành tráng để miêu tả....

50. Chương 50

Thằng Kỳ Trương vỗ vai thằng Quân cái đập, miệng thằng này sưng một tí và có vết trầy ngay khóe môi:

– Ủa, Quân! Thằng Tuấn chồng mày đâu, sao không thấy nó đi học để còn bàn bạc chuyện đi chơi nữa chứ! Quân cười trả lời thật nhưng mà như đang giỡn:

– Đang nằm trong phòng tao đó, tới đó tìm nó mà bàn.

Tất nhiên không ai tin. Thằng Điệp, thằng Tân cũng vậy:

– Hình như nó... nhập viện hay sao rồi đó, tao thấy nó nghỉ làm mà không có ở nhà nữa! Hay là chút lớp mình tổ chức đi thăm không? Anh Quân có muốn đi thăm nó không?

Thằng Kỳ Trương vẫn không thôi ghẹo chọc:

– Hôm qua ở khách sạn mày quần dĩa quá hay sao mà nó bệnh luôn vậy Quân?

Hình như cả lớp chưa ai biết chuyện của tụi nó hết đó, thằng Quân vẫn tỉnh bơ trả lời:

– Ai kêu yếu mà bày đặt ra gió làm chi? Ná thun mà đòi so với súng ống thì chết là phải. Thôi, nó sống chết kệ bà nó, nói anh nghe chi!

Thằng Kỳ Trương lại nhào tới ôm thằng Quân ra vẻ thân tình, giọng đạo đức giả:

– Trời ơi, Quân bạn nói vậy là chết rồi, anh em giỡn có chút xíu mà để bụng như đàn bà vậy, bạn Pede trong lớp này ai không biết, có gì đâu mà giấu, tụi mình đâu có phân biệt gì đâu! Vẫn chơi tốt với nhau nè... Chắc hôm qua đi khách sạn bạn quần dĩa quá nên nó đổ bệnh rồi, lẽ ra bạn phải đi thăm nó chứ! Dù hết tình nhưng vẫn phải còn cái nghĩa vợ chồng chứ mày!

Quân không thèm để ý lời xỏ lá của thằng Kỳ Trương, nó đứng dậy nói:

– Giờ đi thăm nó phải không? Một thằng đưa tao hai chục ngàn đây, hùn rồi mua đồ thăm nó, móc xỉa mày!

Thằng Kỳ Trương mè nheo:

– Mày móc tiền ra trước đi chứ!- OK, tao móc ra năm chục luôn nè, tới mày đi! Nhiều? Tùy lòng hảo tâm nhưng không dưới hai chục nha!

Quân đi hết lớp bốn mươi mấy đứa thu mỗi đứa hai chục ngàn, đứa nào chơi thân thì năm chục ngàn xem ra được gần cả triệu. Sau đó nó nói thằng Điệp:

– Ok! Điệp, điện thoại hỏi mẹ thằng Tuấn đi rồi mua đồ lớp mình đi thăm!

Điệp làm theo như cái máy. Sau khi nói vài câu thằng Điệp há hốc mồm nhìn thằng Quân như muốn nổ con mắt và nhận được từ thằng Quân một cái đá lông nheo. Thằng Kỳ Trương sốt sắng:

– Sao má nó nói nó nằm phòng nào? Bệnh viện gì?

Thằng Điệp ấp úng:

– Nó bị sốt, gia đình đưa nó về quê dưỡng bệnh rồi...

Thằng Quân nói:

– Giờ mình mua đồ rồi gửi qua nhà nó hen! Nếu đứa nào không tin thì tao giao tiền cho đứa đó mua.....

Thằng Điệp kéo thằng Quân ra ban công rồi hỏi khê:

– Ủa? Sao mẹ nó nói nó đang nằm ở nhà anh là sao?

Thằng Quân khịt mũi:

– Hôm qua nó té xỉu ở nhà anh, nên để nó nằm lại ở đó!- Còn tiền này thì sao?- Mua đồ để hôm đi Vũng Tàu nhậu.- Ủa, sao anh... hết buồn nhanh vậy?- Trời, có gì đâu mà buồn.- Vậy mà em cứ tưởng anh thích nó! Anh như vậy em mừng rồi!- Ừh...

51. Chương 51

Quân nhè nhẹ mở cửa phòng bước vào, thằng Tuấn đang ngủ say, nó còn ngáy nữa chứ. Phù, thế là thoát nạn! Thằng Quân quăng số tiền quyền góp lên bàn và thay quần áo ra rồi từng bước leo lên giường. Nó ân hận vì lúc sáng sao lại dễ dãi với tên nhóc này khiến nó lẩn tới... bực thật.

Quân theo thói quen mở máy thì bỗng... bàn tay của tên Tuấn quàng qua bụng nó, nhìn lại thì thấy cái miệng tên này đang cười toe toét trông thật gian manh. Quân làm lơ để xem nó dám làm gì không? Mặt cậu hình sự lên thấy rõ... tội nghiệp, cũng biết sợ. Chỉ nằm ôm như thế và im re, lâu lâu lại thở ra vài cái trông thảm thương làm sao! Chịu đựng hết nỗi thằng Tuấn la làng:

– Hàizzz... bực quá! Ông dẹp cái máy cho tui coi, nói chuyện gì đó đi!- Chuyện gì, có chuyện gì để nói sao?- Có chứ sao không, chuyện nghiêm chỉnh này, lâu lâu tui qua ngủ ông phải ưu tiên chứ!- Xi... lâu lâu qua ngủ cái con khỉ nè, tui thấy mò qua hoài chứ ở đó mà lâu lâu....

Dù cần nhẫn nhưng thằng Quân vẫn chiều theo ý nhóc.

– Rồi, nói gì nói đi! Ông có thương tui không?- Không! Nhảm! Vậy cũng hỏi.- Mình làm gì đi!

Quân không khỏi phì cười trước đề nghị ngô nghê của nhóc:

– Làm gì là làm gì?- Chứ ông quen ghê thì ông sẽ làm gì?- Không làm gì hết! Ngủ!- Tào lao! Tui hỏi thiệt mà...

Quân hỏi các có lại:

– Vậy nhóc sẽ làm gì?- Con gái thì tui biết... còn... con trai thì ai biết nè... vậy ông biết gì ông nói tui nghe đi!

Quân ậm à ậm ực gạt phăng:

– Anh không biết!

Còn Tuấn thì bán tin bán nghi:

– Thật không đó? Ông hiền vậy sao?- Không tin thì thôi!

Thằng Tuấn sốt sắng:

– Vậy mình tìm hiểu đi!

Quân quay qua nhìn tên nhóc này, nó khề chau màu:

– Tìm hiểu là sao?- Thế ông tính quen tui chi, để không vậy hả?

Quân cóc đầu nó:

– Ai thèm quen nhóc hồi nào? Đã nói là mọi chuyện sẽ chấm dứt rồi mà.

Tuấn buồn rầu nói:

– Ông nói là đi Vũng Tàu về mới chấm dứt mà, bây giờ thì mình vẫn còn quen nhau những ngày cuối. Ông phải để cho tui tranh thủ tận dụng cơ hội chứ? Tui nghe mấy thằng Pede cũng có kiểu quan hệ bằng cách...- Nè, nhóc cũng đang đóng vai là thằng Pede giống như cách nhóc đang nghĩ đó... nói sao cho dễ nghe chút đi, chối tai quá hà!

Tuấn tự cóc đầu mình rồi cười già già:

– Ủh ha, tui quên nữa... hay là mình thử đi!- Quên chuyện đó đi! Sau này hãy tập cách tôn trọng người khác một tí xịu nha! Xin lặp lại rằng tôi không phải là món đồ chơi của cậu đâu nhé!

Thằng Tuấn giận dữ quay lưng đi. Quân thì úp mặt vào tường và cố gắng nhắm mắt cho đêm trôi qua! Nhưng chỉ được một lát thì thằng Tuấn cũng xoay mặt lại tay nó ôm chặt lấy bụng thằng Quân:

– Tui không biết diễn tả tình cảm của tui như thế nào cho ông hiểu cả. Tui đã nói cả trăm lần là tui không có đùa giỡn với ông trong chuyện này nữa mà... ông phải tin tôi!- Cứ cho là cậu không đùa giỡn đi, nhưng đâu có gì đảm bảo rằng ngày mai cậu không đá tôi lăn lóc ra ngoài đường? Thôi tôi xin lỗi cậu nhé! Tha cho tôi được hai chữ bình yên đi!

Tuấn bực mình rúc cái đầu mình cần yêu vào cổ thằng Quân:

– Ông là thằng hèn! Tui yêu ông tui còn chả sợ chuyện mình trở thành Pede vậy mà ông cứ hết sợ cái này tới cái nọ. Vậy thì chết quách đi, sống làm chi cho chặt đất!

Quân im lặng, thằng Tuấn lại cười rúc rích một cách vô tư, hình như nó không phải là người thích thú lắm trong chuyện đầu tư vào ba cái chuyện suy nghĩ mông lung hay là đấu tranh nội tâm:

– Nhưng nếu lúc này ông mà chết thì tui cũng sẽ chết theo đấy! Nói thật luôn đó! Thằng này dám nói là dám làm!- Xạo vừa thôi ông tướng!

Tuy nói thế nhưng Quân vẫn thăm thẳm cười một mình. Nó đang hỏi là liệu thằng nhóc đáng yêu kia có phải đang nói những lời thật lòng không? Chuyện gì đang xảy ra với mình đây nè, mình đã bảo là sau vụ thằng Tài sẽ vĩnh viễn khóa chặt cánh cửa trái tim và không tin bất cứ điều gì vào tình yêu nữa mà, tại sao ở đâu lòi ra một tên trộm nhóc này lên chui vô vườn nhà và cướp đi trái tim của mình thế này?

Nhóc yêu này! Anh không biết là lần đánh cược tình yêu này liệu rồi anh có phải sẽ phạm tiếp sai lầm và chuốc lấy đau khổ nữa hay không? Liệu rồi sẽ tới khi nào nhóc sẽ bỏ anh mà đi? Liệu rằng anh có phải là món đồ chơi vài ba bữa của nhóc không? Hóa ra những kẻ miệng mồm luôn cứng cỏi không muốn yêu, không tin vào tình yêu như mình lại là những tên khát tình nhất thế giới! Tại sao trải qua bao nhiêu kí ức không đẹp thậm chí là đáng sợ về tình yêu, rồi tại sao mỗi lần yêu là mỗi lần chuốc lấy

lo sợ, là mỗi lần dần lòng sẽ không bao giờ yêu nữa thì lại là mỗi lần mình càng mong muốn, càng hy vọng được yêu nồng cháy hơn bao giờ hết? Liệu câu nói: “Đừng bao giờ sợ tình yêu của mình dành cho người khác là quá nhiều. Hãy yêu và làm những điều tốt nhất cho những người bạn yêu khi còn có thể thay vì ôm nỗi lo sợ về một ngày chia cách.” có đúng hay không? Mình luôn tin rằng không thể nào sống mà không yêu ai. Và nhóc ơi! Anh luôn tin rằng anh yêu nhóc và được nhóc yêu lại chính là niềm hạnh phúc tuyệt vời nhất mà anh đang có! Đúng vậy, miễn còn yêu thì anh còn có cái quyền được cho phép mình hy vọng!

52. Chương 52

Khuya đó theo lịch hẹn cả đám sẽ đi xe buýt sao cho đúng sáu giờ rưỡi sẽ có mặt tại: Ga xe lửa. Có sự thay đổi vào phút chót tất cả là do quyết định của cu Tuấn, hẳn ta không muốn đi Vũng Tàu nữa mà chuyển sang Mũi Né vì không muốn đặng lang Quân nhớ lại cái chuyện buồn ở Vũng Tàu nữa. Tuy nhiên trong nhóm có 2 vị khách mà anh chàng không thể nhờ tới đó là: con Hiền và thằng Hoàng dễ thương, bạn cùng lớp con Hiền.

Tội nghiệp chàng Tuấn dễ sợ, chuyến đi này hẳn ta háo hức và lãng xằng lắm nha, đến khi cả nhóm họp tại cổng Ga thì miệng anh chàng méo xẹo, còn cái mặt cứ y như cái bánh bao chiều. Quân che miệng mỉm cười. Hích vô hông chàng một cái:

– Lại mà nắm tay đi với người yêu đi kìa! Xách đồ phụ người ta đi!

Tuấn cảm giác giống như bị ai chơi một gáo nước lạnh vào mặt vậy, nhưng nó không kịp suy nghĩ nhiều thì con Hiền đã đến gần bên:

– Anh Tuấn đi chơi mà không rủ em nha!- Ồ... anh nghĩ thằng Kỳ Trương chắc cũng rủ em rồi chứ!

Sau đó thằng Tuấn kéo tay thằng Kỳ Trương ra vỉ vãi:

– Mẹ pà mày kéo theo con gái chi vậy? Nguyên đám con trai đi cho thoải mái, vui vẻ.

Thằng Kỳ Trương tỉnh bơ:

– Ủa? Sao thằng Quân nói mày muốn rủ con Hiền theo? Tao đâu có rủ nó đâu?- Còn bạn con Hiền nữa là sao? Tao không ưa thằng đó!- Cái đó tao không biết à nha!

Tội nhất là lúc lên toa xe lửa, thằng Tuấn kéo tay thằng Quân ngồi chung ghế sẵn hỏi cái vụ sao có con Hiền đi theo nữa thì thằng Quân lại đá lông nheo con Hiền đi lên, Quân sôi nổi:

– Nè, nhường cho hai bạn trẻ ngồi với nhau tâm sự sau bao ngày xa cách nè...

Thằng Tuấn ú ớ:

– Thôi, để Hiền ngồi nói chuyện với bạn nó đi, ông ngồi đây với tui nè...- Anh Quân, xuống đây ngồi với Hoàng nè....

Tiếng thằng Hoàng réo rắt ở tận băng sau, thằng Quân giả bộ miễn cưỡng bước đi không quên đá lông nheo động viên con Hiền một cái. Thằng Tuấn thất vọng, bất lực ngồi phịch xuống, chán nản nhìn ra đường, thậm chí nó còn không thèm ngoáy lấy con Hiền một cái. Ở băng sau tiếng của thằng Hoàng nói chuyện rõ mồn một khiến thằng Tuấn nhức cả đầu. Nó bực mình thằng Quân lắm lắm. Con Hiền cũng đáng thương, mặt mày lấm la lấm lét nhìn thằng Tuấn như ăn trộm, không dám nói một lời. Đám bạn của thằng Kỳ Trương và thằng Khôi đang bu nhau chia bài tiến lên. Thằng Điệp, Thằng Tân thì đang vừa ngủ vừa nghe nhạc. Băng sau chót giọng kể chuyện của thằng Hoàng vẫn chưa dứt, lâu lâu có tiếng cười giòn tan của thằng Quân, cái chồm dậy ngoáy về sau đầy uất hận của thằng Tuấn, cái quay qua thở dài nào nuốt của con Hiền, tiếng cãi nhau của những tên đánh bạc.....

12h cả đám đã có mặt tại khách sạn Ngọc Sương Mũi Né, tình hình là chỉ còn 1 phòng lớn và 2 phòng đơn. Con Hiền tức nhiên là 1 phòng đơn riêng rẽ rồi. Còn phòng còn lại thì thằng Tuấn nặng nạch bắt phải dành

cho nó với lý do vẫn còn đang bệnh, nó kéo tay thằng Quân đi theo... giả bộ đùa giỡn với đám bạn nhưng thật ra cái miệng nó méo xệch:

– Hai vợ chồng tao ngủ chung một phòng đơn nha tụi bây!

Thằng Khôi phát biểu một câu có duyên không kém:

– Phải chi có thằng Tài chắc thể nào thằng Quân cũng đòi ngủ chung với thằng Tài cho mà coi!

Quân nữa đùa nữa giỡn:

– Thôi, ngủ chung nguyên đám cho nó vui! Tao thích màn làm tình tập thể hơn cơ!

Thằng Kỳ Trương phẩy tay:

– Thôi, thôi, về phòng đại còn đi tắm biển rồi ăn trưa nữa, đi chủ yếu là ăn chơi, nhậu nhẹt chứ có ngủ bao nhiêu đâu mà cãi vã nhau. Tối nay đánh bài uống bia. Còn thằng Tuấn muốn ngủ với vợ mày thì dắt nó về ngủ đi, ai mà đành. Má... giỡn chơi mà làm như thiệt! Đừng làm tao tưởng hai tụi bây ô mô thiệt nha!...

53. Chương 53

“Rầm!”

– Ông nói coi, thái độ đó là thái độ gì?

Tuấn đóng mạnh cửa phòng, nó nói như tát nước vào mặt đối phương, Quân mỉm cười nhưng vẫn tạo ra vẻ mặt tỉnh bơ. Thật ra nó yêu thằng Tuấn rất nhiều và nó cũng rất mong nhận được điều ngược lại ở thằng Tuấn. Cái cách của thằng Tuấn trẻ con, đáng yêu sao sao ấy, vì thế cho nên nó ghẹo coi như thử lòng đối phương, một mặt, trước con Hiền nó không thể làm gì khác. Dù sao, với con Hiền, ở một khía cạnh nào đó, nó vẫn thấy bản thân mình đầy tội lỗi.

– Thái độ gì đâu nhóc!- Ông đá tui qua cho con nhỏ kia để ông xuống nói chuyện vui vẻ với thằng Pede kia hả? Ông nói coi!- Nè nè... ăn nói đàng hoàng lại nha!

Trời ơi, mười chín tuổi đầu rồi mà còn như con nít, xem anh chàng nằm bệch lên giường, tay nắm liên hồi xuống nệm mặt nhăn nhó thì đúng là... không cười không được, nó mếu máo:

– Tui không muốn biến chuyến đi chơi này thành những chuyện không vui, tui muốn dành cho ông bất ngờ vậy mà ông nở lòng nào đi chơi tui, ông dẫn theo hai đứa kia... ý ông muốn gì đây! Hay là muốn quay lại với thằng Hoàng hả?- Nếu thế thì sao nhóc? Nhóc quay về với nàng Hiền, huê!

Quân nói và cố gắng không mỉm cười trong khi thằng Tuấn bắt đầu mất bình tĩnh thật sự:

– Ông muốn vậy phải không? OK! Đi qua mà ngủ chung với thằng kia đi!- Bên đó cả đồng người, nếu nhóc biết điều thì dọn qua bên kia mà ngủ, kêu nhóc Hoàng qua đây anh chăm sóc. Còn không qua phòng của em Hiền kia...

Ôi trời ơi, Quân yêu quá đi thôi cái điệu bộ như con nít của thằng nhóc đó kia! Vậy mà đòi xưng anh! Tuấn ức quá, muốn tìm ai đánh thật mạnh cho hạ hỏa. Còn thằng Quân thì vẫn tỉnh bơ:

– Từ ngày quen nhau tới giờ lần đầu tiên anh thấy nhóc xấu tính vậy đó! Người lớn chút coi!- ... mệt...- Nhóc... giận àh...- Cho hung cái nè...

Quân sà vào lòng hắn và ôm nó thật chặt, cậu lêu lêu chọc ghẹo:

– Ủi ui, khốc òi kia...

Tên Tuấn như con hổ đói, bắt đầu giở thói sàm sở quen thuộc ra...

– Ê... hồng giỡn à nha... đi chơi thì cầm đũa vô vùng cấm địa nha, nhóc mà dám là anh kêu thằng Hoàng qua ngủ chung đó!...

Nói chung là với cả đám và nhất là con Hiền thì hai thằng Quân và Tuấn luôn phải cố gắng giữ một khoảng cách nhất định dù rằng trong đầu chúng lúc nào cũng luôn có ý nghĩ sẽ vượt rào. Bởi các bạn đừng ngạc nhiên tại sao trong lúc tắm biển mà bỗng nhiên thằng Quân cứ la lên oai oái như là nó vừa bị Ma Da rút giò... thủ phạm không ai xa lạ đâu, thằng Tuấn ấy, nó canh ngay cái giò thứ ba mà len lén rút hoài. Thằng Hoàng quay qua hỏi:

– Anh Quân bị vộp bẽ àh?- Không phải? Chó biển nó cắn!... Á....- Anh có sao không?- ... không sao... không sao... áh.....

54. Chương 54

Dưới sự lãnh đạo của trưởng nhóm Kỳ Thương thì do chuyến đi xe khá mệt nên cả đám sẽ làm tỉnh tập thể, ý lộn... nhập tập thể vào lúc 5h sáng để chuẩn bị đón bình minh. Còn bây giờ, sau khi về phòng cất hành lý sẽ tới tiết mục tắm biển, tiếp đến sẽ tập trung tại nhà hàng Ngọc Sương ăn trưa, về phòng ngủ tới 5h chiều để bắt đầu trận đá banh tại bãi biển đến 6h 30 là ăn tối và đi chơi tự do. Thật ra thằng quý này nó đang máu lửa trong vụ đánh bài chứ chả có tử tế gì cả....

– Này, nhóc người ta hay là trâu bò vậy? Sao lúc nào cũng giỡn được!- Hi hi.. ai kêu ông nói tui là chó biển chi!- Mệt! Trưa nay ngủ nhóc mà đũa anh một cái là anh thề tối nay anh sẽ qua ngủ chung với thằng Hoàng.- Còn không đũa thì tối nay sẽ ngủ với tui àh?- Mệt... ngủ đi!- Ủh, ngủ ngon nha em iu!- Á... cái gì vậy? Anh giỡn với nhóc hả? Lấy tay ra ngay!- Quen tay rồi, để vậy ngủ mới được!- Giờ lấy tay ra không?

Thằng Tuấn phụng phịu:

– Lấy thì lấy, vậy tui ôm bụng ông nha! Dữ quá!...(Thằng Tuấn lấy tay ra nhưng thay vào đó chân nó gác lên lại!)

– Á... cái gì nữa vậy hả? Xích cái chân ra coi!- Gác có cái chân mà làm dữ vậy, chân thì đâu có cảm giác gì đâu!...

– Trời ơi, nhóc ơi, làm ơn để cho anh ngủ, đừng có ngộ ngộ cái chân mà...- Hi hi... tui quên! Tại đang nghe nhạc, tính nhịp chân!...

Sau trận quần thảo bóng đá tại bãi biển cả bọn kéo nhau tắm táp rồi ăn tối, con Hiền không hiểu tại sao thằng Tuấn cười vui hơn hờ đến như vậy nhỉ? Và tại sao vẫn coi như là không có sự có mặt của nó chứ? Phải chăng đây là quả báo mà nó phải nhận sao?

Đám con trai đang bu lại với nhau đánh bài, con Hiền muốn rủ thằng Tuấn đi dạo biển và làm ra lẽ mọi chuyện, nó cảm thấy mệt mỏi như muốn ngã quỵ vậy, chuyến đi chơi này xem ra giống như một cực hình dù rằng thằng Quân vẫn thường hay đẩy thằng Tuấn về phía con Hiền. Nhưng mà anh ta có vẻ không có nhiệt tình lắm, dù sao cũng đâu phải là chuyện của anh nên cũng không trách được.

Thằng Tuấn cũng muốn rủ thằng Quân đi biển nhưng thằng quý Quân đang đánh bài thắng nên cứ hăng máu ngồi hoài, thằng Kỳ Thương đang thua tới mặt tối mũi và trở nên đỏ quào. Càng quào càng bị thằng Quân chọc ghẹo khích bác nên càng thua đậm. Mãi tới khi thằng Tuấn kín đáo đập vô chỗ-đó một cái rồi kéo tay đi nó mới chịu rời sòng. Trước khi đi anh chợt không quên ghẹo thằng Kỳ Thương:

– Chơi gì mà nóng quá vậy kung, ha ha ha! Biết phân bò mới ị không? Mặt kung nóng đỏ đó đó! Chờ chút xíu, tao đi công chuyện cho mày bình tĩnh rồi tao quay lại liền!- Biển đi mày! Thằng chó!- Ha ha ha, thua rồi cộc kìa, ăn được hai trăm mấy, mình đi kiếm mực một nắng mình ăn thôi!...

Ác ôn thay vừa lòi được thằng Quân ra khỏi sòng thì nó gọi với theo con Hiền:

– Hiền đi dạo biển chơi không em, rủ theo thằng Hoàng nữa! Điệp, Tân đi biển chơi hôn?

Tuấn giậm chân nó mấy cái, mặt xụ xuống một đồng. Theo sự gán ghép của thằng Quân thì nó bắt thằng Tuấn phải nắm tay con Hiền đi trước và cả bọn bốn đứa còn lại lẻo đẻo theo sau. Thằng Tuấn tức mình lắm cứ lầm bầm: “Tối nay về ngủ biết tay ông!”, con Hiền vẫn lững thững đi theo im lặng, chẳng biết nói gì nữa, lâu lắm rồi nó mới được gần thằng Tuấn đến như thế... thằng Tuấn nắm tay con Hiền lôi đi như tù khổ sai, lâu lâu nó hậm hực ngó về sau nhìn thằng Quân như muốn ăn tươi ăn nuốt sống. Còn thằng Quân lại le lưỡi cười thật đẹp, làm nó bối rối vô bờ, nó mong muốn kết thúc ngay cái chuyến du ngoạn “lãng mạn” này để có thể nhanh chóng về phòng tra tấn thằng Quân vì cái tội dám hành hạ nó. Chắc là đã đi được khá xa, nó toan hỏi con Hiền: “- Về chưa em?” rồi quay ra sau lưng hỏi ý thằng Quân. Nhưng mà bốn thằng kia đã không cánh mà bay.

Trong một thoáng thằng Tuấn cảm giác hụt hẫng khủng khiếp, có lẽ do tại đang đối diện với biển quá rộng nên con người ta cảm thấy dễ bị chơi vơi chẳng? Nó đứng lại, xoay 360 độ, mắt nó cay xè như muốn khóc, nó cảm giác như mình bị mất thằng Quân vậy, giống như thằng Quân bỏ nó mà đi ấy. Thấy không còn ai con Hiền mím môi một cái rồi nói:

– Hay là mình đi nói chuyện một chút nha anh, em có chuyện muốn nói với anh!

Thằng Tuấn một tay nắm tay con Hiền, còn mắt thì cứ ngó lấu liên, “Quân ơi, ông xuất hiện ra ngay cho tui, tui không thích trò này đâu nha!” Nó hét lên giữa biển:

– Q... u... â... n...! Ông lộ cái mặt ông ra ngay cho tui, không là ông sẽ hối hận suốt đời.... đó....

Đáp lại lời nó chỉ là tiếng sóng vỗ một cách vô hồn vào bờ cát. Nó đứng lại, nước mắt nó cứ như muốn trào ra... nó nhớ đến cảnh thằng Quân đã từng bị thằng Tài bỏ rơi... con Hiền lay lay tay nó:

– Anh... Tuấn... anh sao vậy? Em muốn nói chuyện với anh.

Tuấn đứng lại, nó nuốt cục nghẹn vào cổ, mím môi, hít thở thật sâu để lấy bình tĩnh, nó quay qua con Hiền:

– Ok! Anh cũng có chuyện muốn nói với em, nhưng mà bây giờ mình phải chạy thật nhanh lên phía resort, lẩn vào đám đông sau đó tìm một chỗ nào đó nói chuyện. Anh tin là tụi kia đang nấp ở đâu đó và theo dõi bọn mình. Chúng ta phải chơi trò trốn tìm lại với tụi nó...

Hiền mỉm cười gật đầu.....

55. Chương 55

– Ê! Ông Quân hai đứa nó chạy đi đâu vậy? Làm sao bây giờ?

Quân cảm giác bất an thế nào ấy, nó ra lệnh:

– Đuổi theo....

Bỗng thằng Hoàng kéo tay nó lại:

– Thôi anh ơi, chỗ người ta tâm sự mà mình đuổi theo làm gì, vô duyên chết mồ, đi về phòng đánh bài còn vui hơn.

Thằng Điệp và thằng Tân thì vẫn tiếp tục đi dạo biển nhưng tụi nó tách ra và quay theo hướng ngược lại, thằng Hoàng thì kéo tay thằng Quân đi về phòng. Tuấn và Hiền đang trốn trong một cái chòi lá nhìn ra và thấy cảnh đó... con Hiền như lấy lại niềm vui:

– Trò nay vui quá anh Tuấn nhỉ? Mà sao bốn người đó tách ra vậy ta? Có khi nào anh Quân quen lại với thằng Hoàng không anh?

Tuấn im lặng, nó và con Hiền bước ra một ghềnh đá, ngồi xuống cùng hướng ra biển và bắt đầu câu chuyện:

– Hiền này... mình kết thúc đi nha!

Nước mắt con Hiền chực trào ra:

– Tại sao? Em biết trước sau gì anh cũng nói với em câu này...- Anh xin lỗi... thật sự anh không muốn giấu em nữa... trước đây anh chỉ là thích thích em thôi...- Em biết... em cũng vậy...- Anh không nghĩ sẽ kéo dài mối quan hệ này với em, nhưng mà bây giờ anh đã suy nghĩ lại rồi, anh không muốn sống một sống như vậy nữa...- Nhưng em thì khác, từ ngày quen anh, em dần dần nhận ra mình đã yêu anh rồi... mình có thể làm lại từ đầu mà anh! Anh sẽ không sống như vậy nữa... mình sẽ nghiêm túc quen nhau...- Anh... xin... lỗi... nhưng mà không thể được?

Hiền vẫn nước mắt đầm đìa, cô lay lay bàn tay của Tuấn như không muốn chấp nhận sự thật này:

– Tại sao? Anh nói với em tại sao chúng ta không thể làm lại từ đầu...

Tuần buồn rầu:

– Chia tay phải cần lý do nữa hả em?- Hay là anh đã yêu người khác... anh nói đi... anh đã yêu người khác rồi đúng không?

Tuần nhẹ nhàng gạt đầu:

– Anh xin lỗi, từ lúc yêu người đó, anh mới nhận ra mình phải thay đổi. Mình phải sống khác đi để xứng đáng với người đó....

Hiền nức lên, cô gục mặt vào hay bàn tay và khóc như chưa bao giờ được khóc. Tuấn bối rối, khoát tay lên vai nàng, vỗ nhẹ trấn an:

– Rồi em sẽ tìm được một người khác thích hợp hơn anh mà... anh không tốt, không xứng đáng với em đâu! Mình vẫn là bạn tốt của nhau nha em...

Hiền sà vào lòng Tuấn và tiếp tục khóc... cô đã thay đổi thật nhiều!...

Đi theo thằng Hoàng về phòng Quân bất giác chợt dạ. Khi người ta yêu nhau việc nằm trong tầm kiểm soát của nhau sẽ khiến lòng luôn ấm áp. Quân cho rằng nó đang kiểm soát thể trận một cách khá tốt, ván cờ luôn trong bài tính của nó, thằng Tuấn bỗng nhiên đổi chiều và thoát ra khỏi tầm quản lý ít nhiều cũng khiến nó ray rứt, dù không biết là đang có chuyện gì xảy ra, dù có thể là đùa giỡn nhưng mà nó không tính được tới nước cờ này, điều đó làm nó bất an vô cùng. Nó đang hối hận và si vả bản thân vì có lẽ nó đã đùa hơi quá lố và ngu ngốc... có lẽ nó nên đi xin lỗi con Hiền thì tốt hơn. Mà có khi nào thằng Tuấn và con Hiền quay lại với nhau không? Nếu điều đó mà xảy ra có lẽ người mà nó đánh đầu tiên chính là nó. Là do sở thích đùa giỡn ngu ngốc trên tình cảm người khác của nó.

Không thể nào. Phải để bàn cờ nằm trở lại trong các thế trận nó tính. Nó muốn nhanh chóng giải quyết và kết thúc mọi thứ. Nó hứa, nó cam kết, nó đảm bảo nó sẽ không đùa nữa, nó sẽ xin lỗi thằng Tuấn và nhất là con Hiền. Nó lao ra bờ biển ngược về hướng ban nãy, nó hướng ánh nhìn vào tất cả góc ngách, tại sao biển luôn thích đùa với nó, tại sao nó phải luôn đi tìm kiếm tình yêu giữa biển như vậy hoài chứ. Nhưng mà lần này lỗi lầm là do sự ngu ngốc của nó gây ra, nó phải chuộc lại. Quân không biết nó đã chạy đi tìm thằng Tuấn trong bao nhiêu lâu nữa, nó không được dừng lại, không được ngừng nghĩ. Trước kia nó còn chưa biết thằng Tài có phải của nó hay không? Còn bây giờ thằng Tuấn đang trong tay nó mà bị mất đi từ chính tay nó và do nó thì nỗi đau này đúng là tệ hơn bị ngựa vằn đá....

Tìm ai đó giữa biển đúng là một niềm vô vọng to lớn. Đến khi chân mỏi nhừ thì nó mới nhớ ra rằng... biết đâu hai đứa kia đã về phòng rồi thì sao? Chắc chắn là không thể có chuyện hai đứa kia đi qua đêm như thằng Tài trước kia đâu. Không thể nào... thằng Tuấn mà như vậy thì... thì... ôi không dám nghĩ tới điều tệ hại đó đâu!...

Tuần dìu Hiền về khách sạn, nó ngó dáo dác không thấy thằng Quân đâu, hừ... cũng hên có thằng Hoàng ở đây, vậy cũng an tâm, ít ra giữa hai người đó cũng đã không có chuyện xảy ra. Nhưng mà thằng chả đi đâu rồi cơ chứ. Rốt cuộc hán có yêu, có quân tâm tới mình không?...

Quân lao vào sảnh khách sạn thì... ôi may mắn quá, thằng Tuấn của nó kia rồi, nó đang ngồi với con Hiền và thằng Hoàng... Vừa thấy thằng Quân, Tuấn giật dỗi quay đi chỗ khác, nó còn cố ý ôm con Hiền một cách

thân mật vào lòng nữa. “Hừ, mày dám chơi ông hả? Dám đá con Hiền cho ông, ok, ông ôm nó cho mày coi nè!”

Những hy vọng của thằng Quân như một sợi tơ mong manh chợt đứt phăng ra. Chẳng lẽ... tình huống xấu nhất đã xảy ra. Nhìn cái ôm nhau tình tứ kia thì có nghĩa là sao? Thằng Tuấn... ngựa quen đường cũ hay là thằng Tuấn đã giác ngộ ra được đúng giới tính của nó? Hóa ra thằng Quân cuối cùng mới chính là kẻ ra đi sao? “Trời ơi, tôi không cam tâm mà, Tuấn là của tôi mà, trả lại cho tôi đi, tôi hứa sẽ không bao giờ chơi đại nữa!”

Thằng Quân làm lui cổ găng bình tĩnh lắm để có thể đi vào phòng. Thằng Hoàng gọi với theo:

– Anh Quân đi đâu này giờ vậy? Mọi người tìm quá trời, anh Kỳ Trương kêu anh đó!...

56. Chương 56

Quân nằm sấp trên giường nệm và mặc cho nước mắt rơi. Vậy nó mất thằng Tuấn thật rồi. Nó nhìn lên đồng hồ đã 11h 30 rồi mà thằng Tuấn vẫn còn ở ngoài đó, chắc là đang vui vẻ với con Hiền đây mà! Liệu mình năn nỉ thì nó sẽ có quay lại chăng? Mình sẵn sàng quỳ gối van xin nó mà! “Tuấn ơi, nhóc nói đi, nhóc chỉ vì nhất thời giận anh mà làm vậy thôi mà...”

Hừ 11h 30 rồi, tên Quân khốn nạn chẳng thèm tìm mình mà nói lời xin lỗi, thích thì chiều. Hắn đã không quan tâm tới mình thì thôi, tình yêu phải đến từ hai phía, hì hì mà nói cho hay ho vậy thôi, chứ mình chẳng cần anh ta yêu mình đâu, vì chỉ cần mình yêu anh ta là đủ rồi. Không có anh ta quả thật mình cũng không biết phải sống ra làm sao nữa. Nhưng mà phải cho ổng biết quý trọng mình một chút chứ. Thấy người ta thích mình quá lại coi thường. Mà thôi, về phòng gheo ổng một chút mới được. Tối nay mình không giết ổng chết thì mình không phải là mình. Về phòng thôi....

Tuấn mở cửa phòng thì thấy thằng Quân đang nằm thiêm thiếp trên giường. Tuấn tăng hắng một cái để thằng Quân biết sự có mặt của nó trong phòng. Quân ngược lên nhìn thấy thằng Tuấn đang hát lú lo. Nó giả bộ lục đục đồ đạc trong phòng, cố ý là gây ra tiếng động để thằng Quân chú ý... Quân không biết mở lời thế nào, thằng Tuấn cũng vậy nó đang nghĩ làm cách nào để thằng kia xin lỗi để nó được nước làm tới mới được. Thấy thằng kia không động tĩnh Tuấn làm tới, nó đứng bên cạnh thằng Quân hừ mũi:

– Chút thằng Hoàng sẽ qua ngủ với ông nha, tui qua phòng con Hiền ngủ àh...-- Tui đi à... nha!-- Tui đi... thiệt đó!

Tiếng cửa phòng vừa kêu cái két thì thằng Quân chồm nhanh dậy, chặn cửa lại:

– Đi đâu đó?

Thằng Tuấn tỉnh bơ, cố giấu một nụ cười:

– Ngủ!- Ngủ với ai?- Ai kệ tui!

Thằng Quân giằng cái túi đồ của thằng Tuấn xuống đất, nó la lớn:

– Ai cho...

Tuấn khinh khỉnh:

– Ủa, ông là cái gì mà cản tôi, chẳng phải ông muốn đá tôi qua với con Hiền sao? Giờ tui qua bên cho ông sáng mắt!

Thằng Quân mất cả bình tĩnh, ôm lấy thằng Tuấn và hôn như điên dại lên cổ thằng này:

– Nhóc không còn yêu anh nữa sao?

Tuấn dứt khoát (thiệt ra người nó như đang sắp mềm nhũn ra):

– Không! Tình yêu của tui đã chết rồi, ai kêu hồi nãy ông bỏ tui! Ông không cần tui thì việc quái gì tui phải yêu ông nữa...

Quân vật thằng Tuấn nằm xuống giường, nó rối rít:

– Nhóc, anh xin lỗi mà, anh chỉ giỡn thôi... anh xin lỗi... Ai mà tin, ông chỉ luôn muốn đá tui cho người khác!- Không... anh hứa anh không làm vậy nữa mà...- Tui không tin.

Thằng Quân quả quyết:

– Anh nói thật mà, chả lẽ, anh yêu nhóc thế nào nhóc không cảm nhận được sao?

Thằng Tuấn cười mãn nguyện, nó nghĩ nên kết thúc trò chơi này để bắt đầu một trò chơi khác:

– Không! Tui hơi hột lăm, hông biết gì hết áh... ông làm gì cho tui tin đi!...

Bây giờ thằng Quân mới sáng suốt ra được:

– Á thì ra thằng nhóc này nãy giờ chơi anh hả?- Ai kêu ông ác quá chi! Giờ đã đến lúc ông phải đền tội!- Đền tội gì chứ?

Tuấn cười lên khanh khách:

– Tự ông biết đi! Ha ha ha! Đây là khúc dạo đầu nè...

Quân chống đối cái ôm của thằng Tuấn một cách yếu ớt:

– Chuyện đó thì từ từ tính, mình mới quen nhau mà, nhóc cứ hay hấp tấp quá, sẽ mau chán đó!

Thằng Tuấn chống chế:

– Từ từ tính thì... tính từ từ đi, ông chả bao giờ tính toán gì cả.- Giờ nhóc muốn sao?- Tìm hiểu trước đi! Từ từ tính cũng được...- Từ từ sao? Sáng giờ nhóc làm vậy cũng coi như là từ từ rồi đó!- Một ông quá, tui nói chuyện đàng hoàng mà...

Quân cười:

– Wao, cu Tuấn hôm nay cũng đòi nói chuyện đàng hoàng nữa kìa!- Bực à nha, tui muốn tìm hiểu chuyện này một cách khoa học!

Quân vẫn không thôi chọc ghẹo:

– Wao, khoa học luôn nha! Tìm hiểu sao? Anh lắng nghe nè!- Lên mạng tìm kiếm đi!

Nói xong anh chàng chụp cái lappy và khẩn trương mở máy. Nhìn điệu bộ của anh chàng, Quân thấy buồn cười và dễ thương thật!

– Làm gì mà sốt sắng thế nhóc! Để anh mở cho!- Oh! Ông biết luôn, vậy sao nói không biết!- Không phải, chỉ là biết chỗ có thôi, nhưng chưa có tìm hiểu kỹ... anh thường chỉ lên đây đọc truyện thôi!- Truyện không tả về cái đó àh?- Thường là không, hoặc không cụ thể, hoặc không... thật lăm!- Tình yêu trai Việt àh...- Ủh... vào mục sức khỏe mà coi đi!...

– Êh, êh, coi cái mục “Quan hệ *** qua đường hậu môn kìa!”...- Một! Thấy ghê quá, nghĩ sao vậy?- Cái đó tui chưa biết, tui muốn biết thử coi nó ra sao!- Bữa khác coi! Còn muốn coi thì anh đi ngủ!- Ồ.. vậy thôi... êh... coi “6 cái bí mật về Anal Sex” gì kìa...- Khỏi luôn đi, cũng y như cái kia hà...- Chán ông quá, cái nào cũng khỏi! Vậy coi cái nào?- Coi “Các mặt của *** đồng giới trước đi!”- Ủh, coi thì coi... biết có gì hấp dẫn không trời...- Im lặng đọc kìa!- Hay ông đọc cho tui nghe đi, tui làm biếng đọc quá hà!...

– Êh, giờ đọc mục “Kỹ thuật quan hệ *** qua đường miệng đi!”- Chi?- Đọc cho biết chứ chi, cái ông này ngộ!- Coi cái khác đi!- Thôi, tui thích coi cái này hà...- Thằng nhóc này!...

Sau một hồi luyện một số bí kiếp võ công...

– Giờ sao?- Sao là sao nhóc, ngủ chứ sao!- Ông coi được cái gì rồi...- Chả có gì!- Giờ mình thử ha, làm như trong đó nói nha!- Đẹp! Đừng có mơ mà làm chuyện đó với anh hôm nay nha!- Ông cũng nghĩ ra được từ “chuyện đó” mà dám nói chả coi được gì!- Mà không phải là hôm nay!- Ông sợ hả?- Mắc gì sợ, nhưng đừng

hòng dùng chiêu đó khích tướng anh nha, lêu lêu, xưà rồi!- Tui cũng chả có làm cái đó với ông đâu! Lêu lêu!- Tốt, ngủ!- Nhưng tui biết làm cái khác!

Quân quay qua, nhìn thằng nhóc với vẻ thận trọng và hoài nghi:

– Cái gì là cái gì? Không giỡn à nha!- Ai nói ông tui giỡn... tui làm thiệt... nằm yên đó nha..- ... thôi... mà... có gì đâu...- Thấy sao?- ... có.. sao đâu... mệt nhóc quá...- Chờ xí đi!-...

Thằng Tuấn rúc mắt cái đầu vô trong mềm... (em chỉ thấy khúc đó thôi)

– Nhóc... làm gì vậy.. ui... ui... nhóc...-...- Nhóc... thôi mà... á... nhóc... anh không giỡn nữa mà... á... á.....

Ồ quên để kể thêm đoạn kết của đêm mà tui nghe tận tai, thấy tận mắt luôn nè... những bạn nào đang hoang, không thích bậy bạ, vui lòng hướng mắt sang chương khác, những thành phần còn lại thì đi theo tui!

Khi cái đầu thằng nhóc Tuấn chồm ra khỏi cái mềm thì thằng Quân còn đang... ngượng ngùng đỏ mặt, nó tỏ vẻ giận dữ:

– Mai mốt anh thề, anh hứa, anh đảm bảo không cho nhóc qua phòng anh ngủ chung nữa, người gì đâu mà đủ trò... sợ nhóc quá!- Thôi mà...

Thằng Tuấn nũng nịu kéo cái mặt thằng Quân vào môi nó... Sau đó thì Tuấn cũng chịu nhắm mắt, cái mềm bên dưới động dậy, thằng Quân lại la lên:

– Nữa, nhóc làm cái gì nữa vậy? Lấy tay ra coi, nãy như vậy chưa đủ hả?

Thằng Tuấn phụng phịu:

– Thì chỉ đụng thôi, tui có làm gì đâu, ông sao dữ quá! Để vậy cho nó dễ ngủ...

Thằng Quân cốc đầu nó một cái... “ôi chết thật, má ơi, cuối cùng cái ZIN của con bị mất về tay của nó rồi! Hu hu hu!”. Nói chung là tụi nó vui vẻ như vậy chắc tới sáng đêm, dù sao thằng Tuấn cũng là một đứa nhóc tinh nghịch, lăm trò và dễ thương mà phải không?...

Ồi chúa ơi, tấm thân ngọc ngà kim cương nguyên chất mà con cố gắng gìn giữ suốt hai mươi mấy năm trời bỗng nhiên đêm nay bị tiêu đời nhà ma một cách dễ dàng như vậy hay sao? Thật là vô lý hết sức, có phải mình đã quá dễ dãi như những đứa con gái kia không? Tại sao lại để cho nhóc làm chuyện đó với mình chứ hả? Í lộn, mình là con trai mà, cái đó đâu thể gọi là thứ quý giá nhất! Nhưng mà với mình chuyện này nó thiêng liêng lắm cơ, muốn diễn ra phải lãng mạn và có sự chuẩn bị thật chu đáo chứ đâu có mà... lãng xẹt như thế này chứ!

Này hỡi những yêu thương kia, liệu mi có phải là buổi tiệc chẳng? Liệu rồi sẽ phải đến lúc sẽ phai tàn? Liệu nhóc có phải là điểm dừng cuối cùng của ta chẳng? Liệu rằng những sóng gió phía trước sẽ là những cái gì? Gia đình, xã hội, tương lai, sự nghiệp? Liệu mưu cầu về một hạnh phúc chính đáng và hoàn toàn theo tự nhiên như mình thì có được ân trên để yên và cho phép? Biết là không nên, không thể cũng như không cần phải lo sợ nhưng mà sao ta cứ suy nghĩ hoài về điều này thế? Liệu có cần phải đánh đổi một cái gì đó để được mãi mãi hạnh phúc với nhóc đây? Điều đó đang ở đâu để ta đi tìm? Nhóc yêu ơi! Anh phải làm sao để tình yêu của mình sẽ là một bản tình ca đẹp, một chuyện tình với kết thúc hạnh phúc nhất như mọi người luôn mong đợi và trăn trở kiếm tìm... à mà không... anh không muốn nó là tình ca, càng không muốn chúng ta có một kết thúc có hậu mà anh muốn rằng... tình yêu của mình không bao giờ có kết thúc.

57. Chương 57

– Này, ông ngủ chưa vậy?- Còn thức! Cái tay nhóc thấy máy như vậy ai mà ngủ cho được. Nhóc tính bày trò gì nữa hả? Anh mệt lắm rồi đó nha, nhóc quậy anh quá trời! Hừ ghê, có ngày bị giang hồ chặt tay đó nha!- Cái gì? Thằng nào, con nào dám chặt tay tui? Của tui, tui có quyền làm bất cứ gì tui thích nha!- Xía! Ở đâu ra vậy? Của nhóc con khỉ nè... lấy tay ra coi!- Hì hì, không ngủ được thì... mình ra bờ biển đi dạo

nha! Chắc là đẹp lắm!- Oh! Không phải là một ý kiến tồi, mặc áo ấm vô đi, nhóc chưa chắc đã khỏi bệnh đầu nha!...

Thế là hai tên ấy lục đục sửa soạn đi bộ ra bờ biển, sóng hôm nay vui lắm, cứ liên tục vỗ vào bờ reo múa... Tuấn ôm lấy vòng tay của thằng Quân nói:

- Bây giờ mình chơi trò vẽ tranh trên cát đi!- Vẽ gì giờ nhóc?- Ông suy nghĩ đi!- Vẽ hình trái tim khắc tên anh và nhóc nghen! Chịu không?- Wao, sao ông có suy nghĩ giống với tui quá vậy? Tui cũng tính nói vậy đó!

Thế là hai đứa hì hục, lom khom vẽ một trái tim thật lớn trên cát, thằng Tuấn hạnh phúc nói:

- Mỗi thằng nửa trái tim, ông vẽ tên tui, tui vẽ tên ông nha!- Ủh, anh biết rồi!

- Wao, tác phẩm của hai đứa mình đẹp thật ông nhỉ?- Ủh! Mà lẽ có ai thấy thì sao? Nhóc không sợ àh?- Không! Việc gì phải sợ! Tui sống trên đời này cóc sợ ai hết!- Không sợ anh luôn sao?- Vậy ông có sợ tui không?- Không! Mặc gì sợ!- Vậy hả? Nè....

(đó bạn Tuấn làm gì?)

- Á... nhóc... anh sợ... sợ nhóc thiệt!- Hì hì...- Nhóc quậy làm anh té dơ đồ hết rồi, quần áo lấm lem cát hết àh...- Kệ đi! Coi như đêm nay mình tắm cát luôn đi! Ông ngồi xuống đi, tui muốn được nằm lên đùi ông ngắm trăng sao!- Xạo quá, trời tối thui trăng sao đâu mà ngắm!- Hì hì... mắt ông là ngôi sao đó!- Trời ơi! Cu Tuấn biết nịnh quá ta!...

- Này! Đó ông nhé!- Đó gì?- Đó ông ngồi như vậy, tui nằm như vậy mà ông có thể... hôn được môi tui đó!- Đó gì khôn quá! Chờ nè...- Cố lên... cố lên... thằng cái lưng lên mới được, không được ăn gian nha...- Oái... khó quá hà, mỗi lưng anh quá, không cúi xuống được!- Ai ông ngu quá! Ai kêu không kéo tui lên mà hôn...- Ủh ha... ai kêu nhóc không nói sớm... mà hôn nhau giữa biển như vậy người ta thấy sao nhóc? Nhột nhột sao ấy!- Kệ đi mà, sao ông hay lo sợ quá vậy! Hôn nhanh đi, nói nhiều quá! Tui thích mấy trò lén lút, vụng trộm như vậy nè, cảm giác mạnh lắm!...

- Này!- Gì nữa nhóc, có trò gì nữa àh?- Ông yêu tui từ khi nào?- Anh không biết nữa, chỉ biết là lúc đầu anh... anh ghét nhóc lắm! Quậy quá trời! Còn nhóc thì sao!- Lúc đầu tui ghét ông cay đắng thì đúng hơn, toàn là ông chơi tui mấy vỏ đầu đinh không hà...- Còn thích anh lúc nào...- Tui cũng không biết nữa... tại ông làm tui thành Pede nè...- Cái gì mà tại anh hả?- Chứ còn gì nữa, đó giờ người ta toàn thích con gái không hà! Tự nhiên cái gặp ông làm chi mà...- Thì giờ quay lại thích con gái đi... không gặp anh nữa thì hết thích chứ gì!- Thôi... tui thích làm Pede hơn, miễn sao được yêu và sống bên cạnh ông thì cho dù có làm Pede hay quái vật đi nữa, tui cũng làm!- Thật không đó? Vậy mà lúc trước anh cũng tưởng nhóc có vấn đề...- Cái gì? Tui mà có vấn đề hả? Ông có nhìn lầm không? Người ta trước khi gặp ông là con trai nheo nhèo đó cha nội!- Oh! Vậy àh... nếu biết nhóc là con trai nheo nhèo thì anh đã không thèm thích nhóc đâu, cứ tưởng nhóc là Gay không đó!- Nhìn chỗ nào mà nói tui Gay cha nội! Có muốn thử không hả?- Ha ha ha! Mới thử lúc này rồi đó! Gay 100% ha ha ha!- Còn hồi đó...- Hồi đó, ngày đầu tiên là anh đã để ý nhóc rồi, chỉ là chú ý thôi... nhóc có một đôi mắt ướt át đa tình, cái bờ môi quyến rũ, lép chếp mọi lúc, mọi nơi, quan trọng là cái bông tai của nhóc đó, nó làm anh tưởng nhóc là Gay.- Sao thế? Ông cù lần quá, con trai đeo bông tai hăng hà! Tự nhiên cái chỉ vì chi tiết như vậy cái...

Quân cúc đầu nhóc Tuấn một cái:

- Nhóc mới cù lần đó! Vậy là nhóc không biết rồi, người ta nói: con gái đeo bông tai bên phải, con trai đeo bông tai bên trái hoặc là đeo hai bên, chỉ có Gay mới đeo bên bông tai phải thôi... đó là dấu hiệu để nhận biết ra nhau...- Hả? Thật hả?- Ủh, sao nhóc?- Trời ơi, tui bị thằng Điệp với thằng Tân chơi rồi... hùi đó tui rủ tui nó đi xô lỗ tai, cái thằng xô lỗ tai kêu xô bên trái đi, hai tui nó cãi đòi xô bên phải, hèn chi nhiều lúc ra đường có mấy thằng Pede cứ lượn lờ ghẹo tui hoài tui đâu có biết, cứ tưởng tại mình đẹp trai nên nó ghẹo ai dè... nó tưởng đồng loại, khỉ thật!- Ọe... ọe... xấu như ma, tàn tạ như mùa đông chứ ở đó mà đẹp trai...- Tui tàn là tại ông quẫn tui quá...- Dám nói vậy hả nhóc! Ai quẫn ai? Quỳnh chết àh... còn nữa nha, cái nick Yahoo của nhóc một lần nữa làm anh khăng định...- Gì nữa, nick yahoo của tui sao?- NhokBot90... biết Bot là gì không?- Bọt, thằng Điệp nói tui đẹp trai như công tử bọt nên đặt là nhóc Bọt...- Ha ha ha... trong giới GAY Bot có nghĩa là Vợ đó, nhóc yêu của anh àh... vậy làm vợ anh nha!- Không đời nào! Tui làm

chồng...- Nhóc là Bot, là Vợ...- Không đời nào!- Á... nhóc... quây nữa hả? Dơ đồ anh nè...- Kệ cho dơ luôn, bữa nay tắm đêm một bữa.....

- Mưa rồi kìa nhóc... chạy vô chòi đi...- Thôi mình chạy dọc bờ biển đi... tắm mưa đêm vui lắm đó!- Nhóc đang bệnh đó!- Ở gần bên ông tui hết bệnh rồi... mình tắm Tiên đi!- Tắm Tiên gì nhóc!- Giống như ông chỉ tui tắm Tiên ở dưới Kén quê ông đó!- Nô.. nô.... không bao giờ!- Ngay bây giờ...- Á... nhóc thô bạo quá nha! Buông anh ra...- Tui phải lột đồ ông ra.... tắm Tiên đi!- Người ta thấy kìa...- Kệ, cho họ lé mắt luôn...- Á... từ từ... để anh tự cởi...- Không, tui muốn tự tay tui cởi cho ông cơ- Quá đáng... á.. từ từ nhóc, rách đồ anh!...

- Hừ.. hừ... lạnh quá ông hen!- Ai kêu, vô phòng thay đồ nhanh, nhóc là đồ bệnh là mệt lắm đó!- Không cần đâu, ông ôm tui vào lòng là tui ấm hà... tui thích được nằm dưới đùi của ông!- Chi?- Để vậy nè...- Á... nhóc quỷ này... kỳ quá, người ta nhìn kìa.....

58. Chương 58

- Ông này, này giờ ông có nghe tiếng gì không?- Anh không để ý...- Tui nghe tiếng gì khẹt khẹt này giờ àh... lâu lắm rồi! Giống như tiếng chó nó mắc xương hay lúc nó... ăn cỏ đó!- Bậy, khu du lịch này làm gì có chó...- Ê, ông Quân nhìn kìa, giờ này cũng có người tắm biển giống tui mình kìa...- Đâu?- Đó... có người nhỏ xíu đang đi ra biển, tuốt đàng kia đó, cái đầu nó đang cúi cúi đó... thấy hôn?- Ủh... ừh... hình như con gái... tóc nó dài...- Có khi nào nó đi tự tử hôn ông, chứ trời mưa ai mà khùng đi tắm giờ này cha! Lại là con gái...- Nói bậy! Nhiễm phim rồi hả?- Hi hi.. thôi, hôn tui nữa đi, ghiền quá hà!- Nhóc toàn... dạy hư anh không hà.....

- Êh, ông sao con đó tắm mà không thấy nó... ngoi đầu lên nhỉ?- Ủh... hay là...

Hai thằng không nói với nhau câu nào túa nhanh ra biển hướng theo nhỏ con gái đó... tới gần thì:

- Trời! Hiền, em làm gì ở đây vậy hả?

Đứa con gái tắm đêm mà hai anh chàng đang nói chính là Hiền. Cô ta đang quẹo quào dưới biển, nước mắt chan hòa với mưa:

- Anh buông em ra, để em chết!

Quân ôm cổ Hiền kéo nó vào bờ:

- Tuấn, chạy nhanh vô khách sạn kêu tui nó ra đây, nhanh!...

- Hiền em làm cái gì vậy hả?

Lôi cô ta vô được tới bờ, Quân như muốn đứt hơi, còn Hiền thì nằm sãi, thở dốc, miệng cứ khạc nhổ liên tục, hic hic chắc là uống nước biển no nê đây mà, cô ta khóc như mưa, đắm tay xuống cát:

- Hu hu, trời ơi, tui biết bơi làm chi vậy nè... khẹt.. khẹt, tui muốn chết!...

- Chuyện gì, chuyện gì mà thằng Tuấn nó ***y chạy vô sảnh khách sạn làm mấy em tiếp tân trực đêm khóc thét lên tường quý râu xanh xuất hiện vậy?- Giờ này con giỡn, con Hiền nó tự tử kìa...- Trời!...- Đâu đâu, nó đâu!- Hiền, mày điên hả?- Hô hấp nhân tạo đi!- Tuấn, hô hấp nhân tạo con Hiền đi.....

- Đâu con Hiền đâu, nó muốn chết, để tao cho nó chết! Thứ mất dạy!- Kỳ Trương mày khùng hả? Khôi kéo nó ra coi! Mày điên rồi hả?- Nó muốn chết mà, tao cho nó toại nguyện! Để tao bóp cổ cho nó chết!

Thằng Hoàng, bỗng dưng đám đông ra:

- Khoan, khoan, chờ em xí, có thấy con Hiền nó khạc nhổ liên tục không?- Uống nước quá trời mà...- Không phải?

Thằng Hoàng quỳ xuống cát cúi xuống gần môi con con Hiền, nó hét lên:

– Thuốc xịt cổ.... kêu cấp cứu ngay!- Khách sạn người ta kêu rồi! Tụi bây né xích ra... cho nó thở, đứa nào biết sơ cấp cứu không? Thằng Khôi mày kiềm thằng Kỳ Trương lại, nó điên rồi!- Xúc ruột nó đi!- Làm sao?- Lấy nước biển cho nó uống nhanh... chị ơi, quây dùm em ca nước chanh nữa nữa.....

– Ai phát hiện ra nó vậy?...

– Ủa? Hai thằng này, khuya khoắc giờ này sao ***y vậy trời?...

Tiếng xe cấp cứu lớn dần, cả đám hấp tấp thu xếp chạy vào bệnh viện... Tuấn và Quân nhìn nhau buồn nôn nuốt thở dài, tụi nó quên mất rằng cả hai thằng chỉ có miếng xú vãi hình tam giác dính trên người. Làm mấy em tiếp tân liếc mắt nhau thẹn thùng cười khúc khích!...

Biển đêm nay sao bỗng nhiên u ám và gào thét dữ dội thế?...

– Sao rồi, bác sĩ nói sao rồi? Đứa nào biết chuyện gì kể cho tụi tao nghe coi! Mày thấy trước phải không Tuấn? Kể đi!

Quân cản lại:

– Tụi bây bình tĩnh, nhất là mày đó Kỳ Trương nghe tao kể nè... Lúc đó tao với thằng Tuấn vừa mới tắm biển đi vô tại trời mưa... trong lúc đang ngồi đực mưa thì thấy con Hiền đi ra, tưởng là ai đó cũng đi tắm đêm như tụi tao, nhưng mà tự nhiên linh tính cho tụi tao biết có cái gì đó kỳ kỳ... tụi tao nhào ra biển thì thấy vậy đó, tao mới kêu thằng Tuấn chạy vô khách sạn kêu tụi bây...

Thằng Tuấn thêm vô:

– Trước đó tao có nghe tiếng ai khạc nhổ mà tao tưởng là chó mắc xương...

Thằng Hoàng nói:

– Lúc đi chơi trong lúc nó mở túi xách ra em thấy có chai gì đó bằng thủy tinh, tưởng là... thuốc bổ hay gì... ai dè...- Rồi cái chai đó đâu rồi?- Đưa bác sĩ rồi!...

– Êh, bác sĩ ra kia.. Êh, con Hiền kia...

Trong phòng cấp cứu, vị bác sĩ và ba cô y tá đang đẩy con Hiền đi ra trên cái giường có bánh xe kéo, nó vẫn còn đang mê man...

– Bác sĩ... bạn tụi con nó có sao không ăh?

Vị bác sĩ già nói:

– Cũng hên là không sao, một phần là do nạn nhân có uống nước biển. Đây là loại thuốc trừ cỏ nên sẽ ảnh hưởng tới các cơ quan nội tạng về sau... chứ nếu là thuốc rầy thì có lẽ... tuy nhiên mức độ cũng rất nghiêm trọng. Phải theo dõi rất lâu dài. Ai là thân nhân của của bệnh nhân, vui lòng qua quầy đóng tiền thuốc men và lệ phí đặc biệt.- Ủa lệ phí đặc biệt là gì vậy bác sĩ?

Thằng Kỳ Trương đi theo vị bác sĩ, thằng Tuấn gõ đầu thằng Khôi:

– Phí đặc biệt là... “tiền ngu” đó con! Mấy đứa nào tự tử mà được cứu là đều phải đóng tiền phạt hết đó!- Ồ...- Ủa mà Kỳ Trương nó báo cho ba mẹ nó chưa?

Thằng Hoàng nhanh nhẩu:

– Rồi, nhưng mà họ đang đi công tác, chưa về kịp!...

– Nè Quân, làm gì mặt ông buồn xo vậy?..- Ày da, sao đánh tôi?- Giờ này còn vô tư nữa hả? Nhóc có biết con Hiền nó ra nông nổi này là do ai không hả?- Dzo dziên... ai biết! Nó ngu nó chịu, tui ghét nhất đứa nào tự tử.

Quân vò đầu bứt tay trước phản ứng hết sức nhí nhảnh, hồn nhiên của thằng Tuấn:

– Đó là do nhóc đó. Nhóc đã bỏ rơi nó! Tại... cả anh nữa.... anh rũ nó đi theo!

Tuấn nắm chặt tay Quân lại, bây giờ nó mới chịu... buồn:

– Không phải do ông đâu mà, nhưng mà chuyện lỡ rồi, biết làm sao giờ... để nó tỉnh dậy tui vô tui chửi nó...- Im đi, không chừng nhóc phải cười nó để đền thì có...- ...- Anh sợ là mọi chuyện sẽ... anh nhức đầu quá!- Tui buồn ngủ quá... hay là tui nằm trên đùi ông ngủ nha...- Trời ơi! Tối giờ này còn...- Thiệt mà... tui cũng sợ lắm, nhưng mà có ông là tui an tâm, tui không sợ gì nữa...- Thôi nhóc ngủ đi!

Quân lắc đầu, chuyện xảy ra như vậy mà tên nhóc này có thể nằm ngủ say sưa đến như vậy, nhìn cái mặt thiên thần của nó kìa, Quân bất giác thở dài, cậu sợ những hệ lụy sau này có thể làm hai đứa sẽ xa nhau, cậu sợ điều đó lắm!...

59. Chương 59

Hai giờ trưa hôm sau con Hiền tỉnh dậy, nước mắt nó giàn giụa. Thằng Quân lúc nào cũng ở bên cạnh nó. Thằng Tuấn tức nhiên là lúp ló sau lưng...

– Hiền em tỉnh rồi hả? Em thấy trong người sao?- Anh Hai em đâu?- Nó với thằng Khôi vừa mới chợ mắt tí...- Em xin lỗi các anh...- Ngốc quá, mai mốt đừng có làm như vậy nữa nha!- Ba mẹ em...- Ba mẹ em đã biết tình hình rồi, họ đang đón chuyển bay sớm nhất để về Việt Nam đó...

Tuấn lúp ló sau lưng chỗ mỗ vô:

– Tự nhiên chết chi vậy?

Quân quay qua vả vô mặt nó:

– Im coi! Dzô dziên quá nha!

Con Hiền thấy vậy cũng phì cười:

– Em xin lỗi anh Tuấn...- Tui không có cười cô để đền bù đâu à nha...

Quân giậm chân nó:

– Trời ơi, cái thằng này... Hoàng, nắm đầu nó ra ngoài cho anh!

Con Hiền giơ tay lên cản lại:

– Không sao, để ảnh lại đây đi anh, em... hiểu mà... em xin lỗi... tại em ngu! Anh đừng giận em nha anh Tuấn!

Tuấn thập thò nhìn ánh mắt của thằng Quân thăm dò, nó không dám nói tiếng nào, thằng Quân thấy thái độ đó cố gắng lắm mới nén được cười:

– Muốn nói gì nói đi!

Tuấn mới nói:

– Em làm vậy, lỡ có chuyện gì thì em có nghĩ tới anh không? Mất duyên anh luôn thì sao hả? Người đời sẽ nguyên rủa anh là thằng này nó thế này, nó thế nọ... em...- Em xin lỗi... nhưng mà em biết người yêu của anh rồi!

Hai cái miệng đồng thanh la lên:

– Hả? Em... nói... gì...?

Tự nhiên thái độ con Hiền bây giờ khác hẳn, mặt nó tươi hẳn ra, còn cười nữa chứ:

– Em biết người yêu của anh là ai rồi, em sẽ không buồn nữa đâu!

Thằng Tuấn vọt miệng:

– Xạo pò... Sao mà em biết được chứ?

Con Hiền làm cho Quân chuyển từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác:

– Trái tim trên cát ai vẽ đẹp lắm!- Ồ... em...

Bỗng nhiên con Hiền nắm tay thằng Quân thật chặt:

– Ai chứ anh Quân thì em coi như anh trai, em sẵn sàng... nhường!

Quân đỏ mặt nhìn qua thằng Hoàng, thằng nhóc Hoàng hiểu ra câu chuyện bỗng cười khúc khích, quê dễ sợ, thằng Tuấn cóc đầu nó:

– Có gì mà cười!

Quân lại gõ đầu thằng Tuấn lại:

– Thằng nhóc này vô duyên quá nha, không hiểu Hiền nghĩ sao chứ anh là anh ưa nó không vô rồi đó!- Ông dám nói tui vậy hả?...

Không biết có thêm ai khác biết chuyện gì không nữa, nhưng thấy tâm trạng con Hiền vui vẻ nên tất cả cũng đỡ lo. Trên chiếc xe khách nhỏ đi về thằng Quân cứ buồn rầu đeo riết con Hiền, cô nàng nằm ở băng ghế cuối thấy thế bèn chọc:

– Anh Quân làm gì mặt mày bí xị vậy?- Anh thấy có lỗi quá... Hiền bây giờ thấy sao rồi!- Anh tin em đi, khi đứng giữa sự sống và cái chết, em mới nhận ra được nhiều thứ quý giá lắm! Bây giờ em chỉ yêu ba mẹ và anh hai em thôi. Khi về nhà, nhất định em sẽ học hành đàng hoàng lại.- Thật không, nghe em nói anh mừng quá!

Hiền phụng phịu:

– Nhưng anh phải trả tiền cho em đó nha!- Tiền gì?- Tiền chuyển giao cầu thủ chứ tiền gì anh! Giá chuyển nhượng không thấp đâu à nha!- Xì... ai thêm... trả lại em đó! Thằng đó dzô dziên chết mờ. Cho không thì anh còn nghĩ lại!

Tuấn nghe thế nóng mũi, nó nói nhỏ:

– Ông nhớ ông nói ông không thêm đó nha!

Hy vọng mấy đứa ngồi băng trước không nghe thấy bí mật động trời đó! Hy vọng thêm rằng sau cơn bão giông trời lại sáng???

60. Chương 60

Sau chuyến đi sóng gió đó Hiền bị ba mẹ làm cho một trận nhớ đời và buộc phải về quê ngoại để nhận được sự chăm sóc đặc biệt nhất từ phía ông bà và cậu dì, ngay cả quan hệ bạn bè cũng bị kiểm soát nghiêm ngặt, gắt gao. Dù sao đi nữa bản thân cô nghĩ mình cũng cần có một chút thời gian, không gian riêng biệt, khác lạ để chấp nhận, để quên và để thay đổi. Ngày Hiền ra xe về quê thì có ba người bạn đưa tiễn đó là Quân, Tuấn và Hoàng.

– Hu hu... Bà đi mất tiêu rồi sau này trong lớp ai mà nói chuyện với tui đây, rồi cuối tuần lấy ai đi mua sắm với tui nữa!

Hiền cười:

– Trời ơi, mỗi vài tháng tui cũng lên chơi một lần mà! Ông đừng có khóc àh, mắc công tui khóc theo đó! Có gì lên yahoo còn gặp nhau mà, còn khi nào rảnh thì ông về quê tui chơi! Làm như tui đi nước ngoài không bằng!- Em đi mạnh giỏi nha, đây là quà của anh và thằng Tuấn nè, xuống tới dưới mới được mở đó nha!- Dạ em cảm ơn anh! Anh Quân nè, phải chăm sóc tốt cho anh Tuấn nha, nhớ không được ăn hiếp anh đó, em là em thấy anh cứ ăn hiếp anh hoài...- Đó thấy chưa! Hiền còn nói ông cứ ăn hiếp tui hoài kìa!- Im! Ai ăn hiếp ai hả?- Đó thấy chưa? Rõ ràng đó, Hiền ổng ăn hiếp anh kìa.....

Quân kéo Hiền lại bằng ghế ngồi, chàng cầm tay cô nàng đầy hoài nghi:

– Em có chắc là em đã sẵn sàng cho cuộc sống mới chưa?- Anh này, em đang “sung” tự nhiên anh hỏi cái làm em cụt hứng hà...- Hiền, cho anh cảm ơn và xin lỗi em nha...- Vì chuyện gì?- Thằng Tuấn đó...- Anh lại như vậy nữa rồi, em đã giải thích với anh bao nhiêu lần là như vậy rồi mà...- Anh vẫn cảm thấy áy náy và có lỗi với em quá!- Về dưới em kiếm thằng nào khác quen là anh vui chứ gì!

Quân mỉm cười:

– Nhất định là như thế nha!- Rảnh rồi anh với anh Tuấn đi chơi nhớ rủ rằng Hoàng bạn em theo đi ăn ké nha!- Nhất định mà! Có gì nhớ chat với anh thường xuyên nha!...

Hiền quay qua thằng Tuấn, cô giả vờ nghiêm chỉnh chỉ được một lát rồi lại mỉm cười rúc rích:

– Sao tới phiên anh Tuấn, có gì nói với em không?- Em còn giận anh chứ!

Hiền lắc lắc cái đầu mỉm cười, Tuấn lại e dè hỏi:

– Em dễ dàng bỏ cuộc vậy sao? Thế em còn... yêu anh chứ!

Nàng liếc Tuấn một cái:

– Còn, nhưng yêu cả anh Quân và thằng Hoàng nữa cơ. Cảm ơn các anh đã cho em nhận ra được nhiều điều trong cuộc sống và tìm lại chính mình. Em coi anh Quân như anh trai của mình vậy, nên anh Tuấn phải nhất định làm cho anh hạnh phúc nha!

Tuấn thở phào nhẹ nhõm:

– Cảm ơn em. Bảo trọng!....

61. Chương 61

Cuộc sống vẫn tiếp tục như nó vốn dĩ chưa hề kết thúc, lớp học đó lại vẫn bắt đầu với tiếng cười hạnh phúc của Tuấn và Quân. Từ cái vụ hôn nhau giữa lớp trước sự chứng kiến của gần cả cái trường nhỏ bé, tên tuổi của hai thằng bỗng nhiên nổi lên như cồn trong đám sinh viên. Đi đâu cũng nghe tiếng xì xào to nhỏ, trong khi thằng Tuấn thì tấp hoặc chữi xối xả vô mặt đứa nào có cái nhìn không-bình-thường dành cho nó còn thằng Quân thì ngó lơ bước đi. Trong thang máy, hai em kế toán vừa ái ngại nhìn vừa đứng xích ra xa tụi nó khiến thằng Tuấn điên tiết, nó đi tới, chặn một cánh tay vô tường ép sát hai cô ả vào góc rồi nhìn chăm chăm lấy người ta như muốn ăn tươi nuốt sống, hất hàm:

– Nhìn cái gì mà nhìn, bộ lạ lắm hả? Con gái con đứa gì có biết lịch sự không hả?

Quân tổng nguyên cái cặp vô đầu rồi kéo tay nó ra khỏi thang máy làm anh chực la lên í ới, hai nàng kia thấy thế mới che miệng cười khúc khích, rồi lại nhanh chóng im bặt trước cái liếc nhìn dữ dằn của thằng Tuấn:

– Ông nội, tự nhiên đánh tui là sao? Ai kêu hai con đó cứ liếc liếc tui với ông hoài làm chi! Cỗ hai con đó, tui kua trong ba mươi giây!- Có giỏi thì lại kua đi! Chưa thấy ai con trai mà bất lịch sự như nhóc cả. Chuyện đó bộ hay ho lắm hay sao mà làm um sùm lên như vậy hả?- Ủa chứ sao ông nói giỏi lắm mà... cái gì mà đấu tranh vì công bằng xã hội vì quyền lợi giới tính gì mà! Sao gặp hai con kia ông rét là sao? Tui ghét ai nhìn tui như vậy, chữi cho bỏ ghét!

Quân bóp mũi nó một cái:

– Nhóc khùng quá đi thôi! Tùy lúc, tùy trường hợp nữa! Mấy đứa đó không liên quan tới mình thì kệ nó đi, hơi đâu mà quan tâm! Mà nhóc bỏ cái tật làm um sùm lên đi, đi chung với nhóc muốn độn thổ quá! Có giỏi thì sống sao tốt, cho hay hơn người ta kia, chứ đừng có ở đó kênh kiệu, ba gai làm cho họ còn có cái nhìn tệ hại hơn!- Nè.. nè... đừng nói ông xấu hổ khi đi chung với tui nha! Ông sợ người ta đàm tiếu hả?- Ủh!- Vậy mà ông nói ông không sợ gì hết! Nổ quá trời!- Anh chỉ sợ người ta nói đi chung với thằng khùng

bị mắc sùng bồ thôi! Lêu lêu! Ông dám nói tui vậy hả? Tối nay cho đi bộ về luôn!- Ha ha ha, anh sợ quá! Làm như có một mình nhóc chờ anh về vậy!- Nói nhớ giữ lời nha!- Ha ha, Quân tử nhất ngôn!...

Thằng nhóc Tuấn này y như con nít! Có như vậy thôi mà cũng hồn dỗi, mà anh chàng chỉ có một chiêu thôi, hắn ta ngồi kể cửa ra vào và ghẹo chọc bất cứ em kể toán nào đi qua, lâu lâu liếc nhìn coi phản ứng của thằng Quân như thế nào và càng khiến nó bực mình hơn khi thì Quân cứ tỉnh bơ nhìn lên bảng, đôi lúc lại mỉm cười làm như vui vẻ lắm!...

Giận nhau chỉ một chút thôi chứ tới lúc ra về thì Tuấn cũng phải đợi xe trước cổng chờ Quân ra:

- Hừ cái thằng cha Quân này, mò cái cái gì trong lớp mà lâu thế không biết nữa...

Bỗng nhiên từ xa có tiếng kêu tên nó:

- Anh Tuấn! Anh Tuấn...- Ồ.. Quyên... em... uhm... cô... làm gì ở đây... vậy? - Em chờ anh nè...

Tuấn lạnh lùng đổi cách xưng hô:

- Có chuyện gì sao? - Em xin lỗi...- Vì chuyện gì? - Em và thằng Hoài đã chia tay rồi, thằng chó đó nó không xứng với em!

Tuấn tỏ vẻ không mấy quan tâm:

- Vậy thì sao? - Bây giờ em mới nhận ra chỉ có anh là yêu em thật lòng...

Cậu cố gắng phì ra một tiếng cười:

- Khôi hài quá, vì sao cô nghĩ thế? - Anh luôn điện thoại chửi thằng Hoài vì nó không lo lắng cho em, anh bị thằng Hoài chém cũng vì em có đúng không? Em đã biết tất cả rồi, đừng giấu lòng nữa anh, mình làm lại từ đầu đi anh!

Tuấn che miệng để giấu đi một cái nhếch môi đầy thương xót:

- Xin lỗi, tôi làm vậy vì phép lịch sự của một thằng đàn ông thôi. Cô đừng có hiểu lầm! Mà mấy chuyện đó xưa như trái đất, nay còn nhắc lại làm gì hả?

Quyên chụp lấy tay thằng Tuấn và lay lay:

- Tha lỗi cho em đi, chỉ là anh nhất thời hận em thôi đúng không? Mình làm lại từ đầu đi anh!- Cô lạm phim Hàn Quốc pha Hồng Kông quá rồi, xin lỗi nha. Bạn tôi ra rồi! Tạm biệt.. Quân... tui đây nè!

Khi cả hai vừa leo lên xe thì nàng ta nói với theo, thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ:

- Thằng chó, cái mặt mày coi chừng tao đó!

Lên xe được một quãng, Quân nhả mặt:

- Lúc trước nhóc quen người đó àh?- Ừ...- Kinh thật! Hãy cho tôi biết bạn của bạn, tôi sẽ nói bạn là người thế nào... anh nhớ câu gì đó mang máng vậy đó!

Bị con Quyên chửi nó vừa bực mình vừa quê quê với ông Quân nên Tuấn lườm lườm:

- Nói vậy là ý gì hả ông kia!- Tự hiểu đi!- Có muốn đi bộ không hả?...

Sau khi chửi thề xong Quyên bắt đầu đứng khóc một mình...

- Chào cô em! Làm gì đứng đây khóc một mình vậy? - Anh là ai? - Bạn của hai thằng vừa bị em chửi đó!

Quyên quay qua sưng cồ như con gà trống đá:

- Mà muốn gì? - Trời, sao nặng lời với anh thế, mình làm quen nha, anh có chuyện muốn nói với em... lên xe đi!...

62. Chương 62

Xe dừng trước cổng, khi thằng Quân vừa leo xuống thì nó đã thấy thằng Tài đang đậu xe ở đó chờ nó tự bao giờ, Tuấn rồ ga xe nhào tới gần thằng Tài hất hàm:

– Anh kiếm ông Quân có chuyện gì?

Quân nạt nó:

– Tuấn, dzô dziên quá nha, về ngủ đi, mai đi làm sớm kìa!- Ông đuổi tui hả? Hôm nay tui muốn qua ngủ với ông!- Nè... nè đừng có trẻ con như vậy nữa nha! Về ngủ sớm đó, nhớ không được đi chơi nha!

Tuấn vẫn còn ba gai:

– Tui chờ thằng đó về rồi tui mới về!- Cái thằng nhóc này ăn nói kỳ khôi quá nha! Về đi nghe chưa!

Tuấn hậm hực, phóng xe đi:

– Ông nhớ đó nha, vì nó mà ông đuổi tôi!...

Quân lắc đầu, thở dài ngao ngán quay qua mỉm cười nhìn thằng Tài:

– Kiếm tui có chuyện gì hả Tài?- Đạo này ông sống tốt chứ?- Ủh, cũng tốt!

Quân mỉm cười nghĩ tới thằng nhóc Tuấn, hấn vừa đi mà cậu đã thấy nhớ! Bất chợt thằng Tài hỏi:

– Ông yêu thằng Tuấn àh?

Quân khẽ gật đầu rồi hỏi lại:

– Còn ông với cô giáo thì sao?- Cũng tốt!- Vậy là mừng cho ông! Lâu quá không gặp nhỉ? Ủa mà hôm nay kiếm tôi có chuyện gì àh?- Ồ không có gì, chỉ là muốn hỏi xem tình hình của ông thế nào thôi! Uhm... em gái tôi có chồng nước ngoài!- Wao, tin vui nhen! Chúc mừng gia đình ông!- Nó sắp rước mẹ tui qua Canada định cư rồi!- Ủh thì sao?

Giọng thằng Tài ấp úng:

– Minh...

Quân cướp lời ngay do cậu linh cảm Tài sẽ nói một điều gì đó:

– Ý ông là sao?- Tôi thấy thằng Tuấn không thích hợp với ông!

Quân mỉm cười:

– Tại sao ông lại nói vậy, chúng tôi đang rất hạnh phúc đó chứ!- Nó trẻ con quá!- Không sao! Tôi yêu cái nét trẻ con đó...

Tài cố rặn để bật ra câu hỏi này một cách khó khăn, nó không quen với kiểu này, nhưng nó biết bây giờ không còn lựa chọn nào tốt hơn:

– Vậy còn tôi?

Quân chau mày, nhăn nhó, cậu cố làm ra vẻ mình rất ngạc nhiên:

– Còn ông? Là sao tui không hiểu? Ý ông là gì?

Không bao giờ thằng Tài nó trả lời câu hỏi một cách trực tiếp cả, nó luôn bắt đầu điều gì đó bằng một câu chuyện:

– Mẹ và em gái tôi cũng chuẩn bị đi rồi, vợ chồng tôi quyết định bán nhà về quê làm ăn, tôi sẽ nghỉ học...- Vậy thì tốt quá còn gì!

Thằng Tài nhìn xa xăm, mắt nó buồn dịu vợi:

– Trước đây vì mẹ mà tôi có lỗi với ông, với lại thời gian chung sống tôi thấy vợ chồng tôi có quá nhiều cách biệt. Vợ tôi là cô giáo, tôi cảm thấy!- Thôi ông đừng nói nữa, cũng đừng bao giờ có ý nghĩ như vậy nữa

không là tôi buồn đó! Nếu ông đã không có lỗi với tôi thì giờ đây tôi đâu có được hạnh phúc như ngày hôm nay! Ông đang có trong tay hạnh phúc cho ông lựa chọn, đừng bao giờ đánh mất nó thêm một lần nữa!

Môi thằng Tài run run, nó yếu ớt hỏi:

– Ông yêu thằng Tuấn lắm àh?

Quân vươn vai hít thở thật sâu, nó tự hào nói:

– Đúng vậy, bây giờ nó là cuộc sống của tôi và không có gì thay đổi được điều ấy!- Cám ơn, khi yêu ông thật nồng nàn và khi đoạn tuyệt ông thì thật tàn nhẫn! Tôi hiểu mình sẽ làm gì! Ông thể tặng tôi một tấm hình không?

Quân mỉm cười, khoát tay:

– OK! Không thành vấn đề! Lên phòng đi, tôi lấy cho!...

Cách đó không xa, tại một con hẻm nhỏ, nơi có thể nhìn về cánh cửa sắt vừa khép ấy:

– Hừ! Tình cũ không rũ cũng tới mà, thằng khốn đó đã có vợ mà vẫn còn ham hố, ngay từ đầu mình đã không ưa cái bản mặt nó rồi mà. Còn thằng cha Quân nữa, khá lắm! Dẫn trai lên phòng ngủ mà đuổi mình! Khá lắm!...

63. Chương 63

Quyên được một thằng con trai lạ hoặc dẫn vào quán D D kế nhà thờ trong khu Tên Lửa. Cô cũng chẳng ngán, còn gì đâu mà để mất, mà thật ra cũng chẳng có gì! Tên con trai hỏi:

– Em đẹp như vậy thiếu gì bạn trai việc gì phải theo thằng Pedo đó làm gì?

Quyên cười ngạc nhiên:

– Anh nói gì? Anh nói ai Pedo?- Thì thằng Tuấn đó! Nó là Pedo với thằng kia, trong lớp anh ai mà chả biết!- Thật không? Tui không tin! Ảnh là người yêu của tui mấy năm trời... chả lẽ tui không hiểu ảnh sao? Ảnh ghét Pedo như cái gì...

Tên con trai đó cười ha hả:

– Trời ơi, em đúng là thơ ngây, nó lúc đầu không phải là Pedo nhưng mà bị thằng kia lây. Mô-đen bây giờ là chơi trò Gay đó, cô em không biết sao? Nó bị thằng kia dụ dỗ...- Thằng kia tên gì?- Quân!

Bất ngờ con Quyên hỏi vặn vẹo lại:

– Mà... Tự nhiên anh nói như vậy với tôi để làm gì?

Tên kia tỏ ra không hề nao núng, thái độ của nó bình tĩnh đến lạ:

– Em muốn thằng Tuấn quay trở lại với em phải không?- Ừh! Thì sao chứ?- Vậy thì chúng ta hợp tác! Anh cần sự giúp đỡ của cô em!

Quyên chứng tỏ mình cũng không phải là tay vừa, cô ta hỏi các cớ:

– Vậy thì anh sẽ được lợi gì trong phi vụ này?- Cái đó cô em không cần phải biết! Miễn chúng ta đôi bên cùng có lợi là được!

Quyên gật gù:

– Để tôi xem kế hoạch của anh đã, chứ tôi không hứa trước điều gì cả!- OK! Cô em thận trọng vậy là tốt!...

Tên con trai tỉ mỉ kể lại từ đầu câu chuyện của Tuấn và Quân cho Quyên nghe và đưa ra kế hoạch của mình. Nghe xong Quyên mỉm cười:

– Hừ có chuyện đó nữa sao? Thật không ngờ tên Quân lại khốn nạn đến như vậy! Nhưng mà tôi chả thấy anh có lợi gì trong chuyện này cả? Trừ khi...

Tên con trai nhanh chóng cướp lời:

– OK! Cô em không cần quan tâm tới phần của anh! Quan trọng là cô em có chịu hợp tác và có đủ khả năng...

Quyên đưa tay lên trán gõ đầu:

– Trời! Chả lẽ có ngày mình phải giành giật người yêu với một thằng con trai sao! Thế mà tôi cứ tưởng anh ta đang quen với một con nhỏ nào chứ! OK! Tôi sẽ hợp tác với anh!...

64. Chương 64

Đang hăm hực xách xe chạy vòng vòng phố thì Tuấn nhận được một cú điện thoại:

– Mày hả Tuấn, đang làm gì đó? Vô khu Tên Lửa nhậu với anh em một bữa coi! Đạo này từ ngày có em Quân thấy mày biệt tích giang hồ luôn nha!

Sấn đang buồn nó “OK” ngay mà không cần suy nghĩ.

Vừa đậu xe trước cái quán lẻ đường, thoáng thấy con Quyên ngồi chung với thằng bạn nó khá bất ngờ và hơi bị dè dặt:

– Chuyện này là sao mày giải thích coi! Sao có con nhỏ này ở đây nữa? Hai đứa bây quen nhau àh...

Tên con trai giả lã:

– Trời ơi, có gì đâu, bạn bè không hà, mày suy nghĩ thông thoáng chút đi! Ngồi xuống, dzô một chai đi rồi nghe tao giải thích!

Tuấn đá cái ghế một cái thật mạnh kéo về phía mình rồi ngồi xuống. Nó nhận lấy chai bia ướp lạnh từ thằng bạn và làm một hơi. Con Quyên bấy giờ mới quay qua cười mỉa mai:

– Hừm... thật không ngờ, anh bỏ tôi vì đi nghe theo lời dụ dỗ của một thằng con trai, anh có phải đàn ông không vậy? Bấy giờ anh bày đặt chơi trò Gay là sao?

Tuấn dần chai bia thật mạnh xuống bàn, nó toan đứng dậy bỏ đi thì thằng bạn đã nhanh tay hơn kéo nó ngồi xuống, hấn liếc con Quyên một cái giọng đạo đức:

– Quyên! Em nói gì kỳ vậy! Tuấn, bình tĩnh lại!

Tuấn gằn giọng:

– Mày đuổi con này về đi rồi nhậu nữa, nhìn nó ngứa mắt quá tao không nhậu được!

Sau đó nó quay qua trợn mắt nhìn con Quyên nói như tát nước vô mặt:

– Nè, cô có sợi dây thần kinh tự trọng không vậy? Ai bỏ ai trước? Chuyện của tôi với cô đã chấm dứt lâu rồi đừng có làm phiền tôi nữa. Còn một chuyện nữa tôi cũng nói cho cô biết tôi bị ai dụ dỗ thì mặc xác tôi, không cần cô xen vô. Tôi chơi trò gì là quyền của tôi, không tới lượt cô nói đâu!

Quyên cự nự:

– Nhưng bản chất anh là con trai! Anh...

Tuấn hất tay ngang:

– Tôi là con trai thì đâu có ai cấm cản tôi yêu con trai! Tôi chỉ quan tâm tới chuyện là mình đã sống thật với bản thân mình thôi, ai nói gì thì kệ. Cũng như lúc trước bạn bè khuyên can mà tôi vẫn chấp nhận yêu cô để bây giờ sáng mắt ra đây thôi!

Thằng bạn im lặng lắng nghe này giờ cũng lên tiếng:

– Mày... sao lúc trước mày nói là chỉ giỡn chơi cho vui? Hổng lẽ mày bị nó lây thiệt hả?

Tuấn quay qua thằng bạn nói:

– Tao công nhận là lúc trước tao đã sai khi đem chuyện đó ra đùa giỡn với tình cảm của ổng... nhưng mà cũng nhờ vậy mà tao nhận ra là con trai yêu nhau cũng chả có gì là đáng xấu hổ cả.

Thằng bạn há hốc nhìn nó:

– Vậy là mày là Pede thiệt hả?

Tuấn cãi lại:

– Tao không phải Pede, ông Quân nói tao là GAY!

Thằng bạn thì ôm bụng cười:

– Ha ha ha! cũng như nhau thôi!

Tuấn chống chế:

– Khác nhau, mày biết gì mà nói!- Khác nhau sao? Mày nói tao nghe thử coi!- Thì Pede giống con gái, còn tao vẫn là con trai! Mà dù là Gay hay Pede thì vẫn là những con người bình thường!

Thằng bạn cười lớn hơn nữa:

– Con trai mà đi thích con trai! Ha ha ha, tao mới nghe!

Tuấn nổi giận:

– Kệ bà nó, con trai thích con trai thì mới là Gay, nhưng nó vẫn là con trai!

Thằng bạn vẫn không thôi mỉa mai:

– Ghê chưa! Nó đầu độc mày bằng những suy nghĩ bệnh hoạn đó đấy hả?- Suy nghĩ như mày mới đúng là thứ dốt nát và bệnh hoạn đó!- Vậy mày nói coi Pede có bình thường không?

Tuấn nhún vai:

– Bình thường!- Con trai thích làm con gái mà bình thường?- Đó là vấn đề sở thích không gây tổn hại tới ai và khi sinh ra đã là như vậy rồi, người ta cũng không kiểm soát hay quyết định được nên chuyện đó là một điều hoàn toàn bình thường của tự nhiên! Mày ngu quá, có giỏi thì đi hỏi ông Quân, ổng nói cho mà nghe, tao chỉ biết vậy thôi!

Con Quyên gầm gừ:

– Giờ mở miệng ra là nhắc tới thằng chó đó!

Nó sừng cồ như con gà chọi quay qua con Quyên:

– Nè, nè nè... im cái mồm cô lại nhé, cô vừa xúc phạm tới ai vậy? Tôi không nhịn nữa đâu nha!

Thấy thái độ anh chàng nóng như lửa con Quyên dù rất xuống cái lại nhưng cũng e dè, còn thằng Tuấn đang bực chuyện kia giờ gặp hai đứa này khiến nó như muốn điên tiết lên:

– Bực quá, tính tiền về! Gặp toàn chuyện gì đâu không!

Thằng bạn bấy giờ mới cười giã lä:

– Thôi, thôi... tụi tao xin lỗi, nhận hết đi rồi về, bỏ qua đi, không nói chuyện đó nữa... dzô đi! Quyên rót bia cho hai đứa anh!

Dù rất khó chịu nhưng thằng Tuấn cũng chẳng muốn về nhà lúc này thế là có bao nhiêu bia đưa lên nó quất hết. Sau khi thấy anh chàng cũng cứng thằng bạn mới nói với chủ quán:

– Cho rượu ra đi anh!

Tuấn la lên:

– Tao không biết uống rượu.

Tên bạn trấn an:

– Mày đừng có lo, uống bia xong uống rượu vô dễ lắm! Dân chơi mà nhát vậy!

Thằng Tuấn cười:

– Rồi, khỏi uống, ai chứ tao là tao ghét nhất đứa nào nói khích!- Thôi... xin lỗi, ok, uống thử chơi một tí thôi, không nói khích mày nữa! Nè... thử đi!...

Hôm đó thằng Tuấn vì quá giận thằng Quân mà uống rượu như điên, thật tình nó không quen uống rượu, nên chẳng mấy chốc say khướt và ngã quỵ ra như chết!

– Rồi, nó xin rồi, tính sao đây anh?- Phụ anh dìu nó vô khách sạn chứ sao bây giờ, lấy cái điện thoại của nó ra chụp rồi quay! Hàng LG KC – 190i đó nha!...

65. Chương 65

Tiếng chuông cuộc gọi thằng Điệp réo lên inh ỏi, Tuấn uể oải bắt máy thì nghe vang lên một giọng the thé như sấm rền:

– Biết giờ này mấy giờ chưa mà không đi làm hả thằng quỷ kia, bà Nương chửi um sùm này giờ kìa, nghỉ phải báo một tiếng để người ta sắp xếp chứ! Mày thiệt tình...

Nó ngáp ngắn, ngáp dài hứa đại:

– Ok! Tao qua liền...

Aaaaaoooo! Sao mà đau đầu quá vậy nè, mở mắt ra, nó thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, toàn thân nó ê ẩm, nhức mỏi, nó hất tung cái mền ra thì thấy mình đang ở trong tình trạng không một mảnh vải che thân. Nó hoảng sợ quá, định lệch xuống giường thì thấy còn Quyên còn đang nằm ngủ mê man dưới đất trông tình trạng không khác gì nó. Sợ hãi nó gom quần áo và cái điện thoại đang nằm lẫn lộn mà bỏ chạy ra khỏi nơi đó như bị ma đuổi....

Nó không chạy về nhà hay qua chỗ làm mà đến một nơi khác như một phản xạ tự nhiên của con tim, con Duy Linh quắc đuôi mừng rỡ chào vị khách sớm tới nhất trong ngày:

– Hic hic! Hôm nay không đi làm hay sao mà qua nhà tui tắm sớm vậy ông?

Quân vẫn còn đang ngáy ngủ trên giường cố gắng buông ra một câu hỏi, còn nó thì đang cố gắng tắm như điên. Nó lê ra ngoài và ngã bổ lên giường hỏi:

– Thằng Tài đêm qua không ngủ lại àh?

Quân cóc đầu nó:

– Nói vậy là ý gì hả?

Sau đó thằng Quân tiến đến sát và thơm lên tóc, lên ót, rồi lên mặt nó thật nhẹ nhàng... Quân thổ thề:

– Đêm qua ngủ một mình, nhớ nhóc muốn chết này!- Cha già... xích ra, đánh răng đi ông nội! Ghê quá!

Nó vẫn mệt mỗi nằm yên, cố gắng để nhớ chuyện gì đã xảy ra đêm qua nhưng không cách nào nhớ lại. Quân vẫn chưa chịu thôi điều tra:

– Vậy là hôm qua đi chơi với ai rồi đúng không? Có làm gì bậy bạ không hả? Nhóc hôm nay bị làm sao vậy?

Thật sự nó chẳng còn tí sức lực nào để nói nữa cả:

– Ông đừng hỏi nữa, xin lỗi, tui muốn ngủ. Ông điện nói thằng Điệp hôm nay tui bệnh, không đi làm được!- Trời! Gì kỳ vậy? Sao không về nhà ngủ, mà qua đây ngủ là sao? Về đi! Không cho ngủ ở đây!- Mệt ông quá! Nằm xuống đây cho tui ôm tui ngủ coi!- Mơ hả kưng?...

Chiều đó đi học. Nó sợ, nó bắt đầu sợ cái điều gì đó không may đã xảy ra với bản thân nó. Nó gặp thằng bạn và hỏi:

– Ủa, hồi bữa tao nhậu xin quá rồi sao nữa?- Thì lúc đó tui tao đòi đưa mày về, nhưng con Quyên nói nó là ghê mày nên tao cho nó chở mày về. Mà có chuyện gì hả?- Ừh... không có gì!

Thật sự là nó không thể nhớ ra được chuyện gì cả. Nhất định nó phải tìm hiểu ra cho bằng được...

Kỳ Trương lại không ngờ nó vô tình lùm được một bí kíp hết sức tuyệt vời, trong cái thẻ nhớ của thằng Tuấn nó chép về đêm đó không ngờ có thêm cả mấy cái clip quay cảnh thằng Quân đang ***. Ghê thật! Không ngờ tui nó đã tới mức này luôn! Nó nghiêng rằng: “Thằng Tuấn đúng là khờ thật, nó nghĩ chỉ cần bỏ tên mấy cái đuôi tập tin đi thì người ta sẽ không đọc được chắc! Bỏ vô máy tính cái là...”

66. Chương 66

Cái ông nội Quân này mắc gì mà lại tắt máy ngay lúc này nhỉ? Đã thế còn trốn đi đâu mất biệt chả thấy về nhà! Chả biết ông có nghe thằng Kỳ Trương nói bậy, nói bạ gì chưa nữa, và con Quyên nó có... có làm gì với ông không nữa:

– Em đang ở quán nước đầu hẻm đường vô nhà thằng Quân nè, anh ra đây nói chuyện đi còn không thì...

Cô ta nói và tắt điện thoại giữa chừng khiến thằng Tuấn thấy trong người như lửa đốt. Hắn ta chạy ngay ra quán và thấy con Quyên đang ngồi chờ từ bao giờ:

– Giờ cô muốn gì, nói nhanh đi!- Từ từ! Anh làm gì mà gấp gấp vậy! Em làm vậy cũng chỉ vì yêu anh thôi mà...

Tuấn nghiêng mặt nhìn cô ta ra vẻ không tin tưởng lắm:

– Thật không?

Tự nhiên thấy thằng Tuấn từ nóng nảy bỗng trở nên hiền lành khiến con Quyên cảm thấy mừng quỳnh lên, nó hồ hởi và nhào tới ôm thằng Tuấn. Con Thủy trong quá nước giả vờ tăng hăng một cái như chọc ghẹo vị khách quen!

– Em nói thật mà, em xin lỗi anh, chỉ vì quá yêu anh nên em mới nghĩ ra hạ sách này. Chứ thật lòng em đâu có muốn?- Cô làm chuyện này với ai? Có phải có thằng Kỳ Trương nhúng tay vô không?

Con Quyên lắc đầu ngoay ngoáy:

– Dạ không, chỉ có mình em biết thôi, em xin lỗi, nếu anh quay về với em...

Tuấn hừ mũi: “Ừh mà thằng Kỳ Trương nó cũng chả có lý do gì để làm chuyện này, có thể chỉ tại cái miệng của nó chọc ghẹo người khác mà thôi!”

– Giờ ý cô muốn gì?- Mình làm lại từ đầu đi nha anh!

Hic hic, con nhỏ này bệnh nặng thế này chả hiểu sao hồi đó mình có thể quen được nó nhỉ? Tuấn quay qua cười nhếch môi hỏi:

– Làm lại là làm sao?

Quyên sốt sắng:

– Mình uống nước xong rồi đi tìm cái gì đó ăn, sau đó mình đi dạo phố chơi nha anh!

Tuấn cười tiếp lời:

– Rồi hai đứa đi về nhà em ngủ đúng không?

Quyên ngần ngại:

– Mình đi khách sạn đi anh..

Tuấn cười:

– Em không dám công khai giới thiệu anh cho ba mẹ em biết sao?– Không phải... anh đừng hiểu lầm, ba mẹ em có lạ gì anh đâu! Chỉ là... mà thôi, về nhà em cũng được, tùy ý anh!

67. Chương 67

Sau khi đi lang thang ngoài đường ngắm xe cộ, Quân cũng chẳng cảm thấy khá hơn chút nào, trái tim nó như đang vừa bị thằng Tuấn bóp nghẹt. Cái ngày nó dầm mưa đổ bệnh rồi nằm ở lại nhà mình, mình đã dễ dãi để cho trái tim tin tưởng và hy vọng vào nó để bây giờ phát hiện ra một sự thật động trời này: Thằng Tuấn không phải là GAY.

Quân tự hỏi liệu có dễ dàng hơn cho mình trong việc giành giật lại nếu như nó qua lại với một tên con trai khác? Đẳng này đối thủ giờ đây của nó lại là một đứa con gái, điều đó chứng tỏ nó và thằng Tuấn thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Mà cho dù có là con trai đi nữa thì chuyện phản bội, ăn vụng như thế là không thể nào chấp nhận được. Ông bà ta nói quả thật không sai chút nào: “Non sông dễ đổi, bản tính khó dời!”

Nó mở máy điện thoại lại và quyết định đi về nhà, thế nào một chút nhóc Tuấn cũng bò qua kiểm cho giải thích mà coi! Nó sẽ có cơ hội trút hết những gì đang nghĩ trong đầu và kết thúc sẽ là một cuộc chia tay chỉ một mình nó đau đớn. Dù sao cũng nên cảm ơn thằng Tuấn đã “bố thí tình yêu ảo tưởng” cho nó trong thời gian ngắn ngủi vừa qua để nó biết được thế nào hạnh phúc khi đang yêu. Càng nghĩ tới càng muốn ứa nước mắt!

Vừa tới đầu hẻm nó thấy xe thằng Tuấn đang dựng trước quán sinh tố cam dâu. Quân nín thở đi lẫn vào dòng người qua lại và liếc vào đó quan sát: “Trời à, thật không thể nào tin được là nó còn có thể dẫn con Quyên tới hẻm nhà mình uống nước! Có khác nào nó... Đúng rồi, hình đứa con gái trong máy hồi nãy chính là con Quyên, hèn chi!” Quân lắc đầu để xua tan những ý nghĩ ma quái trong đầu rồi đi nhanh về nhà như một cái xác không hồn.

Sau khi tính tiền, Quyên xin phép đi toa lét nhờ rồi leo lên xe cho thằng Tuấn chở đi! Quân đang nằm vắt tay lên trán suy nghĩ thì bỗng có tin nhắn của thằng Kỳ Trương: “Mày tới chỗ bán bánh canh ở cư xá A coi phim đi! Hay lắm! Không đi là sau này hối hận! Tuấn sắp qua đêm với em ấy tại tư gia ở đường 48A đó! Ha Ha Ha” Quân vứt cái điện thoại xuống giường và chẳng hiểu sao câu lại xách xe chạy đi ngay!

“Hừ, rõ ràng là hai đứa đó ăn uống khá thân mật, chẳng lẽ thằng Tuấn nó giả thơ ngây tài tình đến mức như vậy sao? Nhưng mà nó làm như vậy với mình thì có lợi ích gì cho nó chứ? Chẳng lẽ nhóc chỉ xem mình là thứ đồ chơi?”

Quân đứng từ xa và nhìn thằng Tuấn đang cười nói với nhỏ Quyên mà trong lòng muốn ứa gan. Thật tình nó không ghen vì nó biết bây giờ nó chẳng là cái gì của người ta nữa để mà có quyền ghen tức nhưng chỉ là, chỉ là nó không thích Tuấn giao du, tiếp xúc với loại con gái giống như Quyên! Sau khi ăn xong, họ tình tứ

leo lên xe đi tiếp, “Ôi, nhìn cái cảnh con Quyên ôm thằng Tuấn kia, không xịt khói lỗ tai thì không được. Tới nước này thì phải ghen thôi! Nhưng mà hai đứa nó đi đâu nữa? Chẳng lẽ khách sạn? Không thể nào?”

Hồi đó tới giờ mỗi khi vô nhà bạn bè chơi, nếu thấy người lớn trong nhà thường thì thằng Tuấn giương mắt ếch ra nhìn hoặc cố ý tránh né, từ ngày quen với ông Quân, sau nhiều phen bị sỉ vả, đập đầu, chửi bới bởi thằng cha hung dữ đó nên việc đầu tiên mà thằng Tuấn làm khi bước vào nhà người khác là phải tìm kiếm, moi móc sao cho ra ít nhất “một... đứa người lớn” để mà gật đầu thưa. Nó thậm mĩm cười và thấy thú vị với thói quen kỳ kỳ đó, bỗng nhiên nó cảm thấy mình nhớ ông Quân quay quắt! Mẹ con Quyên khẽ gật đầu trước cái cúi thưa của thằng Tuấn và chăm chú ngắm nhìn chàng trai mà đã lâu không thấy ghé nhà. Mà cũng ngộ! Lần đầu tiên mới thấy nó thưa gửi! Chắc hôm nay báo hiệu trời mưa lớn, hay giông bão gì đây! Quyên nhanh chóng kéo tay thằng Tuấn lên lầu.

Quân chán nản, gục đầu lên đèn xe khi tận mắt chứng kiến người yêu thân mật đi vào nhà của cô gái mà nó ít có cảm tình nhất! Thằng Kỳ Trương chả biết có phải là nhà tiên tri hay không mà nắm bắt tình thế như thần, nó điện thoại cho thằng Quân:

– Về quê chơi không? Qua chở tao về chung cho vui, sẵn tao cho mày coi cái này nè... không đáng giá, không ăn tiền!...

68. Chương 68

Sau khi lên phòng, con Quyên ôm và vật thằng Tuấn nằm xuống giường. Tuấn cố nhồm dậy và nói:

– Em đi tắm trước đi!

Quyên nũng nịu:

– Hay là mình tắm chung đi anh!

Tuấn cười:

– Ủh! Cũng được! Em vô trước đi, anh vô sau!

Quyên hí hửng khoát cái khăn và bước vào nhà tắm, Tuấn đi theo đến cửa. Rồi bất chợt nhớ điều gì đó Tuấn nói:

– Chết anh quên dặn thằng Điệp nói mai nghỉ làm, giờ này nó có lên mạng... em chờ anh xí nha!- Tắm đi rồi một chút chat cũng đâu muộn anh! Anh làm gì mà gấp gáp vậy!- Em tắm trước đi, có chuyện gấp! Cái máy đâu rồi?

Quyên trong nhà tắm nói vọng ra:

– Em bỏ trong tủ đó!

Tuấn khóa trái cửa nhà tắm lại, cậu lao tới túm lấy cái laptop của con Quyên ra. Nhanh như máy cậu lật địch cái laptop lên, vặn ốc, moi cái ổ cứng ra rồi quăng cái máy lên giường, cậu lục tung khắp phòng con Quyên có bất cứ cái ổ di động, cái máy nghe nhạc, thậm chí là cái thẻ nhớ trong điện thoại của con Quyên cậu cũng không tha, nói chung là tất cả các phương tiện lưu trữ trong phòng con Quyên Tuấn đều cho vào túi... Cửa phòng nhà tắm bắt đầu kêu cộc cộc:

– Anh Tuấn, làm gì mà khóa cửa bên ngoài vậy?- Anh đang cởi đồ, em chờ chút xíu!- Anh này, bữa nay bày đặt màu mè.....

– Anh Tuấn! Làm gì lâu vậy? Sao im re vậy? Anh Tuấn.....

Nhưng mà Quyên không ngờ rằng thằng Tuấn đã đi xuống nhà, thưa mẹ nó và về từ khi nào rồi. Mãi tới khi cô nàng la hét um sùm thì chị giúp việc mới lên mở cửa phòng. “Hừ, mày khá lắm Tuấn, dám qua mặt tao! Nhưng mày đừng tưởng chỉ có mình tao giữ mấy thứ đó! Hãy chờ đi! Thằng khôn nạn! Chồng mất ra

mà coi con Quyên này!”

69. Chương 69

– Trong lớp chắc mày ghét tao lắm hả Quân?

Ngồi trên xe cho thằng Quân chở về bỗng nhiên thằng Kỳ Trương hỏi một câu hết sức cắc cớ. Quân chẳng biết trả lời thế nào nên đành đánh trống lảng sang chuyện khác:

– Lúc này con Hiền khỏe không? Nó hay liên lạc với mày không?

Thằng Kỳ Trương ậm à ậm ực:

– Ủh, Nó cũng khỏe cũng hay liên lạc về nhà lắm, hay là bữa nào tao với mày xuống dưới chơi với nó đi, chắc là nó vui lắm đó!

Giọng thằng Quân bỗng trở nên đanh lại:

– Ha, mày trở nên tử tế từ khi nào vậy? Nếu tao không lắm thì mày ghét tao lắm mà...- Mày nghĩ vậy sao? Tao thì nghĩ điều ngược lại?

Bỗng nhiên Quân giảm hẳn tốc độ xe lại, nó ngoáy đầu 90 độ để cố nhìn mặt thằng Kỳ Trương, chau mày hỏi:

– Mày... mày có bị trúng gió không? Hình như tao thấy mày không được khỏe, bữa nay mày lạ lắm đó! Chắc uống lộn thuốc hả?

Nói xong thằng Quân cố gắng cười để xua nhanh hình ảnh của thằng nhóc Tuấn ra khỏi đầu. Kỳ Trương chứng tỏ với thằng Quân thấy hôm nay nó thật sự không bình thường:

– Vô Kén chơi đi!

Thằng Quân nhui đầu về trước giả vờ ho sặc sụa:

– Hả? Mày đang nói chơi hay nói giỡn vậy? Tối giờ này đi vô kén? Hai thằng con trai? Ha ha ha, mày tính bắt chước thằng Tuấn đóng phim với tao àh?

Càng nói giọng thằng Kỳ Trương càng trở nên khỗ sở đến đáng thương, hôm nay nó lạ ời là lạ, chẳng giống thằng Kỳ Trương cầm đầu cái lũ chuyên gia chọc ghẹo thằng Quân trên lớp chút nào. Nó cứ ập a, ập úng như con gà đứt dây thun khiến thằng Quân thấy thật buồn cười.

– Mày bữa nay bị gì vậy Kỳ Trương?- Tao đang nói chuyện nghiêm chỉnh với mày mà...- Nghiêm chỉnh gì mà hai thằng con trai giờ này đi vô kén? Mày nghĩ tao điên chắc? Hay mày muốn tỏ tình ha ha ha!

Thấy thằng Quân cười khanh khách thằng Kỳ Trương nói có giọng lộ rõ vẻ tức tối:

– Vậy sao mày với thằng Tuấn vô đó được?

Quân im lặng một lát rồi cậu khịt mũi chối:

– Đâu... có... đâu!- Mày đừng có xạo! Có cần tao đưa hình chụp hai đứa bây trong kén ra không?- Mày... Ở đâu mày có?

Thằng Kỳ Trương có vẻ hơi mất bình tĩnh:

– Tại sao với một thằng coi mày như trò đùa thì mày có thể nghe lời nó đi vô đó chơi, còn tao có chuyện nghiêm chỉnh nói với mày thì lại không đi là sao? Hay là vì nó đẹp trai hơn tao?

Quân nghi ngờ:

– Mày hôm nay nói chuyện sao sao đó Kỳ Trương, nó lộ cái nét con gái ra bà cố luôn! Khó tin quá! Mày đang cố ý nhõng nhẽo để chọc tao àh? Nói chuyện nghiêm chỉnh thì vô quán cà phê nào đó mà nói, mắc gì phải vô kén?

Thằng Kỳ Trương im lặng, nó không nói gì nữa. Cái thằng quỷ này hôm nay tới lượt nó giở trò gì ra nữa đây trời? Nói chung là đó giờ ghét nó mười phần thì thái độ lạ lạ của nó hôm nay đã khiến cho thằng Quân bớt ghét nó đi một hai phần nhưng lại bực mình hơn bảy tám phần vì cách nói chuyện khó hiểu và mập mờ của nó ngày hôm nay. Quân nghĩ chắc tên này tính chơi trò gì nữa đây này. Ai chứ thằng này là phải luôn thật đề cao cảnh giác. Giọng điệu của nó bữa nay nghe sao đầy cảm xúc:

– Quân vô kén chơi một chút đi nha! Tao rữ thiệt mà...

Quân giầy nẩy lên:

– Ok! OK! Nếu muốn thì tao chở vô cho mày vừa lòng nhưng mà làm ơn đừng có nói cái giọng điệu đó nữa, má ơi! Mày làm tao nổi da gà lên hết rồi nè! Tao không thích mày giỡn kiểu đó nữa hiểu chưa!

Thằng Kỳ Trương lại im lặng đến lạ khiến thằng Quân cảm giác thấy bất an nó hỏi:

– Mày bị gì vậy? Sao không nói gì hết, tự nhiên im re vậy thằng quỷ? Tính giở trò gì nữa àh?- Mày đã nghĩ tao như vậy thì tao biết nói gì bây giờ, thôi về, khỏi cần vô kén nữa!- Mày hôm nay điên hả?- Ừh tao điên rồi!

70. Chương 70

Quân chở nó thẳng một mạch tới Kén, khi dừng xe lại câu nói:

– OK! Vừa lòng mày chưa, giờ muốn nói gì thì nói đi! Nhớ là tao không thích giỡn đâu nha!

Thằng Kỳ Trương ngồi phịch xuống kén, nó thở ra, nhìn xa xăm về một khoảng nào đó rồi hỏi:

– Mày nhớ hồi đó đi học tụi mình hay tới tắm không?- Nhớ, sao tự nhiên nhắc lại chi vậy? Làm tao cũng nhớ!

Rồi thằng Kỳ Trương lại bắt đầu trầm ngâm:

– Hồi đó lớp mình chia hai phe mày nhớ không?- Nhớ rồi! Hồi đó đám tụi tao ghét tụi bây như cái gì vậy đó! Toàn nói xấu nhau không, mà đó chỉ là chuyện con nít mà!

Quân cố gắng hít thở cái không khí trong lành của quê hương, nó nhắm mắt cho những kí ức tươi đẹp thời học sinh quay về. Gió đêm nay lạnh thật, thằng quỷ bạn này của nó hôm nay tự nhiên dẫn nó vô đây làm chi vậy nè, để nổi nhớ về nhóc Tuấn khiến nó cảm thấy vừa giận vừa thương.

– Mày là Pede hả?

Tự nhiên không khí đang im lặng, lặng mạn thì thằng Kỳ Trương hỏi một câu khiến thằng Quân hết hồn. Nó nhìn thằng Kỳ Trương chằm chằm hỏi:

– Không phải! Có gì không?- Vậy còn thằng Tuấn?- Cũng không phải! Sao mày lại hỏi vậy?

Mặt nó giãn ra thấy rõ khi nhận được câu trả lời:

– Vậy là tụi bây đang giỡn?- Không phải, tao yêu nó thật lòng!- Vậy tại sao...- Tao hiểu ý mày, nhưng cái đó là Gay chứ không phải là Pede. Ok! Tao là Gay!

Sao một hồi im lặng thằng Kỳ Trương lại hỏi:

– Mày không cảm thấy xấu hổ àh?

Quân nhún vai:

– Xấu hổ? Tại sao tao lại phải xấu hổ?- Mày bị bệnh xã hội mà không thấy xấu hổ hả...

Quân quay qua cười lớn với thằng Kỳ Trương:

– Bệnh xã hội? Mà nghe ở đâu ra điều đó vậy?– Chứ không phải sao?

Thằng Quân tỏ vẻ khá bức xúc:

– Nhảm nhí! Đó là điều ngu xuẩn nhất mà tao được nghe đó!– Vậy là mà bị môi trường sống ảnh hưởng àh?

Quân thôi đi vòng vòng nữa mà ngồi xuống cạnh thằng Kỳ Trương, nó vẫn tỏ ra hết sức bình tĩnh và cả nét dí dỏm vốn có:

– Mà... nghiên cứu ở đâu ra những chuyện đó vậy? Tại sao lại hỏi tao? Chả lẽ vô đây chỉ để hỏi những chuyện đó thôi àh?– Đúng! Mà cứ trả lời tao đi! Mà bị bệnh đó là do cái gì? Đua đòi hay do môi trường sống?

Quân nhún vai:

– Tao là Gay vì tự nhiên tao là Gay. Và bất cứ ai là Gay đều là do tự nhiên mà ra cả, chẳng phải do ảnh hưởng từ môi trường hay lây nhiễm gì cả, càng không phải là bệnh gì hết! Thật ngu ngốc cho đứa nào nói Gay là bệnh!

Quân sẵn miệng phun ngay một bãi nước bọt vào câu nói của chính mình. Thằng Kỳ Trương há hốc:

– Nghĩa là sao? Không phải do môi trường ảnh hưởng mà sao? Nhất định mà là Gay do môi trường ảnh hưởng!

Quân cười lên một cách đầy thú vị:

– Wao! Tao mới biết àh nha! Động cơ nào khiến mà nói như vậy?– Hồi đi học mà toàn chơi thân với con gái, hơn nữa mà chỉ sống với mẹ không có ba nên mà bị ảnh hưởng! Tao nói có đúng không?

Quân to tròn con mắt nhìn thằng Kỳ Trương:

– Mà... mà... để ý đến cả chuyện đó của tao nữa àh?– Còn thằng Tuấn nữa...

Nghe nhắc tới thằng Tuấn bỗng nhiên Quân khịt khịt mũi ngó lơ đi nơi khác, nó cố gắng hỏi bằng một thái độ bình thường nhất:

– Thằng Tuấn thì sao chứ?– Nó bị mà lây!– Lây? Tao mà đi lây nó? Sao mà nghĩ vậy?– Nó vốn dĩ là con trai mà, bằng chứng là lịch sử chơi bởi gái gú của nó chắc mà cũng rõ... Có thể do nó chán những đứa con gái và muốn tìm một cảm giác mới từ phía mà...

Quân thở ra:

– Mà nghĩ vậy àh? Ủa mà sao tự nhiên hôm nay mà lôi chuyện này ra nói với tao? Mà nói xong chưa?– Mà tao nói có đúng không?

Quân vỗ vai nó chọc:

– Mà làm tiến sĩ nghiên cứu tâm lý giới tính được rồi đó! Ha ha ha! Tính lấy tao ra làm vật thí nghiệm àh?

Thằng Kỳ Trương chửi thâm trong bụng:

– Thật là chó má....

Quân nói:

– Chửi gì vậy tiến sĩ, để tao nói cho mà nghe nè... Gay hay không Gay hoàn toàn không phải là do bản thân người đó quyết định mà hiểu không? Đó là do bẩm sinh!– Bẩm sinh là sao?– Tức là mà đã được thượng đế ban cho đặc ân làm GAY trước khi sinh ra rồi mà hiểu không? Vì thế Gay hay không phải là Gay không phải do bản thân hay môi trường sống của mà quyết định! Nếu là Gay thì sinh ra mà sẽ là GAY và ngược lại! Không gì có thể thay đổi được!– Vô lý! Vậy trường hợp của mà thì sao chứ? Không phải do mà thiếu thốn tình cha và gần gũi mẹ với lũ con gái trong xóm nên...– Không đúng! Mà thấy thằng Bình trong xóm không? Nó cũng đâu có cha? Đã thế còn hai bà chị nữa, nhưng nó vẫn là một thằng con trai mà. Hoàn

cảnh giống như một chất xúc tác thôi, mày hiểu không?- Tao không hiểu!- Có nghĩa là khi sinh ra mày đã là Gay, nó giống như một hạt mầm tồn tại trong não mày vậy, nếu gặp môi trường thuận lợi nó sẽ phát triển nhanh chóng, còn môi trường không thuận lợi thì nó sẽ ề ụt, chậm lớn. Cũng như tao đã là Gay và có hoàn cảnh gần phụ nữ nhiều nên dễ dàng nhận ra mình là Gay hơn. Còn thằng Tuấn đó, nếu mày nói do môi trường thì sao cha mẹ nó còn đủ hết, vẫn đầm ấm vui vẻ mà nó vẫn là Gay? Là do môi trường phát triển của nó không thuận lợi bằng tao...

Thằng Kỳ Trương bỗng nhiên cười:

- Ha ha ha... nghe cái từ môi trường phát triển không thuận lợi mắc cười quá!- Ủh... thì cũng chỉ là một sự ví von thôi, nhưng mà phải đến khi trưởng thành thật sự thì mới biết được mình thật sự là ai!

Thằng Kỳ Trương tâm trạng đã có vẻ bớt căng thẳng hơn, nó cười:

- Vậy là thằng Tuấn cũng có thể không phải là Gay?

Quân chạnh lòng:

- Ủh... còn quá sớm để xác định!

Quân không biết là cậu nên vui hay buồn một khi thằng Tuấn không phải là Gay nữa. Có quá ích kỷ không nếu cậu mong nó là Gay thật sự? Nhưng tại sao lại gọi là ích kỷ khi đó là một điều hoàn toàn tự nhiên? Chỉ cần cậu và nó sống thật tốt và đem lại hạnh phúc cho nhau thì điều đó là hoàn toàn chính đáng mà. Nhớ lại con Quyên bỗng nhiên Quân lắc đầu xua hết những suy nghĩ của mình, nó cười quay qua thằng Kỳ Trương:

- Ha ha ha... mày hỏi này giờ tao hiểu rồi!

Kỳ Trương ngược mắt tròn xoe, miệng thở hơi mạnh nhìn nó:

- Chuyện gì?

Quân nói thật chậm, thật rõ từng câu:

- Mày là Gay! Mày là Gay đúng không Kỳ Trương?

71. Chương 71

Tuấn phóng như bay tới nhà mẹ Tám thằng Quân và được biết là hôm nay ông đã về quê, thường khi nếu làm gì thằng chả cũng nhắn tin cho nó biết mà, đã thế còn tắt máy, hừ đáng ghét. Vậy sao không vứt cái điện thoại luôn đi! Được rồi, nó sẽ chạy về dưới tìm ông luôn vậy. Nó mơ hồ sợ rằng có chuyện gì đó xảy ra đến với hai đứa lắm! Một cảm giác bất an thật sự. Trong khi đó thì con Quyên điện thoại kêu bốn tên đàn em bám gót theo thằng Tuấn như kế hoạch đã định sẵn....

- Hừ thằng cha này có thể lang ban ở đâu được chứ? Sao giờ này mẹ ông nói ông chưa về tới nữa... à đúng rồi! Chỉ có thể là Kén! Hic hic giờ này ông vô trong đó làm gì nhỉ?...

Tuấn dừng xe trước nhà của cô bạn lớp trưởng ông Quân khi thấy chị ta vẫn còn đang mò hôi, mò kê nhế nhãi hì hục bên cái bếp than trước nhà phi hành thơm phức. Chị ta không nhận ra nó thì phải, trông điệu bộ túng ta lúng túng của nó chị ta bước ra hỏi:

- Em muốn mua hay hỏi thăm cái gì?

Nó quệt mũi hỏi:

- Chị... chị có nhớ em không?

Chị ta ngó người ra một lúc:

– Em là... hi hi hi... xin lỗi, chắc khách khứa qua phà nhiều quá chị...- Dạ... không! Em là bạn của anh Quân nè...- Ủa vậy hả? À... chị nhớ rồi, lần trước có vô kén nhậu phải không? Hùi nãy mới thấy thằng Quân với thằng Kỳ Trương chạy ngang..

Tuấn im lặng một lúc rồi hỏi:

– Chị không mời em vô nhà được à?

Chị ta lấy cái tay như đòn bánh tét vỗ mạnh lên vai nó, mọi khoảng cách giữa hai người như được xóa tan:

– Thằng quý, khỉ khộn y chang thằng Quân, vô đây ngồi, uống gì nói chị lấy cho!- Hi hi... em cảm ơn chị, chị cho em gửi xe một chút nha...- Ủh! Thoải mái, ở dưới quê chứ hổng phải trên thành phố đâu mà sợ mất!

Ông Quân với thằng Kỳ Trương vô đây làm gì chứ? Thật là mờ ám và khó hiểu. Thằng Kỳ Trương đang chơi trò gì chẳng? Liệu nó và con Quyên có liên quan tới nhau không? Vừa suy nghĩ Tuấn vừa chạy nhanh vô kén, hic hic, đường này sao vắng hoe không biết có ma hay không nữa, tự nhiên mấy câu chuyện ma được bà ngoại kể bỗng nhiên hiện về đầy đủ khiến nó rùng mình và cố gắng tăng tốc hơn nữa, ở dưới quê cái gì chứ ma là đầy nhóc luôn nhất là ở những nơi vùng sông nước như thể này nè. Cũng hên là cuối cùng thì nó cũng leo lên được tới cầu. Bên dưới tiếng của ông Quân và thằng Kỳ Trương lúc to, lúc nhỏ nó nghe chữ được chữ mất!...

72. Chương 72

Quay trở lại dưới gầm cầu, sau câu hỏi của thằng Quân bỗng nhiên Kỳ Trương đứng dậy! Nó cầm lấy một cái cây rồi phang mạnh xuống đất! Nó la lên:

– Thật là chó má! Tại sao lại như vậy chứ? Tao chả hiểu lý do tại sao lại như vậy nữa? Ba mẹ tao đầy đủ, không thiếu thốn tình cảm dành cho hai anh em tao, bạn bè tao cỡ nào cũng có, đá banh tao cũng yêu thích, vậy mà tại sao tao không hề có bất cứ cảm giác với con gái. Tao cố gắng chọc ghẹo, làm quen nhưng mỗi lúc gần tụi nó chỉ là cảm giác lo sợ, gớm gớm thể nào đó! Tại sao hả? Tao đâu có muốn đua đòi theo cái thói bệnh hoạn này đâu chứ! Môi trường sống của tao đâu có...

Quân cướp lời nó:

– Mày lại như vậy nữa rồi! Đã nói không phải là bệnh mà... nhưng mà chỉ là mày chưa thích con gái thôi! Có thể là do tâm lý mày quá lo lắng... thể đi đường mày thích ngắm con trai hay con gái?

Thằng Kỳ Trương liếm môi:

– Chả thích ngắm ai cả! Tao không quan tâm! Chỉ giả vờ ghẹo con gái cho ra vẻ vậy thôi!- Thật không? Mày cũng không thích con trai luôn àh?- Ủh...

Quân cười ha hả:

– Vậy mày là người vô tính rồi, trên thế giới vẫn có loại người đó đấy!

Thằng Kỳ Trương khỏ sở nói:

– Không phải, tao không có bị vô tính!

Quân ngưng cười ngay:

– Chứ sao thằng quý?- Tao-thích-mày!

Quân nghe như hình như trên trời vừa gầm một cái thật lớn, tai nó như bị lặn đi, môi nó mấp máy:

– Mày.. mày... mới... nói... gì... đó?

Thằng Kỳ Trương dùng nắm tay của mình đâm vào ngực thằng Quân thật mạnh và hét lớn lên:

– Tao thích mày đó!

Quân tự mỉm cười với mình, cái nụ cười kèm theo một hơi thở mạnh, nó quay qua quay lại và cố gắng không phải chửi thề:

– Xạo.. pò! Tao không thích giỡn kiểu đó đâu nha! Tao đang nói chuyện nghiêm chỉnh với mày đó!

Ánh mắt thằng Kỳ Trương bữa nay trông thật đáng sợ, hai tay nó bóp thật mạnh bờ vai thằng Quân:

– Phải! Tao đang giỡn đây! Tao đang muốn giỡn với mày đây nè!

Nó quay mặt qua và phun một bãi nước bọt thật mạnh xuống đất:

– Khốn kiếp! Tao căm thù, khinh bỉ những thằng Pede! Nhưng mà tại sao?- Tại sao gì?- Tại sao năm lớp 12 tao lại có những cảm giác rất lạ với mày! Tao mong giữa hai nhóm có những cuộc cãi nhau để đấu khẩu với mày, tao cứ ngỡ đó là do tao ganh tỵ vì bên cạnh mày có quá nhiều gái đẹp dù rằng tao chẳng để ý con nào hết! Và tại sao sau bao nhiêu năm không gặp lại bỗng nhiên xui khiến tao và mày học chung trong cái lớp khốn nạn này? Và tại sao tao phát hiện ra mày thích thằng Tài? Tại sao tao bực bội và muốn phá phách? Tại sao tao cá độ với thằng Tuấn? Tại sao tao kép đôi em tao với thằng Tuấn? Và tại sao ông trời lại hại tao? Tại sao mày có biết không?

Trời ăh thật là khó tin, có cả nước mắt trên sống mũi nó nữa kìa, Quân thở dài một cái, nó muốn làm cho không khí thật loãng ra, thằng Kỳ Trương vẫn chưa ngưng nói:

– Nếu hôm nay mày không cho tao biết chuyện đó là bẩm sinh không phải do bản thân mình quyết định thì tao vẫn còn căm thù bản thân tao, căm thù tất cả những thằng đồng tính... nhưng tao không thể không nói cho mày biết rằng khi biết mày và thằng Tuấn có vấn đề tao dù rất cố gắng làm lơ và quên đi nhưng... nhưng... tao thực sự không chịu đựng được nữa...

Quân chẳng biết ứng xử trong hoàn cảnh oái ăm mày nữa:

– Bình tĩnh... mày.. đang nói thiệt hả?

Kỳ Trương hét lên:

– Tao đang đùa với mày và với cả tao đó!

Quân giả bộ bình tĩnh:

– Thì.. thì... có sao đâu! Sau này mày ráng sống tốt lên, cho xã hội thấy giá trị con người là ở những cống hiến cho xã hội chứ không phải là do xu hướng và sở thích *** của cá nhân... nếu mày thực sự là Gay!

Nói chung thằng Quân quẹt mũi một cái và đưa tay ra sau ót gãi đầu, nó đang rất bối rối và cố gắng đánh trống lảng nhưng thằng Kỳ Trương vẫn không buông tha:

– Tao sống tốt thì sao? Mày sẽ đối với tao như thế nào?

Quân vượt miệng cười một cách tự nhiên:

– Dzo dziên! Thì tao làm bạn với mày bình thường chứ có sao! Mày đừng lên lớp chọc ghẹo chuyện đó nữa, vậy thôi!- Mày không yêu tao àh?

Quân cốc đầu nó:

– Má... dzo dziên, tao không ghét mày là may mắn cho mày rồi! Yêu sao nổi mà yêu! Ha ha ha!- Còn thằng Tuấn?

Quân lại tiếp tục quẹt mũi:

– Thằng đó sao?- Mày có yêu nó không?

Quân gật đầu làm môi thằng Kỳ Trương méo xệch:

– Tại sao? Tại sao nó được mà tao không được?

Quân cố gắng pha trò cho bớt căng thẳng, nó gãi đầu:

– Mày đừng mếu máo nữa, má ơi... nhìn xấu dã man!- Mày trả lời đi, tao không có giỡn!- Đi mà hỏi nó! Yêu mà cần gì có lý do! Vì đơn giản nó là thằng Tuấn!

Quân đang rất mong rằng đây chỉ là trò đùa của thằng Kỳ Trương mà thôi bởi thế nó đang cố gắng làm trò cười hết mức. Thằng Kỳ Trương nói:

– Tao không cam tâm! OK! Nó không xứng đáng với mày, mày mở laptop ra, tao cho mày coi cái này để chứng minh cho mày biết là nó chỉ đùa giỡn với mày thôi!

73. Chương 73

Nãy giờ đang ngồi trên cầu nghe cuộc trò chuyện của hai đứa kia, thằng Tuấn lúc thì cái miệng lăm bằm chửi thằng Kỳ Trương, lúc thì nhướn ra cười khi nghe được những lời rất chân thật từ đáy lòng của ông Quân. He he “Ông yêu tui vì đơn giản tui là thằng Tuấn phải không? Tui cũng yêu ông vì ông cũng chính là ông Quân của tui!”

Thằng Kỳ Trương vừa dứt cái ỏ nhớ di động và bật cảnh thằng Quân đang... *** trên màn hình laptop khiến mặt mày thằng Quân như muốn xây xẩm mặt mày! Kỳ Trương đắc thắng cười khà khà:

– Mày tin chưa? Nó lên giường với mày để quay lại những clip này tung lên mạng mua vui thôi.....

– Mày là thằng chó...

Tuấn từ thành cầu nhảy xuống, vừa nói nó tung một cú đấm hết sức vào mặt thằng Kỳ Trương sau đó ngã cái đụi vì mất thăng bằng. Chưa hă dạ nó nhào tới đập thật mạnh vô bụng thằng này, rồi phun lên một bãi nước miếng vô mặt kẻ thù! Nó giựt phăng cái ỏ di động đang cầm trên máy vứt ngay xuống dòng sông. Miệng chửi thề liên tục, nó định nhào tới đánh thằng Kỳ Trương tiếp thì Quân hét lên:

– Tuấn! Cậu dừng lại! Cậu làm cái trò gì đó!

Tuấn quay qua chỉ tay về mặt thằng Kỳ Trương tức tối:

– Thằng này chơi dơ! Nó với con quỷ kia gài tui!

Quân tiến tới thật gần nhìn thằng Tuấn chăm chăm, nó ghiền rằng:

– Hummm... tụi nó gài gì cậu mà có cái clip đó? Cậu nói đi!

Thằng Kỳ Trương đang nằm bịch xuống đất cũng cố la lên:

– Trong đó còn có hình nó ngủ chung với con Quyên trong khách sạn nữa..

Tuấn nhào tới đá nó thêm một cái và Quân kéo tay nó lại, giằng mạnh xuống, Quân hét lên:

– Cậu thôi đi! Cậu giải thích cho tôi nghe đi, cái clip đó là sao? Ở đâu ra hả?

Với thằng Kỳ Trương nó hung hăng bao nhiêu thì sao với ông Quân nó lại như một chú mèo con thể mày, nó run rẩy cụp mắt xuống không dám nhìn thằng Quân nữa:

– Đó là kỷ niệm của tui!- Kỷ niệm? Kỷ niệm gì mà bệnh hoạn thế? Cậu khoe kỉ niệm đó với thiên hạ để mua vui àh...

Tuấn cố gắng cự lại:

– Không phải ông nội! Cái này tui quay lâu rồi..

Quân nhìn nó chăm chăm, cậu thật sự khá bất mãn, thằng Tuấn vẫn còn cương:

-... mà cũng tại ông nữa...- Tại anh? Nói nghe vui nhỉ?

Nó gân cổ lên thanh minh:

– Hồi đó tui có thích ông đâu! Ai kêu ông bắt tui thay đồ, lau mình cho ông, tui ghét tui tính quay lại rồi đem lên lớp. Nhưng mà mẹ bà chưa kịp quay thì thích ông mất tiêu nó rồi. Nên giữ làm kỉ niệm luôn!

Sau đó nó nhướn mắt nhìn thẳng Quân nhe răng ra cười cầu hòa:

– ... Sẵn khi nào buồn buồn... lấy ra coi chơi! Ai dè thằng chó kia nó ăn cắp cái thẻ nhớ của tui!

Quân đang rất cố gắng nghiêm chỉnh để không cười và dần lòng mình để khỏi phải xao xuyến vì cái nhìn của thằng nhóc... lý sự kia:

– Ai có thể chứng minh là cậu quay lúc đó! Và ai biết cậu quay bao nhiêu lần!

Cái thằng nhóc Tuấn này đúng là... trời thần đất lỗ thiệt, nó oang oang cái miệng:

– Mẹ bà... ông có lé cũng thấy mờ mờ chứ? Mấy tấm hình ông mặc cái quần xì Rosso xanh xanh bữa đi tắm kén đó ông không nhớ hả? Còn mấy lần khác mất mũi ông để đâu mà không thấy tui làm gì? Lúc đó tui đang... "ấy ấy" lấy gì mà quay. Chắc tui gắn camera lên phòng ông chắc...

Chúa ơi! Nghe hần thao thao bất tuyệt mà Quân thiếu điều muốn té ngựa. Chuyện tới như vậy mà nó cũng nói được thì đúng là pó tay thật rồi! Quân không thể không mỉm cười được. Nhưng mà cậu vẫn giả vờ nghiêm trang:

– Anh không thấy rõ... ai biết mấy tấm hình đó mặc quần màu gì...? Nhóc chế ra thì sao?

Tuấn đỏ người ra:

– Tui nói lão tui không phải là con người! Tức quá, biết vậy này đừng có quăng...

Thằng Kỳ Trương nhắc nhở:

– Nó ngủ với con Quyên!

Quân nhìn Tuấn cười khẩy:

– Sao? Cái đó giải thích sao?

Tuấn cười hề hề, nó tin chắc mình đã thuyết phục được ông Quân:

– Tui bị hai đứa dê tiện này gài ông ơi!

Quân phẩy tay:

– OK! Bị gài! Cứ cho là bị gài đi ha! Sao mà bị gài?- Tui nó chúc rượu tui!

Quân cười lên:

– OK! Chúc rượu! Hiểu luôn nha!

Quân lấy lại vẻ khó chịu và nhìn thật sâu, thật nghiêm nghị vào mắt thằng Tuấn làm một hơi:

– Ai mượn đi uống rượu? Ai mượn đi giao du với con Quyên để bị nó chúc rượu? Nhóc biết rõ quan điểm anh mà! OK cứ cho rằng nhóc là nạn nhân đi! Nhưng mà anh không thích ai uống rượu cho tới xin say bất biết trời đất, cái gì cũng vừa phải thôi, còn một chuyện nữa, rất quan trọng, anh yêu nhóc, anh không quan tâm quá khứ của nhóc, nhóc đã từng với ai, như thế nào. Nhưng xin lỗi anh không chấp nhận chuyện đã quen với anh lại đi giao du với những người không tốt như vậy! Anh không bao giờ cấm nhóc có bạn, nhưng chơi với bạn nào thì cũng phải biết lựa người mà chơi! Mình làm sao mới bị người ta gài chứ? Hay nhóc nghĩ là chỉ cần trong đầu thích anh là được, còn mình muốn.. xã giao-hợp với ai qua đường cũng được? Anh nói thẳng cho nhóc biết quan điểm của anh luôn: nếu có ý định chọc ghẹo con gái hay cái gì đó hơn nữa trong khi quen anh thì xin lỗi. Thà chia tay! Anh nhất định không đồng ý có con gái xen vô!

Tuấn im ru một lúc, cuối cùng nói vớt vát được một câu chống chế:

– Tui không có... tui không có giao du gì với nó hết, tui... chỉ có ông thôi mà!

Quân cười ra vẻ chế giễu:

– Lấy ai tin? Và làm sao tui biết được?- Ông lại không tin tôi àh?- OK! Vậy bỏ qua chuyện đó đi! Còn một chuyện nữa, tôi tuyệt đối không thích đánh nhau, mà cậu coi đi! Cậu vừa làm gì vậy? Cậu có coi tui đang ở đây không hả?

Tuấn chống chế:

– Xin lỗi... Tại nó làm tui tức quá!

Quân cười:

– Vậy tôi cho cậu một thời gian để suy nghĩ về những gì đã qua đó! Và tôi muốn xem lại dữ liệu trong cái USB đó! Cậu làm sao đem về cho tôi được thì làm, còn không thì coi như là... là gì thì cậu tự hiểu!

Tuấn ngơ ngác:

– Ý ông là sao?- Chúng ta tạm thời không gặp nhau nữa, tôi muốn cậu suy nghĩ lại...

Tuấn nóng máu lên:

– Vô lý! Tự nhiên lại như vậy! Tui nhập tại vì ai kêu ông dẫn thằng Tài lên phòng ngủ chi!

Quân liếc nó:

– Có dẫn thằng Tài lên ngủ luôn nha! Nói ra cậu cũng không tin tôi mà...- Tại... tui tưởng vậy... nhưng mà...

Quân khoát tay:

– Thôi, tôi mệt lắm, cậu còn cãi chứng tỏ cậu chưa hiểu ý tôi!

Tuấn nói thật nhỏ, giống như bị gượng ép:

– Tôi xin lỗi, tôi sẽ không làm vậy nữa...

Quân cười phì ra:

– Nè, đừng có làm như con nít lên ba.

Quân đi tới, kéo thằng Kỳ Trương ngồi dậy. Cái mặt thằng Tuấn như đang có một tấn bom trong đầu, nó kênh kiệu đi tới, Quân liếc lấy một cái nó mới chịu nhượng bộ...

– Rồi tính sao?

Quân cười chế giễu:

– Sao là sao?- Ông bỏ tui ở đây hả?- Vô sao thì về như vậy!

Tuấn cự nự:

– Không được! Ông không được bỏ tôi! Cho thằng chó đó lấy xe ông về đi! Ông phải đi với tui!

Quân chau mày nói thật lớn với nó:

– Nè! Cậu nghĩ tôi đang giỡn với cậu hả? Liệu hồn! À quên... Tôi cũng không thích ai chửi thề nói tục nữa!

Tuấn lăm bằm gì đó trong miệng. Nó giậm cái chân xuống sàn tức tối, nó liếc qua thì thấy cái le lưỡi, và cái dí tay của thằng Kỳ Trương chọc tức, nó la lên:

– Đó, thằng chó đó ba gai tui nữa kìa!

Quân lắc đầu, leo lên xe. Thằng Kỳ Trương ập ứng:

– Về sớm vậy? Ở đây chút nữa đi...

Quân bực bội:

– Mày khùng hả? Biết mấy giờ chưa? Gần sáng rồi đó con! Leo lên!

Thằng Kỳ Trương có vẻ chưa muốn leo lên xe lắm! Quái lạ nhỉ? Đêm hôm khuya khoắt còn ai mà chạy xe vô kén giờ này nữa nhỉ? Và tiếng xe lớn dần rồi tắt hẳn ngay chân cầu. Bốn bóng đen nhào xuống đít cầu, chúng lăm lăm trong tay những khúc cây khá dài. Một tên trong đám hất hàm hỏi:

– Đánh thằng nào anh Tuấn?

Tuấn đờ người ra:

– Gì? Tụi bây là ai?

74. Chương 74

Nhưng tụi nó chẳng thèm để ý lời nói của thằng Tuấn mà la lên:

– Đánh thằng Kỳ Trương phải không?

Rồi trong-bóng-đêm chúng xô thằng Quân ra khỏi xe, và nhào tới đánh thằng Kỳ Trương tới tấp, Tuấn kéo Quân dậy và nói:

– Thằng Kỳ Trương đang giành cảnh chơi tụi đó! Để tụi nó diễn đi! Tụi với ông về!

Quân hất tay thằng Tuấn ra chạy tới can bốn thằng kia ra hỏi:

– Mấy anh là ai vậy? Sao tự nhiên đánh bạn tôi!

Tức nhiên Quân bị ngay một phát mạnh vô lưng ngã sòng xoài xuống đất một đống! Thằng Tuấn điên tiết bay tới đập vô lưng thằng vừa đánh trúng thằng Quân một cái đui, tên đó lão đảo chưa kịp té thì cái cây đã bị thằng Tuấn giật ra khỏi tay và giáng thêm một cú vô lưng như tám ông trời đang sập xuống.

Ba thằng kia ngừng đánh thằng Kỳ Trương và nhào tới thằng Tuấn! Chúng điên tiết múa may cây túa lua xua chạ gió nghe vun vút nhưng thằng Tuấn điệu nghệ bất ngờ hất một cái thật nhanh làm cái cây văng xa ra khỏi tay một thằng trong đám.

Tuấn nhào tới thoi thẳng cây gỗ của mình vô bụng nó rồi xoay người đưa lưng thằng kia lên đỡ lấy một khúc cây khác từ một thằng thứ ba và hất nguyên thân người thằng nạn nhân về phía thằng đó. Tuấn móc chân lên bộ hạ của thằng cuối cùng và cho nó một cây vô vai để kết thúc trong khi anh chàng đang nhăn nhó ôm bụng.

“Hự” Tuấn lão đảo vì bị giáng mạnh một cú vô lưng, nó xoay lại thì thấy thằng Kỳ Trương đang vừa mới vút cái cây xuống đất mỉm cười nhìn hất hàm về phía nó. Thằng thứ ba lảnh lặt nhất trong bốn đứa kia đã kịp thời trấn tĩnh phang tiếp một cây vô lưng của nhóc Tuấn.

Có tiếng honda từ xa, bốn tên kia lồm cồm bỏ dậy hất mặt ra dẩu rút lui. Thằng Quân dần tỉnh nên chỉ kịp thấy thằng Tuấn đang xoa tay vô lưng chữ thề (ngừng ngay khi thấy thằng Quân tỉnh) xung quanh sáu bảy anh dân phòng và con bạn lớp trưởng....

Sau khi tạm biệt mấy anh dân phòng tại nhà của lớp trưởng, Quân ái ngại nhìn nó:

– Xin lỗi bà nha, hic hic khuya bà còn dậy sớm buôn bán mà tụi này lại... thiệt tình!

Con lớp trưởng vỗ vai nó:

– Trời ơi thằng quỷ, bày đặt khách sáo với tui nữa, mà sao chuyện lại ra nông nổi như vậy hả? Kỳ Trương ông đỡ chưa?

Quân liếc thằng Tuấn trong lúc cái miệng hần vẫn đang lăm bầm điều gì đó:

– Sao? Chuyện này cậu giải thích sao hả cậu kia!

Hừ, dám xưng hô như vậy “cậu” này “cậu” nọ với nó nữa, làm như xa cách dữ lắm vậy! Nó tức là tức cái thằng khốn Kỳ Trương quá tiểu nhân. Bây giờ mới lời cái bản mặt tiểu nhân, đề tiện ra vậy mà ông Quân lại tin sái cổ mới đau. Lúc ra về ông không thèm chở, không thèm nhìn, không thèm xoa dầu cho nó, mà chỉ lo cho thằng Kỳ Trương làm nó tức muốn điên lên đi được. Thằng đó có bị đánh gì đâu, toàn là dàn cảnh không, có nó bị quất hai phát vô lưng đau rất muốn cụp xương sống mà chả ai thèm quan tâm. Quân kéo mạnh tay nó hỏi thêm một lần nữa:

– Nè, trả lời đi chứ! Chuyện này là sao?

Nó giận dữ:

– Ông có hỏi thì hỏi thằng dàn cảnh á, tui biết gì mà trả lời!

Thằng Kỳ Trương xua tay kháng cự:

– Cái mặt mày dàn cảnh gì có, tao làm gì biết mày có vô kén mà dàn cảnh? Có mày biết tội tao trong đó nên kêu người vô đánh tao thì có...

Tuấn nhào tới gần nó:

– Im miệng mày lại nha thằng kia, nếu muốn đánh một mình tao cũng đủ cho mày tàn phế rồi cần gì kéo theo mấy thằng kia! Có tin tao đập mày tại chỗ này liền ngay bây giờ không? Mày có điện thoại trong tay làm gì lúc nào mà chả được!

Quân liếc nó:

– Hung hăng quá ha! Đâu nhảy tới đánh nó cho anh coi đi Tuấn!

Tội nghiệp cậu nhóc mắt cứ liếc qua, liếc lại, tay chân đầm gió, mồm mép nhăn nhó giống như đang bị ban khổ vậy. Thấy đã quá khuya Quân cáo lỗi con bạn một lần nữa rồi ra lệnh cho hai thằng kia đi về:

– Kỳ Trương leo lên tao chở mày về!

Con lớp trưởng đi vào nhà, đóng cửa, tắt đèn lại. Thằng Kỳ Trương vừa giở chân, leo lên thì nhóc Tuấn nhào tới kéo áo nó xuống:

– Ông.. Quân! Ông bỏ tui ở đây hả?

Quân nhăn mặt:

– Chứ giờ cậu muốn sao? Tôi chở cậu về chắc? Xin lỗi, cậu quên những gì tôi đã nói hả? Cậu tự mà về thành phố đi! Sáng mai còn đi làm sớm nữa kìa!

Thằng Kỳ Trương thì nhăn nhó:

– Tao đau lắm đó, chạy một mình không có nổi đâu!

Tuấn hừ mũi:

– Giờ này ông nở lòng nào để tui về thành phố một mình sao?

Quân cảm thấy hơi chột dạ một chút, nhưng cậu vẫn nhất quyết:

– Kỳ Trương leo lên tao chở mày về!

Một lần nữa, nó kéo áo thằng Kỳ Trương lại làm thằng này la lên oai oái, cầu cứu thằng Quân:

– Mày chở tao vô mày phải chở tao về đó Quân! Tao còn đau lắm, không điều khiển xe được!

Tuấn vẫn mang bộ mặt hằm hằm, nó đang vận dụng cái não của mình hoạt động hết công sức, nó cảm thấy giống như mình đang bị bỏ rơi và trở nên thất bại trước một con cáo già mà chỉ có cha nội Quân ngu ngốc mới không thấy, tay nó vẫn ghì áo không cho thằng Kỳ Trương leo lên, nó mè nheo:

– Tui sợ ma lắm! Giờ mày chạy xe không nổi phải không thằng kia? OK, tao chở mày về! Sẵn trên đường tao về luôn khỏi mắc công ông Quân một chút phải quành xe lại, giờ này mẹ ông chắc cũng đang lo ở nhà...

Nghe nhắc tới mẹ thằng Quân hết hồn:

– Ủa? Sao mẹ anh biết anh về?- Tui vô kiểm, tui nói, mẹ ông đang chờ cửa ở nhà đó! Quyết định vậy đi nha! Leo lên tao chở về nè thằng kia!

Quân nhìn thằng Kỳ Trương dò hỏi:

– Ý mày sao Kỳ Trương?

Thằng cáo già đó suy nghĩ một chút rồi cũng phải chịu leo lên xe thằng Tuấn thôi chứ biết sao giờ. Quân mượn điện thoại thằng Kỳ Trương kêu mẹ ngủ trước, khỏi chờ cửa, chút nó chung vô nhà kho ngủ. Còn thằng Tuấn thì bắt đầu đề máy cho xe chạy. Đám người họ đi tới đâu thì tiếng chó từ các ngôi nhà hai bên đường vang lên đến đó giống như một dàn đồng ca về đêm vậy. Mùi dạ lý hương, mùi hoa sứ trắng đầu đó hai bên đường thoang thoảng quyện vào nhau tạo nên một mùi thơm nồng nặc. Quân hít nhẹ một cái và cảm thấy sao mà nhớ nhà thế nhỉ? Rồi cậu lại nghĩ tới chuyện thằng Kỳ Trương, cả nhóc Tuấn và những gì vừa xảy ra sao mà nhưc đầu quá! Cậu lắc đầu xua tan mọi ý nghĩ cho chúng hòa trộn vào bóng đêm. Phải ngủ thôi. Để mai tính!

75. Chương 75

Ba đứa chia tay nhau ở cuối chợ cũ cho thằng Quân quẹo vô hẻm về nhà, Tuấn vừa nắm tay vào đèn xe vừa mĩa mai:

– Ha... tưởng cao quý lắm, thì ra cũng là Gay! Thật không ngờ tới hôm nay tao mới biết được bản mặt thật của mày đó! Hèn ơi là hèn!

Kỳ Trương cười:

– Ha ha, mặt tao có sao không hả? Từ nay tao sẽ không nhượng bộ với mày đâu! Thằng Quân nhất định phải là của tao bằng mọi giá!- Mắc ói! Nói mà không biết suy nghĩ hả?

Kỳ Trương cười đắc thắng:

– Tuy nhiên, đêm nay chưa hết đâu!

Tuấn hỏi:

– Ý mày là sao?

Kỳ Trương im lặng một chút rồi nói với ai đó, thay cho câu trả lời thằng Tuấn:

– Quyên hả? Bốn thằng kia ở đâu? Kêu nó quay lại nhà anh ngay chỗ...

Sau đó nó cười một cách ngạo ngễ và hả hê chưa từng có! Và ngạc nhiên làm sao, thằng Tuấn lại cười khành khách còn lớn hơn!

– Sao tính kêu bốn đứa kia đánh hội đồng tao àh? Ha ha ha! Mày mừng hơi sớm đó!

Kỳ Trương bắt chợt e dè hỏi:

– Mày... mày muốn gì?

Tuấn gầm gừ như một con hổ:

– Thế mày không biết lý do sao tao đòi chở mày về chắc? Ha ha ha! Nghĩ xe tao dư xăng tới vậy chắc!

Tới giữa lúc đường vắng hoe thằng Tuấn dừng xe lại, nó cung tay lại bóp từng ngón nghe răng rắc, biết mình không phải là đối thủ của thằng này nên Kỳ Trương nhảy xuống xe lùi lại hăm dọa:

– Mày dám đụng tới tao hả? Tao nói ông Quân đó!- Ha ha ha! Sợ rồi hả? Quân tử gì mà đi chơi mec! Hồi nãy trong kén dám đánh lên tao một cái để tao bị thằng kia quất thêm một cái là hai cái... Giờ còn dám kêu bốn thằng kia tới nữa hả... mày tới số rồi!

Không đợi cho thằng Kỳ Trương chạy xa hay nói nhiều, Tuấn nhào tới chụp tóc nó rồi cười thách thức:

– Sao dám méc ông Quân không Kỳ Trương?- Á.. đau.. đau.. buông tao xuống... không nói... không nói ông Quân...

Tuấn dùng hết sức thụi một cái mạnh vô bụng cho nó nằm bẹp dí xuống đất, chưa chịu buông tha cậu tung thêm hai cú đá vào lưng làm nó nằm im re. Tuấn vẫn còn hăng máu:

– Kêu bốn thằng kia chạy nhanh lại đây cứu mày đi, anh mày vẫn còn ngứa ngáy tay chân đây này!

Tuấn đá thêm một cú vào hông khiến thằng Kỳ Trương phải kêu lên một tiếng hự đau đớn. Nó thều thào như muốn không ra tiếng:

– Tha.. cho.. tao..! Không dám nữa!

Sấn miệng cậu tặng thêm cho nó một bãi nước bọt.

– Thứ như mày không đáng sống, dám gài tao với con Quyên ha! Khá lắm!- Xin lỗi...

Hừ, cái hạng này đúng là... xài không vô mà. Tuấn hừ mũi: “Lúc bị đánh thì luồn cúi như chó, còn lúc khác thì trở mặt như con sói.” Ai chứ nó thì nó khinh nhất là những đứa như vậy. Tội nghiệp thằng Kỳ Trương chả biết là thật hay giả mà nhúc nhích cũng không nổi. Tuấn dùng chân đá nhẹ vài cái nó cũng chả còn sức lực phảng phất:

– Dậy! Tính nằm ăn vạ ở đây hả thằng kia! Ông Quân không có ở đây mà tội cho mày đâu!

Tuấn lấy chân hất mạnh cho nó lăn sát vô bờ cỏ như đá một bao cát mặc cho đối tượng vẫn đang ôm bụng ư ư không nói thành tiếng. Tuấn dựng xe sát vào mé đường cậu ngó dáo dạt xung quanh thấy một vài cái bao rác ai vứt cậu tiến tới lựa cái bao nặng nhất kéo về bỏ lên yên xe của mình và đứng khoanh tay chờ đợi.

Không tới mười phút sau thì có tiếng xe máy chạy tới, hừ.. hai cái bóng đèn xe, chắc là của bốn thằng quỷ kia này giờ chui rúc ở đâu bây giờ quanh ngược ra chứ gì. Ông đang chờ tụi bây đây!

Bốn tên kia sau khi bị thằng Tuấn đánh tới bởi nghe có tiếng xe honda chạy tới nên phải chạy rút sâu hơn vào cái đường qua khỏi kén, mà khúc khỉ ho cò gáy đó một bên là ruộng, đồng, lùm bụi âm u, một bên là sông nước, dân lạ hoắc lạ hươ về đây trong đêm hôm khuya khoắc không tè trong quần vì sợ mới là lạ. Chúng cứ chạy sâu vô mãi cho tới khi nhận được điện thoại của đàn chị thì mới dám quay lại. Nghe tin quay lại đánh thằng Tuấn một mặt chúng vừa mừng nhưng một mặt lại hơi e dè vì gặp phải một đối thủ không nhẹ kí chút nào. Chúng vừa chạy, vừa chửi thề vừa bàn kế hoạch tác chiến thật khí thế um sùm cả con đường quê.

Từ xa, thấy có một người đang ngồi trên xe, chúng bèn giảm tốc độ lại định hỏi đường. Vừa mới rọi đèn vô mặt kẻ đứng bên lề, hai thằng chạy trước chưa kịp định thần thì bỗng ở đâu ra một cái bao bay tới làm chúng trở tay không kịp, đảo tay lái và lúi ùm xuống đám ruộng đang ngập nước bên kia đường. Hai thằng chạy sau vì thắng gấp nên xe lệch bánh kêu cái két chao đảo. Tuấn tiện chân nhảy ra đá một cái nhẹ cho chúng nó ùm xuống ruộng chung số phận với hai tên đồng bọn kia để chúng khỏi phân bì. Cả đám vừa bị xe đè, vừa dính bùn đất đang kêu trời thì thằng Tuấn tay đang cầm sẵn một cái cây đùng trên lộ chống nạnh la lớn:

– Sao thằng nào muốn sô-lô thì bò lên đây, hay là muốn một mình tao chấp bốn?

Trông bốn thằng như những trên bại trận thật đáng thương, chúng im re ngồi bệch xuống nước, không tên nào dám ngóc đầu lên mặc cho cái lạnh thấu xương của nước ruộng lúc giữa đêm thấm vào da thịt rất buốt. Tuấn thì cứ ung dung cầm cây đi qua lại trên bờ, cậu hét lớn:

– Sao? Im hết là sao? Hay là muốn tao nhảy xuống đó đập tụi bây hả?

Cả bốn thằng đồng thanh:

– Dạ... đại ca tha cho tụi em! Tụi em lỡ đại...

Tuấn lấy khúc cây khều lần lượt đầu tóc bốn thằng, cười khẩy rồi nói:

– Nhớ sau này mà chừa mặt tao ra nha... hên là ở đây đó, chứ tụi bây mà bước về Quận 6 thì biết tay tao nha!

Nói rồi cậu leo lên xe nổ máy bỏ đi để mặc cho 05 tên kia ở lại khóc lóc, kêu trời, chửi thề bằng đủ thứ ngôn ngữ...

76. Chương 76

Quân tắt máy xe ở đầu hẻm và cậu dẫn bộ vô nhà vì sợ đánh thức mọi người. Mẹ đã tắt đèn ngủ rồi, mấy chú chó trong nhà đánh hơi được chủ về nên không sủa mà chạy ra ngoắc đuôi mừng rỡ. Sau một hồi lục đục thay đồ Quân đi qua nhà kho nơi có sẵn một cái đi-văng đã được mẹ giặt mừng sẵn, cậu leo lên phải chân, ém mừng thở ra một cái rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Chúa ơi, hôm nay sao nhiều chuyện xảy ra với con thế này, một mỗi thật, thằng Kỳ Trương mà là Gay àh? Thật khó tin! Càng khó tin hơn nữa là nó dám nói nó thích mình nữa mới đau, có khi nào nó đang âm mưu gỡ trò gì đó không? Xin lỗi, thật sự là mình vẫn không thể nào tin được nó dù rằng rất cố gắng không thành kiến với nó. Nhưng mà những gì nó thú nhận thì đúng là nó đã là Gay thật rồi. Còn chuyện thích mình thì phải xem xét lại, nhưng mà đó giờ toàn cứ nghĩ nó không ưa mình nên... mình chả có ưa gì cái bản mặt cái thằng đó, giờ tự nhiên phát hiện ra nó thích mình, hổng lẽ đi thích lại nó sao? Ha ha ha! Với suy nghĩ của mình mà mình còn đùa được nữa thì nói chi là... ời! Nó thích ai kệ xác nó! Nó là gì kệ bà nó, không quan tâm!

Ôi còn nhóc Tuấn đáng yêu của mình, sao mà mới có một chút mà đã nhớ nó da diết thế này... mình cũng ác ôn thật, để nó giờ này đi về thành phố một mình chả biết sẽ có chuyện gì xảy ra không nữa. Thiệt tình là mình chẳng an tâm chút nào cả. Mà hình như mình đang buông thả với bản thân và dễ dãi với hần lăm thì phải, có đúng vậy không ta? Mình mà dễ dãi àh? Có không đó? Sao mình không thấy vậy ta? Có những chuyện mà trái tim nó quyết định khiến mình cũng không biết phải lý giải với lý trí như thế nào nữa?

Đêm mưa hôm hần ngồi chờ mình ngoài trước hiên nhà ấy, mình dễ dàng tha thứ chuyện hần đem mình ra làm trò đùa cho những cuộc cá độ chứng tỏ bản lĩnh đã khiến nhiều người (đọc truyện) không đồng tình và quánh giá mình không có đẳng hoàng. Nghĩ đi nghĩ lại cũng tức thiệt chứ bộ. Thật ra mình thấy mình là một thằng đáng phải được thông cảm trong chuyện đó mới đúng chứ! Mọi người có ai đã từng trong hoàn cảnh của mình chưa nhĩ? Có từng nghe mình kể những chuyện tình trước đây của mình chưa (không nhiều lắm đâu)?

Thật sự mình chưa từng trải qua một cuộc tình hạnh phúc hay vui vẻ nào cả bởi thế mình luôn hoài nghi và lo sợ vào tình yêu bởi lẽ cái gu của mình đó giờ toàn là trai thẳng (Straight) không hà. Nói ra cái này không biết có bị coi là... mê trai không nữa chứ lần đầu tiên nhóc ấy lọt vào mắt mình là mình đã thấy có cảm tình và cái gì đó rất lạ đi kèm theo.

Thú nhận ra điều này thật xấu hổ, trong suy nghĩ của mình thì có vẻ như mình là một thằng đạo mạo, đẳng hoàng đầy lòng kêu hãnh nhưng thật ra trái tim của mình nó không phải vậy! Mình càng tỏ vẻ cao ngạo, bất mãn, thờ ơ với tình yêu bao nhiêu là thật ra mình lại khao khát yêu và được yêu bấy nhiêu lần.

Không hiểu sao mình luôn mơ ước rằng có ngày sẽ tìm được một tình yêu đích thực của mình. Và nhóc Tuấn với những thái độ khó hiểu, trái ngược lúc trên lớp với đám thằng Kỳ Trương và lúc chỉ có mình và nó đã khiến mình nuôi hy vọng và ảo tưởng. Mình đã thật sự hy vọng và tin vào những phép lạ trong tình yêu đấy. Biết là nó đang đùa giỡn với mình đấy nhưng có lẽ các bạn không nghĩ rằng thằng Tài đã làm mình hoảng sợ và thất vọng đến như nào đâu nên mình nghĩ phải liều mạng thôi. Sẵn có chút cảm tình và sẵn nhờ nó để quên đi thằng kia thì chắc chả phải là một giải pháp tồi.

Mình đã kêu gọi trái tim dè chừng nó đấy chứ, mình đã cho rằng mình đang hòa theo trò đùa ấy của nó cho vui trường, vui lớp đấy chứ, nhưng thực tế không phải, mình vừa hy vọng vừa bất chấp luôn đấy! Thử đặt

vị trí bạn vào tôi một thằng “thèm yêu” và đang diễn vở kịch “được yêu” xem, bạn có ngắt ngay con gà Tây không chứ?

Bạn đã từng nếm trải cái hôn môi đầu tiên với người mà mình có cảm tình nhiều nhất trong cuộc đời ở độ tuổi hai mươi mấy chưa? Còn nữa, bạn có thấy ánh mắt đa tình, cái nụ cười... khôn khéo của hắn chưa? Bạn không yếu lòng đi mới lạ đấy! Chính vì biết hắn đang không thật với mình, chính vì bản thân mình nghĩ là sẽ bất chấp điều đó, chính vì mình luôn hy vọng, mơ mộng, thêm vào đó chính vì cái đêm mưa ấy đã thật sự khiến mình rất cảm động và tin vào hy vọng của mình hơn. Mình không tin là có ai đó có thể đùa giỡn đến mức độ như vậy.

Mà... trên thực tế thì mình đã trải qua chuyện đó ở ngoài đời thực với nhóc Tuấn và mình đã làm như thế, chứ không phải chỉ đơn thuần là một tình tiết trong một câu chuyện tình yêu nào đó. Bạn đánh giá tôi thế nào thì tôi đành chịu, có lẽ tôi thực sự đã... dễ dãi thật. Nhưng quả thật trong tình yêu của mình tôi thường không có may mắn để có được nhiều lựa chọn, yêu vội vàng, yêu bất chấp, yêu chỉ bằng niềm tin và hy vọng. Những cuộc tình trước tôi còn thảm hại hơn cả thế rất nhiều.

Những bạn đã từng yêu “trai thẳng” chắc cũng sẽ ít nhiều hiểu và thông cảm hơn cho tôi! Vâng! Tôi đã từng tệ hại như thế đấy! Đó là sự thật mà tôi không dám chối cãi. Tôi luôn sống với tâm niệm rằng: “Họ cho bao nhiêu, mình cứ hưởng bấy nhiêu! Không được quyền đòi hỏi!” Nhưng mà bạn có thấy là nhóc Tuấn đã cho tôi quá nhiều hơn cả trong những giấc mơ không? Chiếc hôn đầu, những đêm ấm áp nằm ngủ bên nhau, những cái ôm xiết nồng nàn, tôi đồng ý là giả tạo cả đấy! Nhưng xem ra nó “thật” hơn nhiều so với những cái sự thật phũ phàng mà tôi đã nhận. Bấy giờ thì bạn đã có thông cảm với lựa chọn của tôi chưa? Dù sao tới giờ tôi vẫn không-hối-hận với những gì mình đã trải qua!

Ôi mình lại nghĩ quẩn và lảm nhảm nữa rồi, ngủ đi thôi!

77. Chương 77

Công tình mình dẫn xe dắt bộ vô cả khúc cho mẹ không thức giấc thì có một xe máy chạy vô nhà xé tan màn đêm yên tĩnh. Mẹ vẫn chưa hay là con trai cưng đã về nhà và đang nằm ngủ bên kho cứ tưởng tiếng xe ấy là của nó nên bật đèn, mở cửa chạy ra mắng:

– Thằng quỷ, đi đâu làm gì mà về khuya dữ vậy?

Có tiếng trả lời khiến thằng Quân như muốn... té xuống giường:

– Con nè bác! Ủa ông Quân chưa về tới nhà nữa hả? Í.. mà... xe ổng kia!

Bạn biết ai không?

– Thằng Tuấn đó hả bây? Rồi thằng Quân đâu?

Quân lồm cồm bò dậy, bật đèn trong kho, bực bội trả lời:

– Con nè mẹ, ngủ này giờ rồi!- Ủa, mày về ngủ rồi hả? Ừ thôi, Tuấn rửa chân rồi vô ngủ với nó luôn đi, để tao qua lấy thêm mền gối!

Nghe cái tiếng “Dạ” hí hửng đầy đáng ghét của nó khiến thằng Quân bước ra sân nhà, mắt nhắm mắt mở cầu nhàu:

– Ở đâu ra vậy? Người gì đâu lì lợm hết sức! Lở tai cây hả?

Thằng Tuấn cười hí hửng không thèm để ý những gì thằng Quân nói mà tự động ôm mền gối từ tay mẹ của nó và leo lên cái đi-văng giả bộ ngáp dài thành tiếng một cái thật đối trá nữa chứ:

– Hoiiii.. buồn ngủ quá...!- Nè nè... bộ tui giỡn với cậu hả?

Tuấn phủi tay:

– Giờ không cho tui ngủ ở đây ở đây phải không? Tui... về à!

Biết chắc là bị tên nhóc này gài vô thể nên Quân đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi. Giờ này hấn đã bước vô nhà rồi nghĩ sao Quân sẽ yên thân với mẫu hậu nếu để nó xách xe lên thành phố. Đúng là tên nhóc này lắm mưu nhiều kế thật. Quân hậm hực leo lên giường la hét:

– Vén mừng thì vén ít thôi, ban hành ra muối nó vô thui chết sao, cái thằng này!

Hấn im re giả bộ ngoi đầu lên bốn góc mừng tìm muối đập, Quân tắt phụp cái đèn và chung vô tiếp tục kiếm chuyện:

– Đi làm mà một tháng nghỉ hết hai mươi ngày! Bà Nương này cũng hay thật!

Trong ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn ngủ hấn nằm xuống cười hề hề:

– Miễn trưa mai tui lên làm sổ sách tổng kết cho bà là được chứ gì! Mấy cái khác thằng Điệp, thằng Tân lo hết ời!- Giới lắm đó! Tối ngày đánh đấm, nhậu nhẹt, gái gú!

Hấn lại cười:

– Đâu có đâu! Bỏ hết rồi mà...

Quân tính lâu bầu thêm cái gì đó nữa nhưng chả biết nên chửi thằng nhóc cái gì nữa bây giờ... hấn bây giờ mới bắt đầu nhổng nhẹo:

– Tui bị tui nó đánh bầm tím sau lưng luôn nè, ông sút dầu cho tui đi!- Mệt, tự sút đi! Không có dầu!- Xạo, dầu ở ngăn ngoài của cái cặp ông đó! Sút đi mà...- Mệt! Không là không!

Thằng quỷ ấy tự nhiên lắm, nằm ngửa lưng ra vạch áo lên làm như là người ta chịu thoa dầu cho hấn rồi vậy! Chả biết con cái nhà ai mà kỳ cục dữ thần vậy!

– Đánh lộn hay lắm mà, giờ lếch về hành hạ người ta!- Tại thằng Kỳ Trương chứ bộ!- Còn đồ thừa nữa...

Hic hic, sao mình lại xoa dầu cho hấn vậy nè trời!

– Chỗ kia nữa, chỗ đó rất quá trời kia... đau muốn chết! Tui mà gặp lại mấy thằng đó tui sẽ...- Sẽ sao?

Quân đấm mạnh một cái một lưng làm thằng nhỏ la lên oai oái:

– Á chết tui!

Nghĩ lại bốn thằng kia đang ngụp lặn dưới sinh lời hai chiếc xe lên Tuấn thấy hã hê hết sức. Quân đập vô lưng nó thêm một cái:

– Đánh lộn sướng lắm hay sao mà còn cười nữa hả?- Hi hi... tối thui vậy mà ông cũng thấy tui cười hả? Chắc nhìn kỹ lắm đấy!

Quê độ Quân buông tay ra:

– Mệt. Ai thềm nhìn!

Cậu thở một cái và cũng bắt đầu ngã lưng nằm xuống. Tên nhóc kia được đẳng chân lân đẳng đầu nè:

– Quay mặt qua tui ngủ nè... đi...- Mệt, ngủ, nhiều chuyện quá! Cắm đụng tới anh nha!

Nói thiệt, chắc lúc bác gái mẹ thằng Tuấn mang bầu hấn toàn ăn thịt trâu với lẩu dê hay sao mà hấn... dê thấy ớn và lì như trâu vậy đó. đã bảo là cắm đụng rồi vậy mà hấn cũng răng nằm xích vô lấy tay ôm bụng mình. Hic hic! Hấn còn hôn thật sâu lên sau ót mình nữa, chán ghê! Thôi ngủ... kệ bà hấn đi! Cũng không có gì là quá đáng mà phải không?

Thấy Quân im lặng cái là cái tên nhóc lại giở trò tiếp. Cái tay hấn ban đầu ôm bụng nha, sau đó cái bắt đầu lần mò xuống khu vực rốn, bàn tay hấn càng lúc càng thận trọng di chuyển với tốc độ chậm dần, chắc cũng sợ, khi vừa sắp tới... chỗ hấn cần muốn tới thì Quân chụp tay một cái làm anh chột giật mình. Quân quay qua liếc hấn:

– Nè xuống đất nằm ngủ nha! Bộ tưởng anh giỡn hả?

Biết không thể dùng miệng khơi khơi với tên này, Quân dùng cả chân tay phối hợp tổng hấn ra tuốt mé giường bên kia hằm hừ:

– Xích qua góc kia ngủ! Cầm lại gần nữa!

Tội nghiệp anh chực coi vậy mà cũng biết nghe lời, tiu ngừ nằm xa ra, gương mặt phụng phịu trong đêm mới đáng yêu làm sao ấy! Chỉ cần tạo một tiếng động nhỏ là Quân quay phắt qua nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống hấn vậy. Nói chung là bị đánh giá nhiều quá, phải khó lên thôi! Mặc công người ta nói mình này nọ, mà mình không này nọ thì sao có.. phim để chúng nó coi! Đáng đời! Ai kêu chê bai mình làm chi bây giờ không có phim hay coi thì đừng có trách nhé! Quân chỉ thật sự dám ngủ khi nghe tiếng thở đều đặn của hấn vang lên.

Vậy mà khốn nạn ghê! Tới sáng thức dậy chả hiểu sao Quân lại thấy hai thằng đang nằm sát rạt giữa giường. Hơn thế nữa, hơn thế nữa ngoài cái chuyện hấn đang ôm mình cứng ngắt thì một tay của hấn, hu hu hu... một bàn tay của hấn lại... để ở cái chỗ mà không nói ra chắc ai cũng biết là ở đâu. Mình có hay biết gì đâu chứ! May mà lúc đó mẹ mình không có qua thấy, bả mà chứng kiến cảnh đó chắc mình bị cạo đầu trét dầu hắc rồi quá! Mà bạn cũng biết trạng thái của... của.. cái quỷ sứ ấy vào buổi sáng như thế nào rồi đấy, vậy mà nữ lòng nào hấn chọc phá không để cho thằng nhỏ ngủ yên, hèn chi mình giật mình thức giấc. Trời ơi, nhìn cái mặt thằng Tuấn kia: không biết là hấn đang ngủ thiệt hay là đã thức nữa... tức quá đi thôi! Chả biết đêm qua hấn có còn làm gì mình không nữa. Hic hic Có ai rình mò thấy gì không nói cho em biết với em xử hấn luôn một thể.

Ngoài sân có tiếng chó sủa, thằng Kỳ Trương làm gì mà ghé nhà mình sớm thế nhỉ?

78. Chương 78

Quân rút cái tay thằng Tuấn ra khỏi... quần của mình và đập cái gối mạnh lên đầu nó:

– Dậy đi đại ca! Thằng Kỳ Trương tới rồi kìa!

Quân gầy đầu lững thững bước ra cửa nhà kho thì thấy thằng Kỳ Trương và một cô gái quay lưng về phía nó đang thừa mẩu hậu ở nhà bên kia. Sau một cái ngáp dài và nạt một hơi cho mấy chú chó trong nhà chạy biến đi nó hời giọng ngáy ngủ:

– Cha! Sáng sớm tới kiểm tao chi vậy? Mưa lớn à nha! Học chung mấy năm trời mà giờ này mới ghé...- Anh Quân! Không nhận ra em sao?

Quân dụi mắt thức giấc khi cô gái ấy quay mặt lại:

– Hiền! Trời đất... Em về đây hồi nào vậy? Sao không báo với anh! Ngồi đó chờ xí, anh đánh răng, rửa mặt, thay đồ rồi ra liền!

Thằng Kỳ Trương cái mặt trông khá hốc hác cũng ráng mỉm cười với thằng Quân:

– Làm gì thì làm đại đi mày rồi ba đưa mình đi ăn sáng! Nhân dịp em Hiền về chơi mày phải bao đó nha!

Tuấn lúc đang ở trần cũng lộ mặt ra cửa, giọng nó khá nhẹ:

– Cha, hôm nay Hiền về đây chơi àh?

Cái mặt thằng Quân bắt giắc bối rối, nó gầy đầu chạy nhanh qua nhà và đi thẳng vào loa tét, Tuấn cười nhả răng, tíu tít chạy theo. Trông họ có vẻ hạnh phúc nhỉ? Thằng Kỳ Trương vừa thấy mặt thằng Tuấn liền trợn tròn con mắt, môi run lên:

– Cái... gì? Mày... ở đâu ra vậy?

Hiền cũng khá ngạc nhiên, nhưng với cô đó là một nỗi bất ngờ thú vị, nó đập vai anh mình một cái:

– Anh Hai này hỏi ngộ! Ảnh về đây chơi ngủ lại có sao đâu!

Tự nhiên Kỳ Trương thấy mặt mày tối sầm lại, mỗi hận đêm qua trong lòng nó bỗng nhiên sôi sục lên, tưởng tượng cái cảnh giữa đêm khuya buốt cắt da, cắt thịt, mình mẩy rêm rẩy, đau đớn mà năm tên con trai phải hi hục lôi hai chiếc honda lên khỏi sinh ruộng rồi lếch thếch dẫn bộ hơn một cây số gõ cửa tiệm sửa xe người quen gửi ở đó rồi đi bộ thêm cả cây số nữa để về nhà nó tắm nước lạnh như nước đá, mà tắm cho sạch sinh bần thì không thể nào xối nước nhanh chóng và qua loa được. Rồi sau đó đích thân nó phải xách xe tổng bốn thằng kia đi thêm quãng đường gần năm cây số để tìm nhà trọ ngủ để phòng trường hợp thằng Tuấn dẫn thằng Quân mò lên đánh úp. Tội nghiệp, bốn thằng kia run cầm cập, mặt tái mét không còn chút máu. Chúng tuyên bố trong cuộc đời chưa bao giờ có một trận đánh nào mà khủng khiếp như thế! Thà bị chém lằn ngang, lằn dọc, may vá khắp người, u đầu tét trán chúng không kinh khiếp bằng cái cảnh tắm sinh và lếch bộ giữa đêm trong trạng thái thân xác rã rời.

Nổi khổ chưa dừng lại ở đó, mới tờ mờ sáng con Hiền ở dưới quê ngoại bắt thành linh về nội chơi và giật ngang, giật ngược kêu nó dẫn tới nhà rũ thằng Quân đi ăn sáng. Nó cần răng chịu đựng dù trong người đã như tương tử nhưng nghĩ tới cảnh dùng điểm tâm với thằng Quân chắc cũng không tới nỗi tệ hại lắm nên nó cũng ráng lếch xác dậy, bỗng nhiên giờ đây có sự xuất hiện của thằng Tuấn nữa thì khác nào nó vừa bị tổng thêm một đồng phân bỏ nóng hổi mới-ra-lò vào mặt chứ! Đi ăn sáng chung với thằng đó khác nào bắt nó chui vào toa lét và ăn hột vịt ốp la. Mà nghĩ tới việc nó phải khốn đốn biết bao nhiêu thì thằng Tuấn lại được hạnh phúc trong vòng tay của thằng Quân suốt đêm thì đúng là... ứa mật, ứa gan thiệt. Hiền thấy thái độ anh của mình lạ lạ nên hỏi:

– Anh Hai mệt mả? Sao thấy bần thần quá vậy? Đêm qua đi ăn trộm hay sao mà mắt đỏ hoe hết kia!...

79. Chương 79

Hiền bây giờ thay đổi nhiều lắm, trông cô hiền hơn nhiều thì phải, ăn nói nhỏ nhẹ, dễ thương mực thước lắm, suốt bữa ăn cô cứ huyền thuyên hỏi thăm hết người này tới người kia với thái độ quan tâm rất chân thành, Tuấn có lẽ vẫn còn ái ngại với cô hay sao mà trả lời cũng khá dè chừng, chỉ có Quân là hỏi thăm cô nằng tới tấp. Hai người họ cứ giống như một đôi bạn già lâu ngày gặp lại vậy, muốn nói ra cho hết vì sợ ngày mai sẽ xuống lỗ không bằng. Kỳ Trương thì rơi vào trạng thái chán nản và câm lặng, lâu lâu nó liếc nhìn thì bắt gặp ánh mắt vừa chế giễu, vừa thách thức, vừa đe dọa của thằng Tuấn khiến nó muốn bỏ về quách cho rồi. Còn con quỷ Hiền chả biết chuyện tình cảm của hai thằng kia có gì hấp dẫn, hay ho mà nó cứ tấm tắc khen tặng, hỏi thăm hoài làm thằng Kỳ Trương ngứa mũi hết sức. Oh! Bỗng nhiên thằng Kỳ Trương lại nảy ra một ý tưởng, tại sao không nhỉ? Thằng Tuấn được, mình nhất định cũng được! Đang suy nghĩ thì thì chuông điện thoại của nó reo, ôi đám lâu la kia nó thức dậy rồi, Kỳ Trương chạy ra ngoài mở máy:

– Đại ca, giờ tính sao đây? Xe của tụi em, tiền bạc của tụi em, điện thoại vô nước hết hết ráo rồi, phải mua cái cùi bắp xài đỡ để gọi đại ca nè...- Biết rồi, đừng bao giờ gọi cho tao nha, sau này có gì gấp lắm thì nhắn tin tao sẽ gọi lại!

Bọn chúng bắt đầu chửi thề và cáu giận:

– Giờ tụi này đói meo, xe cộ hư hết, người gờm vẫn còn tanh tươi vậy mà ông kêu không gấp chứ muốn tụi này rũ xương ở cái xứ khỉ ho cò gáy này mới là gấp àh!

Kỳ Trương cũng bực bội không kém:

– Biết rồi, chịu nó nằm đó chờ đi, chút tao ghé đưa tiền và lo cho! Phiền quá, nhớ là không được gọi lại đó!-
Mấy thằng đó sao rồi?

Vừa cúp máy quay qua thì Kỳ Trương bắt gặp ánh mắt chọc tức của thằng Tuấn đang khoanh tay đứng kế bên nhìn nó trân trân và nở một nụ cười tươi tắn chưa từng có. Nó giật mình, nhìn dè chừng giống như một con thú hoang đang bị dồn vào góc rừng:

– Mày... mày... muốn gì?

Tuấn cười thật dễ thương:

– Ha ha.. có muốn gì đâu bạn, chỉ là hỏi thăm coi mình có giúp đỡ được gì không đó mà... ha ha ha...- Tao không cần, mày coi chừng tao đó!

Tuấn nghiêm mặt, găm gù nói với nó mà không hở kẻ răng:

– Mày mà hó hé với ông Quân vụ hôm qua thì tao nhận đầu mày vô bồn cầu đó nha thằng kia. Tao nói là tao làm đó!

Sau đó anh chàng cười khanh khách đi trở vào tiệm ăn. Ở trong quán Hiền tỏ ra sốt sắng:

– Anh Quân nè, chút anh phải kể cho em nghe hết thiên tình sử của anh với anh Tuấn đó nha, làm sao mà anh có thể chinh phục được anh Tuấn hay vậy?

Quân ghẹo:

– Hồi để... cướp lại từ tay tui hả cô, đừng có mơ nha!- Anh này, đó là đồ em bỏ em xài chán em cho anh chứ bộ...

Rồi cả hai cùng cười nghiêng ngả. Quân lại hỏi tiếp:

– Vậy sống ở dưới có quen được anh chàng nào chưa?- Xì... em không nói đâu, nói mắc công anh giết của em nữa thì sao?- Trời ơi! Lâu ngày không gặp Hiền ở dưới quê đi câu cá dữ lắm hay sao mà mài lưỡi câu bén quá ha!

Lúc đó thằng Tuấn đi vào Hiền quay qua hỏi:

– Sao em thấy anh Tuấn gặp em mắc cỡ hay sao áh nha!- Ồ.. đâu có... tại anh.. hơi mệt!- Xạo, sợ em... kìa anh nữa hả? Ha ha ha!

Tuấn không đùa hưởng ứng với Hiền mà nó đang lo trong đầu là chả biết thằng Kỳ Trương còn tính giở trò gì nữa hay không thôi. Nói tóm lại là nó không sợ. Muốn đánh nhau thì nó đánh nhau miễn là đừng có trước mặt ông Quân là được chứ gì! Quân nhìn nó, giả bộ hỏi giọng xa cách, lơ là khi có mặt con Hiền:

– Ăn ngủ đã rồi vậy có chịu lên đi làm chưa hả?- Ông đuổi tui hả?- Không! Cái đó là mình tiến khéo bạn đó!

Tuấn phụng phịu:

– Bữa nay có Hiền về chơi, tui nghỉ làm!

Quân ngó lơ và nhỏ nhẹ nói:

– Vừa thuê đồ, vừa thách mướn, vừa cho tiền ai dám nghỉ làm hôm nay đó! Lên làm một chút rồi anh với Hiền lên tới trên chơi! Đừng có làm biếng rồi viện cớ nha!

Hiền há hốc mồm:

– Anh Quân ăn hiếp anh Tuấn quá trời luôn nha, chà bù với em hồi đó... mai một em phải rút kinh nghiệm với thằng ghê của mình mới được!

Quân không nói lời nào nữa chỉ mỉm cười với Hiền và nhìn thằng Tuấn hất mặt lên ra dấu: ” Bién!”. Tội nghiệp anh chàng tiu ngưu bước ra ngoài như chú mèo con. Hiền thán phục:

– Cha! Dữ luôn, anh Quân oai quá mọi!

Quân cười:

– Dạy vợ từ thuở ban sơ mới về mà em!

Thằng Tuấn nghe nói vậy bỗng nhiên quay qua cãi:

– Cái gì? Ai làm vợ? Ông là vợ thì có!

Quân chau mày, giả bộ thị uy:

– Nhóc thì có, còn chưa đi làm nữa hả!

Tuấn quay lại, ngồi ịch xuống ghế:

– Đẹp, ông không chịu làm vợ thì tui... nghỉ làm!

Thằng nhóc này trở chứng hung dữ quá nên Quân phải xua tay:

– Thôi được rồi... ai làm vợ cũng được! Đi làm đi ông tướng!

Sau đó Quân quay qua cười với Hiền giải thích:

– Trong gia đình thì vợ sợ và nghe lời chồng phải không em?

Hiền gật gù, nhìn xung quanh quán, có một số đôi mắt tò mò đang nhìn về hai thằng làm cô hơi... nhột mà sao hai thằng này tỉnh bơ vậy trời? Tuấn đập tay xuống bàn cười hì hì:

– Ai nói ông vậy? Vậy là chưa nghe câu: “Kính vợ thì sống lâu mà đội vợ lên đầu là trường sinh bất tử” hả?

Sau đó anh chực cười khanh khách bước ra khỏi quán, bàn đối diện có hai người phụ nữ đứng tuổi này giờ đang nói chuyện huyền thuyên từ khi thằng Tuấn quay lại tranh cãi chuyện “chồng vợ” với thằng Quân thì họ ngừng ăn, há hốc nhìn trân trối qua đôi bạn trẻ. Tuấn đi ra, họ hướng mắt nhìn theo, phát hiện ra điều đó, tiện miệng cậu buông một câu:

– Há... há... hai cái bà già nhăn nhoe này nhiều chuyện ghê, ăn không lo ăn đi để ý chuyện người ta! Đúng là dân quê!

Nếu bạn là hai người phụ nữ đó mà bị một tên nhóc choai phán như vậy thì bạn sẽ... như thế nào? Quân chụp một miếng chanh chọi mạnh vô đầu thằng vừa phát ngôn, rồi chạy tới cúi đầu xin lỗi hai vị phụ nhân đang cúi gằm mặt xuống bàn... gấp lấy, gấp để thức ăn một cách vô thức để che đi đôi gò má đỏ chót vì sượng sùng. Sau đó Quân kéo Hiền tính tiền rồi trốn nhanh ra khỏi quán lòng thì chửi rửa bản thân mình đã quá ngu ngốc và vô ý khi quên một chuyện rằng: nó đang sở hữu một gã người yêu là ” đệ nhất có duyên”. Tuấn chạy về thành phố đi làm sau khi bị một cú đập vô ốt mạnh hết sức của thằng Quân. Cái quán nhỏ trở về không khí ban đầu như lúc thằng Tuấn chưa bước vô. Một số câu hỏi được đặt ra, sau khi ai đó nhìn và chắc chắn rằng thằng Tuấn đã lên xe đi mất:

– Hai thằng đó là ai vậy?- Có một thằng là con bà cô giáo ở chợ cũ đó, thằng còn lại tui không biết!- Hai tụi nó nói gì vậy?- Ôi, con nít bây giờ nó quậy như vậy đó, chắc là giỡn với nhau chứ gì, thiệt tình....- Chắc.. chắc... chuyện như vậy mà tụi nó lòi ra giỡn tỉnh bơ hay thật!

Một vị khác cũng khá già nhưng vẫn tỏ ra mình rất xì tin:

– Tui là tui pót-tay toàn tập với lũ trẻ bây giờ, chúng nó loạn lên hết rồi, chuyện gì cũng lòi ra nói được, thằng cháu ở nhà tui hả....

Và rồi câu chuyện lê la hàng quán đã được lảy sang một hướng khác với màu sắc đa dạng và hấp dẫn hơn....

80. Chương 80

Hiền dáo dác nhìn quanh và thắc mắc:

– Ủa, anh Hai em chạy đi đâu rồi anh Quân?- Uhm.. anh cũng không để ý nữa, hồi nãy nó ra trước thằng Tuấn nghe điện thoại mà. Gọi cho nó thử coi!- Ừh! Xong rồi mình vô kén chơi nha anh, lâu lắm rồi đó em chưa được vô kén nha!

Quân gãi đầu:

– Vô kén nữa hả? Ừh... thì... vô! Xong rồi anh chở Hiền lên thăm thằng Hoàng, thằng Tân, thằng Điệp! Chắc tụi nó vui lắm!- Dạ! Anh chờ em xí...

Kỳ Trương đang chạy tới trấn an đám lâu la thì nhận được điện thoại của con Hiền rữ vô kén, nó lắc đầu quây quây kêu giờ nó chỉ muốn ngủ thôi, với lại nó tưởng còn thằng Tuấn ở đó vác mặt tới chi cho tức tối thêm. Hic hic, con quý Quyên chả biết đâu kiếm một đám lâu la cùi bắp hết sức làm nó quê thiếu điều muốn độn thổ. Đã thế thằng nào thằng nấy ăn như hạm, kinh thật! Sau khi ăn uống no nê, tiền bạc sòng phẳng dù thật sự chúng chả làm được cái đám ôn gì thì đám kia mới chịu ngồi yên chờ xe sửa xong để rút lui về thành phố.

Vừa về tới nhà thằng Kỳ Trương điện thoại sặc ngay con Quyên:

– Trời ơi! Cô hay quá ha, kiếm đâu ra bốn thằng xi-ba-chao về đây ăn hại không hà... mà anh kêu là tìm có đánh thằng Tuấn với anh thôi, sao tự nhiên đánh thằng Quân nữa?

Sau đó hần kể sơ tình hình cho con Quyên nghe. Cô ả tức tối nói:

– Được rồi! Để em kéo thêm lính xuống san bằng cái xứ đó luôn! Chả biết thằng Quân là thằng khốn nào...

Kỳ Trương gầm gừ:

– Thì ra cô ra lệnh cho tụi nó đánh thằng Quân nữa àh? Mà giờ khỏi đi, đánh lộn với tụi nó chả giải quyết được cái gì, bây giờ phải làm sao chia cắt tụi nó ra kìa... đánh đấm toàn là anh bị lãnh-quả không hà!- Chia cắt là làm sao anh?- Tức là đánh vô điểm yếu của hai thằng cùng một lúc đó hiểu chưa? Em quen với thằng Tuấn lâu ngày chắc em biết nó sợ cái gì mà phải không?

Quyên suy nghĩ một lát rồi nói:

– Sợ cái gì là cái gì hả anh?- Rắn, rít, bóng đêm hay cô đơn hay cái gì đó đại loại như thế đó...

Quyên trầm ngâm một lát:

– Rắn, rít, bò cạp, kỳ nhông, kỳ đà không biết anh có sợ không chứ... em thấy anh khoái ăn mấy món đó lắm!

Kỳ Trương gầm lên:

– Chả lẽ đó giờ yêu nó mấy năm cô không biết cái gì làm cho nó hoảng sợ thật sự hả? Ráng nhớ coi! Máu hay gì gì đó...- A, em nhớ rồi, có một thứ sẽ khiến anh hoảng sợ vô cùng!

Quyên reo lên làm thằng Kỳ Trương mừng húm:

– Cái gì?- Dạ... ba anh!...

Mỗi lần vô kén là mỗi lần thằng Quân nhớ thằng Tuấn khủng khiếp mà chả biết lý do vì sao nữa, nó luôn ước phải chi giờ này có nhóc ấy ở đây thì sẽ vui biết mấy...

– Anh Quân, người ta mới đi có chút xíu mà đã nhớ rồi sao? Vậy hồi nãy ai kêu đuổi người ta về trên chi!- Hì hì.. đâu có... anh có nghĩ gì đâu!- Sao em thấy anh đắm chiêu quá kìa! Giờ anh kể cho em nghe chuyện anh với anh đi!- Xong là Hiền kể lại chuyện ở quê ngoại cho anh nghe lại nha, quen chàng nào, ra làm sao...- OK! Vậy mình trao đổi hen!...

81. Chương 81

Tuấn bị bà Nường sặc một trận te tua vì cái tội chuyên gia cúp làm – đi chơi cứ bắt hai thằng bạn làm dùm hoai. Mà nó biết tính ý bả, cái miệng la lối um sùm vậy thôi chứ bả thương nó lắm. Làm cái gì cũng hỏi nó hết từ chuyện mua cái dàn vi tính tới cái máy in thậm chí đi siêu thị mua đồ đạc quần áo đôi khi cũng bắt nó chở đi nữa. Và lần nào “tặng ca” như vậy anh chực cũng được dú thêm vào túi một hai trăm gọi là phụ tiền xăng cộ với uống cà phê. Chả hiểu người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa giàu có này tại sao đã ngoài ba mươi và vẫn... chông có chừa.

Nhưng mà đó là cái thời hồi đó, thời còn quen con Quyên ấy, còn từ ngày nhảy qua ông Quân nó nghỉ làm liền xì póc, ban đầu bà còn nhân nhượng riết thấy nó làm quá nên hôm nay bà đã qua nhà tường trình lại với ba nó:

– Dạ, anh Tấn lâu ngày về lẽ ra em để anh nghỉ ngơi nhưng mà em phải nói cho anh chị chú ý một chút là dạo này thằng Tuấn hay nghỉ làm lắm đó. Em không quan trọng chuyện nó làm được việc cho em hay không, mà em lo là sợ nó đi chơi lêu lổng rồi sinh ra hư hỏng, chứ hồi đó nó ngoan hiền em rất là thương.

Ông Tấn nhẹ nhàng xin lỗi, trấn an bà Nương và hứa sẽ làm rõ chuyện này không để cho thằng Tuấn làm việc một cách vô kỷ luật như vậy nữa. Cu cậu đang tính toán sổ sách bên kia có hay biết gì đâu, vừa mở cửa bước vào nhà thấy ba hôm nay về nhà nó mừng rơn: “Hic hic, hên là có đi làm, bữa nay mà nghỉ chắc chết với ông! Hí hí” Bao giờ cũng vậy, lao động khiến con người ta quang vinh và ngẩng cao đầu lên đường tự đắc là hôm nay con trai ngoan của ba có làm việc đấy nhé!

– Mày vô đây ngồi cho tao hỏi chút chuyện coi!

Nó vô tư ngồi xuống:

– Dạ! Có gì không ba?- Nghe nói lúc này mày hư hỏng lắm phải không? Đi chơi thâu đêm suốt sáng không thèm về nhà, không thèm đi làm nữa phải không?

Nó cãi lại:

– Dạ đâu có ba, con đi làm mới về nè, không tin ba qua hỏi chị Nương đi!

Ông Tấn đập tay xuống bàn cái rần:

– Con Nương mới qua đây mắng vốn tao nè, khỏi cần phải qua bến hỏi. Mày nói coi: mày đi đâu, mày làm gì, mày chơi với ai? Có hút chích, đánh lộn đánh lạo gì không?- Dạ đâu có ba...

Sau đó ông quay qua vợ:

– Bà đó nha! Ở nhà có một thằng hư hỏng mà lo cũng không xong nữa, bà thấy thằng anh Hai của nó không? Con người ta hiền lành, học hành tới nơi tới chốn, đại học đang hoàng, có ai lêu lổng như thằng này đâu! Bà nuông chiều nó quá riết nó hư đồn ra bà có thấy chưa?

Mẹ nó ôn tồn:

– Ông nói quá, dạo này từ ngày chơi với thằng Quân tui thấy nó bớt phá phách hơn hồi đó nhiều...- Đó ba thấy chưa? Có mẹ làm chứng cho con kìa!- Bớt phá gì mà người ta qua mắng vốn, bà đừng có mà bao che cho nó nha!

Tuấn cười đùa:

– Tại dạo này con bận học túi bụi chứ bộ, ba cứ khen anh Hai hoài nên con phải ráng phấn đấu nè. Ba coi ông có làm ra đồng xu nào không? Trong khi con vừa học vừa làm...

Ông Tấn vẫn chưa thôi hầm hừ:

– Mẹ con mày có tới hai cái miệng tao nói không có lại... mà dạo này mày với con Quyên sao rồi?

Tuấn nhăn nhó:

– Sao là sao ba? Con còn nhỏ mà...

Giọng ông Tấn dịu dàng lại thấy rõ khi nói về con Quyên:

– Nhà này có được ngày hôm nay toàn là nhờ vô ba nó không đó, mày liệu mà đối xử với nó sao cho coi được thì làm! Không thôi là đi húp cháo nha con!

Tuấn lườm lườm:

– Vậy mà ba la con hoài, con đá nó cho cả nhà này thấy cái cảnh! Làm gì phải phụ thuộc vô nhà nó chứ?- Thôi mệt quá! Mày không còn là con nít nữa đâu! Đừng có cà rớn hoài, một hai năm nữa là cưới đó!

Tuấn giẫy nảy:

– Ba nói chuyện kỳ quá hà! Kêu anh Hai cưới nó đi! Con ở vậy nuôi ba mẹ! Nha mẹ ha!

Mẹ nó cười:

– Cái thằng cha mày, sao lúc này nói chuyện điệu nghệ quá vậy? Lúc trước sao tao thấy hai đứa quần quýt nhau lắm mà...

Tuấn trề môi:

– Giờ con không thèm nhỏ đó nữa đâu!

Ông Tấn nghiêm giọng:

– Chuyện người lớn chứ không phải trò đùa đâu nha, mày ăn nói cho đàng hoàng đó!- Chuyện người lớn thì ba đi mà lo, con còn con nít! Mà mắc mớ gì nhà mình phải đầu lụy nhà nó chứ!

Ba nó gất gỏng:

– Mày thì biết gì chuyện làm ăn!

Sau đó nó dùng dưng bỏ đi:

– Vậy thôi con đi chơi à!

Ông Tấn quay sang vợ hỏi:

– Chuyện này là sao hả bà? Tụi nó còn quen nhau không?- Thì có liên quan gì àh?- Tình hình công ty dạo này gay go lắm, tui đang hy vọng ký được hợp đồng với phía ba con Quyên để cứu vãn tình thế đây này ...- Tui thì tui không rành mấy cái đó! Nhưng tui không có cảm tình với nhỏ đó chút nào hết! Có lần nào nó qua đây nó gặt đầu thừa tôi cái nào đâu, chả biết thằng Tuấn đi qua nhà người khác có như vậy không nữa...- Bà sao lo cái chuyện gì đâu không! Một quá!...

82. Chương 82

Quyên choàng tay ôm cổ ba từ phía sau:

– Ba này, ba có thương con không vậy?

Ông Hùng kéo con gái lại gần, giật mình hỏi:

– Sao con lại nói vậy hả con gái? Tính xin tiền ba mua cái gì nữa phải không nè?- Ba cứ nghĩ xấu con không hà!

Sau khi chu mỏ ra phụng phịu, nàng ta lại kéo dài giọng nói:

– Ba ơi!- Gì nè con gái? Sao mỗi lần con nói chuyện với ba là tim ba đập mạnh liên hồi vậy nè...- Ba này! Gheo con hoài! Ba ơi, ba biết chú Tấn không?

Ông Hùng gặt gù:

Biết chứ, có phải chú Tấn, ba thằng Tuấn, bạn trai con không? Chú ấy làm bên công ty Vạn Cát Tường chứ gì!

Quyên cười hì hì:

– Ba thấy anh Tuấn sao?

Ông Hùng cười:

– Cha, con gái ba coi bộ đang có triệu chứng... “mồng chuồn” hay gì đây nè phải không?- Ba lại chọc con nữa rồi! Hay là mình rủ chú Tấn tới nhà mình ăn cơm đi nha ba!- Được rồi, nếu con gái ba muốn!- Vậy ba điện thoại mời chú ấy đi, tối nay con với mẹ ở nhà chuẩn bị!

Quyên hôn cái chụt lên má ba mình rồi biến mất ngay sau cửa, ông Hùng cười hề hề:

– Con gái thấy ba hết giá trị lợi dụng nên bỏ đi phải không?

Ông lắc đầu rồi tìm trong danh bạ số của ông Tấn:

– A lô, anh Tấn hả? Tôi Hùng nè, tối nay anh có rảnh không? Vậy hả? À... Tôi muốn mời anh chị tối nay qua nhà tôi mình dùng cơm đó mà...ừ.. ừ... cảm ơn anh, con bé Quyên nhà tôi mà biết chắc nó mừng lắm đó! Vậy thôi chào anh!...

Ông Tấn đang xem tivi thì nhận được điện thoại của ông Hùng mời đi ăn tối. Ông mừng rỡ gọi thằng Tuấn và mẹ nó:

– Hai mẹ con bà chuẩn bị tối nay qua nhà ông Hùng ăn tối đó!

Tuấn đang chuẩn bị đi chơi thì nghe tin bèn la lên:

– Thôi, con không qua đó đâu! Ba mẹ với con bé Tư đi đi! Con bận rồi!- Mày dám cãi lời tao hả? Đích thân ông Hùng mời đó mày biết chưa? Ông còn nói đây là ý của con Quyên thì chắc chắn là nhà người ta người rữ mày qua rồi đó!

Tuấn xoa tay:

– Ôi ba ơi! Đời này hai ngàn mười mấy rồi ai đâu đi ép duyên con cái nữa hả ba, mà con là con trai nữa, với lại con Quyên nó đang quen thằng Hoài mà, chắc chú Hùng mời ba ăn tối vì công việc làm ăn gì đó, sẵn tiện ổng nhắc con Quyên vậy thôi chứ nó đã con lâu rồi!

Ông Tấn có vẻ nuối tiếc chặc lưỡi:

– Thật không? Mày làm sao mà ra nông nổi như vậy? Nhà thằng Hoài có hơn gì nhà mình đâu?

Tuấn nhăn nhó:

– Ba kỳ quá! Toàn so sánh cái gì đâu không, có con qua con Quyên nó khó chịu ba còn mất điểm với chú Hùng nữa đó! Hợp thì yêu, không hợp thì chia tay. Thôi còn đi àh!

Nói xong thằng Tuấn tắt điện thoại và biến nhanh ra khỏi nhà, còn ông Tấn thấy thằng con trai nói có vẻ hợp tình, hợp lý nên cũng gật gù im re. Nhưng mà vì công việc thì tại sao lại mời ông Tấn qua nhà dùng cơm một cách trịnh trọng thế nhỉ? Thôi thì đợi tối nay hẵng tính, dù sao được đích thân “đại gia” chiếu cố thì còn vinh dự nào bằng...

83. Chương 83

– Mày đang làm gì đó? Mày chuẩn bị đi đâu đó?

Thấy con Hiền đang lục đục sửa soạn thằng Kỳ Trương vừa mới ngủ dậy bèn vội hỏi. Con Hiền hí hửng trả lời:

– Dạ, em đi chơi với anh Quân. Anh đi không?- Uhm.. Có thằng Tuấn không?

Hiền ngạc nhiên:

– Tất nhiên là có rồi, sao anh lại hỏi vậy?- Ừ... không có gì... tao bận chút chuyện nên sẽ ở nhà!- Vậy em đi nha!

Hiền đờm bước quay đi bỗng thằng Kỳ Trương hỏi:

– À... mà nè... thằng Quân chưa tới rước mà...- Ừh, thì em ra đầu ngõ chờ, có gì không anh Hai, thái độ anh Hai hôm nay hơi lạ đó nha!

Thằng Kỳ Trương ậm à trong họng rồi hỏi:

– Mày... mày... rành chuyện thằng Quân với thằng Tuấn không?

Hiền chau mày:

– Anh Hai bữa nay ngộ ghê, hình như có chuyện gì hả?- Mày trả lời đi!- Dạ, cũng sơ sơ...- Mày kể tao nghe được không?

Hiền liếc thằng Kỳ Trương:

– Chi vậy? Anh tính vô lớp ghẹo người ta nữa hả? Em không kể đâu!

Kỳ Trương kéo tay nó lại, giọng có vẻ thành khẩn thiết tha:

– Không phải, chỉ là tao muốn biết thôi! Mày kể đi! Tại tao thấy kỳ kỳ...

Hiền suy nghĩ một chút rồi nói:

– Có gì đâu mà kỳ, chuyện đó bình thường mà, anh hứa là không chọc hai ảnh đó nha!

Kỳ Trương mím môi, nín thở và gật đầu lia lịa....

84. Chương 84

Mãi cho tới khi thằng Tuấn bước ra khỏi nhà nó mới bắt đầu chột dạ chuyện vừa nói với ba mình, hình như con Quyên đã bắt đầu đổi chiến thuật và quay sang tấn công phía những người lớn. Thật ra nó đang muốn gì đây chứ? Cỡ như nó thì kiếm thiếu thì hạng công tử mắc mớ gì phải quyết ăn thua đủ với mình cho bằng được? Liệu đây có phải là âm mưu của thằng Kỳ Trương không? Liệu con Hiền có liên quan không?

– Anh Tuấn này? Hình như đi chơi với em anh không vui thì phải? Cái mặt anh trầm ngâm suy nghĩ về cái gì đâu không thì phải?

Sau khi con Hiền hỏi thì thằng Quân chầm chọc vào thêm:

– Chắc là đang nghĩ về em nào chứ gì? Hồng chừng là em Quyên...

Tuấn chẳng buồn trả lời nó chỉ đáp lại bằng một cái thở ra dài não nuột. Mặc kệ đời đi tới đâu hay tới đó vậy, nhất định không bao giờ nó chịu thua cuộc đâu. Đầu hàng với số phận không có trong từ điển tính cách của nó:

– Quân này!- Gì nhóc?- Ông có tin tôi không?

Nhìn vẻ mặt hình sự của thằng Tuấn, Quân xoa đầu nó:

– Tính âm mưu gì nữa hả? Hay đã làm gì có lỗi nên chận đầu tui?

Thằng Điệp bực mình nói:

– Thằng này hôm nay nó sao áh, tới tháng của mày rồi hả? Mà có chuyện gì anh Quân với thằng Tuấn về đóng cửa dạy nhau đi! Tự nhiên đang chơi vui về cái lời chuyện của hai người ra nói là sao hả?

Hiền cười hóm hỉnh:

– Ủh đúng rồi đó! Nói chuyện gì chung nguyên đám nghe đi! Ủa mà anh Tuấn nghĩ sao mà con đi qua lại với con Quyên vậy? Em chưa thấy ai xấu tính như con đó cả...

Quân lại ghẹo:

– Tình đầu của người ta đó, đừng có nói xấu nha Hiền, một thời tôn thờ đấy nha!

Dù nói vậy bỗng nhiên Quân lại cảm thấy đau đau, nó ích kỉ muốn rằng mình phải là tình đầu cũng như là tình duy nhất của nhóc Tuấn cơ. Nó ghen tỵ khi người ta cứ kháo nhau rằng tình đầu là tình đẹp nhất và khó quên nhất, liệu có khi nào...

– Nhóc nè, mấy cái hình kia đâu? Sao không dám đưa anh coi hả?

Tuấn lườm lườm:

– Clip *** của ông đó hả? Muốn không? Tui đưa cho mọi người coi!

Quân giậm chân nó một cái nhưng đã muộn, con Hiền và đám kia đã nhoi nhoi lên:

– Cái gì... cả hai người có hàng HOT àh, mở ra cho tụi em coi với! Ghê quá àh... quay phim lại luôn nha!

Quân xua tay:

– Thôi, thôi.. đừng bàn chuyện này nữa! Hay ho gì...

Bỗng nhiên thằng Tuấn quay qua hỏi:

– Mà tất cả cũng tại anh Hai của Hiền đó! Thằng khốn Kỳ Trương!

Quân nạt:

– Nói năng gì kỳ vậy? Tại ai?

Hiền tròn xoe mắt:

– Là sao anh Tuấn? Em chưa hiểu?

Tuấn nhìn nó nghi ngờ:

– Thật không?- Anh nói gì kỳ vậy? Không lẽ anh không tin em sao? Mặc dù em với anh là anh em nhưng mà từ đó giờ anh thấy hai đứa có hạp nhau đâu? Nói chuyện một chút là cãi nhau àh...- Anh của Hiền đó, nó với con Quyên....

Hiền nhăn mặt, cô thật sự khá sốc trước những thông tin mà thằng Tuấn kể, mà nó tin chắc một điều là với tính cách của anh Tuấn thì anh không bao giờ nói dối trong những chuyện như vậy cả và hơn thế nữa nó cũng khá hoài nghi về tình tình của anh mình... Tuy nhiên còn một điều Hiền chưa hiểu:

– Nhưng mà em không hiểu tại sao anh Hai em lại làm vậy? Em nói vậy không phải em không tin anh Tuấn nhưng mà... em nghĩ ít ra cũng phải có động cơ gì đó!

Tuấn trề môi ra:

– Có gì mà không hiểu! Thằng đó cũng mê ông Quân!

85. Chương 85

Quân thật sự sốc khi thằng quỷ Tuấn dám thẳng thừng nói ra chuyện đó với cả đám bạn, nó hầm hầm:

– Ăn nói vậy đó hả?

Tuấn cãi bướng:

– Có sao đâu? Có sao tui nói vậy?- Nhưng mà đó là chuyện của người ta, đời tư của người ta, nhóc thiệt là...

Tuấn hét lên:

– Nè, ông bình nó hả? Tui đâu có quan tâm tới nó, miễn là nó đừng có quậy phá tui thì tui có mà thêm để ý tới nó!

Đám còn lại sau phát biểu của thằng Tuấn đều im re như thể chúng vừa đón nhận một quả bom nguyên tử. Thằng Điệp, Tân không tin vào tai mình:

– Cái gì? Thằng Kỳ Trương cũng thích ông Quân à? Gì kỳ vậy?

Hiền há hốc:

– Anh Tuấn nói sao? Anh Hai của em... thích anh Quân?

Sau đó cô quay qua lay lay đôi bờ vai của thằng Quân hỏi như để xác nhận lại thêm một lần nữa, hình như nó khó chấp nhận làm sao ấy! Cô không nghĩ anh mình lại có thể:

– Anh Quân, anh nói đi! Anh Hai em... thích anh à? Có phải không? Anh nói đi anh Quân!

Quân khịt mũi:

– Anh không biết... ai biết nó nói thiệt hay nói giỡn!

Quân bực mình thằng Tuấn ghê, chuyện gì cũng nói ra được! Hiền rướm rướm nước mắt:

– Em không quan trọng chuyện anh Hai em thích ai, nhưng mà... em thật không ngờ vì như vậy mà anh Hai em lại có thể làm những chuyện hèn hạ như vậy! Thật không chấp nhận được!

Quân an ủi nó:

– Thôi, em bình tĩnh đi, hơi đâu nghe lời thằng Tuấn nói! Thằng dở hơi đó!- Nè! Ông vừa phải thôi nha, tui mà dở hơi hả? Ông vạch lưng tui ra mà coi, nó đập nguyên cái cây tới giờ còn bầm tím nè, cái thằng lòng lang dạ sói, đầu trâu mặt ngựa, mũi heo, mồm cá sấu đó. Nếu ông không ghét đánh nhau là nó mềm xương với tui rồi đó!

Quân lại phải đập chân mấy bận, nó mới chịu im cái miệng lại. Không khí bữa gặp nhau bỗng nhiên chùng xuống một cách nặng nề, thức ăn ê hê trên bàn chẳng ai buồn ngó ngang tới nữa.

– Thôi em về!- Hiền, em đi đâu vậy! Để anh đưa em về!- Thôi, để tui đưa! Tui có chuyện nói với Hiền!

Hiền quay qua thằng Tuấn:

– Em thay mặt anh Hai em xin lỗi hai anh, nhất định em sẽ không để yên chuyện này đâu! Em tự về được!

Lúc này thằng Hoàng im lặng nãy giờ mới vượt miệng:

– Thôi đi bà nội! Để tui đưa cho bà về, nhưng trước khi về phải ghé qua lớp cái đã, tui tui đã làm sẵn bữa tiệc ở nhà con Thanh để chào mừng sự trở về của bà rồi, giờ thì vui lên đi đừng có bí xị cái mặt nữa...- Ủa.. lớp mình...- Xỉa... lớp mình lúc nào chẳng nhớ tới bà! Chỉ có bà là vô tâm thôi, tối ngày chỉ lo anh Quân, anh Tuấn...- Hì hì... ông giận hả?

Hiền chuyển từ khóc sang cười nhanh thật, làm thằng Quân thở phào nhẹ nhõm....

86. Chương 86

– Thiệt tình sống hai mươi mấy năm trời anh chưa từng thấy ai trên đời này vô duyên như nhóc cả!- Gì dờ dườn ông nội, có sao tui nói vậy hà!- Phải vậy không đó! Hay là giả mù sa mưa? Ai biết sau lưng anh: nhóc và con Quyên làm những gì chứ?

Tuấn nghe nhắc tới con Quyên bỗng buồn rười rượi, bất chợt nó kéo tay thằng Quân sát vào bụng để người thằng Quân ôm chặt lấy nó, Quân mỉm cười:

– Vụ gì vậy? Nhắc cái nhớ rồi sao?...

– Ông Quân này!- Gì? Làm gì hình sự ghê vậy? Ông có tin tôi không? Tin...- Cám ơn ông thật nhiều!

Quân cười:

– Chưa nói hết câu chú ơi: Tin.. chết liền! Ha ha ha!- Ông sao cứ giỡn hoài!

Quân tự động ôm nhóc thật chặt, cầm cửa cậu kê lên vai nó dù rằng hai đứa đang chạy xe giữa đường:

– Tính nói gì nói đại đi, cái mặt nhóc hình sự sao thấy ghê quá! Bày đặt bắt chước ai vậy hả?- Sau này vì lý do ông sẽ không yêu tôi nữa?- Ha ha... hỏi gì ghê vậy?- Thì ông trả lời đi!- À... vì... vì anh mất trí, vì trái tim anh ngừng đập... thì anh sẽ hết yêu nhóc! Được chưa! Mà sao hỏi vậy chi dạ?

Bỗng nhiên Quân lại nói thêm:

– Nhưng mà giữa hai chuyện yêu nhau và quen nhau là khác à nha!- Là sao?- Tức là mặc dù anh yêu nhóc nhưng mà vẫn có thể... bỏ nhóc đó!- Tại sao chứ?- Thì nếu nhóc không nghe lời anh! Anh què độ anh bỏ!- Dễ vậy hả?- Chứ sao! Thuận “QUA” thì sống mà nghịch “QUA” thì chết hà!

Trong khi thằng Quân vui cười nói còn thằng Tuấn vẫn tỏ ra khá căng thẳng:

– Còn lý do nào khác không?- Lý do khác là sao nhóc?- Giả sử như là do ngoại cảnh tác động đó!

Quân nhú mồm, cậu thấy hình như chú nhóc nhỏ bé của mình hôm nay... có vấn đề gì đó thì phải:

– Ý nhóc nói ngoại cảnh là sao?

Tuấn bối rối, nó giảm tốc độ lại, một tay nó đập đập lên đèn xe và bắt đầu ngáp ngừng hỏi:

– Giả sử mẹ ông biết chuyện này thì sao?

Quân cắn vào vai nhóc một cái:

– Nhóc đừng lo chuyện đó! Cái đó anh thu xếp được!- Vậy còn bên.. gia đình tui?

Quân bắt chợt hơi khựng lại. Đúng rồi, từ lúc quen nhóc tới giờ đủ thứ chuyện xảy ra chưa bao giờ Quân nghĩ tới cái việc xa rời đó nữa. Quân hỏi:

– Ý nhóc hỏi vậy là sao?- Thì giả sử gia đình tui cấm cản thì sao?

Thấy thằng Quân cứ im lặng mãi nó giục:

– Ông nói đi chứ! Sao im re vậy?- Cái đó tùy vô nhóc thôi!- Tùy vô tui là sao?

Quân nhỏ nhẹ nói:

– Thì tùy vô thái độ của nhóc thôi. Nhóc sao anh vậy!

Tuấn dò hỏi:

– Thật không?

Quân khẽ cắn lỗ tai nhóc yêu của mình:

– Anh không sợ gì hết! Chỉ sợ nhóc thôi!- Ông hứa đó nha! Vậy cảm ơn ông!- Cảm ơn gì hả nhóc?- Móc ngoéo đi!- Xì... trò con nít!

Tuấn cười thật tươi:

– Mà tui muốn như vậy!- Mệt nhóc quá!- Á... thấy chưa! Ông cũng đụng tui vậy mà nói! Mai mốt tui đụng lại đừng có la à nha!- He he... ai kêu đụng tui hoài, lâu lâu cũng phải trả thù lại chứ!.. Trời ơi! Nhóc hư quá nha! Chưa gì mà đã...- Tại ông làm tui.. phê quá!

Quân rút tay ra gõ đầu nó một cái:

– Chuyện vậy cũng nói được! Pó tay nhóc luôn!- Thì có sao tui nói vậy mà!- Mệt quá! Vô duyên chưa từng có!- Hi... hi... để tay vô nữa đi!

Trông thằng Quân mắc cổ thật buồn cười:

– Đẹp! Người ta nhìn kia!

Tuấn cầm tay thằng Quân và đặt vào bụng mình nói:

– Kệ người ta đi! Bữa nay tui qua ngủ với ông nha!

Quân le lưỡi:

– Thôi đi, đừng có dụ! Có chết cũng không ngủ chung nhóc nữa đâu!- Ừ... sao dạ?- Còn sao với trắng nữa hả? Nhóc quậy quá ai mà ngủ được! Chưa hỏi tội là may lắm đó! Hôm nay tía về mà dám đòi qua đây ngủ hả ta? Gan quá hen!

Tuấn cười hề hề:

– Tui giả bộ thử lòng ông chứ bộ!- Ghê chưa! Vậy cho ngủ đó!- Thiệt không? Để tui gọi cho ổng nói là...

Quân xua tay ngay:

– Thôi! Thôi! Quê quá chú ơi! Sao nói thử lòng tui? Tui thử lại cái lò mẹt chuột ra! Lêu lêu!

Thật sự Quân đang ước rằng phải chi đêm nay nhóc sẽ ngủ chung với mình đây! Trời hôm nay đẹp ghê! Nhất định phải rũ nhóc ngấm sao mới được! Nhưng mà tất cả chỉ là mơ ước mà thôi! Hôm nay ba nhóc ngủ ở nhà mà! Yêu là tuyệt vời như vậy sao? Chúa ơi xin cho con mãi yêu nhóc nhé!

87. Chương 87

Nghे tiếng chuông con Quyên háo hức chạy ra giành mở cửa với mẹ mình, điều đó làm ông Hùng đang ngồi đọc báo trên bộ salon cũng phải khẽ nhìn sang, lắc đầu rồi mỉm cười một mình. Quyên vừa mở cửa vừa nhìn ra ngoài, nàng phụng phịu:

– Chú Tấn không dẫn anh Tuấn theo àh?

Mẹ của nàng nạt:

– Con này, chưa kịp thưa gởi ai hết mà đã hỏi sỗ sàng như vậy rồi! Dạ! Mời anh chị vô nhà! Con Quyên nó nôn nóng chạy ra, chạy vô trông ngóng anh chị từ nãy giờ!- Con chờ anh Tuấn chứ bộ!

Nàng ta trả treo, sau đó thì tự nhiên le lưỡi vì mắc cỡ rồi đi thẳng vào bếp. Hai vợ chồng ông Tấn sượng trân cả người, nhất là ông Tấn bối rối quá không biết trả lời làm sao nữa, sao mà thằng quý Tuấn con mình nó nói là con Quyên quen thằng Hoài nhỉ? Mẹ của Tuấn có vẻ không được vui cho lắm, trong khi bé Tư thì dáo dạt nhìn quanh ngôi nhà to lớn mà lần đầu tiên nó được đặt chân tới. Hai người phụ nữ và bé Tư đi ra sau bếp hâm nóng lại thức ăn chuẩn bị dọn bữa tối trong khi hai người đàn ông ngồi trên ghế salon bàn chuyện đại sự về... tình hình kinh tế nước Mỹ. Quyên chạy đến dựa vào vai ông Hùng và hỏi ông Tấn:

– Anh Tuấn đi chơi đâu mà sao không tới chung với cô chú vậy?

Ông Tấn bối rối:

– Sao Tuấn nói con không thích nó nữa!

Quyên giật mình:

– Ai nói? Ảnh nói với chú vậy đó hả?

Ông Hùng tát yêu vào mặt con gái:

– Quyên, con gái, con đùa ăn nói vậy đó hả!... Anh thông cảm, vợ chồng tôi nuông chiều nó từ nhỏ nên...- Trời! Không có gì đâu, anh Hùng khách sáo quá, tôi coi nó như con cháu trong nhà mà. Thằng Tuấn có gì con cứ nói cho chú nghe đi, để chú về nói lại với nó!

Bây giờ Quyên mới có cơ hội được giải bày:

– Ảnh nói con không thích ảnh nữa là xạo đó chú! Có ảnh không thích con thì có!

Ông Tấn ngạc nhiên khi thằng con trai mình nói một đằng, còn cô gái này lại nói một nẻo:

– Vậy mà chú nghe thằng Tuấn nó nói là con đang quen với thằng Hoài nào đó, nó ngại nên không dám qua! Chứ chú có kêu nó qua đây, nó mà dám không qua mới lại!

Quyên bĩu môi:

– Trời ơi! Thằng Hoài đó con bỏ nó mấy tháng rồi, con quyết định quay lại với anh Tuấn mà ảnh không chịu...

Ba của Quyên cười lắc đầu:

– Chậc... tội nhỏ bây giờ sao mà rắc rối quá, quen rồi chia tay, rồi quen lại...

Ông Tấn cũng hùa theo:

– Dạ... anh nói đúng đó, thời của tội mình cha mẹ đặt đâu thì ngồi đó, chứ đâu có chuyện bây giờ con cái nó đặt đâu cha mẹ ngồi đó phải không anh?

Bồng con Quyên mím môi:

– Mà.. mà chú biết tại sao anh Tuấn ảnh bỏ con không?

Ông Tấn giương mắt ra:

– Tại sao con?

Quyên bỏ vẻ khá bức xúc:

– Con nói cái này chú phải tin con nha!

Ông Tấn cười gật đầu:

– Được rồi! Chú tin con!

Quyên làm ra vẻ quan trọng câu chuyện của mình hơn bằng cách nói thật chậm, thật rõ ràng và dứt khoát:

– Anh Tuấn bị người ta dụ!- Dụ? Là sao con?

Ông Tấn chau mày thắc mắc, trong khi con Quyên cũng đang khá bối rối, nó không biết phải trình bày thế nào nữa, thôi thì nói đại vậy:

– Ý con nói là ảnh chơi trò... Pede đó bác, ảnh bị thằng kia dụ, hai người họ đang chơi trò đồng tính luyện ái với nhau!

Ông Tấn nghe như trong vũ trụ đang có một vụ nổ thiên thạch thật lớn vậy.

Xoảng...

Trong nhà bếp có tiếng đĩa rơi vỡ xuống sàn. Mẹ của Tuấn chạy ra nhìn Quyên và hỏi:

– Quyên! Con nói sao? Thằng Tuấn nó chơi trò gì?

88. Chương 88

Quyên thấy mình đang giống như một người hùng vậy! Bởi vì sau tuyên bố của nó mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó cả. Nó uốn ngực ra nói lớn:

– Ảnh đang chơi trò Pede với thằng Pede kia! Ảnh chỉ là nạn nhân bị dụ dỗ, lôi kéo thôi hà! Gia đình mình phải nhanh chóng đưa ảnh thoát ra trước khi quá muộn!

Mẹ Tuấn hỏi lớn lên:

– Nhưng mà thằng đó là ai? Con đừng nói là...

Quyên gật đầu:

– Dạ đúng rồi đó cô! Thằng Quân đó!

Bà khê chau mày:

– Quân àh... Tại sao lại là thằng Quân?

Ông Tấn ước chi mình có một cái lỗ để chui xuống trước gia đình “đối tác bự”. Thằng con trai ngỗ nghịch của ông hôm nay nó đang tri phân trét đất lên mặt ông rồi. Ông gầm gừ với vợ dù rằng giọng đang giữ vẻ hết sức bình tĩnh vì đang ở nhà khách:

– Bà cũng biết thằng đó àh? Vậy mà bà còn cho nó chơi chung là sao?

Quyên nói thêm vào:

– Thằng đó nó Pede dữ lắm đó, nó lợi dụng anh Tuấn quá trời... Con nghe bạn ảnh kể lại hả chiếc xe Xì Po của thằng đó chạy là là...

Ông Tấn nóng lòng hỏi:

– Là sao hả con?- Là... ảnh lấy tiền chung của tụi con để dành rồi mua cho thằng đó chạy đi học đó! Chứ nhà thằng đó dưới quê tiền đâu mà mua nổi chiếc xì po mắc tiền như vậy chứ!

Mẹ thằng Tuấn lắc đầu thở dài. Trong khi bé Tư thì nhìn con Quyên bĩu môi. Ông Tấn tay đang nắm thật chặt nhưng vẫn đang còn rất run. Ông liếc nhìn thì thấy ông Hùng đang khê nhếch mép lên cười cho hoàn cảnh của ông thì phải. Bây giờ ông phải làm sao đây? Ông chỉ muốn chạy liền về nhà hay đâm đầu vô cột điện cho rồi. Nhưng đang được mời tới ăn tối thì lẽ nào... Cũng hên mẹ của Quyên đã giải cứu được vòng vây cho ông:

– Thôi, đồ ăn dọn xong lên hết rồi, anh chị qua ăn đi cho nóng, chuyện đó từ từ mình tính sau đi! Trời đánh tránh bữa ăn!

Sau đó bà la con mình:

– Con nhỏ này! Không đợi ăn uống xong rồi nói! Bé Tư, theo bác nè con! Còn Quyên nữa, qua phụ mẹ dọn chén nè!

Nàng giậm chân tại chỗ:

– Mệt! Con ăn không nổi đâu! Con muốn nói chuyện với chú Tấn hà... Chú Tấn ăn xong đi rồi con nói chuyện tiếp!

Mẹ thằng Tuấn khê chau mày, nắm tay bé Tư bước đi! Ông Tấn rất cố gắng để có thể đứng vững dậy. Ông thấy giống như ai đang xát ốt vào mắt mình hay sao mà nóng phừng phừng, môi ông run lên:

– Chú cảm ơn Quyên đã nói cho chú hay, chú mãi lo đi làm để nuôi anh em nhà nó nên...

Ông Hùng vỗ vai ba thằng Tuấn một cái thân tình:

– Làm gì thì làm cũng ráng để ý lo cho con cái một chút chứ anh Tấn! Tôi là tôi theo sát con mình lắm đó! Anh cũng đừng có nóng, có gì từ từ mà khuyên bảo nó, chơi chán thì cũng sẽ hết thôi! Xã hội bây giờ bọn trẻ nó loạn tới mức khó tin luôn đó anh ơi! Thôi! Qua ăn cơm đi!- Dạ, anh Hùng nói phải! Chắc... thiệt tình!...

Chỉ cần nhìn sơ là biết ông Hùng rất yêu thương con gái của mình rồi, vậy mà thằng Tuấn nghịch tử của mình nó dám gạt mình, thật là tức điên lên được, mình không tin là mình không dạy được nó. Lần này nó dám đua đòi chơi cái trò đồng tính luyến ái gì mà báo đài, xã hội người ta lên án nữa chứ. Một thứ tệ nạn còn bại hoại ghê gớm hơn cả hút chích, cờ bạc nữa. Trời ơi, đó là có phải là thằng con của mình không? Cũng hên mình sinh nó ra nên mình hiểu nó chỉ nhất thời hòa theo chứ không có ổng ọ, ẻo lã như cái đám kia. Có lẽ mẹ nó đã nuông chiều nó quá mức!

Còn ông Hùng thì yếu điểm của ông chính là con Quyên, mà hình như con Quyên lại đang yêu con mình. Con với cái chả biết thương yêu cha mẹ gì cả? Sao mà mình khổ thế này. Gặp công ty đang trên đà phá sản nữa!...

Có lẽ chưa có bữa ăn nào khó nuốt và khủng khiếp như bữa ăn ngày hôm nay của ông bà Tấn. Trước khi ra về Quyên rướm rướm nước mắt căn dặn ông Tấn:

– Chú Tấn, chú phải lấy công bằng lại cho con đó, con thương anh Tuấn thật lòng mà, kiếp này con mà không cưới được anh là con đi tu luôn đó! Thà anh quen một đứa con gái thì con không tức, đằng này anh lại đi chơi với một thằng Pede gớm ghiếc..

Ông Hùng thấy con mình cứ theo bám ông Tấn hoài nên cũng đâm ra xót ruột, ông trấn an cục cưng của mình:

– Con gái ba hư quá! Chả lẽ chú Tấn đây không biết suy nghĩ lựa chọn giữa con với cái thằng Quân gì đó hay sao mà làm gì con lo lắng dữ vậy? Ngoan nghe lời ba đi, đừng có buồn rầu nữa!

Quyên quay qua nũng nịu với ba:

– Ba, nói với chú Tấn một tiếng đi ba! Con sợ mất anh Tuấn lắm.. ba... ba không nói là con chết cho ba coi đó!

Ông Hùng gõ đầu yêu con gái:

– Con nói bậy không sợ ba buồn àh? Anh Tấn này, thôi thì...

Ông Tấn đang lơ lửng đầu đó đắm chiêu suy nghĩ, khi nghe ngài ông Hùng mở lời thì chợt tỉnh lại, ông nói luôn:

– Ấy chết! Anh Hùng đừng nói vậy, tôi biết mình phải làm gì mà, bé Quyên chú xin lỗi con, con đừng quá lo lắng, chú hứa nhất định sẽ làm cho ra lẽ chuyện này, chú sẽ bắt nó đi qua nhà xin lỗi con, được chưa?

Quyên lắc đầu “lễ phép”:

– Con không cần đâu! Chỉ cần anh về lại với con là được rồi!

Mẹ thằng Tuấn nhăn nhó, khó chịu từ nãy giờ, bà huých tay chồng ra hiệu xin phép gia đình ông Hùng về nhà. Ông Hùng lắc đầu đi vào nhà, còn Quyên thì hí hửng chạy lên phòng điện thoại báo cáo lại cho thằng Kỳ Trương nghe chiến tích mình vừa lập được. Anh Tuấn ơi phen này anh có mọc cánh cũng không thể nào bay khỏi tầm tay em được đâu! Con Quyên này đã nói là sẽ làm. Đã muốn thì phải được! Chỉ tội cho gia đình ông Tấn đón Taxi về nhà, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ, không ai nói với ai lời nào...

89. Chương 89

Vừa bước tới nhà ông hét lớn:

– Con bé Tư đi lên phòng đóng cửa học bài liền cho tao!

Lần đầu tiên thấy ba mình nóng giận và xưng “tao” như thế cô bé lú lú nhanh chân chạy tọt lên phòng. Mẹ thằng Tuấn nhăn mặt:

– Ông hết chuyện đi ăn nói với con như vậy đó!- Còn bà nữa, im đi! Sáng mắt bà ra chưa? Thằng này làm trâu làm ngựa nuôi cả cái nhà này cuối cùng nó được trả công như vậy đó hả?

Bà Tấn nhăn mặt:

– Ông nghĩ sao lại đi nói vậy? Ông không thấy con nhỏ đó sao? Con gái con đứa gì mà...

Ông Tấn gầm lên:

– Bà im đi! Thằng Tuấn nhà này được con đó chiếu cố là phước ba đời nó rồi đó, vậy mà nó báo hiếu tui bằng cái trò bại hoại gia phong như vậy đó, tất cả là do bà cứng nó quá mà! Lần này nó về đây! Tui không đập nó què giò tui là con chứ không phải là cha của nó.

Bà Tấn vẫn ôn tồn, nhỏ nhẹ:

– Lúc đầu tôi nghe con Quyên nói tôi cũng sốc lắm, nhưng mà tôi là mẹ tôi biết con tôi từ đó giờ, nhất định không bao giờ thằng Tuấn lại đi chơi trò đó. Ở nhà ông thấy nó có biểu hiện gì bệnh hoạn không? Chưa kể tôi cũng đã gặp mặt thằng Quân bạn nó rồi, người ta là con cô giáo, hiền lành tử tế chứ không có như con Quyên đâu! Lời con nhỏ đó nói tui phải xem lại! Ông làm quá tui thấy nó chẳng có tôn trọng hay coi mình ra gì đâu cả? – Tới nước này mà bà vẫn còn bệnh nó mà chưa chịu sáng mắt ra hả? Nó không chơi trò đó thì sao nó bỏ con người ta bừa bãi, con người ta là lá ngọc cành vàng, tiểu thư đài cát, có phước mà không biết hưởng, có ai mà ngu như nó không?

Bà Tấn nhăn mặt:

– Ông sao nói chuyện không có lý lẽ gì vậy? Chẳng phải con đó nó bỏ thằng Tuấn nhà mình trước sao? Chính con nhỏ đó cũng thú nhận chuyện đó mà, tui là tui không chấp nhận chuyện đó!

Ông Tấn dường như không còn giữ được bình tĩnh nữa:

– Ai cho bà cái quyền quyết định mà bà không chấp nhận chuyện đó, ba con Quyên mà trở tay một cái là nguyên cái nhà này xuống gầm cầu mà sống chứ bà ở đó mà lớn lối. Con người ta giàu có thì người ta có quyền lựa chọn, thằng nào khôn thì biết hưởng, còn thằng ngu thì như thằng Tuấn con nhà này thì khổ cha, khổ mẹ... Ông nói chuyện sao tôi nghe không được gì hết! – Bà thì biết cái gì? Xe đâu cho thằng Tuấn, thằng Hai đi học, tiền ăn, tiền học của cái nhà này bao nhiêu một tháng bà có biết không? Tiền đâu mua vật dụng trong nhà, tiền đâu tui cất cái nhà này lên cho cả đám chui vô ở? Tui mà không biết luôn cúi thì giờ này cả nhà này vẫn còn ở nhà mượn, suốt đời không cất đầu lên được đó bà biết chưa? Năm cái miệng ăn chứ có ít ỏi gì đâu hả? Thằng Tuấn đi làm mà có đủ cho nó xài không? Bà nói coi! Chưa kể nó còn lấy tiền đi nuôi thằng nào nữa... trời ơi là trời! Tui giàu quá mà, tui ba đầu sáu tay mà... nhục ời là nhục!

Bà Tấn nhất quyết:

– Chuyện đó ông đừng có nói sớm, tui không tin lời con nhỏ đó chỗ nào cả. Tui biết thằng Quân không đời nào để chuyện đó xảy ra... con người ta ai cũng có lòng tự trọng cả, chứ không có như...

Ông Tấn hét lên, sẵn tay đập cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh xuống mặt bàn kiếng vỡ tan:

– Như ai? Bà tính ám chỉ ai hả? – Con Quyên chứ ai! – Được rồi, bà khá lắm, chờ cả nhà này ra đường ở đi rồi lúc đó bà lý sự. Thằng Tuấn đâu rồi! Bà lôi đầu nó về đây cho tui!

Bà Tấn bấm điện thoại gọi cho Tuấn nhưng cu cậu đã khóa máy trước lúc đi chơi rồi...

– Không liên lạc được! – Đó bà thấy chưa? Con cái với, lỡ như cái nhà này có ai chết thì sao? Làm sao mà liên lạc được với nó...

Bà Tấn cũng trở nên bực bội:

– Ông bị ba con nhà đó mê hoặc mất rồi, đó giờ nhà này sao cứ sống như vậy là đủ đầy rồi, tui đâu có đòi hỏi cái gì nữa? Chỉ vì mấy lời nói của đứa con gái không ra gì ông chưa kịp hỏi đầu đuôi ra làm sao đã vội làm um sùm lên, thiệt là hồ đồ hết sức, hàng xóm kẻ bên người ta nghĩ sao hả?...

90. Chương 90

– Có chuyện gì mà ba mẹ lớn tiếng vậy?

Thằng Tuấn xuất hiện, nó ngạc nhiên và rất đỗi vô tư hỏi, đầu thằm nghĩ chắc là vợ chồng lâu lâu hực hặc chỉ cần con cái nói một chút chắc sẽ hết chứ gì. Vừa thấy nó, ông Tấn chụp ngay cái kệ đựng báo tổng mạnh khiến nó hết sức bất ngờ giờ tay lên đỡ:

– Chuyện gì vậy ba?

Ông Tấn lao tới gần nó, gầm lên:

– Mày còn hỏi nữa hả? Mày bước vô đây!

Vừa nói ông vừa kéo mạnh tay nó lôi vào ghế, mắt trợn khiến nó ngã bịch xuống cái salon, nó giựt tay ra:

– Ba! Có chuyện gì vậy? Hôm nay ba làm sao thế?- Mày nói coi, mày với con Quyên ai bỏ ai? Hôm nay mày mà không nói thật tao đập cho mày què giò rồi tao đi vô tù tao ở!

Bà Tấn xót ruột la lớn:

– Ông vừa phải thôi nha!

Nghe ba đề cập tới con Quyên Tuấn lơ mờ đoán ra được chuyện chẳng lành, nó cười khẩy với ba mình:

– Humm... ba ơi là ba, ba hết chuyện đi tin lời con nhỏ đó...

Bốp! Ông Tấn tát một cái thật mạnh làm cái mặt thằng Tuấn đỏ rần cả mấy dấu tay:

– Trả treo hả mày! Tao hỏi thì mày trả lời đi!- Ba...

Tuấn giậm chân, nó thật sự rất tức vì tự nhiên mình bị oan ức quá đỗi, nó cung tay thành một nắm đấm rồi... né ra khỏi tầm tay ba nó mình nó gầm gừ:

– Con quỷ cái đó to nhỏ, láo toét với ba chuyện gì vậy? Để con chạy qua đó cho nó biết mùi!

Ông Tấn lại chồm tới thằng con trai mình như một con thú dữ:

– Thằng mất dạy, mày đứng đó! Mày trả lời tao đi!

Tuấn nhìn ba với ánh mặt nghi ngờ:

– Con nói ba có tin không hay là ba chỉ biết tin nó...- Mày...

Ông Tấn mệt mỏi, ngồi bịch xuống ghế đấm tay ầm ầm xuống nệm salon, bà Tấn lúc bấy giờ mới từ tốn hỏi:

– Ba hỏi thì con trả lời đi! Đừng có chọc tức ông nữa!

Tuấn la lớn:

– Con quỷ đó mấy tháng trước nó bỏ con theo thằng Hoài rồi! Con đã nói với ba hồi chiều rồi mà!

Ông Tấn lại nạt nó:

– Vậy tại sao lúc tao qua thì nó nói nó còn thương mày là sao? Nó nói mày đang bỏ rơi nó!

Tuấn xì cái miệng, cười mỉa mai:

– Nó bỏ con trước mà nói gì vậy trời? Giờ tự nhiên đòi quay lại! Ai mà chịu?- Tại sao lại không chịu? Mày có biết nó là con ai không hả?

Tuấn le lưỡi cười, mặt cậu lộ rõ khinh bỉ:

– Trời ơi! Ba ơi, nó là con ai kệ nó chứ! Liên quan gì tới con?- Tại sao con gái người ta thương mày thật lòng mà mày nở đối xử với nó như vậy hả? Mày có phải là đàn ông không hả? Nó đã hối hận chuyện trước kia tại sao mày lại không rộng lượng mà tha thứ cho nó?

Tuấn ôm bụng cười:

– Ha ha, ba nói chuyện sao dễ nghe quá, nó thích nó quen nó không thích nó đá vậy mà coi được hả trời? Thằng đàn ông nào mà chịu được chuyện đó? Như ba, ba chịu được không? Con người ta chứ có phải cứ trôi sông đâu mà muốn vớt vô ăn lúc nào cũng được....

Trước câu trả lời hỗn láo của Tuấn, ông Tấn tháo chiếc giày ra, chọi mạnh về phía nó chửi:

– Thằng mất dạy, ai dạy mày nói với ba mày như vậy hả?

Mẹ của nó cũng khễ trách:

– Con lớn mà nói chuyện sao kỳ quá!

Tuấn vẫn chưa hết trả treo:

– Ai kêu ba cứ nhắc tới con quý đó làm con mất bình tĩnh làm chi! Con tức nó lắm! Nó mới sai người ta đánh con nữa nè! Không tin hả ba mẹ coi đi!

Vừa nói cậu vừa vạch cái áo, xoay về phía ba mẹ với hai lần bầm tím chạy dài trên lưng. Bỗng mẹ thằng Tuấn quay qua hỏi nó:

– Tuấn! Bây giờ mẹ muốn con trả lời thật chuyện này!

91. Chương 91

Tuấn xem như vụ án của con Quyên thì mình đã... chiến thắng được ba với tỉ số: 1-0 nhờ vào vài tiếng bênh vực của mẹ. Bây giờ tự nhiên tới phiên mẹ nó nghiêm nghị khiến nó không thể nào khỏi chột dạ:

– Dạ! Chuyện gì vậy mẹ?

Ông Tấn chột nhốt tới vụ án còn lại bèn lấy lại phong độ và khí thế nạt tiếp:

– Còn chuyện thằng Quân gì đó nữa là sao? Mày nói coi!

Tuấn tỉnh bơ nhún vai:

– Sao là sao ba? Chẳng sao cả? Thằng chả thì liên quan gì ở đây? – Mày nói coi, chiếc xe của nó ở đâu ra? – Xe gì?

Bà Tấn gạt phắt chồng:

– Ông thôi đi! Chuyện quan trọng ông không lo lại đi lo chuyện gì đâu không! Tuấn nghe mẹ nói nè! Con...

Tuấn ngơ ngác không hiểu chuyện gì cả? Cái gì mà chiếc xe? Xe gì? Sao có ông Quân trong đây? Vụ gì nữa đây? Con Quyên kỳ này chắc muốn ăn đập hay sao đây mà...

– Chuyện gì mẹ nói đi! Con không hiểu gì hết! Tự nhiên lại áp úng là sao hả mẹ? – Con với thằng Quân đang chơi trò gì phải không?

Tuấn tròn xoe con mắt:

– Trò gì là trò gì? Con với ông có chơi gì đâu? Sao tự nhiên ba mẹ hỏi vậy? Con Quyên lại nói bậy bạ gì nữa phải không?

Tuấn tỏ vẻ tức tối:

– Hết chuyện đi nghe lời con điên đó, nó ăn ở không đi nói tầm bậy tầm bạ! Bực mình ba mẹ quá! Tin lời nó rồi làm rần rần cái nhà lên!

Bà Tấn mĩa mai nhìn chồng:

– Sao? Ông... thấy sao? Tui nói có sai đâu?

Ông Tấn vẫn chưa hết nguôi ngoai, luôn tìm cớ làm cho ra lẽ, ông không tin thằng con trai của mình chút nào cả:

– Không có lửa sao có khói? Mày có cần tao kêu con Quyên qua đây đối chất không? Tao không tin là con Quyên nó dám giỡn mặt với tao!

Tuấn cười nhất quyết, trông cậu cũng không bình tĩnh:

– Con điên đó chuyện gì mà không dám làm, con cũng muốn gặp con đó, còn chuyện chiếc xe gì nữa là sao? Xe gì hả mẹ?

Bà Tấn mới nói:– Quyên nói con lấy tiền của nó và con mua cho thằng Quân chiếc xe đi học...-Cái gì?

Tuấn chưa chờ bà Tấn nói hết câu, bây giờ trông cậu đã có vẻ nổi-giận-thật-sự, cậu lao ra ngoài cửa nhưng ba nó đã cản lại:

– Mày chạy đi đâu đó!

Tuấn im lặng, nó nén cục tức xuống người, bà Tấn ngồi xuống ghế salon chống nạnh, vắt chân này qua chân kia nhìn chồng cười khẩy. Tuấn móc điện thoại ra, nó hít một hơi thật sâu, thật dài, lấy hết bình tĩnh nó cố gắng ngọt ngào hết sức có thể:

– Alô, Quyên hả em? Qua nhà anh nói nghe cái này liền nha, qua liền đó nha!

Nó cố gắng thiết tha nhất hóa ba từ “qua liền nha” một cách cực đại để làm nhún nảo đối phương. Ông Tấn ngồi thừ ra im lặng đó, hồi hộp. Liệu con Quyên có dám qua đây đối chất? Liệu ông đã có quá nóng giận mà cư xử không đúng?...

Có tiếng chuông cửa, Tuấn nhào ra nhanh nhất có thể, nó hét lên mừng rỡ như vừa phát hiện được kho báu:

– A... cục vàng Quyên tới rồi! Vào đây đi em!

Vừa nghiêng răng nó vừa bấu mạnh tay kéo con Quyên vào nhanh trong nhà làm con nhỏ nhăn mặt:

– Á... đau em anh, từ từ... có chuyện gì hả?

“Hừ mày mà là con trai thì chắc này giờ mày chỉ còn là một vũng máu!” Tuấn hất mạnh cho nó ngồi bịch xuống salon kế ông Tấn rồi hất mặt lên:

– Đó! Giờ cô nói đi! Sao? Có giỏi thì nói đi!

Bà Tấn khẽ liếc Tuấn một cái, bà nạt lớn:

– Con là con trai sao mà thô bạo quá vậy?

Sau đó giọng bà trở nên nhỏ nhẹ trở lại:

– Quyên nè, giờ có Tuấn ở đây nè, con nói rõ cho hai bác biết biết đi con! Uống miếng nước đi rồi nói con!

Bà chồm tới, rót cho Quyên một ly nước lạnh bên đồng miễn vỡ còn đang văng tứ tung. Quyên run rẩy nhìn ông Tấn như sắp khóc khi thấy thằng Tuấn đang dồn hết căm thù và sự khinh bỉ trong ánh mắt nhìn tròn lầy cô. Ông Tấn bóp nhẹ bờ vai cô an ủi:

– Con cứ nói đi! Thằng Tuấn sao đó, con nói cho hai bác biết đi!

Tuấn nghiêng răng:

– Chiếc xe gì con kia, mày nói cho được thì bước ra khỏi ra này...

92. Chương 92

Bà Tấn đánh vào đùi của thằng Tuấn, môi bà cũng khẽ mỉm cười, một nụ cười mang nhiều ý nghĩa và cả hy vọng trong đó nữa:

– Nói năng vậy đó hả? Im để cho Quyên nói coi!

Quyên đứng dậy nói:

– Anh với thằng Quân là gì?- Là gì kệ tụi tao? Liên quan gì tới nhà mày? Mày nói coi chiếc xe gì?- Tiền đâu mà cái thằng nghèo đó có chiếc xe đi học? Không phải anh lấy tiền trong tài khoản của tui thì..

Tuấn nhào tới, chỉ tay thẳng vô mặt nó, bà Tấn thì vội kéo cậu lại:

– Ê.. ê... con kia! Ăn nói cho cẩn thận nha, thằng này từ đó giờ quen mày chưa hề lấy tiền mày xài nha, tiền trong thẻ của mày thì nó ở đó, tao mà thêm đùng vô hả?

Quyên giãy nảy:

– Chứ cái thẻ ATM của em anh giữ đâu?

Tuấn cười ha ha nhìn bà:

– Có vậy mà bà đã tin lời nó đó hả? Nực cười ghê! Cái thẻ của mày cách đây mấy tháng ở công viên Phú Lâm tao quăng trước mặt mày với thằng Hoài mày quên rồi sao?

Quyên vô tư:

– Tiền đó em cho mà, anh xài đi!

Tuấn giờ cố ý cười lớn tiếng hơn, cho ông Tấn nghe thật rõ, nhưng mà con Quyên vẫn không chịu thua:

– Nhưng mà anh Kỳ Trương nói anh lấy tiền nuôi thằng Quân mà...

Ông Tấn nhìn Quyên nghi ngờ, hình như cô bé càng lúc càng giống như đang tạt mấy gáo nước lạnh vào mặt ông trước vợ con thì phải:

– Nhưng con có chắc không!

Quyên bắt đầu khóc, cô gật đầu:

– Con thiệt mà, chú tin con đi! Anh Tuấn với thằng Quân có chuyện đó thiệt mà...

Bà Tấn hỏi:

– Chuyện đó là chuyện gì?- Họ chơi trò Pede với nhau thiệt đó!

Bà Tấn quay qua hỏi Tuấn:

– Quyên nói có đúng không?

Tuấn hơi ngập ngừng một chút, cậu trả lời giọng yếu xìu:

– Có chơi trò gì đâu! Con này đặt chuyện!- Có mà, anh đang quen với ông Quân thiệt mà! Hai bác tin con đi!

Cô bé khóc ròng, lay lay đôi bàn tay của ông Tấn thật khẩn thiết. Ông vẫn im lặng, không biết nên nói lời nào, bà Tấn dựa vào thái độ của hai bên nhìn Tuấn, giọng bà lạnh lùng, trông còn đáng sợ hơn cả ông Tấn nhiều lần:

– Tuấn! Con nói thiệt đi! Có chuyện gì?

Tuấn gầy đầu:

– Có gì đâu mẹ.. tụi con đâu có chơi trò gì đâu!

Bà nạt lớn, đến mức... chồng còn phải sợ:

– Mẹ không hỏi con có chơi trò gì không! Mà mẹ hỏi... giữa con với thằng Quân có gì không!

Quyên thấy thế cũng đâm ra sợ, cô nín khóc luôn. Thằng Tuấn bối rối, thật không ngờ điều mà nó đang lo sợ bỗng nhiên lại đến một cách nhanh như vậy! Nó phải làm sao bây giờ? Nói ra chẳng? Nó không quen nói dối và chuyện nó đang yêu không phải là điều sai trái thì tại sao phải nói dối chứ? Nhưng mà nói ra lúc này liệu có thích hợp chẳng? Nhưng nhất định nó không muốn xấu hổ vì chuyện này. Bà Tấn vẫn chưa buông tha:

– Mẹ hỏi lại: Giữa con với thằng Quân quan hệ như thế nào?

Tuấn cúi đầu xuống, tay cậu gầy lầy, gầy để mớ tóc sau ót, cậu cố nói thật nhỏ để không ai nghe thấy dù rằng trong thâm tâm mình cậu đang muốn hét lên thật lớn:

– Con yêu ổng!...

93. Chương 93

Con bắt chợt Quyên vỗ tay, cười lên:

– Đó thấy chưa? Con nói rồi mà... Chú Tấn tin con chưa?

Rồi cô chợt phát hiện ra không khí sao im lặng đến độ đáng sợ vậy nè, ai ai cũng đờ đờ sát khí. Ông Tấn bắt chước con Quyên... vỗ tay. Bi kịch gia đình thằng Tuấn giờ đây bỗng nhiên trở thành một game show hấp dẫn giữa ba phe phái. Ông cười lớn, nhưng hình như mắt ông cũng đang ướt:

– Hay... mẹ ở nhà dạy con hay quá! Nó dám nói với bà câu đó thì tui... khen nó hay quá!

Bốp! Mẹ Tuấn tát thật mạnh vào mặt nó:

– Con vừa nói gì vậy Tuấn?

Tuấn lầm bầm:

– Con yêu ổng có gì đâu...

Sau mọi cố gắng để hoàn thành tốt hoạt cảnh hài kịch, ông Tấn trở về với vai diễn chính kịch của mình, ông chậm rãi đứng dậy đi về thằng Tuấn dùng hết sức tát thật mạnh vào mặt nó:

– Mày nói lại coi! Mày vừa nói câu gì với ba mẹ mày đó?

Con Quyên líu ríu chạy tới kéo tay ông Tấn lại, tự nhiên thấy người yêu mình bị đánh nên nó đau lòng. Đó là một cơn đau rất thật! Nó khóc. Những giọt nước mắt cũng rất thật:

– Chú Tấn, đừng đánh anh! Hu hu hu!

Con Quyên chạy tới ôm chầm lấy thằng Tuấn:

– Anh Tuấn, em thương anh thật lòng mà, anh nghỉ chơi với thằng Quân đi anh, đừng có bệnh như vậy nữa...

Sấn tay thằng Tuấn hất nó đi luôn:

– Đi dzô đi má! Cô bệnh chứ ai bệnh ở đây! Về đi!

Bà Tấn nhìn con hỏi:

– Tuấn! Con nói với mẹ coi! Con vừa nói gì vậy? Con có biết là không không nên giỡn trong chuyện đó không hả?

Nó khẽ ngược mắt lên nhìn mẹ, cố gắng nói trong họng mình:

– Ai giỡn đâu!

Bà Tấn lắc vai nó như điên:

– Là sao? Con nói đi Tuấn, chuyện này là sao? Thằng Quân nó có như vậy không? Con bình thường mà, mẹ thấy con bình thường mà...- Mẹ.... kỳ quá! Thì con bình thường mà!

Nghe câu đó, bà mới có thể cười lại được dù rằng nước mắt đang ràn rụa:

– Vậy sao con nói con yêu thằng Quân?

Tuấn cảm thấy thật hổ thẹn và đáng xấu hổ khi bản thân cậu không dám mạnh mẽ nói lớn, đó không phải là thói quen của cậu, cậu không sợ bất cứ chuyện gì cả, nhưng mà thấy nước mắt của mẹ nhiều quá tự nhiên lười cậu cứ lú lút lại. Đối lòng chưa bao giờ là thói quen của nó:

– Thì.. con yêu ông cũng là chuyện bình thường mà... Yêu chứ có gì đâu mà không bình thường hở mẹ!

Bà Tấn sẵn tay quơ lấy cây chổi lông gà đập tới tấp vào hai bên vai con trai vì nó vừa lòi bà từ dưới nước lên, đang lo ngại lóp ngóp thì nó lại buông tay ra cho bà té đùng xuống đó, cảm giác ấy thật là đau:

– Bình thường mà sao con nói vậy hả Tuấn! Tại sao con đua đòi theo mấy cái tệ nạn xã hội đó hả Tuấn? Tưởng con không hút chích, bài bạc mẹ mừng rỡ chưa kịp ai dè con lại vướng vô chuyện này..

Tuấn vẫn để yên cho mẹ mặc sức đánh dù rằng càng lúc càng yếu dần:

– Mẹ... cái này đâu phải tệ nạn gì đâu! Con thích thì tự nhiên con thấy thích, có nghe theo lời ai đâu mà đua đòi... mẹ đánh con chả lẽ nó tự nhiên biến mất?- Nhưng đó là bệnh hoạn con ơi! Nghe lời mẹ đi, sáng mai mẹ sẽ dẫn con đi bác sĩ...

Tuấn vẫn cố cãi:

– Bệnh đâu mà bệnh, tình cảm tự nhiên nó đến mà mẹ, hổng lẽ đang yêu ai cái uống thuốc vô là hết yêu hả?- Mẹ sẽ kêu bác sĩ dùng liệu pháp tâm lý trị con mới được, nghe lời mẹ đi! Bệnh của con không phải dùng thuốc, con bị lây nhiễm thôi!- Mẹ mẹ quá! Không phải mà...- Con ơi! Trai gái yêu nhau mới là bình thường, con là con trai mà con nói yêu nó sao gọi là bình thường hả con?

Tuấn thở ra:

– Nhưng sao mẹ biết đó không phải là bình thường? Trong tự nhiên vẫn có những hiện tượng hiếm hoi mà, nhưng đó vẫn hoàn toàn là hiện-tượng-tự-nhiên! Quan niệm của mẹ chị là theo số đông thôi! Muốn đi bác sĩ thì con đi với mẹ không có sao hết! Mẹ đừng khóc nữa. Nếu đó là bệnh thì trị sẽ hết chứ gì?

Ông Tấn nhìn vợ cười:

– Sao? Bà dạy con hay quá nhỉ? Đáng tự hào chưa? Bà nghe nó trả treo bà chưa?

Ông gầm lên:

– Tao không nói nhiều! Từ nay tao cấm tiết mày gặp mặt thằng đó! Tao cấm mày nhắc tới tên nó, cấm mày có ý nghĩ bệnh hoạn đó, khỏi cần đi bác sĩ gì hết! Tao không tin tao không trị được mày!

Ông chụp lấy cây chổi quét nhà đánh tới tấp vào chân và lưng thậm chí vào cả đầu nó, bà Tấn, con Quyên nhào tới:

– Ông khùng rồi! Ông có biết cách đánh con không hả? Ông đánh vậy cho nó chết hả?- Cái đầu nó không bình thường, tui đánh cho nó bình thường lại! Mày nói đi thằng khốn kia, mày nói là mày sẽ không yêu cái thứ bệnh hoạn đó nữa cho tao đi! Mày không nói tao đánh cho mày chết!

Tuấn lẩm nhẩm:

– Con nói xạo ba chịu nghe không?

Ông Tấn ôm đầu:

– Trời ơi! Con với cái, ông trời ngó xuống mà coi nó trả lời tôi kìa! Được lắm! Tao thà không có đứa con như mày, hôm nay tao sẽ đánh cho mày hoặc là chết, hoặc là mày quỳ xuống hứa sẽ không bao giờ...

Ông Tấn chưa kịp nói hết câu nó đã cướp lời, giọng điệu hoàn-toàn-tĩnh-bơ:

– Con không có nói đầu chuyện đó, ba có đánh chết cũng vậy! Còn muốn nói xạo thì con nói... có gì khó đâu!

Ông gật đầu:

– Được rồi, vậy con chịu khó chết nha con! Tao sẵn sàng đi tù...

Ông vung mạnh tay bỗng nhiên thằng Tuấn kéo tay con Quyên chạy ra xa, nó cười:

– Mà khoan, ba đang nóng, đánh mạnh tay lỡ con chết thì sao? Để bữa nào ba bình tĩnh đi con... đứng cho ba đánh. Giờ con đưa con quý này về nhà! Nha ba!

Ông Tấn té ngựa ra ghế salon, con ông điên mất rồi, chuyện động trời như vậy mà nó... Bà Tấn sau khi đỡ chồng ngồi xuống ghế lui cui dọn dẹp mớ miến kiếng. Nhất định ngày mai bà phải dẫn con trai mình đến bác sĩ trị bệnh. Bà tin rằng con trai mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời, bà biết con mình sinh ra nó hoàn toàn bình thường như bao đứa con trai khác mà.....

94. Chương 94

Tuấn giằng tay con Quyên:

– Mày khùng hả con kia, giờ vừa lòng mày chưa? Sáng mắt mày ra chưa? Cưới mày hả? Đừng có mơ nha con! Biến!

Quyên gào lên:

– Sẽ có ngày anh sẽ quỳ gối dưới chân tôi van xin và hối hận cho mà coi!

Tuấn nhảy tót lên xe le lưỡi:

– Lêu lêu, mơ hả con!

Rồi nó rồ xe biến mất để mặc con Quyên đang chửi thề ở đó:

– Thằng chó!

Hì... hên ghê, nhờ vụ cãi lộn đó mà mình có cơ... qua ngủ với ông Quân! Ui cha.. ông già đánh đau ghê! Cũng hên mình sáng suốt nhảy ra, chứ đứng đó chắc dầm chết thiệt! Hình như mọi chuyện bắt đầu rắc rối lên rồi phải? Tính sao bây giờ đây ta? Mẹ bà thằng quý Kỳ Trương với con Quyên chơi dơ thật! Ba mình mê tiền quá rồi, làm sao đây? Thôi nhức đầu quá! Qua với ông Quân cái đã rồi tính! He he he! Hên ghê! Ngày mai dù có ra sao thì ra! Mẹ ơi! Tha lỗi cho con, nha mẹ! Mà mình đâu có lỗi gì đâu chứ! Mẹ! Mẹ thông cảm với con, mẹ nhé!...

– Sao rồi? Mọi chuyện em thu xếp thế nào?

Thằng Kỳ Trương chồm về phía trước khi con Quyên vừa mới đặt đít xuống ngồi, cô nàng vẫn chưa hết khóc nữa điều này càng làm thằng Kỳ Trương lo lắng thêm:

– Có chuyện gì mà khóc nữa vậy? Đừng nó là thất bại nha..- Dạ không phải, anh Tuấn bị ba ảnh đánh quá trời nên em cảm thấy đau và tội cho ảnh!- Trời tưởng chuyện gì, mà rốt cuộc thì tình hình ra sao?

Quyên không biết nói sao luôn nữa, đang thắng lợi hay đang thất bại? Cô hút một ngụm trà sữa Drum cho tỉnh táo rồi lắc đầu:

– Em cũng không biết nữa, nhưng có vẻ căng thẳng lắm anh ơi, anh Tuấn ảnh không chịu nhượng bộ, ảnh bị ba đánh quá trời mà cũng nhất quyết đòi yêu thằng Quân! Nhưng anh đừng lo, ba ảnh quyết tâm hạ gục ảnh cho bằng được rồi!

Kỳ Trương đập bàn cái rầm:

– Em dờ quá! Phải mạnh tay hơn nữa? Mà... ba nó liên quan tới ba em như thế nào?- Dạ vậy nè: ba ảnh là...

Nghe con Quyên nói xong thằng Kỳ Trương gật gù, búng ngón tay cái tách rõ to cười nói:

– Giờ về nhà.. em làm như dzây nè... dzây nè...

Quyên thẳng thốt:

– Trời! Có sao không anh? Lỡ ảnh ghét em hơn thì sao?

Kỳ Trương nói chắc như bấp:

– Không sao đâu, em đừng lo, không có cái gì qua tiền đâu! Bảo đảm kỳ này nó sẽ quỳ gối xin tình yêu của em cho mà coi!- Thật không anh?- Tin anh đi!- Dạ!- Nè chút ra anh chỉ cho mà mua cái này...- Rồi... chừng nào làm hả anh?- Chờ thử một hai ngày xem bên nhà nó có động tĩnh gì không hãy làm... nhớ cẩn thận nha! Chuyện này quan trọng lắm đó! Phải dứt điểm! Thằng Tuấn mà thoát kèo này thua gì anh cũng chịu!

Quyên vẫn còn đắn đo:

– Anh chắc chắn là không ai có sao phải không?- Chắc, chắc như bấp! Tin anh đi! Thôi anh về àh! Có gì điện thoại cho anh!...

– Anh Hai, em thật không ngờ anh lại là người như vậy?

Hiện như muốn bật khóc ngay khi vừa gặp thằng Kỳ Trương ở nhà. Nó nhìn nhỏ em ba gai:

– Tao sao? Liên quan gì tới mày?- Anh có phải là anh em không? Sao anh lại hại anh Quân và anh Tuấn? Họ cũng là bạn của anh mà...

Kỳ Trương nghiêng răng:

– Tao không có đứa bạn nào như hai thằng đó hết!- Anh nói vậy mà anh nghe được? Sao anh lại có thể làm những trò tồi bại đó hả?- Mày im đi, kệ tao! Không liên quan tới mày! Mày biết gì mà nói?

Con Hiện nước mắt lưng tròng:

– Anh nghĩ em không biết sao anh Hai? Nhưng mà anh có như thế nào anh cũng là anh Hai của em mà, anh làm vậy hình ảnh của anh trong lòng em chỉ xấu thêm đi mà thôi. Sao anh không sống quang minh chính đại như anh Quân, anh Tuấn hả anh Hai? Anh có phải là anh em không vậy hả?

Kỳ Trương hét lên:

– Đó là chuyện của tao! Không cần mày phải dạy!

Hiện tức mình nói:

– Anh mà đối đầu với hai anh đó là anh đối đầu với cả em luôn đó! Anh sẽ không để yên cho anh làm hại họ đâu!

Bốp! Thằng Kỳ Trương tát vào mặt con Hiện một cái, nó gầm gừ:

– Hum... thằng Tuấn làm cho mày xém chết một lần mà mày mau quên quá vậy? Tao nói rồi, cái gì trái ý tao là tao phải san bằng hết, mày đừng hòng nói nhiều! Kể cả mày! Biến đi!

Hiện lắc đầu:

– Em thật không hiểu là anh đang yêu ai nữa?

Thằng Kỳ Trương liếc nó, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống:

– Mày muốn nói gì?- Anh hãy nhìn lại chính mình một lần đi anh Hai, anh dừng lại vẫn còn kịp mà anh Hai, anh nói anh yêu người ta mà em thấy anh chỉ đang ích kỷ yêu cái tôi của chính mình thôi đó!

Thằng Kỳ Trương đỏ mặt:

– Tao không quan tâm và không muốn mày nhắc tới chuyện này nữa!- Có ai yêu mà muốn người mình yêu đau khổ không anh Hai?

Kỳ Trương nhếch môi lên cười:

– Tao muốn tất cả phải trải qua cái đau khổ mà tao đã và đang chịu đựng!- Anh làm gì mà đau khổ? Chẳng qua là...

Thằng Kỳ Trương hươ tay và đóng cửa phòng lại:

– Mà thôi, tao không cãi với mày nữa, liệu sáng mai về ngoại tu ở dưới đi! Tao làm gì thì mặc xác tao!- Anh nhất định sẽ bị quả báo!

Hiền hết khóc, cô cũng bực bội đi về phòng mình....

95. Chương 95

Quân lơ mọ đi xuống đất, mắt nhắm mắt mở kéo cái chốt cổng kêu cọt kẹt, quái quỷ thật sao con Duy Linh hôm nay không sửa mà lại quấy đuôi nhỉ? Không lẽ là người quen tới tìm, ước gì...:

– Hả? Trời đất ơi! Ở đâu mà xuất hiện ở đây giờ này vậy chú?

Tuấn im lặng, mặt hắn đang xụ một đồng, lầm lũi dẫn xe đi vào. Nhóc của mình hôm nay sao kỳ vậy ta? Không giống tác phong nhí nhảnh như mọi khi? Chắc ở nhà bị Papa sặc một trận vì tội danh gì rồi đây nè. Trông cái dáng thất thiếu bước đi của hắn nhìn sao mà cười muốn nôn ruột vậy!

Nhóc nằm bệch xuống giường úp đầu vô gối im re, Quân đặt lưng mình xuống kế bên quay qua nhóc cười khúc khích, trêu ghẹo:

– Bộ ba ép gã nhóc cho con Quyên hay sao mà cái mặt một đồng vậy? Chuột sa hủ nếp thì phải vui lên chứ? Wey nhóc!

Thằng Tuấn đập tay xuống nệm ỳnh ỳnh, đều đó càng làm Quân... tức cười hơn nữa. Anh chồm tới hôn lên ót của nhóc rồi nhẹ nhàng chuyển xuống cái má đang phụng phịu trông đáng ghét hết sức, anh thều thào, vừa cắn cái vành tai của nhóc:

– Vụ gì vậy? Sao cái mặt giống phân bò mới ấy quá dạ? Hi hi- Tui hông có dzồn với ông à nha, đang bực mình đây!- Chùi ui, qua nhà tui giận cá chém thớt hả? Quynh chết giờ!

Tự nhiên cảm thấy tức mình quá nhóc Tuấn nhào tới đè lên Quân và cắn thật mạnh vào vai cậu, Quân đau quá la lên oai oái:

– Á... bớ người ta chó dại cắn tui!

Tuấn cắn liên tục lên vai, lên cổ Quân như điên. Quân tát vào mặt nó một cái bốp:

– Nhóc bị khùng hay sao vậy? Có gì nói anh nghe coi!

Tuấn sau khi cắn được thằng Quân mấy phát mới cảm thấy hạ hỏa chút đỉnh, nó nhăn nhó:

– Tui nhức đầu mà bực mình quá!- Vậy ngủ đi! Nhiều chuyện!

Quân ôm cái gối và quay lưng lại với nhóc giả vờ ngủ.

– Ông Quân này...- Gì?- Tui phải làm sao?

Quân quao quọ:

– Làm sao cái gì? Tự nhiên hỏi vậy có thánh mới trả lời được!- Ông già tui làm căng quá, giờ tui đang nhức đầu nè!

Quân quay qua, giọng cậu có vẻ nghiêm trọng lại:

– Là sao?- Ông biết của chuyện tui với ông rồi!

Quân tròn xoe con mắt:

– Thật không? Ai nói?

Tuấn rầu rĩ:

– Tui nói chứ ai dzô giờ!

Quân chồm tới, kéo đầu nhóc vào thật sát mình hôn một cái kêu lên tiếng “Chóc” thật rõ vào môi của người người yêu:

– Wao! Nhóc can đảm quá ta! Iu nhóc quá hà! Rồi bị đuổi đi khỏi nhà luôn hả? Ha ha ha! Đáng đời!- Một ông quá, giờ không phải lúc để giỡn đầu! Con Quyên nó qua nhà tui quậy, ổng nghe lời nó làm um sùm lên kìa! Hình như nhà tui có dính líu gì chuyện làm ăn với nhà nó thì phải... chán!

Quân chu mỏ cười, thật ra lòng cậu đang đau như cắt. Vậy là hết! Chắc chắn là kết thúc mọi thứ rồi. Trò chơi tình yêu đồng tính của cậu bao giờ điểm dừng xa nhất cũng ở gia đình. Cậu không trách nhóc của mình chút nào cả, cậu thậm cảm ơn nhóc đã yêu mình đến ngày hôm nay! Quân quay qua ôm thật chặt, thật xiết nhóc vào lòng, chẳng biết tự nhiên nước mắt rơi dù rằng cậu đang mỉm cười thật tươi. Quân hỏi:

– Mẹ nhóc thì sao?

Tuấn lại thở ra:

– Bả thì theo một phe phái khác nữa, bả cho là tui bị bệnh còn đòi dẫn đi bác sĩ trị liệu tâm lý gì đó... tui không sợ chuyện đó! Tui cũng không thêm sợ ông già tui nữa, ổng mê tiền kệ ổng. Mà.. mà...- Mà sao nhóc? - Mà tui thấy mẹ tui buồn quá ông ơi! Cái cảm giác đó nó khó chịu ghê!

Cái tiếng “mẹ tui buồn quá ông ơi!” của nhóc Tuấn hôm nay sao đầy tâm trạng, nó như đưa Quân lạc vào cái không gian gì đó tối tăm lảm. Giọng của nhóc chưa bao giờ nhiều cảm xúc đến như vậy. Nhóc Tuấn hồn nhiên vô tư như con nít của anh đâu? Sao hôm nay lại “già” như vậy chứ hả? Tự nhiên hai thằng con trai nằm cạnh nhau, nước mắt ở đâu cứ trào ra. Quân cười:

– Có gì đâu nhóc!- Vậy mà không gì? - Mình chia tay nha!...

96. Chương 96

Bất chợt Tuấn xô thành Quân ra:

– Ông nói vậy là sao? - Sao là sao nhóc? Anh đã nói rồi mà... mặc dù mình sẽ không còn quen nhau nữa, nhưng miễn mình còn yêu nhau là được!- Một! Ông đi mà yêu kiểu đó! Làm như phim! Tui thì không bao giờ!

Nghe thằng nhóc nói, dù rầu thúi ruột nhưng Quân cũng phì cười:

– Nhóc thì sao? Không thêm yêu nữa luôn àh? - Ừh! Yêu vậy yêu làm chi?

Quân hít mạnh một cái để thở ra, giờ cậu không muốn suy nghĩ gì nữa, đành phải trân trọng những thời khắc cuối cùng còn bên nhau này nữa thôi:

– Chứ nhóc muốn sao? - Ai biết! Tui mới hỏi ông coi tính làm sao bây giờ nè...- Thì anh nói rồi đó!... Chia tay!

Tuấn nghe hai từ “Chia tay” của Quân mà tự nhiên có thêm hai giọt nước mắt ứa ra mà cậu cảm nhận sự di chuyển của nó thật rõ ràng, nó ngơ ngác nhìn thẳng Quân:

– Ông... ông thật sự muốn vậy àh?

Quân khẽ khàng gật đầu. Nhắm mắt lại như dứt khoát cho nước mắt còn đọng trên mặt rút nhanh xuống nệm. Tuấn lay mạnh bờ vai của Quân:

– Ông... ông không thương tui hả?

Quân thấy có cái gì trong cổ họng mình cản lại, không cho giọng của cậu nói ra liền lạc từng câu chữ nữa:

– Thương! Nhưng cũng phải đợi tới giây phút này chứ nhóc! Yêu nhiều khổ nhiều, nên yêu phải chờ lại một ít!

Tuấn ngồi bật dậy, nó lấy tay quệt nước mắt:

– Đẹp ông luôn đi! Tui về!

Quân kéo mạnh cho nó ngã lăn lốc lên giường, Quân đè nó xuống hôn thật khê vào môi nó, lưỡi cậu nhẹ nhàng lục tung mọi góc ngách trên quãng đường đi của nó, tay cậu xiết mạnh đủ để nhóc không kháng cự được. Mà thật ra nó cũng không thèm kháng cự nữa. Nhưng nó nhớ là mình đang bực bội. Nó đập thẳng Quân ra:

– Ông hèn vậy àh? Sao cái miệng hôi đó nói ngon ăn lắm mà... tưởng gì cũng là một thằng hèn!- Chứ nhóc muốn sao? Muốn gia đình xào xáo, muốn mẹ nhóc buồn àh?

Nó cổ cãi:

– Nhưng đâu có nghĩa là chia tay? Ông hờ ra cái chia tay!

Thấy phản ứng của nó Quân lại cảm thấy.. buồn cười:

– Chia tay sớm bớt đau khổ!

Tuấn đồ quạo:– Tui không có giỡn với mặt ông nữa nha! Để tui coi ông có chia tay tui được hay không thì biết liền!

Quân liếc nó dè chừng, đầy ái ngại:

– Nhóc.. nhóc... tính làm gì hả?

Tuấn ngồi dậy:

– Làm gì hả? Xử ông chứ làm gì!

Tuấn kéo xệch cái quần thẳng Quân xuống nó chồm tới như con hổ đói, cười gian xảo:

– Để coi còn dám đòi chia tay không?- Áh.. làm trò gì đó thằng kia! Buông anh ra!- Không đòi nào!

Ôi, thằng nhóc này sao bây giờ nó mạnh quá! Hai tay của Tuấn khóa tay thẳng Quân lại, để giang rộng ra. Tuấn cúi người xuống bụng thẳng Quân, tiếp tục dùng răng vừa cắn vừa kéo cho cái quần thẳng Quân tuột xuống mặc cho thằng này đang giãy giụa kêu trời:

– Nhóc, chơi trò gì kỳ quá! Buông anh ra!- Im mồm! Ông mà la lớn tui cắn cho nó sứt ra luôn bây giờ! He he!- Áh.... áh... nhóc... nhột nhột!- Còn dám đòi chia tay hết hả?- Hết... hết...

Chân thẳng Quân đang cố gắng tống như điên vào bụng thẳng Tuấn để xô nó ra nhưng mà thằng nhóc này thô bạo quá, nó cắn một cái vô đó:

– Ấy da... đau! Chơi chó quá nha! Biết đau không hả?

Tuấn ngược đầu lên cười hề hề:

– Ai kêu ông tống dzô bụng tui chi!- Giờ này mà tâm trạng còn nghĩ tới chuyện này hả nhóc? Buông anh ra!- Không bao giờ! Kệ... lỡ chia tay rồi tui phải làm một lần cho đáng!

Quân không giấu khỏi vẻ hoảng sợ, tay cậu cố gắng kháng cự nhưng hoàn toàn đầu hàng trước thằng nhóc Tuấn mạnh như trâu mỗi lúc như vậy:

– Hả? Nhóc... nhóc... tính làm gì nữa?- Ăn không được thì phá cho banh ta lông! He he he!- Nhóc dám hôn?- Để rồi coi! Ông nằm yên đó cho tui!...

– Nhóc... áh... từ từ... áh... cái thằng này.... ui... ui... nhóc làm gì vậy? Hổng giỡn nữa nha!

Tuấn nói trong hòng tại vì...:

– Hum... giờ này ông còn nghĩ tui giỡn nữa hả?...

“Nếu ta yêu ai đó thật nhiều, liệu rằng ta có thể chịu đựng được một ngày mai chia cách? Liệu có thể không, khi chúng ta cứ yêu ai đó mà không bao giờ phải sợ mất họ? Đôi lúc tự hỏi, có thể nào ta sống mà không cần yêu ai không?” (TLOS) tự nhiên bây giờ tâm trạng của Mew sao lại giống mình dữ vậy nè? Và ngày mai ta và nhóc sẽ chia cách nhau sao? Ta có phải là một thằng hèn như nhóc nói không? Nhưng ta phải làm sao? Ta không sợ, thật sự ta không sợ nhưng biết phải đấu tranh làm sao? Nhóc còn có gia đình của nhóc nữa mà, ta không thể chỉ ích kỷ nghĩ tới bản thân mình. Phải chăng yêu là đồng nghĩa với việc hy sinh nhìn người mình yêu hạnh phúc sao? Vậy ta phải hy sinh sao? Nhưng mà nhóc chỉ thật sự hạnh phúc khi ở bên cạnh ta mà... chẳng lẽ ta và nhóc phải cùng hy sinh để vui lòng người lớn chẳng? Ừ mà Quân mày trở nên nhu nhược từ lúc nào thế? Mày có thấy nhóc mạnh mẽ hay không hả? Hic hic mà nó mạnh mẽ hay là nó quá trẻ con không biết suy nghĩ tới những chuyện sau này? Đương đầu? Liệu ta sẽ đương đầu ra làm sao đây? Thôi không biết nữa, nhưng kêu mình đầu hàng số phận thì... không bao giờ có chuyện đó đâu! Hay là rủ nhóc trốn đi? Ôi, mình lại khùng nữa rồi, không thể giống như phim được! Ai đó giúp tôi với! Nói với tôi là chúng tôi phải làm sao?

Quân thở dài quay qua nhìn nhóc Tuấn đang chớp chớp cái miệng ngủ say như đứa con nít, cậu khẽ mỉm cười. Quân chồm tới, cậu nhẹ đặt môi mình lên đó không biết bao nhiêu lần trong đêm rồi nữa! Nhóc rên nhẹ: “ừ, ừ...” hic hic cái tay nhóc bóp một cái trong vô thức. Quân mỉm cười, cốc đầu nó! Chưa từng thấy ai hư như tên nhóc này cả. Trên đời mới có một đứa có tật xấu như nhóc của Quân! Trẻ em thì lúc ngủ có tật xấu là mắng vú mẹ, còn tên nhóc này? Chẳng lẽ lại dùng cái từ thô thiển kia ra để nói? Quân mỉm cười đánh vần từ đó: “măng...” hic hic chả biết thói quen đó xuất hiện từ khi nào, khi nào nữa hề ngủ chung với Quân là cái tay của hấn cứ nhè ngay chỗ đó mà đặt vào. Hic hic, những lúc ngủ mơ hấn lẩm nhẩm đã vậy cái tay còn vờ vẽ, sờ soạn làm Quân nhột muốn chết đi được! Tưởng hấn còn thức và đang ghẹo mình, nhưng sau này Quân biết không phải vậy! Hấn đã ngủ thật rồi đấy! Cái tật xấu chả biết làm sao mà trị nữa. Quân có nắm tay hấn kéo ra bao nhiêu lần thì tới sáng dậy tay hấn vẫn y nguyên ở cái vị trí nhạy cảm nhất đó mà thôi. Ghét ghê! Người gì đâu mà xấu tính thấy sợ, chả hiểu sao Quân lại yêu cho được nhỉ? Oái... hấn lại “ấy” cái tay nữa rồi này! Và hình như mỗi khi ngủ chung hấn Quân thường thức trắng đêm bởi những tác động lâu lâu xảy đến một lần như vậy!

97. Chương 97

Quân đang ngủ say bỗng cậu cảm thấy mình đang bị tác động ngay tại chỗ đó! Cậu nhăn mặt giờ nguyên bản tay vào mặt nhóc:

– Để anh ngủ nghe chưa! Bực mình nhóc quá!

Tuấn nói:

– Dậy đi!

Quân làu bàu, ngáp dài:

– W....o...a... Còn sớm mà nhóc, lấy tay ra coi, cho anh ngủ thêm xíu đi, suốt đêm qua nhóc quậy quá làm anh chả ngủ được gì hết nè!- Dậy đi mà, nói chuyện chút đi!

Quân quay mặt qua nhóc hỏi, dù mắt cậu vẫn đang nhắm nghiền:

– Chuyện gì... nhóc nói đi!- Giờ tỉnh sao?- Sao là sao!- Mệt ông quá! Mở mắt ra đi!- Nhắm nói chuyện cũng được dạ? Nói đi anh nghe nè! Ấy da... lấy cái tay ra coi! Bực rồi đó nha!- Mở mắt ra đi... nghe nói tui nè!- Nói đi!

Giọng nhóc Tuấn có vẻ hơi thăm dò:

– Hay là... giờ mình về quê trốn một thời gian đi!

Quân mở tròng mắt ra ngay:

– Hả? Ai trốn về quê? Quê ai?

Tuấn cười lí nhí, xem ra cu cậu có vẻ hí hửng lắm với giải pháp mới của mình:

– Tui với ông trốn về quê ông sống với mẹ ông một thời gian!

Quân cóc đầu nó:

– Hết chuyện làm hả! Mình cũng không thể trốn tránh được chuyện này mãi được nữa... Nhóc về phải nhà giải quyết với gia đình!

Tuấn háo hức nhìn Quân:

– Sao? Ông tìm được cách giải quyết rồi hả? Tui phải làm sao?

Quân thở dài:

– Chưa! Thì chỉ tạm thời là nhóc cứ về nhà! Coi ba mẹ như thế nào đã rồi mới tính!

Tuấn trề môi:

– Vậy cũng nói! Mình trốn về quê một thời gian đi, sau này gạo nấu thành cơm rồi quay về thế nào ổng bả cũng chấp nhận cho mà coi!

Quân phì cười cóc đầu nó:

– Khùng quá nhóc ơi! Cái đó là trong phim, là.. con trai với con gái! Nhóc... có để được không mà đòi gạo nấu thành cơm ha ha ha!- Ủh há! Quên!

Tuấn le lưỡi cười thật thấy ghét làm sao!

– A! Tui biết rồi! Yeah! Ông Quân ơi, tui có cách rồi!

Nó ngồi bật dậy, hát lú lo:

– Ông chậm tiêu quá, không ngờ hôm nay tui thông minh ghê luôn! OK lần này mình thắng chắc! Ha ha ha!

Quân nghe nhóc nói vậy cậu dè chừng nhìn:

– Dụ gì nữa? Nhóc nghĩ ra được cách gì?

Tuấn quay qua hôn cái chóc vô mặt thẳng Quân, Quân lấy tay quệt đi:

– Úi.. thú vị quá! Nhóc đi đánh răng đi, hèn chi nói chuyện này giờ nghe thum thum.- Xi.. ông nói chuyện nghe thơm lắm đó!

Quân đập cửa toa lét ầm nồn nóng:

– Nhóc nghĩ được cái gì, nói cho anh nghe coi!

Tuấn vẫn còn đang say sưa hát:

– Bao tui ăn sáng đi tui nói cho mà nghe! Giờ dám cá với ông mười ăn một là tui chơi đòn thế này ba mẹ tui sẽ bó tay luôn cho mà coi! Ha ha ha! Không ngờ hôm nay mình thông minh đột xuất!- Nhóc làm anh hồi hộp quá, nói nhanh đi, nhóc chơi chiêu gì, năn nỉ mà nói anh nghe thử coi!- Không bao tui đi ăn cái đã.

Có nên hy vọng vào cái đầu bả đậu của nhóc không nhỉ? Nó mà tính được mới lạ, thông minh như mình nát óc còn chưa nghĩ ra nói chi là nó! Nhưng sao mà nó hơn hử, chắc thắng dữ vậy ta? Để rồi xem!...

98. Chương 98

Thằng nhóc này muốn mình chết vì nôn ruột hay sao đây mà... Quân bực mình khi thấy hắn vẫn giữ im lặng với mình:

– Giờ đi đâu nữa vậy?- Đi mua xá xí!- Chi?- Uống chứ chi!- Nhảm vậy!- He he he! Chút ông biết!

Tuấn hí hửng cầm hai lon xá xí về phòng nó, nó đóng cửa lại trong khi thằng Quân đã mất hết bình tĩnh:

– Giờ sao? Bao ăn sáng rồi đó, nhóc nói không! Không nói là... là...

Nó cười:

– Là.. là... sao? He he he! Kế hoạch đơn giản lắm! Thấy hai lon xá xí hôn?- Nhảm, liên quan gì tới kế hoạch mà nhóc nói?- Có chứ! Mình sẽ uống nó!

Quân tự cốc đầu mình một cái:

– Úi trời! Nhóc suy nghĩ nhiều quá nên điên hả? Tự nhiên cái uống nó!

Trông cái mặt hắn vừa hớn hở vừa gian manh thấy ớn luôn:

– Ông ngu quá! Không biết suy nghĩ gì hết! Thấy hôn?- Thấy gì? Lon xá xí?- Thấy giống gì hôn?

Quân bực dọc gạt phất:

– Mệt! Khỏi, nhóc làm gì làm một mình đi, nói vòng vo hoài!

Tuấn cười hề hề:

– Tụi mình sẽ...- Sẽ sao? Nói đại đi!...

– Tự tử! Quân há hốc mồm trước thái độ nhí nhảnh như con cá cảnh của nhóc:

– Cái... gì? Tự tử? Giỡn mặt hả? Điên!

Trước sự thất vọng của thằng Quân, Tuấn cười hề hề:

– Ngu quá, mình giả bộ tự tử thôi, lấy nước ngọt bỏ vô chai thuốc rầy uống! Hí hí... tui bảo đảm với ông họ không hết hồn chịu gì tui cũng chịu! Thế nào họ cũng hối hận vì đã dồn chúng ta vào đường cùng! Hí hí...- Anh thấy chả ổn chút nào! Trò đó đại dột quá hà!

Lần đầu tiên thằng Tuấn hỗn: Nó gõ vô đầu Quân một cái:

– Đại cái đầu ông đó! Thông minh lắm mới nghĩ ra được! Giờ chết hôn, không chết tui chết một mình àh...

Trời ơi, chết mà nó làm như đi du lịch vậy, nói chuyện tỉnh bơ, trong khi Quân đang đứng tần ngần ở đó thì hắn lại nhảm lảm:

– Hình như tui nhớ ở ngoài hẻm gần đây có cái chai thuốc rầy hay thuốc cỏ gì đó xài hết rồi, quăng ở gốc cây áh, tui xuống dưới lùm đem lên rửa sạch cái đã...

Quân lo lắng la:

– Nhóc cẩn thận nha! Coi chừng rửa không kỹ là “đi”... thiệt đó!- Ông nội! Đừng có nói xui!

Trời... giờ giả chết thiệt hả ta? Thấy nó kỳ kỳ sao áh? Nhưng mà giả bộ làm sao đây! Mình thật sự chẳng quen! Nhưng liệu có nên liều một phen chẳng? Chiêu này của nhóc coi bộ cũng không tới nỗi tồi... Haizzz...

99. Chương 99

– Quân ơi! Có ai kiếm nè!

Tiếng của mợ tám dưới nhà nói vọng lên, Quân lật đật chạy xuống...

– Chị vô nhà chơi! Em đi chợ chút xíu về!

Mợ tám đóng cửa cổng lại và đi mất, mẹ của thằng Tuấn đang đứng đó, mắt bà đỏ hoe thâm quầng, trông bà hết sức mệt mỏi. Quân cúi đầu thưa bà một cái rồi nhanh chóng mời bà vào nhà:

– Dạ con mời cô vô nhà!

Hic hic, Quân thầm nghĩ sao giống cảnh mẹ thằng Tong tới nhà tìm Mew trong phim quá vậy nè trời! Vừa ngồi xuống bà đã hỏi ngay:

– Quân này! Tối này thằng Tuấn nó có qua đây ngủ với con không?

Quân khẽ gật đầu:

– Dạ có ạ!- Nó có nói gì với con chưa?- Dạ có!

Bà mỉm cười, một cái cười méo xệch và thật đau khổ:

– Vậy con tính sao?

Quân bối rối gãi đầu, cậu đánh trống lảng:

– Dạ, cô đừng nước ạ!- Con nói đi, con tính sao?

Cậu quẹt mũi, cố rặn ra một nụ cười cầu hòa:

– Dạ... sao là sao hả cô?- Cô biết con và Tuấn hai đứa trẻ ngoan, đứa nào cô cũng coi như con của mình hết, cô biết chúng con chỉ nhất thời đi sai đường...

Quân im lặng, cậu thở ra, cậu nói “đi sai đường” của bà khiến cậu nhớ tới định luật “Mẹ ơi! Con rẽ trái mẹ nhé!” khá nổi tiếng trong giới, cậu định nói điều gì đó thì mẹ Tuấn đã cướp lời, dường như bà không chấp nhận sự thanh minh, thanh nga của cậu, hoặc giả là bà chỉ cần có một người nghe bà bộc bạch hết nỗi lòng của mình trước:

– Cô biết thằng Tuấn con cô nó rất cứng đầu, bướng bỉnh. Bây giờ nó chỉ nghe lời mỗi một mình con thôi! Bây giờ ba cô cháu mình đi tới bác sĩ nha Quân, nghe lời cô đi!

Quân nheo mắt cười:

– Dạ!..Uhm... cô ơi! Thật ra thì cô có thể dẫn Tuấn đến bác sĩ cũng được! Con không cần đi đâu ạ!

Thoáng một chút thất vọng mẹ của Tuấn há hốc:

– Tại sao con không đi? Con không đi Tuấn nó cũng sẽ...

Quân mỉm cười trấn an cô:

– Dạ, con đã đi rồi. Cô đừng có lo, nhất định Tuấn sẽ đi với cô mà... suốt đêm qua nó cứ khóc vì sợ đã làm cô buồn...

Mẹ Tuấn nước mắt bắt đầu lăn dài trên má:

– Con đã đi bác sĩ rồi à? Vậy tại sao?- Dạ cô ơi, chuyện này không phải là bệnh đâu cô ạ! Con hiểu được tình yêu thương của cô dành cho nhóc, và nhóc cũng cảm nhận được điều này nữa cô ạ...

Quân tiếp lời, cậu cố nhớ lại những gì mà mình đã từng đọc ở đâu đó và cố gắng nói lại theo ý của mình:

– Nhưng con mong cô hiểu là... trong chuyện này hai đứa con hoàn toàn bình thường cô ạ! Có nghĩa là đồng tính không phải là bệnh đâu cô! Việc cố gắng điều trị nhằm làm thay đổi xu hướng tính dục không những không có tác dụng mà còn có những tác hại khôn lường đó cô ạ.

Mẹ của Tuấn nhìn Quân đầy hoài nghi:

– Vậy tại sao con kêu cô dẫn Tuấn đến bác sĩ và ngay cả bản thân con nói rằng con cũng đã từng đi?

Quân mỉm cười:

– Dạ cả con, cô và nhóc Tuấn cũng cần đến những nhà tư vấn, tâm lý trị liệu. Nhưng mà không phải chúng ta tìm đến họ để tìm những liệu pháp nhằm thay đổi xu hướng tính dục của tụi con, mà chúng ta tìm đến họ để được giúp đỡ về tâm lý để đối phó với những thành kiến và kỳ thị mà tụi con sẽ gặp phải... Con hy vọng là cô đừng nên quá sốc...- Làm sao con có thể kêu cô không sốc trước chuyện như thế này? Cô phải làm sao đây? Con nói đi cô phải làm sao?

Mẹ Tuấn chụp lấy tay của Quân, có vẻ bà cảm thấy những gì Quân nói là quá mới mẻ, trông bà có vẻ khá hoảng sợ. Quân nhẹ cầm lấy tay của bà vỗ về:

– Cô hãy là chỗ dựa tinh thần cho nhóc Tuấn nha cô, tụi con đã chịu nhiều áp lực từ xã hội rồi, đừng để Tuấn chịu thêm những áp lực từ phía gia đình nữa! Niềm vui của cha mẹ là nhìn thấy con mình được hạnh phúc, phải không cô? Một thực tế là có rất nhiều người đồng tính đã sống hạnh phúc và có nhiều cống hiến cho xã hội. Cô hãy tin là chúng con sẽ là một trong những người như vậy!

Mẹ của Tuấn khẽ chau mày, bà bất giác rút tay lại, im lặng, ngơ ngàng nhìn lấy Quân thật kỹ. Bà thật không tin là trước mắt mình là một chàng trai đồng tính. Quân như phần nào hiểu được suy nghĩ của bà, cậu nói:

– Uhm... cô có thể dẫn Tuấn đến bác sĩ hay các chuyên gia tư vấn để hiểu thêm mà... Chẳng hạn như bác sĩ Hồ Đắc Duy làm ở toàn soạn báo Khoa Học Phổ Thông nè cô, hay bác sĩ Phạm Nam Việt phòng khám Nam khoa bệnh viện Đại học Y Dược đó cô! Hoặc cô có thể lên mạng tìm rất nhiều thông tin về vấn đề này...- Mà... liệu thằng Tuấn có chịu đi với cô không?- Dạ chắc chắn là chịu mà cô!- Liệu có khi nào là do... bị môi trường tác động hay lây nhiễm không Quân?

Quân cười:

– Dạ không ạ, khoa học người ta đã nghiên cứu vấn đề này hàng chục năm rồi ạ: Đó không phải là xu hướng có thể lây nhiễm. Nghĩa là đồng tính không phải hình thành do ảnh hưởng của môi trường xã hội, hay tập theo hành vi của người khác. Thật sai lầm khi cho rằng *** đồng giới là do bị người khác lôi kéo hoặc đua đòi học hỏi! Sự thật là không thể ép buộc, điều trị hoặc áp dụng liệu pháp tâm lý để xóa bỏ được xu hướng tính dục đồng giới, cũng như không thể làm một người có xu hướng tính dục khác giới thành một người có xu hướng tính dục đồng giới được.

Có lẽ Quân đã nói mấy mớ khá nhiều vì thật sự cậu cũng đang rất run, cậu hy vọng mẹ của nhóc có thể nhanh chóng hiểu ra và thông cảm nhưng có lẽ đó không phải là vấn đề một sớm một chiều. Nhưng dù sao Quân cũng thầm cảm ơn trời là bà cũng đã chịu lắng nghe cậu nói, cũng không la rầy, trách mắng hay cấm cản cậu đến với nhóc. Như vậy có nghĩa là cậu cũng đã may mắn hơn rất nhiều người rồi có phải không? Và không ai có một khởi đầu thuận lợi cả, Quân nhớ mang máng một câu nói cũng khá hay của ai đó rằng: “Bạn chỉ thật sự thất bại khi từ bỏ mọi hy vọng và cố gắng!”. Quảng đường phía trước của hai đứa chắc hẳn phải còn dài và còn lắm chông chênh! Nhóc ơi! Hãy cho anh niềm tin nhé!

100. Chương 100

Mẹ của Tuấn gật gù:

– Được rồi cô sẽ về suy nghĩ lại chuyện này! Cảm ơn con! Có thể những gì con nói là đúng, cô đồng ý với con, nhưng sao con không nghĩ đoạn đường đó quá khó khăn hả Quân? Có ba mẹ nào mà không muốn con mình bước đi trên con đường thuận lợi nhất? Liệu tụi con có đủ sức để đương đầu và vượt qua tất cả không? Tại sao không cố gắng chọn cho mình một khởi đầu dễ dàng hả Quân? Cô tin chắc là vẫn có rất nhiều người như tụi con họ vẫn có gia đình, con cái và vẫn sống hạnh phúc đến suốt đời đấy thôi!

Quân cố gắng mỉm cười thật tự nhiên:

– Dạ con hiểu mà cô!

Mẹ Tuấn chồm tới phía trước thật gần Quân, bà đặt cả hai khuỷu tay lên bàn như muốn van xin cậu điều gì đó:

– Nhưng con nghe cô nói hết đã. Con biết không! Gia đình cô đang đối mặt với rất nhiều khó khăn, bác trai đang có nguy cơ trắng tay bất cứ lúc nào. Tuấn là niềm hy vọng duy nhất để có thể cứu gia đình cô!

Sau đó bà nhẹ nhàng ly nước lên, hớp một ngụm rồi từ tốn nói tiếp, Quân đang cúi đầu im lặng và chăm chú lắng nghe, cậu biết, trước sau giây phút này cũng tới, cậu chỉ đang rất cố gắng suy nghĩ cách để hoặc là đổi phóc, hoặc là buông xuôi theo chiều gió.

– Tuấn sẽ cưới Quyên! Chúng nó sẽ có một đám cưới vui vẻ. Nhờ vào bên nhà vợ nó sẽ có một việc làm mới, ổn định hơn, với mức lương cao hơn. Chúng nó sẽ xây dựng nên một gia đình hạnh phúc. Khi về già chúng nó sẽ được con cái lo lắng... Cuộc sống là như vậy đó Quân àh!- Dạ...

Quân khẽ gật đầu. Cái viễn cảnh mơ ước đó sao mà đẹp quá! Một thằng như cậu cũng biết bao nhiêu lần mơ ước mình cũng có thể làm được một điều nhỏ nhoi đó. Nhưng đó có thể chỉ là tiếng nói lý trí, con tim thì nó lại không đồng ý điều đó. Và trong mỗi con người cuộc chiến giữa hai thế lực đó luôn diễn ra không bao giờ ngừng nghỉ. Nếu trái tim thắng thì bạn là người dám sống thật với chính mình, còn nếu lý trí thắng thì sao? Thì bạn được công nhận là một thằng đàn ông??? Có phải không?

– Quân này! Con có thật lòng yêu thằng Tuấn nhà cô không?

Quân khẽ gật đầu, một tia hy vọng gì đó bỗng nhiên được lóe lên. Nhưng...

– Cô nghĩ nếu con thật lòng yêu nó, thì con cũng sẽ muốn nó có một cuộc sống hạnh phúc và tốt đẹp mà phải không Quân? Thế con có thể vì nó mà chấm dứt mối quan hệ kiểu này được không?

Mẹ Tuấn ngừng nói, bà ngược lên nhìn và chờ đợi câu trả lời của Quân, cậu gật đầu:

– Dạ! Con hiểu ý của cô àh! Nhưng mà con nghĩ hạnh phúc của Tuấn thì sẽ do nó quyết định chứ àh? Cô không tin là con có thể đem đến cho nó một cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc sao àh? Cô hãy thử cho chúng con một cơ hội đi cô! Có lẽ cô chưa biết tính ý của Quyên...- Cô biết tính tình con Quyên chứ, cô cũng không chấp nhận nó đâu! Nhưng mà Quân àh, gia đình cô không có lựa chọn nào khác cả con àh! Với lại cô nghĩ cuộc sống chỉ thật sự có ý nghĩa khi có con cái hủ hỉ, vui vầy với nhau!

Quân nói thật nhẹ, cậu hy vọng mẹ Tuấn không nghĩ cậu đang chống đối mà chỉ là những phản kháng cuối cùng:

– Nếu yêu thích trẻ con, tụi con vẫn có thể xin con nuôi mà cô, với lại con xin lỗi cô cho con được hỏi ngược lại àh chả lẽ nhưng cặp vợ chồng không thể có con thì cuộc sống của họ sẽ không còn ý nghĩa nữa sao cô?- Nhưng mà...

Quân đã nhanh miệng hơn:

– Dạ, không cô đừng hiểu lầm ý con gì cả, đó chỉ là con đang nói với cô về vấn đề giới tính thôi àh, tuy nhiên về hoàn cảnh hiện tại của gia đình cô thì con đã hiểu àh... cô đừng lo àh, hãy tin là con cũng là một người biết suy nghĩ chứ không phải chỉ biết quan tâm tới cảm xúc của cá nhân không đâu cô àh...

Mẹ Tuấn bây giờ mới mỉm cười thật sự:

– Cô cảm ơn con đã thấu hiểu và thông cảm...- Dạ, cô hãy cho con một ít thời gian, chỉ một ít thôi àh để con suy nghĩ và tìm cách khuyên răn nhóc cho! Cô hãy tin con!

Mẹ Tuấn gật đầu:

– Quân đừng lo! Cô luôn tin con mà...

101. Chương 101

Sau một hồi nói chuyện mẹ của Tuấn mới chợt nhớ ra là thằng con trai của mình đâu mất tiêu rồi, bà bèn hỏi Quân:

– Ủa? Nói chuyện với con nãy giờ quên mất, Tuấn đâu rồi Quân? Nó ngủ chưa dậy à?

Quân cũng giật mình, cậu gầy đầu:

– Dạ không, nó mới chạy đâu đó ra ngoài đấy ăh. Để con con kêu nó!- Thôi khỏi, cô chỉ hỏi vậy thôi, cô ngồi đây chờ một lát cũng được mà.

Như chợt nhớ điều gì, mẹ của Tuấn hỏi:

– À, tụi con đã ăn sáng chưa? Hay là con rủ Tuấn đi ăn với cô đi!

Thấy thái độ quan tâm chân thành đó của mẹ Tuấn bất giác Quân mỉm lòng. Liệu mình và nhóc đã đúng chưa nhỉ? Ly nước trắng trên bàn của cậu lặng thinh. Thật không ngờ những tình huống mà Mew trong phim đã trải qua thì hôm nay nó cũng lại đến với cậu. Buồn cười nhỉ?...

– Ông Quân ới ới...

Cu Tuấn hí hửng xách cái chai mới lụm được mở cửa phòng khoe với Quân nhưng mà quái lạ thằng chả đâu rồi nhỉ? Chắc là xuống nhà dưới rồi. Vừa nghĩ thế xong thế là anh chàng bèn ngậm chai thuốc mới lụm được vô xô, còn mình thì chạy nhanh xuống nhà dưới và bắt đầu cùng với Quân bàn kế hoạch... chết.

Vừa mở cửa phòng khách Tuấn đã giật mình, mẹ cậu đang ngồi đó nói chuyện với Quân. Trông hai người họ thật căng thẳng. Tuấn bước nhanh vào:

– Mẹ! Mẹ qua đây chi vậy? Mẹ đừng nói gì với ông Quân nha!

Cả hai người đều nhăn mặt nhìn tên nhóc. Quân nạt:

– Nói chuyện gì kỳ vậy?

Tuấn sà tới bên lòng mẹ mình nũng nịu:

– Mẹ nói với ổng rồi hả? Tự nhiên cái vậy hà...

Mẹ Tuấn nghiêm mặt lại:

– Qua nay con đi đâu? Tại sao không về nhà hả? Con có coi ba mẹ còn sống ở trong nhà không hả?- Dạ... nhưng mà ba đánh con chết sao mẹ?

Quân hừ mũi chọc:

– Gớm! Nhỏng nhèo thấy ớn!

Tuấn le lưỡi:

– Kệ tui! Ông hồng có rồi tức hả?

Mẹ Tuấn đứng dậy, vỗ vai Quân rồi nói:

– Thôi, Quân ở nhà nhé, cô và Tuấn về! Nhớ suy nghĩ những gì cô nói nha! Cô tin ở con!

Quân mím môi:

– Dạ!

Tuấn ríu rít:

– Mẹ, nói gì dạ? Nói cho con nghe với coi!... Ông Quân mẹ tui nói gì ông vậy?

Quân liếc hần:

– Về đi! Nhiều chuyện quá!

Mẹ Tuấn nhìn Quân dặn dò:

– Sau này con không được cho thằng Tuấn tự tiện qua đây ngủ một cách bừa bãi nữa nha Quân!- Dạ!- Mẹ, kỳ quá hà!- Về đi chứ kỳ cái gì mà kỳ!

Bà cầu nhàu và kéo lấy tay thằng con trai....

Tuấn quay đi, cậu cười đá lông nheo với Quân một cái nhưng chả hiểu ông nội Quân này bị cái chứng ôn dịch gì mà xụ mặt xuống một đồng buồn thiu, buồn thiu vậy ta? Cái mặt vậy mà nhát, không dám chết hả? Để tui chết thử cho ông coi nè! Tới lúc làm được chuyện thì đứng có hồng mà đứng đó cảm ơn tui khơi khơi nha! Ông nhất định thế nào cũng tâm phục, khẩu phục trí thông minh đột xuất của tui cho mà coi! Hãy chờ đó đi ông Quân!

102. Chương 102

Vừa khép cổng tiễn hai mẹ con họ về, Quân cũng lục đục lên phòng sửa soạn đồ đạc và tắt tả khăn gói về quê như đang trốn chạy một điều gì đó. Có lẽ... từ nay cậu sẽ không còn ngủ lại nhà cậu mợ tám ở Phú Lâm nữa... thậm chí là sẽ chuyển trường nữa không chừng! Không phải cậu muốn buông xuôi mà chẳng qua là cậu cần có thêm một khoảng thời gian nữa để suy nghĩ. Cậu không muốn ở lại trong căn phòng có quá nhiều kỉ niệm với nhóc nữa, cậu sợ mình sẽ không chịu đựng nổi.

Quân cho tắt cả đồ đạc vào balô, cậu nhìn khắp căn phòng yêu thương, đã từng là cái thế giới riêng rất ư là hạnh phúc của cậu và nhóc. Bộ đồ của nhóc còn treo trong tủ kia, sao mà thân thương quá! Lon xá xị dùng để tự tử còn đang uống dở cũng được đặt trên bàn, nơi từng có dấu tay của nhóc trên đó. Con Duy Linh thấy Quân chuẩn bị hành lý là nó đã biết sắp phải xa cậu chủ nên nằm cụp tai xuống im ru. Quân hít thở một hơi thật sâu như muốn mang theo mình một chút ấm áp của căn phòng, một chút hơi thở, và một chút hình ảnh của nhóc Tuấn về dưới quê.

Liệu mẹ Tuấn có hiểu và thông cảm cho chuyện của hai đứa không nhỉ? Mà cho dù có hiểu, có thông cảm có chấp nhận đi nữa thì giờ đây chuyện ấy đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Quân mãi lo đầu tư vào khâu đấu tranh cho bình quyền giới tính của mình và nhóc mà quên mất đi một chuyện là đích đến hạnh phúc của hai đứa thì còn cần phải vượt qua thêm nhiều yếu tố khác quan trọng không kém nữa. Và giờ đây hoàn cảnh gia đình gì đó của nhóc là một trong các thứ khó ưa ấy. Tại sao lại như thế nhỉ? Cái vụ ép gã con cái vì tiền bạc, sự nghiệp này nọ những tưởng chỉ có trong... cái lương hay trong phim, truyện thôi chứ, ai dè ở đời thực nó vẫn hiện hữu một cách đáng ghét. Cuộc đời không là một giấc mơ, trong khi lòng người lại hay mơ ước!

Mình đã quá ích kỷ chẳng? Hoàn cảnh của mình khác với nhóc, mình chỉ có mẹ, mẹ đã biết chuyện của mình, hai mẹ con cũng không cần hay đòi gì nhiều cả. Mình thật là may mắn khi có mẹ. Còn nhóc thì khác, nhóc còn có ba mẹ rồi anh em nữa... chán thật. Mà liệu bản thân mình thì có thể làm gì giúp được cho nhóc không chứ? So với cái gia đình đồ sộ của con Quyên? Buồn cười thật! Ôi phải chi mình giàu có, tiền muôn bạc vạn thì hồng chừng mọi thứ sẽ khác đi đây! Nghèo đôi khi cũng là một thứ tội rất nặng. Mình chẳng hối hận khi là một thằng Gay, chỉ tức mình khi bị là một thằng Gay nghèo thôi. Trời! Lại nghĩ vớ vẩn nữa rồi. Cái lý tưởng sống của mình đâu rồi chứ?

103. Chương 103

– Dạ gần tới rồi đó chú!

Theo lời con Quyên ông Tấn quyết định đi một chuyến về nhà gặp mẹ thằng Quân để nói cho ra lẽ mọi chuyện mới được. Không thể để cho con mình bị trù quên như vậy được? Liệu có sự nhúng tay của mẹ nó ở đằng sau lưng không nhỉ? Con Quyên đã phải gọi điện thoại hỏi thăm đường ai đó mấy chập mới về được tới cái xứ nghèo nàn, bẩn thỉu này. Tội nghiệp con nhỏ, tình cảm nó dành cho thằng con của mình thật đáng quý!

– Gần tới chưa con?– Dạ quẹo vô hẻm này chạy một chút xíu là tới rồi đó chú! Nếu mà bà ấy ngoan cố quá thì chú chịu khó năn nỉ nha chú!

Ông Tấn im lặng. Mình mà phải đi năn nỉ hai mẹ con nhà nó sao? Bức quá thì tốn một ít tiền chứ gì! Không thả con tép thì làm sao bắt được con tôm chứ!

Theo lời con Quyên thì nhà thằng Quân là cái nhà tường nhỏ xíu ở đằng kia, kế bên có cái chòi lá xập xệ, rách nát, đúng là... nhà cửa thế này làm sao mà có thể ở được nhỉ? Tội tàn quá! Ông khẽ phủi hai bên tay áo vì sợ cát bụi và cái chất quê mùa ở đây sẽ bám vào bộ quần áo và cái đẳng cấp xì phố sang trọng của mình. Chân ông bước thật nhẹ, thật khẽ, càng chạm ít vào chôn này chừng nào thì càng tốt chừng ấy. Khi về tới nhà nhất định ông phải tắm rửa lại cho thật sạch mới được.

– Cho hỏi phải nhà thằng Quân đây không?

Ông gọi với vào, đúng là nhà dưới quê có khác, nhà cửa gì mở toang hoác, trống trơn, trống trọi từ trước ra sau dù chẳng thấy ai. Đằng sau xuất hiện bóng một người phụ nữ lấm lem, lấm lét tất tả chạy lên, bà lau khô hai bàn tay bằng cách quẹt vôi ra sau dít và hỏi lớn:

– Cậu kiếm ai?– Phải nhà thằng Quân ở đây không?

Ông khinh khỉnh hỏi. Mẹ Quân lấy cái nùi giẻ, lau vôi mặt ghế rồi đưa ông:

– Cậu ngồi chơi! Cậu tính tìm nó để sửa máy hả? Vậy cậu chờ chút xíu để tui gọi điện thoại hỏi nó cái đã...

Ông giơ tay ra, vẫn còn đứng đó:

– Thôi khỏi. Tôi đến để tìm chị chứ không phải nó. Tôi nghĩ người lớn chúng ta cần phải nói chuyện nghiêm túc và rõ ràng với nhau!

Mẹ thằng Quân há hốc, bà chả hiểu đầu cua tai nheo ra mần răng cả:

– Dạ? Ý cậu là sao ăh?– Tôi không có nhiều thời gian, thôi để tôi nói thẳng cho chị biết luôn: thế chị đã biết con mình bị bệnh chưa?

Mẹ Quân lúc này mới thật sự hốt hoảng:

– Sao? Cậu nói sao? Thằng Quân của tôi bị bệnh? Trời đất ơi? Nhưng mà...

Ông Tấn cướp lời:

– Phải! Nó bị bệnh, một căn bệnh của xã hội!

Bà ấp úng, mơ hồ nhận ra điều gì đó... mà không bao giờ ngờ là có ngày nó cũng tới!

– Chị có nghe trên thành phố người ta hay nói về bệnh đồng tính chưa? Thật không ngờ ở dưới cái xứ sở này cũng có đứa mắc phải...

Mặt mẹ Quân đỏ bừng lên, giống như là đang ăn trộm mà bị bắt quả tang vậy đó, con bà đã làm chuyện gì đại dột rồi chẳng?

– Ý.. cậu muốn nói gì?– Chị nên quan tâm, chăm sóc tới thằng Quân nhiều hơn đi. Đừng để nó tiêm nhiễm thói hư tật xấu rồi đi lây lan cho người khác làm ảnh hưởng tới xã hội.

Giọng của mẹ thằng Quân đầy xúc động:

– Cậu... là ai?– Chị không cần biết rõ tôi là ai cả, chỉ cần chị biết tôi là ba của một trong những đứa nạn nhân của con chị đó! Nếu gia đình không đủ tiền để đưa nó đi trị bệnh thì tôi sẽ phụ một tay cho. Miễn sao chị đừng để nó làm khổ con tôi, khổ gia đình tôi là được rồi. Con tôi nó muốn có vợ, có con bình thường như bao người khác chứ không phải sống theo cái thứ đại nghịch bất đạo chị hiểu không?

Ông kiểm chế không nổi nữa, thực sự ông rất nóng giận khi nhìn thấy người đàn bà có đứa con đã làm cho con ông, gia đình ông trở nên khốn đốn như thế này. Mẹ Quân bỗng nhiên bật khóc, điều đó chẳng thể khiến ông hả hê chút nào cả.

– Dạ... xin lỗi cậu. Nếu con tôi có làm gì sai thì xin cậu bỏ qua. Tôi sẽ về dạy nó lại... nhưng cậu đừng nặng lời như thế!

– Nặng lời àh? Bà nghĩ tôi nói như vậy là nặng lời sao? Bà biết như thế là nặng lời sao bà không biết rằng con bà nó đã gây ra cho gia đình tôi như thế nào? Con tôi trước đây nó ngoan hiền bao nhiêu thì bây giờ nó lại trở nên ngang bướng, ngỗ nghịch bấy nhiêu. Bà có biết là...

Bao nhiêu căm hờn và tội lỗi ông muốn trút hết lên đầu người đàn bà tội lỗi kia để gia đình ông không còn phải chịu nhiều cảnh trái tai, gai mắt nữa....

104. Chương 104

Cái con nhỏ đậu xe đầu hẻm nhìn sao quen quen nhỉ? Và hình nó cũng lờ mờ nhìn mình nữa, hình như có gặp nhau ở đâu rồi thì phải? Mà trong hẻm này đâu có mấy nhà đâu ta? Nó bà con với ai trong khu này àh? Hèn chi thấy quen quen! Quân cảm thấy thật nhẹ nhàng, thoải mái mọi khi về tới nhà. Quái ai to tiếng trước nhà mình thế nhỉ? Cậu dựng xe vô nhà kho rồi chạy nhanh về nhà. Trước mặt cậu là một người đàn ông nhìn rất quen thuộc. Phải nói là cực kỳ quen thuộc. Hắn ta đang nói lớn tiếng trong khi mẹ mình lại vừa khóc, vừa chấp tay là sao? Quân nhảy xổ vào giữa hai người, cậu hỏi:

– Xin lỗi, chú là ai vậy?

Người đàn ông tròn mắt nhìn Quân chăm chăm, còn cậu quay qua mẹ mình, nhìn bà một cách khó chịu:

– Mẹ... có chuyện gì mà khóc vậy?

Ông ta sẵn miệng nẹt luôn cậu một hơi:

– Mày là thằng Quân àh?

Ông này là ai mà sao xưng hô với mình thiếu lịch sự vậy? Đã thế sao mẹ mình lại khóc nhỉ? Ngặt một nỗi là sao gương mặt ông ta nhìn phẳng phất một nét gì đó rất quen thuộc, cả sự xuất hiện của con nhỏ ngoài kia nữa là sao ta? Quân tròn mắt, hắt hàm nhìn ông ta:

– Có chuyện gì không chú? Con là Quân!- Tối qua tới giờ mày đi đâu?

Có lẽ với loại người lớn này mình không cần phải lễ phép quá! Nhìn cảnh mẹ khóc lóc Quân rất bức mình:

– Mẹ có chuyện gì mà khóc hoài vậy?- Quân ơi, con đừng làm khổ mẹ nữa... hic hic!- Con làm gì đâu mà khổ? Mẹ mẹ quá! Nín đi!

Quân hất mặt lên nhìn ông ta:

– Ông là ai vậy? Tới nhà này có chuyện gì không?- Tao là ai hả cái thằng bệnh hoạn kia? Tao chờ mày về nhà này giờ nè! Xuất hiện đúng lúc lắm!

Quân khoanh tay nhìn ông ta chăm chăm, cậu cố nhớ xem cái ông nội mắc dịch này là ai mà sao quen dữ vậy nè. Trí nhớ của mình kém thật.

– Tao xuống đây để nói cho mày biết liệu mà chấm dứt mối quan hệ bệnh hoạn và bẩn thỉu của mày với con trai tao!

“Con trai tao”? Trời không lẽ ông này là ba của Tuấn sao? Ba của Tuấn mà như vậy sao?

– Chú là... ba của Tuấn àh?- Phải! Bây giờ mày mới biết hả? Giờ mày nói đi, mày muốn gì? Mày cần bao nhiêu để có thể chịu buông tha cho con trai tao?

Quân cười khẩy nhìn ông ta:

– Khả năng ông có được bao nhiêu mà lớn tiếng trong cái nhà này? Tui nể ông là “ba vợ” tui nên tui cho ông đứng đây đó!- Thằng mất dạy, mày dám ăn nói với tao như vậy hả?- Quân! Mày câm đi! Không được hỗn! Đi vô nhà!

Mẹ Quân kéo tay nó lại. Nó gạt ra:

– Mẹ đi dzô nhà đi, “ba dzợ” con để con nói chuyện!- Ai là ba vợ mày hả thằng bệnh hoạn kia?- Tui bệnh. Con ông cũng bệnh hà!- Mày dám nói với tao bằng cái giọng đó hả?- Ông chả nuôi tui ngày nào, việc quái gì tui không dám dùng giọng này giọng nọ nói với ông hả?- Mày... khốn nạn...

Mẹ Quân hét lên:

– Quân! Mày thôi đi! Làm như vậy đẹp mặt mày lắm hả?

Cậu cũng mất bình tĩnh, quay qua nói với mẹ, giọng nó hơi run và lớn một tí:

– Mẹ cũng thôi đi! Việc gì phải khóc như vậy? Chẳng lẽ sau này đụng cái chuyện con con như vậy cũng khóc hả? Không đáng chút nào hết! mẹ vô nhà đi!- Bà là cô giáo mà sao không biết dạy con để nó ăn nói như vậy đó hả?

Quân quay phắt qua trừng mắt nhìn ông ta:

– Xin lỗi, tui chưa bao giờ thích nóng tính và cãi nhau, ông khôn hơn thì đi về liền bây giờ đi nha, tui nóng lên là tui không nhịn đâu đó! Ông để mẹ tui khóc mà tui còn nói năng lịch sự với ông như vậy thì ông liệu mà về cảm ơn trời đất vì mình đã là ba của thằng Tuấn đi nha!

Ông Tấn cười, lần đầu tiên ông thấy có một thằng nhãi ranh mất dạy đến như thế:

– Nghe nói mày không có cha phải không? Hèn chi!

Quân cười:

– Ha ha, thà không có còn hơn là đi có một người cha giống như ba đó “ba dzợ” ơi!- Khá lắm! Tao không hiểu hạng như mày làm sao mà có thể dụ được thằng Tuấn nữa!

Quân nhếch môi:

– Chắc tại nó ngu!- Không biết nó biết mày ăn nói kiểu như vậy với ba nó thì nó sẽ ra sao nữa, thật là nhục mặt!- Thì nó sẽ xin lỗi và đi theo năn nỉ tui, ông cứ tin là vậy đi!- Mày.. mày... đúng là cái thứ chết cha, không được dạy dỗ tới nơi tới chốn mà!

Quân khoanh tay:

– Thôi đi ông ơi! Còn câu nào hay hơn để nói không vậy? Có mấy câu xài hoài. Học cách để lăng mạ người khác có nhiều đó mà bày đặt ra đường hả, nực cười!- Mày ăn nói với người lớn như vậy hả?- Người lớn hãy coi tại sao mình lớn mà bị ăn nói như vậy đi!- Khá lắm! Từ nay tao cấm tiết mày gặp mặt con tao nữa!- Ha ha! Mắc cười quá, về mà cấm con ông đừng có bám theo tui nữa thì có!- Chứ không phải mày dụ dỗ nó hả?- Ông nói nhiều quá rồi đó, về có giỏi thì cấm cản nó đi! Còn không tui xúi nó bỏ nhà theo tui àh? Quản lý con không được thì để thằng này quản lý dùm cho nha “cha dzợ”!- Mày ăn nói ngang ngược lắm! Kêu mẹ mày ra đây!- Khỏi đi ông! Thằng này nói chuyện với ông đủ rồi! Ông kêu mẹ tui ra là có chuyện lớn đó!- Được rồi, tao sẽ báo công an còng đầu cái thứ bố láo như mày!

Quân mỉm cười:

– Nhớ trình bày sự việc cho nó đầy đủ nha! Còn tui sẽ lên ủy ban phường của ông giúp ông một tay phản ánh về cái chuyện bệnh hoạn này của hai thằng con trai! Ha ha ha! Cần tui cho số điện thoại công an xã ở đây hôn? Hay là xuống tới tỉnh kiện đi bố dzợ?- Mày chờ đó đi!- Còn ông cũng chờ đi! Bữa nay ông về nhà, con ông không quậy ông một trận tui không phải là thằng Quân nữa! Con nhỏ đứng ngoài đầu ngõ là con Quyên chứ gì? Ha ha ha! Được rồi! Có phim hay coi đây!

Ông Tấn run run nhìn thằng Tuấn với cặp mắt căm hờn nhất, chưa bao giờ ông nghĩ là trên đời lại có một đứa như nó:

– Mày.. mày... muốn gì?

Quân chống nạnh cười:

– Nói cho ông biết! Con ông tui có thể sai khiến nó bất cứ khi nào đó! Liệu mà về giữ nó kia. Còn ham tiền muốn gã ép con, muốn thằng này buông ra chứ gì! Chỉ cần ông bước vô nhà, quỳ gối xuống xin lỗi mẹ tôi về thái độ kém văn minh của ông khi nãy và lựa lời năn nỉ tui thì tui sẽ suy nghĩ lại, còn mà cương với tui là chỉ có thể biết sầu mà thôi nha tía dzợ! Ha ha ha...

Ông Tấn không thể chịu đựng được nữa, ông xỏ đôi giày vào chân và chạy biến ra khỏi căn nhà đó, vừa đi vừa quay lại chỉ tay vào mặt thằng Quân:

– Thằng khốn mày chờ đó!

Quân le lưỡi nhìn ông ta:

– Ông tưởng ông đang diễn cải lương hả? Năm nay hai ngàn mười mấy rồi nha ba vợ! Quân con không xong thì đừng có mà đi tới nhà người khác ăn vạ nha! Nhà thằng này nghèo vậy chứ nó không có tề ai đâu nha! Ý giàu hả?

Vừa nói Quân vừa phun một bãi nước bọt vào bước đi vô nhà, không quên nói câu tiễn khách:

– Ở đó một hồi tui xịt chó ra cắn ráng chịu!

Tệ thật, đang nhức đầu, bực bội ở đâu ba thằng Tuấn nhảy vô cho mình trút thiệt là đúng lúc. Dám chọc điên mình chắc! Dám lấy mẹ mình ra để nặng nhẹ hả? Khá lắm ông kia! Ông tưởng trong phim chia cắt tình cảm đôi trẻ nó dễ dàng bằng hình thức tới nhà sĩ nhục như vậy lắm hả? Được rồi, mẹ của Tuấn mình nể bao nhiêu còn thằng cha này nhúng tay vô mình ghét ời, quậy cho banh chành luôn cho bỏ ghét! Cái mặt ổng đã nằm kèo dưới rồi mà còn không biết thân biết phận ở đó mà dám tới đây đụng chạm tới mẹ mình. Không biết năn nỉ mình, mình đã chịu suy nghĩ chưa chứ ở đó mà làm cái kiểu đó! Kỳ này chắc có lẽ đứt đuôi còn nòng nọc với nhóc thật rồi, mình quậy ông già nó như vậy dễ gì ổng để nó yên! Đó cũng là cái cơ tốt để hai thằng dứt khoát. Dù sao chắc ổng cũng có nỗi khổ riêng nên mới như vậy, kể cũng tội! Hình như mình hơi quá đáng thì phải? Chắc mất hết hình tượng rồi! Nghĩ tới chuyện thằng cha đó làm mẹ mình khóc là tức không chịu được! Mà cái bà đó nữa... hở cái ra là khóc. Bực ghê! Ấy chết mẹ ơi! Con lỗ lòi! Hi hi! Mà cũng tại thằng quỷ nhỏ đó ra chứ ai? Được rồi!

105. Chương 105

– Alô! Nhóc iu hả?- Gì vậy ông nội! Trưa nắng khủng hả?- Anh nhớ em quá hà!- Gan quá ta, dám gọi điện cho tui nữa ha! Êh, nãy mẹ tui nói gì với ông vậy?- Mẹ nhóc thì nói gì? Ba nhóc vừa mới ở nhà anh về với con Quyên nè?

Tuấn hoảng hốt:

– Hả? Ba tui với con Quyên? Sao sao có chuyện gì? Nói tui nghe coi?- Rảnh hem?- Có làm gì đâu!- Đi chơi không?- Đi đâu? Sợ bả la quá! Tự nhiên thấy bả nghiêm nghiêm cái... sợ!- Không muốn nghe kể chuyện àh?- Muốn chứ! Muốn, kể cho tui nghe đi!- Xuống nhà anh đi!- Trời! Về quê hả? Xa chết bà? Nắng nữa cha!- Chắc qua nhà con Quyên gần hơn đúng không?

Tuấn cười hí hửng trong điện thoại:

– Ghen kìa!- Không xuống thì thôi! Phim hay mà không coi đừng có trách! Sau này cũng đừng kiếm tui nữa nha! Có chút xiu nắng mà cũng... Vậy mà nó nói nó yêu mình!

Quân mỉm cười, cậu giả bộ giận dỗi, tội nghiệp thằng nhóc cuống quýt lên:

– Xuống... xuống mà... mệt ông quá! Làm gì như con gái vậy? Thấy gớm quá hà!

Quân cúp điện thoại mãi nguyên: “Hà, hà, khá lắm thằng nhóc con, anh đang bực mình và tìm ai đó để chửi đây! Mà xuống đúng lúc lắm! Cha mày chộc tao điên lên thì kỳ này mày xuống đây lãnh quả nha!” Phải như vậy Quân mới cảm thấy nguôi ngoai chút ít trong lòng! Kệ mình quá đáng thì kệ mình đi, dù sao đó cũng là con người thật của mình mà. Lâu lâu cũng có dịp cần phải phơi bày ra chứ! Ai kêu ba con nhà nó dám chộc điên mình chi!...

Mẹ Quân buồn rầu nhìn thẳng con trai:

– Ba của thằng Tuấn đó àh?

Quân làu bàu:

– Dạ! Kệ ông đi, ông khùng đó! Bực cả mình!- Đó, mày thấy chưa? Khổ như vậy đó!

Quân tỉnh bơ:

– Có gì đâu mà khổ! Vui mà! Đang ngứa miệng, tự dưng ở đâu có thằng cha già dịch nhảy vô!- Vui mỗ tổ cha mày chứ vui!

Quân gắt gỏng:

– Mà mẹ sau này cũng đừng có khóc lóc như vậy nữa, bực mình quá hà, làm vậy ông tướng ông ngon ông làm lừng!- Mày đó! Ngang đầu cứng cổ, biết vậy hồi đó...

Quân cười, chọc mẹ:

– Để hột vịt ra luộc ăn chứ gì! Ai kêu mẹ đẻ con ra như vậy chi, giờ con phải bắt đền mẹ nè... con là Gay là do mẹ đó! Giờ bắt đền đi! Con hông biết đâu! Con muốn vợ!

Mẹ nó đang nước mắt, nước mũi tèm lem cũng phải phì cười:

– Muốn vợ thì cưới đi! Tao còn mừng nữa! Gay hay không là do mày quyết định chứ sao do tao mà bắt đền!

Quân le lưỡi:

– Vậy là mẹ quên chưa coi báo rồi hả? Gay là không do mình quyết định được, lúc sinh ra thì đã là GAY rồi, vì thế con là Gay là do mẹ làm đó! Bắt đền con đi! Giờ con muốn có vợ nè!

Quân nũng nịu nằm gối đầu xuống chân mẹ, cậu quay qua xoa bóp chân mẹ, bà gõ đầu nó một cái:

– Muốn có vợ thật àh? Ủh! Cưới đi con, cho đỡ khổ!

Quân cười:

– Vậy mẹ cưới thằng Tuấn cho con đi!

Mẹ Quân giật chân ra làm đầu cậu đập cái bốp xuống sàn nhà:

– Mỗ tổ cha mày đi ghẹo mẹ hả?- Hì hì... nói vậy thôi chứ con ở vậy suốt đời nuôi mẹ mà!- Nói hay lắm, làm được không đó?- Được chứ? Còn không con lôi đầu thằng Tuấn về hầu hạ mẹ!

Mẹ nó lắc đầu:

– Thôi! Đừng có giỡn nữa, mày cũng phải thông cảm cho ba nó, đầu phải có ba mẹ nào cũng hiểu và chấp nhận đâu!- Mẹ hiểu sao mẹ nói con nghe thử coi!

Mẹ Quân chấp tay:

– Tao không cần hiểu gì hết!

Sau đó bà làm một hơi gì đó về phạt pháp hằm bà lằng cho nó nghe, mà nó có hiểu hay có nhớ gì đâu! Ôi kệ, dù sao cũng cảm ơn đức phạt gì đó đã làm cho mẹ nó không cảm thấy chuyện này là nặng nề. Đúng là nó may mắn thật.

– Mà nè, ba nó đã vậy thì thôi, mày đừng có...

Quân trề môi:

– Xi... không dám đâu! Ông không năn nỉ con và xin lỗi mẹ thì con quậy tới bến luôn!

Bà thật là khổ với cái đứa con ngang ngạnh này luôn. Nó giống ai thế nhỉ? Trời ơi cái tính nóng nảy sao mà ý chang bà vậy kìa. Hic hic khổ thật. Tính tốt của hai vợ chồng thì nó không bắt chước còn tính xấu bao nhiêu nó cũng tổng hợp gom về đủ hết áh!

106. Chương 106

Quân đang ngủ thiêu thiêu bên chân mẹ thì có tiếng thở hổn hển xông vào nhà.

– Dạ con thưa... bác!

Mẹ Quân thở dài nhìn thẳng Tuấn:

– Tuấn đó hả con! Ngồi chơi đi! Để bác kêu nó dậy!- Dạ thôi, bác làm gì làm đi để cho ông ngủ đi bác! Con nằm xuống ngủ chung! Một quá trời! Đi đường nặng muốn chết! Hì hì!

Vừa nói Tuấn vừa tự nhiên mở tủ lạnh nhà thẳng Quân lấy cái bình ra tu một hơi. Mẹ Quân la:

– Mày với thằng Quân y chang nha! Uống nước người ta rót ra ly đằng hoàng! Mất vệ sinh quá!

Tuấn le lưỡi cười, nó chạy ra sau nhà rửa mặt rồi léch tới kế thẳng Quân, ôm lấy cậu ấy, chóp chép cái mỏ vậy là biết nó bắt đầu chuẩn bị ngủ rồi đó!

Trời bắt đầu đổ mưa, hai thằng nhóc đang ôm nhau ngủ say sưa như hai đứa con nít càng xích vào nhau sát hơn nữa! Mẹ của Quân khẽ mỉm cười và lắc đầu, bà phải làm sao đây? Từ ngày có nhóc Tuấn xuất hiện bỗng nhiên bà cũng cảm thấy rất đổi yêu thương nó bởi vì một lẽ đơn giản bà biết con mình yêu ai và bà luôn sẵn sàng tin và yêu vào lựa chọn của con mình. Phải chăng bà đã quá mù quáng và nuông chiều con? Nhưng mà bà phải làm sao đây khi cuộc sống của bà bây giờ chỉ có duy nhất một mình nó? Và sự yêu thương quý mến nhóc Tuấn cũng tự nhiên mà đến chứ có phải vì một lý do nào đâu? Có chăng lý do duy nhất thì chính con bà yêu ai thì bà sẵn sàng yêu luôn cả người đó!

Trước đây thấy con mình khôn lớn từng ngày mà thiếu vắng bàn tay chăm sóc của người cha bà đã rất đổi lo lắng. Nhiều lúc bà cứ nghĩ cái sự Gay của nó cũng chính là do sự hụt hẫng đó mà ra hoặc là do một sơ suất nhỏ nào đó của bà trong quá trình nuôi dạy mà dẫn tới. Bà biết bản thân con mình cũng đã rất khổ sở và dằn vặt vì khi phát hiện ra con mình là người của một thế giới khác. Tuy nhiên nó đang luôn tìm cách an ủi và làm cho bà vui. Có lẽ với bà như vậy là đủ rồi. Những cố gắng bắt ép nó có gia đình có con cái giờ đây không còn là gánh nặng nữa. Nhớ nó mà bà biết được ý nghĩa của cuộc sống không phải chỉ là trong cái vòng lẩn quẩn: cưới vợ, sinh con đẻ cái. Đồng ý rằng nhiều người đã, đang và sẽ đi theo con đường lớn đó nhưng chắc chắn đó không phải là lựa chọn duy nhất. Cứ nghĩ đơn giản giống như việc thi đỗ đại học vậy đó! Cuộc sống luôn có những ngoại lệ và bà sẵn sàng đi cùng với ngoại lệ rất đặc biệt mà chính bà đã tạo ra trong muôn nỗi tự hào.

Sợ mưa tạt vào ướt sẽ làm hai tên nhóc tỉnh giấc bà chạy lên nhà trước, đóng cửa sổ lại, lấy vội cái mền đắp cho hai đứa. Trời đất, cảnh tượng gì thế này... cái tay... cái tay thằng nhóc Tuấn nó... nó... bắt giác bà đỏ mặt. Thiên thần thổ địa ơi, giữa thanh thiên bạch nhật mà... sao giới trẻ bây giờ nó tiến bộ thế nhỉ? Tên nhóc Tuấn làm cái trò khó coi gì thế này! Bà lay nhóc Tuấn dậy, cố nghĩ ra một lý do:

– Tuấn, mưa rồi, dậy con! Tuấn... Tuấn.

Lúc bấy giờ nhóc ấy mới chịu rút cái tay ra khỏi... vị trí, nó hươ về phía bà:

– Uhm... cho con ngủ chút nữa đi...

Nhưng sau đó nó lại nhanh chóng đặt vào vị trí cũ, cái mỏ nhỏ xinh nó chóp chép vì vẫn còn đang say ngủ. Ôi cha mẹ ơi, hình như nó tay còn bắt đầu... quậy quọ trong đó nữa, mặt bà đỏ rần rần, lấy cây chổi đập vào chân thằng Quân một cái thật mạnh:

– Quân dậy!

Quân mắt nhắm mắt mở đang mơ màng được ngủ chung với nhóc tự nhiên bị cây chổi phang vào chân một cái khiến nó giật cả mình. Và sau đó là cái cảm giác nhột nhạt ở vùng cấm địa. Quân chợt tỉnh, thấy mẹ tay chống nạnh, tay cầm chổi nhìn mình trừng trừng mắt. Cậu phát hiện ra bị mẹ bắt quả tang cái tật xấu của thằng Tuấn mà chỉ có hai đứa biết với nhau. Cậu hoảng hồn dzọng mạnh vào cái tay thấy máy của nhóc Tuấn! Hự... Ao...! Không biết tay nhóc có đau không mà... Quân bị “tay ông đập trúng gậy ông” muốn nín thở. Thằng nhóc Tuấn vẫn còn rên rĩ ư... ư... mà chưa chịu rút tay ra và thức dậy. Quân đập mạnh thêm một cú vào đầu nó.

– Thằng quỷ nhỏ! Dậy! Làm cái trò gì vậy hả?

Tuấn ngơ ngác thức dậy. Bất giác ý thức được hoàn cảnh đang xảy ra, nó le lưỡi nhìn mẹ Quân cười:

– Ui da, ông đánh tui đau quá, đó giờ hông đánh sao tự nhiên bữa nay đánh cha! Kêu tui xuống đã rồi đánh tui hả?

Chợt nhớ lại vụ án ba nó xuống quậy nhà mình, Quân đứng dậy chống nạnh, giọng bức bối và không kém phần trịnh trọng:

– Tui kêu cậu xuống đây để nói rõ cho cậu biết tình hình là ba cậu xuống đây quậy banh chành cái nhà này! Nên tui yêu cầu cậu từ nay cấm tiệt chuyện giao du với tui nữa để làm hài lòng ba mẹ! Bây giờ tui đã nói xong, mời cậu biến khỏi căn nhà này!

Tuấn há hốc, nó trề môi:

– Dzô dziên! Đó là ba tui quậy chứ có phải tui đâu? Phải không bác?

Tuấn quay qua mẹ thằng Quân cầu cứu, bà bất chợt nhớ lại chuyện ấy và thở dài thườn thượt:

– Tuấn àh... hay là...

Đoán được mẹ Quân sắp nói gì thằng Tuấn nhảy vọt vô nói:

– Thôi! Con không nghe lời bác khuyên đâu! Con đủ lớn để biết cái gì đúng cái gì sai mà! Bức quá con bỏ nhà dọn xuống đây ở chung với bác luôn! Với lại con đã có riêng kế hoạch của mình rồi, bảo đảm ba mẹ con sẽ...

Quân gằm gừ:

– Tính làm trò tào lao gì hả? Đập cái chết nha! Mẹ anh nói mà dám hỗn hả?

Quân lườm nó một cái định tung chiêu tiếp nhưng nó đã nhanh chân bỏ chạy...

– Mệt! Tui thích gì thì tui làm cái đó hà! Chẳng có hèn hạ như con rùa Quân rúc đầu đâu! Mới có chút xíu chuyện nhỏ mà đã..

Rồi nó quay qua mẹ thằng Quân cười tỉnh rui:

– Giờ bác có cấm con yêu ông con cũng... yêu hà....- Thằng nhóc, dám ăn nói với mẹ anh như vậy hả? Quá đáng lắm mà!

Sau đó cu cậu le lưỡi cười he he:

– Mà con biết bác đâu có cấm cản phải không bác! Chuyện ba con để tối nay con về “tính sổ” với ông cho! Giờ tắm mưa thôi!

107. Chương 107

Nhóc Tuấn bỏ mặc hai người lớn đang tính nói tiếp điều gì đó, cởi phăng cái áo, tuột cái quần jean hất bừa xuống sàn và lao vào mưa la hét! Thằng Quân cũng đi vào mưa và đuổi theo. Hai đứa chạy vòng vòng sân la hét um sùm. Mẹ Quân đứng nhìn lắc đầu. Pó tay toàn tập! Vụ này khó xử àh nha! Tụi nó âu ếm kiểu đó thì... mình biết phải làm sao đây! Cẩn hay là không cẩn. Cái nào cũng khó! Chẳng biết có vị phụ huynh nào rơi vào hoàn cảnh oái ăm như bà không nữa? Hãy nói cho bà biết phải làm sao đây? Và.. và liệu giữa chúng nó còn có trò gì nữa không nhỉ? Ôi thôi mệt quá! Không nghĩ nữa. À đài HVT sắp có phim Hàn Quốc rồi, đi coi thôi, không thèm nghĩ nữa.

Hai thằng dịch vật sau gần cả giờ đồng hồ tắm mưa, chúng quăng trước mắt bà một bịch đầy cá rô đang nhoi ngoi lóp ngóp nhảy. Quân cười nói:

– Cá-rô-lên đó mẹ, con mẹ giỏi không? Bắt được quá trời!

Nhóc Tuấn cãi lại:

– Xía, tui bắt thì có, cái mặt ông nhát cáy, cầm con cá còn không dám cầm ở đó mà bắt!

Quân không thèm cãi, nó nũng nịu mẹ:

– Kho tiêu ăn đi nha mẹ! Đúng món con ghien! Giờ để con ra sau hào ngắt mớ ớt đậu rau muống!

Nói xong nó lại lao vào mưa tiếp. Thằng Tuấn nhảy theo, không quên dặn dò:

– Chiên xù ăn nước mắm ngon hơn bác ời! Con không thích ăn kho tiêu! Cha già Quân mắc dịch chờ tui dzới!

Thật ra nó chỉ muốn chống đối ông Quân thôi. Chứ món nào ăn mà chả được. Bà gom mớ cá đem ra sau đập đầu và chia đôi, một mớ kho tiêu, một mớ chiên xù nước mắm cho hai tên con trai. Mười lăm phút sau cái nhà lại um sùm bởi tiếng la hét cãi nhau ỏm tỏi của hai thằng nhóc. Thiệt là ở nhà thui thủi có mỗi một mình, tự nhiên lâu lâu có tiếng con cái cười giỡn bà cảm thấy ấm lòng làm sao ấy! Bếp lửa lại được phen lên khói. Không biết có phải bà đang mắc tội với ba mẹ thằng Tuấn không nữa... bà thở dài. Thôi thì cũng đành nhắm mắt xuôi tay, để xem con tạo xoay vần tới đâu.

Thằng Tuấn đang hí hoáy ngắt mấy ớt đậu rau muống cho vào rổ, trò này làm gì có trên thành phố, ngay cả chuyện bắt con cá-lên cũng trở nên quá lạ lẫm với nó nữa. Tự nhiên trời mưa cái cá rô, cá lóc ở đâu nhảy lên nằm phơi bụng giữa đường đi, chỉ việc chụp bỏ vào bịch. Cứ như trong phim hay trong trò chơi hái nấm ấy! Thế gọi là đi bắt cá-lên đấy!

Mấy đứa con gái miền quê lem luốc, áo đã sờn vai che miệng cười khúc khích khi thấy một chàng trai bảnh bao đang chăm chú ngắt từng ớt đậu rau, chúng ghẹo chàng:

– Thò tay em bức cọng ngò, thương anh muốn chết mà giả đồ ngớ lơ!

Trời, có mấy vụ hát hò, ngâm thơ này nữa hả? Tuấn nhòm lưng thẳng dậy, cậu hít hơi rảnh nhớ một câu gì đó để đối đáp lại chúng. Ba bốn đứa con gái từ xa cũng hồi hộp chờ cậu trả lời, bất thành linh thằng Quân ở đâu xấp lại gần. Nó nhẹ nhàng... tuột cái quần đùi của nhóc Tuấn xuống rồi bỏ chạy. Đám con gái chẳng biết trong màn mưa có thấy gì không nữa? Chúng la hét hay cười đùa gì đó mà quay mặt chạy đi. Dù sao nó cũng còn cái.. áo giáp nhỏ mà. Cha chả, thằng cha nội Quân dám chơi mình cú này đau đốn quá! Ông ngon lắm đó!

– Quân, tui đồ ông dám đứng lại đó!

Chết cha, quên kéo quần lên!

Một tay cầm rổ rau, một tay nó kéo quần lên quyết định tìm ông Quân cho ra mới được.

Ầm... ầm...

– Cha già, lạnh quá, mở cửa nhà tắm ra nhanh lên! Bác ời! Kêu ông Quân mở cửa cho con vô tắm!

Tuấn la um sùm như heo bị cắt tiết. Thằng Quân sau khi thay quần áo mới chịu mở cửa bước ra nhăn nhăn cười:

– Thò tay anh bứt cọng hành.... thương em muốn chết cũng... đành ngó lơ! Ha ha ha!

Tuấn hậm hực bước vào nhà tắm! Nhưng Quân không ngờ rằng nó đã thủ sẵn sau lưng nguyên một xô nước đá lạnh, sẵn tay nó tát thằng Quân một cái ướt nhem như con chuột lột, lạnh tê tái cõi lòng. Quân la ré lên:

– Thằng quỷ sống, anh hết đồ rồi đó nha! Chơi gì kỳ vậy! Mới thay đồ xong! Á... mẹ ơi! Lạnh quá! Thằng khỉ, nước đá không có uống mà đem đi giỡn hả?

Tuấn ló đầu ra cửa cười ngạo nghễ:

– Hoặc là vô tắm chung hoặc là... đứng ngoài đó chờ nha em iu!...

Mẹ Quân chỉ khẽ mỉm cười trước những trò tai quái của hai thằng. Mùi tỏi phi thơm nức lỗ mũi, thằng Tuấn trong nhà tắm la vọng ra:

– Cá chiên xong chưa mà thơm quá vậy bác?

Tới phiên thằng Quân:

– Mẹ không kho cá hả? Con giận luôn đó!...

Lần đầu tiên bữa ăn có thêm một nhân tố mới, ầm cúng làm sao! Bà đã cố ý bỏ thêm mấy miếng lá dứa vào nồi cơm làm cho mùi thơm càng thêm phần hấp dẫn. Cái miệng thằng Tuấn nói chuyện mà nước miếng như muốn rớt ra ngoài.

– Trời ơi! Bác ác quá, trời mưa mà cho ăn cơm nóng với cá chiên xù nước mắm và rau muống xào tỏi điệu này... nhức cái nách chịu làm sao nổi.

Quân lấy dĩa kho lên tay nó:

– Êh! Cá kho là của anh ai cho gấp hả? Biến!

Lâu lâu trong bữa ăn lại có tiếng la hét lên:

– Ông nội này không cho tui ăn cá kho sao ông dám gấp con cá chiên hả? Trả lại đây!- Xì... con cá này hồi này anh bắt chứ bộ! Anh có quyền!- Xạo! Ai làm chứng cho ông hả?- Mấy con nhỏ con gái hồi này đó! Hí hí hí!...

Đặt chén cơm xuống bàn, mẹ thằng Tuấn khẽ nói:

– Tuấn này! Chuyện của gia đình con...

Tuấn đang ngoàm mớ rau muống xào, nó giơ dĩa lên, nói bằng một họng đầy rau muống:

– Dạ con biết rồi! Bác khỏi lo, con không có nghe lời ông già con đâu!

Mẹ Quân lắc đầu:

– Như vậy thì không được con àh, con cái thì phải...- Dạ... cái nào đúng thì con làm thôi bác ơi! Con làm như vậy hổng chừng mai mốt ba con biết con làm đúng ổng còn cảm ơn hổng hết!

Nó lại giành nói nữa. Quân dùng dĩa gõ vào mồm nó:

– Hồn hả thằng kia! Không để cho người lớn dạy hả? Quen thói rồi phải không?

Tuấn xụ mặt xuống. Mẹ Quân mới tiếp lời:

– Hay là Tuấn này! Con...- Mẹ! Để con nói cho! Bây giờ ăn xong rồi về trên, không được cãi lại lời ba mẹ nữa. Tạm thời nhịn ổng bỏ đi! Nhưng nhớ đừng.. có chịu cưới con Quyên nha! Ráng sống sao cho tốt, cho ngoan để ổng bỏ thương, biết đâu ổng bỏ thay lòng đổi dạ thì sao?

Tuấn trề môi cả thước:

– Cái mặt ông nói chuyện cũng nhảy đùng đùng vô hòng bác chứ ở đó mà nói tui hả?

Nói xong, nó dùng đũa gõ vô mỏ thằng Quân lại rồi mới chịu nói tiếp:

– Ông nghĩ thời buổi này là thời nào mà tu tâm dưỡng tính cái ổng bả thay đổi vậy? Khó lắm! Tui nói rồi chỉ còn cách...

Tuấn chưa kịp nói ra thì Quân đã trợn mắt ra hiệu cho nó: “Cầm mồm! Cầm ăn nói linh tinh!” Mẹ Quân hỏi:

– Cách gì hả Tuấn?

Tuấn lắc đầu:

– Dạ không có gì!- Ăn xong chưa để bác dọn chén nè!

Quân la lên:

– Mẹ... kỳ quá! Để con dâu nó dọn chén đi!

Tuấn ngơ ngác nhìn, Quân dùng đũa gõ đầu nó:

– Dâu! Con, dọn chén!

Tuấn đùng đùng đứng dậy:

– Mở hả kưng? Ai làm dâu nhà này hồi nào?- Không làm dâu thì về trển đi! Biển!

Tuấn le lưỡi:

– Tui làm rể đó được không? He he he! Ông là dzợ, ông dọn chén! Tui đi uống nước! Dù sao tui cũng là khách nha!

Rồi cu cậu ngoe ngoáy bỏ đi. Thằng Quân bắt đắc dĩ không muốn mẹ động tay, động chân nữa phải tức tối đem đồng chén ra đằng sau bếp. Nó nói với lên:

– Thằng quỷ nhỏ? Không dọn chén thì xuống rửa chén nè!

Tuấn ở nhà trên cười ha hả:

– Kêu tui là chồng đi tui xuống rửa.

Đáp lại chỉ là âm thanh của im lặng. He he! Kệ, ngoan cố thì rửa chén một mình đi nha em! Mình đi vòng vòng chơi! Mẹ Quân hoàn toàn á khẩu trước hai thằng con trai. Đúng là đời này nó loạn lên thật rồi. Mọi thứ loạn tới mức mọi rối loạn bỗng trở nên bình thường một cách đáng sợ....

108. Chương 108

Bốp!

– Thằng mất dạy! Mày đi đâu nguyên đêm qua mà giờ này mới về hả?

Ông Tấn cung một nắm tay thật mạnh vào vai của thằng con trai mình khi thấy nó vừa huých sáo, vừa nhảy cẫng từ ngoài cửa vào trong khi ông đang muốn điên loạn lên sau cuộc gặp gỡ ở nhà thằng Quân, nó khúm núm lí nhí, thật chả giống nó như bình thường chút nào:

– Dạ ba tha lỗi cho con!- Tha cái gì? Tao hỏi mày đi đâu! Mày trả lời cho tao nghe coi!- Dạ ba ơi con lỡ dại! Ba tha lỗi cho con!

Ông Tấn không còn bình tĩnh nữa:

– Mày mất trí rồi hả thằng kia! Tao hỏi mày đi đâu mày trả lời cái gì vậy hả?

Đang co ro, lo sợ bỗng nhiên thằng Tuấn giật mình sau câu hỏi của nó, nó mỉm cười nữa chứ, thật là muốn điên lên với con với cái, nó cười:

– Ủa ba hả ba? Ba khỏe không? Con rót nước cho ba uống nha!

Ông kéo lỗ tai nó lại, tát một cái thật mạnh:

– Mày đang giỡn mặt với tao hả? Có phải mày mới ở nhà hai má con thằng khốn đó về không?

Tuấn ngạc nhiên:

– Dạ? Thằng khốn nào ba?

Ông Tấn giật mạnh cái tai cho thằng Tuấn ngã nhào xuống ghế.

– Mày muốn tao chết vì tức phải không hả thằng bất hiếu kia? Thằng Quân chứ thằng nào!

Tuấn cười ồ lên một cái:

– À.... thằng Quân, vậy mà con tưởng ba nói thằng nào! Ủa mà nó sao ba?

Ông Tấn thấy hình như mình đang làm trò cười cho thằng con trai của mình thì phải, nó điên rồi chẳng:

– Mày đang bị gì vậy hả? Có phải mẹ con nhà đó làm mày lú lẫn rồi phải không? Mày nói coi!

Tuấn nhào tới chụp tay ba nó lại, giọng thiết tha:

– Ba ơi, ba đừng nóng nữa mà ba, con làm ba buồn hả ba, tha lỗi con đi ba! Con không dám vậy nữa!

Ông Tấn không biết mình đang đứng đâu nữa, ranh giới của sự bình thường và bấn loạn.

– Mày nói gì vậy Tuấn!

Tuấn hít thở:

– Dạ, con là Tuấn nè ba, con hoàn toàn bình thường mà ba, ba làm sao vậy?

Tự nhiên những nỗi điên khùng muốn trút lên thằng con trai bỗng nhiên bay đâu mất tiêu thay vào đó là những điều khó hiểu? Ông Tấn thôi không lớn giọng, thay vào đó là sự ngạc nhiên cực độ:

– Mày biết tao vừa đi đâu về không?- Dạ con nghe mẹ nói là ba đi xuống nhà thằng Quân nào đó...- Thằng Quân nào đó? Mày đang giỡn mặt với tao à? Thằng Quân mà vì mê nó mà mày bỏ cha, bỏ mẹ đó!

Tuấn nhăn mặt:

– Ba, sao ba lại nói vậy? Con coi ba mẹ là nhất trên đời mà, không có thằng Quân nào ở đây hết!

Hình như thằng Tuấn nó đang bị điên, ông Tấn sờ trán nó:

– Mày đừng hòng giả điên gạt tao nha! Tao kêu mày chấm dứt với nó là phải chấm dứt với nó ngay!

Tuấn quả quyết:

– Dù con không biết nó là ai nhưng mà nếu ba muốn thì nhất định con sẽ nghe theo lời ba!

Ông Tấn dù đang rất tức tối nhưng chả biết thằng con mình đang giở trò gì nữa cũng phải... phì cười. Ông cố gắng lấy lại sự nghiêm nghị rồi tiếp:

– Có thật là mày không có gì với thằng đó không?- Dạ thật mà!- Sao hôm qua mày nói mày...

Tuấn liếm môi:

– Con xin lỗi, hôm qua con nói giỡn!- Vậy mày chịu cưới con Quyên phải không?

Tuấn đau khổ:

– Chính vì nghĩ mình còn trẻ mà bị ba ép cưới nên hôm qua con đã lỡ dại nói như vậy... chứ con là con muốn ở vậy phụng dưỡng cha mẹ suốt đời!

Ông Tấn bỗng nhiên rơi vào trạng thái hoang mang cực độ. Trời ơi! Mình già cái đầu rồi sao bị con cái nó quay mòng mòng vậy nè? Cái nào là thật, cái nào là ảo. Ông xua tay:

– Thôi mày biến đi cho tao nhớ!

Ông ôm đầu, và không quên dặn:

– Đừng có giả bộ qua mặt tao nha, từ nay tao cấm mày gặp thằng đó!

Tuấn đứng trên gác le lưỡi nhìn ba cười:

– Miễn ba đừng bắt con cưới con nhỏ khủng kia thì có cho con cũng hồng thêm gặp thằng cha đó!

Ông Tấn im lặng. Chả hiểu gì hết! Ôi, phải tìm thuốc an thần uống thôi! Con ông nó muốn trêu người cho ông chết đây mà, ông chả biết, chả tin gì cả, hết thằng Quân quay ông muốn khủng rồi giờ tới thằng con nói loạn nói điên. Ông chỉ còn biết cách trút lên vợ:

– Bây giờ bà thấy rõ chưa? Con cái nó không thêm coi tui ra gì cả? Nó để cho thằng đó nhục mạ tui như vậy mà bây giờ về nó còn làm cái gì... thật tình tui chả hiểu cái gì nữa.

Tuấn mỉm cười tui tốt lên gác lên nằm nghe tình hình chiến sự. Chả qua là ở nhà ông Quân vui quá, nó thấy ấm cúng quá nên chỉ muốn hòa bình, không muốn cãi nhau với ai nữa hết. Nó càng giỡn, khiến ba nó càng không hiểu gì hết làm nó thấy... ngộ ngộ. Kệ, chiến thuật bây giờ là chịu ba hết đi, miễn sao hoãn lại cái vụ cưới con khủng Quyên là được!

Bên nhà dưới giọng bà Tấn trách móc:

– Ông cái gì cũng nóng nảy, lại đi nghe theo lời xúi bẩy của con Quyên đi làm chuyện hồ đồ. Thằng Quân không phải là tay vừa đâu! Nó là đứa ngang bướng nhưng trọng tình nghĩa, nói năng đàng hoàng nhỏ nhẹ không thấy gì? Kiểu như ông hư bột hư đường hết!

Ông Tấn đập bàn cái rầm:

– Bà nói gì? Cái mặt tui như vậy mà đi nhỏ nhẹ với cái nhà thấp hèn của thằng đó sao? Bà nói vậy bà có coi tui ra cái gì không hả?

Bà Tấn khoanh tay trước ngực:

– Vậy tui chống mắt coi ông làm nha! Chỉ sợ lúc đó thằng con trai vàng của ông nó bỏ nhà theo người ta thì mang nhục đó!- Vậy chứ bà làm được gì?

Bà Tấn cười:

– Tôi đã thuyết phục được nó rồi, nó hứa sẽ suy nghĩ lại đề nghị của tôi. Nhưng tôi tin chắc là với một đứa trọng tình cảm như nó, nó sẽ buông ra để cho thằng Tuấn hạnh phúc. Vậy mà ông lại đi xuống dưới làm mọi thứ rối tung lên!- Giờ bà muốn sao? Bà có biết là tình hình công ty bây giờ đang rất rối không hả?- Mặc dù đang phân vân chuyện của hai thằng nó nhưng tôi vẫn không đồng ý với việc làm của ông. Tôi không thích con Quyên!

Ông Tấn há hốc:

– Cái gì? Chuyện bệnh hoạn đó có gì mà bà phân vân!

Bà Tấn gật gù:

– Tôi không biết đó có phải là bệnh hay không nhưng thật sự tôi cảm thấy tui nó cũng đâu muốn vậy? Tui nó cũng có những nỗi khổ riêng mà đâu phải tự bản thân tui nó có thể quyết định tất cả đâu. Tôi không biết đây là cái gì, nhưng với tính cách của thằng Quân tôi biết chuyện này không phải do nó đua đòi hay bắt chước gì ai cả...- Tới bà nữa rồi đó! Tóm lại là sao? Giờ ý bà muốn gì?- Tôi chỉ là không muốn con mình đi trên con đường khó khăn thôi! Có lẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài con Quyên! Có lẽ tôi đã có lỗi với thằng Quân và con mình!...

109. Chương 109

– Mẹ!

Tuấn từ trên gác cậu chạy xuống, cậu giầy chân đành đạp:

– Mẹ, nói vậy mà nghe được đó hả? Con chứ có phải là Thúy Kiều hay Thúy Nga Ba-Ri-Bai-Nai đâu mà mẹ ép duyên như vậy hả? Được rồi! Nếu ba mẹ đã muốn vậy thôi kiếp này con xin lỗi ba mẹ con bất hiếu. Hẹn kiếp sau con đền đáp vậy! Mẹ đã không cho con sống với người con thương thì...

Tuấn rút trong bụng ra: chai thuốc xịt rầy, cậu giơ cao trước con mắt đang há hốc của ba mẹ. Từ từ bước lên gác. Đóng cửa cầu thang lại và... cười nham nhở.

Ông Tấn cảm thấy có một cái gì đó nghẹn nghèn nơi cổ họng, một cảm giác khó thở và ân hận cực độ. Bà Tấn nghĩ có lẽ mình đã xui. Đôi chân của bà đứng không vững nữa. Lúc bà định ngã quỵ xuống thì một tia sáng lóe lên: “– Thằng Quân!”

Bà nhào tới cái điện thoại gọi ngay cho thằng Quân:

– Ông, chạy lên cản thằng Tuấn lại ngay! Vừa lòng ông chưa? Phen này ông giết chết mẹ con tui rồi... Quân... Thằng Quân đâu rồi? Bắt máy nhanh lên coi!

Quân đang mở máy... coi lại bộ phim yêu thích nhất mà cậu đã xem hơn cả trăm lần: The love of Siam, lúc ấy điện thoại reo: “Quái, điện thoại bàn nhà của nhóc, ai gọi vậy ta?” Quân vừa mở máy thì đập vào tai cậu là âm thanh dính tai nhức óc phía bên kia đầu dây, tiếng la hét um sùm trộn lẫn nhau:

– Quân! Quân ơi! Con cứu gia đình cô ngay!- Dạ,, cô... có chuyện gì ăh!- Quân ơi! Hu hu! Cô chết mất Quân ơi! Thằng Tuấn.. thằng Tuấn, con gọi điện khuyên nó dùm cô ngay! Không là cô chết mất Quân ơi!- Dạ cô ơi, cô bình tĩnh nói lại cho con nghe ăh! Thằng Tuấn có cãi lời cô ăh?- Quân ơi! Cô chết mất Quân ơi!... hu hu.. cô chết mất...- Cô ơi! Có chuyện gì cô nói đi, cô đừng làm con sợ... cô ơi! Cô...

Bà Tấn lẩm nhẩm mãi câu đó mà chẳng chịu nói gì cả, ông Tấn chụp điện thoại hét lên:

– Thằng khốn kia, mày giết chết con tao rồi, tao sẽ liều mạng với mày!

Nghe tiếng chồng la bà Tấn chợt tỉnh dậy, bà giật ngay cái điện thoại:

– Ông đưa điện thoại đây! Quân! Giờ này cô biết chỉ có con có thể cứu được nó thôi! Con nói nó đi, cô chấp nhận tất cả, hai đứa muốn sao cũng được, con nói nó đừng nghĩ quẩn, đừng làm chuyện dại dột.. Quân cô van con đó, Quân ơi!

Quân chợt hiểu ra mọi chuyện, cậu mím môi:

– Cô ơi, cho con xin lỗi!- Quân con giận cô mà con nói vậy phải không? Cô van con mà... con không tin cô sao?- Dạ cô ơi, cô bình tĩnh, có phải nhóc Tuấn nó đòi uống thuốc rầy tự tử đúng không ăh?

Bà Tấn thật sự sốc khi thằng Quân biết trước chuyện này, bà trở nên giận dữ:

– Trời ơi! Quân ơi! Sao con ác độc vậy, con đã biết như vậy mà sao con lại có thể...- Cô... cô... nè, cô bình tĩnh nghe con nói nè... con xin lỗi cô!- Cô không muốn nghe! Cô không muốn nghe con nói lời nào nữa, con ác lắm Quân ơi!

Bà Tấn hét lên trong điện thoại, Quân không có cơ hội nói hết câu, cậu phải la lên để giành quyền được giải thích về phía mình:

– Cô nghe con nè! Đó là xá xị, thằng khùng đó nó giỡn đó! Cô nghe rõ chưa? Con xin lỗi!

Quân cúp máy. Bà Tấn vứt cái điện thoại xuống đất. Ông Tấn thở mạnh:

– Sao, sao, nó có chịu điện kêu thằng Tuấn không? Nó nói gì hả bà?

Bà Tấn im lặng, đi một nước lên cầu thang, bà cố gắng nói nhỏ nhẹ:

– Tuấn! Mở chốt cửa ra!

Tuấn nằm trên gác, giả bộ giả寐 giữa:

– Mẹ hứa mẹ không cấm cản tụi con nữa rồi phải không? Mẹ hứa đi, không là con chết đó!

Giọng bà ngọt, nhẹ hết mức có thể:

– Mẹ hứa! Con mở chốt cửa ra đi!- Thiết không? Quân tử nhất ngôn àh nha!- Quân tử!

Tuấn vẫn còn hoài nghi:

– Con có thu âm lại hết rồi đó nha! Con cầm sẵn cái chai trên tay đó, mẹ mà trở mặt là con... ực ực đó nha!- Mở chốt cửa đi con!

Hì hì... xin lỗi mẹ nhé! Hôm nay sao giọng của mẹ mình hiền dịu đến thế nhỉ? Cậu hí hửng cầm cái chai lon ton tới mở cửa.

Bốp!

– Thằng mất dạy! Mày đem cha mẹ ra giỡn như vậy đó hả? Kỳ này mày mà bước ra khỏi nhà tao chặt cái chân mày luôn! Muốn chết để báo cha báo mẹ phải không con! Tao cho mày chết để mày vừa lòng!

Bà Tấn trong cơn thịnh nộ chụp cái chai “thuốc rầy” đập bể tan tành xuống mặt gác, trong khi thằng Tuấn đang bị tát vào mặt tới tấp mà nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì.

– Nay thì xá xị!- Hả? Sao mẹ biết? Ông... Quân?

Bà Tấn, vừa rút nước mắt vì mừng, vì tức tối, tiện tay rút cây xào máng đồ trên gác, lần đầu tiên bà đập hết sức vào nó mà không cần suy nghĩ mình đang đập ở đâu! Chưa bao giờ con cái nó làm cho ông bà nểm nhiều cảm giác tới như vậy!

Hu hu hu thằng cha già Quân mắc dịch, ông nhớ cái mặt của ông nha! Không chết để tui chết, hết chuyện làm đi phá đám làm bà già bả quất tui muốn mềm xương ra luôn nè! Giờ muốn lếch cũng lếch hồng nổi nữa nè. Cha già ó đâm! Tức muốn điên lên vậy đó! Mẹ bả đã chịu hứa cho hai đứa vậy mà... Tuấn đang nằm trên giường nó rụt rè hỏi mẹ trong khi ánh mắt bà đang còn đờ đẫn sát khí:

– Mẹ... vậy này mẹ hứa...- Mày còn dám hả họng nói chuyện đó nữa hả?

BỐP! Đó là câu trả lời chuẩn nhất! Chỉ tội thằng Tuấn, quay cái mặt đỏ chót còn hằn mấy dấu tay, âm ỉ lằn lằn quyền rũa thằng Quân vì cái tội chỉ trong phút chốc cái kế hoạch hoàn hảo của nó bị phá tan tành như bột xà phòng. Cái cảm giác vừa chạm tay đến cổng thiên đường bỗng nhiên bị rơi tự do và chạm đất. Nó đau ối là đau! Phen này là hết đường, tương, chao, tàu hủ, dưa leo luôn. Mà công nhận mẹ nó dữ thiệt! Dữ hơn ba nó nhiều! Nó gật gù tự đồng ý với chính mình!...

110. Chương 110

– Tuấn! Tối nay tao sẽ mời gia đình con Quyên qua nhà mình ăn tối đó, mày liệu hồn!

Tuấn đang nằm chèo queo ở trên ghế salon coi... phim hoạt hình cũng âm ừ, ập ực:

– Dạ, nếu chỉ ăn tối thì không sao!

Ông Tấn nói:

– Và bàn cả chuyện đám cưới của tụi bây nữa!

Tuấn bỏ đi lên gác, lầu bầu:

– Cái đó hên xui! Con còn chút xíu mà cưới xin cái gì! Chán ba quá!

Bà Tấn liếc nó:

– Vậy cưới thằng Quân cho mày được không?

Tuấn le lưỡi:

– Dạ cái đó con chịu liền!

Rồi nó biến lên gác. Ông Tấn gầm gừ:

– Bà ở nhà liệu mà coi chừng không cho nó đi đâu đó! Tối nay người ta qua, sẵn tui sẽ...- Ông chưa hỏi ý thằng Tuấn mà đã dám...

Ông Tấn buồn rầu lắc đầu:

– Không kịp nữa rồi! Chỉ còn trông mong vào tối nay thôi! Tôi mệt quá, tôi đi nằm nghỉ đây! Bà đi chợ nhớ nấu món gì lạ mắt một chút!...

Ông Tấn điện thoại cho Quyên:

– Quyên này, chút con qua nhà bác sớm chơi với thằng Tuấn sẵn phụ bác gái nha con, nhà này con bé Tư nó hư lắm, chả biết nấu nướng gì đâu!- Con cũng vậy thôi hà bác ơi, con chỉ qua chơi được thôi hà... hi hi hi!- Ủh! Qua đi con gái!

Chả hiểu con bé có điều gì đặc biệt mà mỗi lần nói chuyện với nó mình lại cảm thấy thật nhẹ nhõm. Cũng hên nó thương thằng Tuấn, chứ nó mà theo thằng khác chắc ông cũng chết theo nó luôn quá!...

– Tuấn nè, bộ em qua chơi anh không vui sao?

Quyên sắp lại gần khi thằng Tuấn đang chăm chú dán mắt lên TiVi. Cậu ậm à ậm ực. Cô ôm lấy một cánh tay của Tuấn dựa đầu vào đó thở thê:

– Mình làm lại từ đầu đi nha anh! Chúng mình sẽ có con...

Tuấn nổi cả da gà, cậu ngồi xích ra con bé một chút, miệng vẫn câm như hến, mắt thì chưa chịu rời khỏi màn hình. Quyên vớ cái remote tắt Tivi cái phực, cô nói lớn:

– Rượu mời không muốn uống giờ mày muốn uống rượu phạt phải không?

Tuấn nhìn cô ta thật nhẹ, hình như với cậu, cô ả này không tồn tại trước mặt, nó cứ thay đổi cách xưng hô với cậu xoành xoạch theo cảm hứng. Cô ả toan đứng dậy đi về thì Tuấn kéo tay nó lại, cổ rặn ra từng chữ:

– Ngồi đó chơi!

Quyên lại mỉm cười:

– Anh lạnh lùng trông thấy ghét quá hà!

Tuấn khổ sở nhìn cô ta nói:

– Cô buông tha cho tôi đi! Chúng ta không hợp mà!- Nhưng em cần anh!

Tuấn mĩa mai:

– Thằng Kỳ Trương mới hợp với cô đó!- Giờ anh muốn sao? Muốn cả nhà anh ra đường ở không? Ba tui đã nói chỉ cần ổng ngấm cái dự án khu Nam Long thêm một thời gian nữa là Vạn Cát Tường của ba anh sẽ đẹp tiệm đó!

Tuấn bắt lực ngồi bệch xuống ghế im lặng, con Quyên tiếp:

– Nếu anh muốn mọi chuyện chắc ăn thì ngoài chuyện cưới tôi ra anh không còn lựa chọn nào khác đâu!- Nhưng tại sao là tôi chứ? Cô giàu có như thế và mặt mày cũng khá xinh đẹp thì có thiếu gì thằng theo cô chứ!- Nhưng mà tôi chỉ thích anh thôi!...

Ba, mẹ con Quyên tới... nó lú lú chạy theo ba mình và luôn miệng nhắc về cái dự án đang làm khổ ba thằng Tuấn. Bà Tấn kéo tay thằng Tuấn vào một góc và nói:

– Nếu con thương ba mẹ thì con biết phải làm gì rồi đó!

Tuấn im lặng đi ra, suốt bữa ăn đó con Quyên tỏ ra rất vui, làm gì nó cũng kè kè theo thằng Tuấn cả. Ông Hùng thấy thế thì tỏ vẻ rất hài lòng vì ít khi nào thấy con gái vui như vậy. Trên bàn ăn ông Tấn miệng cứ tụng kinh, niệm phật mãi, cũng hên thằng con ông bữa nay sao nó trở chứng bỗng nhiên ngoan ngoãn một cách khó hiểu, chứ thường bữa muốn kêu nó làm cái gì cũng phải trầy vi tróc vảy chứ chẳng chơi.

– Tuấn này con chở Quyên đi vòng vòng chơi đi, để ba và chú Hùng đây bàn công việc!

Thằng Tuấn không muốn buông tha vẫn còn thích ghẹo ba nó:

– Dạ thôi, con ở nhà, không dám đi đâu! Đi chơi chút về ba la con sao?

Quyên kéo tay thằng Tuấn:

– Mình đi đi anh... chú Tấn sao chú không cho anh Tuấn đi chơi vậy? - Ồ.. đâu có! Tụi con đi chơi đi!

Tuấn cười gian manh:

– Vậy là mai mốt cho con đi chơi thoải mái nha, không có la đó! Còn không thì ở nhà sướng hơn!

Ông Tấn bàu làu trước thằng con “lợi dụng” của mình:

– Ừ... thì... đi với Quyên thì muốn đi lúc nào cũng được! Thôi tụi con đi đi! Nói nhiều quá!

Mẹ Tuấn thì mỉm cười nhìn mẹ Quyên:

– Chị ra bàn mình ăn trái cây coi phim Hàn Quốc nha! Em đang ghiền cái phim: “Người phụ nữ yếu đuối” trên HVT9 ghê luôn!

Mẹ Quyên cười ồ lên:

– Trời! Sao chị giống tui thế! Tui cũng đang theo dõi phim đó hổng rày nè..

Tuấn hậm hực kéo tay con Quyên đi ra khỏi nhà.

– Giờ cô muốn đi đâu? Nhanh đi nha, tui còn về ngủ nữa, hôm nay mệt lắm!- Anh cứ chạy thẳng hướng này đi! Em biết quán này đã lắm!...

– Đâu mà xa vậy? Ra sắp ra ngoại thành rồi!- Gần tới rồi!

111. Chương 111

Tuấn thầm bực mình trong bụng! Con quỷ này dẫn mình đi đâu mút chỉ cà tha ở đây vậy nè, ác một nỗi đó lại là đường về nhà ông Quân mới đau chứ! Làm nó nhớ da diết rồi nè! Thằng cha đó hổng biết có nhớ nó hay không nữa. Vì ổng mà hôm nay nó trần gân tiếp chuyện với con quỷ Quyên khó ưa này đây nè!

– Xa quá rồi đó! Quay về đi, bộ thành phố không có quán nào sao? - Anh không chịu em một chút được sao? - Nhưng mà xa quá, cô muốn giở trò gì nữa phải không?

Tuấn bắt đầu nghi kị và cảm thấy bất an. Quyên hăm dọa:

– Đi hay không tùy anh!- Giờ nói thẳng đi, cô muốn đi đâu?

Quyên trả lời lạnh lùng trong dút khoát:

– Kén!

Tuấn dừng xe lại, ngoái nhìn cô:

– Cô muốn gì? - Em muốn biết Kén là cái gì! - Thằng Kỳ Trương nhúng tay vô đây nữa phải không? - Anh không cần biết điều đó! - Lại là một sự xếp đặt nữa chứ gì? Trẻ con, nhưng mà tôi có điều kiện!

Quyên mỉm cười:

– Điều kiện gì?– Nếu cô nói ba cô tiến hành...- OK! Chuyện nhỏ, anh không cần nói thêm! Coi như hợp đồng được kí kết!- Rồi! Lên đường.

Ha thằng Kỳ Trương này đúng là hèn thật, nó muốn chơi mình tới cùng đây mà, nhưng mà mấy em ơi, mấy em còn non lắm!

– Em đứng đây giữ xe nha, anh chạy vô lùm đằng trước... tè cái đã.- Dạ!

Thằng Tuấn đổi sang cách xưng hô ngọt ngào, con Quyên ngoan ngoan gật đầu....

– Alô, ông nội đang làm gì đó?- Đi chơi chứ làm gì? Hỏi nhảm!

Quân trả lời giọng tỉnh bơ, thằng Tuấn hờn dỗi:

– Trong khi tui cực khổ như vậy còn ông lại sung sướng đi chơi vậy hả?- Làm gì cực? Không phải đang ăn cơm với gia đình nằng sao? Vụ tự tử sao rồi? Ha ha ha!

Nghe Quân nhắc tới chuyện đó Tuấn sôi gan lên:

– Ông đó nha, chờ đi tui tính sổ ông sau! Bây giờ nghe tui nói nè, con quý đó nghe lời thằng Kỳ Trương kêu tui chở nó vô kén chơi, tui báo cho ông biết để..

Quân cười ha hả:

– Nay, đánh giá anh thấp quá nha! Làm như là anh thứ gì không bằng... Mà con đó nó có rước nhóc đi luôn giùm anh còn cảm ơn nữa! Đỡ khổ thân!- Ông nhớ ông nói vậy nha!

Tuấn cúp máy chạy vội ra xe, cậu thở phào. Vậy là khỏe, Kỳ Trương ơi, phen này mày chẳng ngờ tao đi trước mày một bước rồi nhé! Quân cúp máy, tự nhiên thấy khó chịu trong người ghê, biết là chuyện như vậy có gì đâu mà phải... ghen. Mà cậu cho là mình đâu có ghen! Chỉ hơi chút bực bội và lo sợ mơ hồ gì đó thôi hà. Tự nhiên người yêu của mình mà cặp kè với đứa khác rồi đi vô cái chỗ vừa tối tăm vừa lằng mằng nữa hỏi làm sao mà có thể bình chân như vại được chứ! Quân nằm trên giường mà cứ lẩn qua, lẩn lại suy nghĩ miên man miết. Hồng lẽ chạy vô trông rình coi hai đứa nó làm gì chứ? Nhưng mà... làm vậy chứng tỏ mình không tôn trọng và không tin nhóc trong khi nó đã nói trước với mình như vậy rồi? Mà... lỡ hán ta giả bộ nói vậy để mình lơ là khỏi canh me nó thì sao chứ? Nhưng mà nó vẫn có thể không báo mình thì mình cũng không biết mà, mình tệ thật, lại cứ nghĩ oan cho nhóc rồi. Nhất định phải tin nhóc thôi. Quân lấy tay bịt hai lỗ tai lại để cho cái tên xấu xa trong đầu mình không còn cơ hội lên tiếng nữa. Nói gì thì nói nhất định mình phải tin tưởng nhóc!...

112. Chương 112

– Nè tới rồi đó, ngó cho đã đi rồi về!

Tuấn bực dọc dừng xe lại và nhảy xuống ngay khi vừa tắt máy. Nó muốn tránh cái vòng tay cứ xà xẻo và lấy nó của con Quyên ghê. Mà nó ghét tới đây trong hoàn cảnh này lắm! Kén là một nơi rất đổi thiêng liêng trong lòng nó, nơi có thật nhiều kỉ niệm của nó và ông Quân, nó chỉ muốn mỗi khi nó xuất hiện ở đây thì nhất định phải có ông Quân bên cạnh mới được, chứ đi với người khác trong đây cảm giác nó cô đơn và lạc lõng cứ vây lấy như thế nào ấy!

Con Quyên chạy vòng vòng cái kén, múa may la hét nhìn... thấy ghét, nói chung là nó không ưa ai rồi thì nhìn kiểu nào cũng không cách gì ưa được. Tuấn nghĩ chắc thằng quý Kỳ Trương cũng đang tìm kèo rủ ông Quân vô đây bắt quả tang tại trận tụi nó chứ gì! Xi! Xưa rồi Bưởi.

Tuấn ngồi xuống thêm, nhặt một viên đá ném xuống dòng sông, ánh trăng vỡ vụn ra theo sóng nước, đám lục bình dập dờn làm cho mấy con nhái bén nhảy tóe xuống sông trốn. Gió đêm trong Kén bao giờ cũng rất mạnh và lạnh. Chúng như một đám du côn đang kéo nhau đi đâu đó gây sự khắp nơi và sẵn sàng la hét dữ tợn nếu gặp ai đó cản đường. Tuấn nhớ cái lần đầu tiên vô đây thằng cha nội Quân đề sát nó vào

phiến đá cởi dây nịt nó ra mà cứ làm nó tưởng thằng chả sắp... tự nhiên Tuấn mỉm cười và bất chợt thấy con Quyên đang ngồi sát nó từ khi nào...

– Chừng nào thằng Kỳ Trương với ông Quân vô?

Tuấn hỏi giọng mỉa mai, con Quyên ngạc nhiên hỏi:

– Vô đâu anh? Vô đây chứ vô đâu! Vô đây chi?

Tuấn cười khẩy:

– Chứ không phải mấy người đang xếp đặt gài cho tui với ông Quân hiểu lầm sao?

Quyên lắc đầu thờ ơ:

– Dạ không có đâu anh! Em chỉ là muốn đi với anh tới đâu đó lãng mạn một chút thôi mà! Anh đừng có nghĩ xấu người khác như vậy!

Tuấn cười khẩy và tỏ ra vẻ không tin tưởng lắm:

– Thật không? Cô và thằng Kỳ Trương dễ dàng buông tha chúng tôi đến vậy sao? Và chẳng lẽ cô dễ dàng đồng ý kêu ba cô... Anh đừng nói vậy! Em làm vậy cũng vì anh và em thôi mà, đừng có lỗi thằng Kỳ Trương vô đây!

Tuấn đứng dậy, nó la lên:

– Cái đó là cô chỉ vì cảm xúc của cô thôi, cô có nghĩ tới tôi không? Có bao giờ cô từng nghĩ tới cảm giác của cái thằng này chưa hả?

Mắt Quyên rướm rướm nhìn thằng Tuấn:

– Anh... nói.. sao? Ha, để tôi nói cho cô biết nhé, đã bao nhiêu lần cô đá tôi để đi theo thằng Hoài chó chết kia hả? Đã bao nhiêu lần tôi sẵn sàng tha thứ cho cô? Nhưng cô nên biết cái gì cũng có giới hạn của nó chứ! Trong chuyện này người dứt khoát trước là cô chứ không phải tôi! Sao bây giờ cô quay lại dằn vặt tôi là sao?

Tuấn cảm thấy cảm xúc của mình đang trào ra, những chuyện của nó và con Quyên xảy ra trước đây bỗng nhiên lại hiện về trong tâm trí:

– Lúc cần thì cô chỉ kêu một tiếng là có thằng này xuất hiện và làm bất cứ điều gì cô muốn ngay, lúc không cần thì cô chửi và đuổi nó như một con chó ghê. Mà chắc cô đã từng nghĩ tới với cô vì cái gia tài kếch xù của ông già cô hả? Xin lỗi nha, thằng này không có cần mấy thứ đó đâu. Từ ngày quen với cô thằng này chưa bao giờ xài một xu nào của cô cả... Em xin lỗi!

Tuấn phun nước bọt xuống đất rồi phán:

– Mà... giờ chia tay cô rồi tôi mới biết là cô từng má ơi luôn! Nghĩ sao hồi đó tôi có thể mù quáng dữ vậy chứ!

Thấy thằng Tuấn bỗng nhiên phản ứng dữ tợn quá con Quyên cúi mặt nhìn xuống đầu gối và bắt đầu thút thít khóc.

– Về được chưa? Nếu cô biết suy nghĩ thì làm ơn hãy buông tha cho tôi thì tôi vẫn còn xem cô là bạn!

Quyên giây nãy:

– Em muốn cưới anh, và em bắt chấp tất cả để làm được chuyện đó! Thôi được rồi! Cô điên mất rồi, nói nhiều phỉ sức! Leo lên xe đi, dù sao cũng cảm ơn cô vì đã có tiếng nói với ông già để giúp ba tôi...

113. Chương 113

Mười một giờ rưỡi khuya hôm đó, Quân vẫn còn... chưa ngủ được. Quái quỷ thật, nó nhớ nhóc hay nó đang lo cho nhóc, liệu con Quyên có giở trò gì với nhóc không nhỉ? Mà tại sao mình lại phải cứ tốt lành với cái ông già vốn dĩ đâu có ưa gì mình chứ? Tại sao không kêu nhóc cứ để mặc kệ ba nó đi. Biết đâu nhà nhóc nghèo xuống thì mọi chuyện sẽ dễ thở hơn? Lúc đó nó sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền để giàu ơ là giàu để có thể hất mặt khinh khỉnh nhìn ông già của thằng Tuấn để coi lúc đó bộ mặt ổng khinh thằng nghèo hay khinh thằng đồng tính. Nếu con Quyên là con trai dám ổng cũng ép thằng Tuấn cưới con Quyên luôn quá! Để gọi ghẹo coi hấn với con kia đang như thế nào, hy vọng hấn không vô duyên tới mức chửi con người ta. Cái thằng quỷ: thằng như ruột ngựa....

Gọi mấy cuộc rồi mà sao nó không bắt máy nhỉ? Đây là cuộc thứ tám:

– Alô, nhóc đang làm gì này giờ mà không bắt máy vậy?

Bên kia đầu dây thằng Tuấn cười nham nhở:

– Đi khách sạn với em iu chứ làm gì cha nội! Lâu lâu phải tận hưởng một chút chứ!- Vậy àh?

Quân “Vậy àh?” một cách hồ hững, chắc chắn là nhóc này đang chọc tức nó đây mà, không được giận, nếu giận là mắc bẫy nó đấy! Mà sao trái tim vẫn nhoi nhói thế này! Quân ơi, mày điều khiển cảm xúc tẹ thật.

– Wey! Ông già, sao im re vậy? Ghen hả? Lâu có một lần mà ghen gì cha nội! Với lại ông nói ông cũng muốn nó rước tui đi luôn mà...- ...- Eh! Giận thiệt hả cha? Tui tính hỏi này giờ làm gì gọi tôi mấy cú vậy? Người ta đang làm việc trong khách sạn mà ông gọi sao bắt máy được? Ha ha ha!

Quân nghiêng rằng:

– Có vậy nữa àh? Vậy vui vẻ nha!

Nó cúp máy, nước mắt muốn rớt ra dù đang từ trạng thái cho là nhóc đang đùa giỡn chuyển sang hoang mang cực độ là biết đâu điều đó có thiệt thì sao? Không có lửa làm sao có khói, trong đầu tên nhóc đó phải suy nghĩ gì hấn mới nói vậy chứ? Với lại... nó trước đây mê con gái mà, mình chỉ là thằng con trai thì làm sao so sánh được? Vú mình đâu có to, đít mình đâu có bự? Vừa nghĩ vừa muốn khóc lại phải chột phì cười vì cái ví von quá ư tục tĩu và thô bỉ của mình. Thôi thì nhóc đối với mình như vậy là quá đủ rồi. Cho nhiều hưởng nhiều đi!

Nhưng mà nói gì nói vẫn tức anh ách không chịu được. Thà không phải là của mình, mình theo đuổi thì được một chút, mừng một chút, có miếng nào, xơi miếng ngay đó. Đàng này đã từng là của mình trọn vẹn mà đem đi chia sớt thì không có gì tức bằng.

Quân tức tối điện thoại lại lần nữa, thằng Tuấn vẫn đang cười nhạo báng nó, sao cái tiếng cười đó hôm nay thấy ghét dữ thần vậy nè trời:

– Gì nữa đó ông nội! Tự nhiên cúp máy cái điện lại là sao?

Quân hồ hững hỏi, tự nhiên thấy khoảng cách của hai đứa trở nên quá xa:

– Đang ở đâu đó!- Khách sạn chứ đâu cha! Chứ ông nghĩ con nhỏ đó bắt tui dẫn đi chơi thì có thể đi đâu được chứ?- Sao nói đi vô kén!- Về này giờ rồi! Không lẽ vô kén rồi cái xong phim sao? Phải có tiết mục gì đó hấp dẫn nữa chứ phải không em iu?

Quái dẫn thật. Trong khi thằng Tuấn lòng vui phơi phới như mở hội thằng Quân lại chuyển sang điên tiết lên từ khi nào cũng chả hay nữa. Ban đầu tính điện thoại ghẹo hai đứa nó vì Quân biết tính khí thằng Tuấn rất cộc cằn, không ưa ai là nó chửi ra mặt, nhưng điện thoại không được nó đâm ra lo lắng, bây giờ điện thoại tự nhiên lại thấy thằng nhóc đó vui vẻ là sao? Quân nghĩ ít ra phải nghe nhóc đó lắm bầm quyền rửa con Quyên mới phải chứ. Mà thật ra Quân rất mong mình được nghe những tiếng như vậy, tự nhiên không được nghe nó lại đâm ra bực mình. Đã thế cách ăn nói của thằng nhóc càng khiến nó muốn xị khói đầu.

Quân cúp máy, miên man suy nghĩ, cứ muốn cho là nhóc đang giỡn với mình nhưng mà sao suy nghĩ lại không đồng ý rằng nhóc đang giỡn vậy nè. Tự nhiên nghĩ tới cảnh hai đứa đó tung tăng nắm tay nhau vô khách sạn là nước mắt của Quân ứa ra. Nó leo lên giường úp đầu lên gối và tấm tức khóc. Khóc một cách

vô lý hết sức. Khóc vì sợ rằng có khi nào nó mất nhóc không? Lẽ ra không nên tài khôn ra về anh hùng kêu nhóc về nhà nhưng bộ với ông bà già một bước làm chi để bây giờ nằm khóc một mình như vậy nè. Ngủ thật!...

Mười hai giờ đúng. Có tiếng lục đục ngoài sân? Hình như là tiếng bước chân của ai đó thì phải, hay do mình tưởng tượng? Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Quân vẫn lười biếng lếch dặc. Mà nếu có gì thì chó đã sửa.

Tiếng động rõ dần, có cả tiếng thở và tiếng... dặt xe. Quân chưa cần ngồi dậy thì nhà bên kia mẹ đã bắt đèn sáng và lọ mọ bước ra, giọng mẹ cậu vọng ra như muốn lấn át màn đêm và nỗi lo sợ... âm trầm. Quái thật chó không sửa:

– Đứa nào đó bây?

Đáp lại là sự im lặng. Lại lẩm hơn và mẹ nó cũng im bất sau câu hỏi đó. Quân nằm im đó. Mắt nó bắt đầu mở thao láo. Tim đập nhanh hơn, não hoạt động nhiều hơn. Tự nhiên mấy bộ phim hành động... ám sát người ta đã man trong thâm lặng lại hiện diễn ra trong đầu nó. Có khi nào? Nó ngồi bật dậy, định chạy qua bên nhà kia xem có chuyện gì...

Một bóng đen nhào tới và chụp lấy nó: Thằng nhóc Tuấn. Nó cười ha hả. Trong bóng đêm nụ cười khoe răng trắng muốt của nó làm tim Quân như muốn ngừng đập một phần vì hết hồn một phần vì xúc động.

Nó bám riết lấy Quân, trong khi đó Quân giận dữ nằm xuống quay lưng lại với nó, chui đầu vào gối, giọng cậu giận dữ:

– Khùng hay sao mà giờ này còn mò xuống đây! Biết mấy giờ chưa?

Tuấn rúc đầu vào lưng của Quân hôn lấy hôn để. Nó cười rúc rích thật đáng ghét! Quân vẫn chưa chịu buông tha, còn muốn đạp nghiền nó:

– Nói ở khách sạn với ai đó mà... về đây chi vậy?

Tuấn cười:

– Ở khách sạn ngàn sao với em này phê hơn!- Phê cái đầu nhóc áh! Về trên với con Quyên đi! Ai mà cần!

Tuấn vẫn chưa hết cười, nó càng cười càng làm Quân điên hơn:

– Về thiệt là đừng có khóc nha! Tui thấy có thằng đang khóc vì ghen kìa... lêu lêu! Cái miệng nói hay lắm!- Xí... ai mà thêm khóc!

Tuấn vẫn chưa thôi chọc tức:

– Giống con gái quá ba ơi! Vậy làm vợ tui được rồi đó!

Quân tức khí quay qua:

– Cái gì! Ai thèm làm vợ... mày!

Tuấn nghiêm mặt lại:

– Êh! Êh.. xưng hô với chồng như vậy hả? Hồn hả?

Tuấn tát yêu vô mặt thằng Quân một cái muốn nổi đom đóm. Thằng Quân què độ chống chế:

– Ai làm chồng hả? Đừng có mơ!

Tuấn xiết Quân thật chặt vào lòng, nó cắn thật mạnh sau ót thằng Quân và trách móc:

– Mẹ bà ở nhà nằm không rồi đi nghĩ bậy bạ còn nói nữa hả? Sao ông không giỏi mà đứng ra đi chơi với con quý đó đi! Chính miệng ông kêu giờ quay qua giận ngược là sao? May là sợ ông ghen tui có điện về báo trước đó nha! Lúc nào cũng chỉ có cái miệng!

Quân chống đối yếu ớt, nó què độ quá xá:

– Cái gì? Mặt anh mà thêm ghen hả?

Nghe thằng Tuấn kêu con Quyên là “con quỷ” thì niềm vui của Quân tự nhiên mới chịu vỡ òa ra, nói thẹn thùng tự cười một mình nên.... đầu óc nhẹ hẫng. Tay chân thư thái.

– Á.. cái gì vậy nhóc?- Còn hỏi cái gì nữa hả? Ông nghĩ sao tui từ nhà trên chở con kia xuống kén rồi chở nó về trên lại sau đó mới quanh ngược xuống đây! Đầu có cái gì khơi khơi vậy chứ bạn!

Tên nhóc ấy trở mặt rồi. Giọng cười hần sao mà gian manh quá. Quân im lặng, hic hic bao giờ tên nhóc này cũng như một con hổ đói tham lam cả. Hần bắt đầu... chiến dịch khám phá cơ thể Quân. Không biết đây là lần thứ mấy trong những lần hiểm hoi mà chúng ta không nghe tiếng phản đối của thằng Quân (phản đối miệng thôi hà!). Chưa bao giờ nhóc làm Quân hạnh phúc đến như thế cả! Có lẽ nhóc vẫn là làm vậy thôi, nhưng khác đi là do tâm trạng của Quân ấy. Niềm vui tìm lại được điều mà mình tưởng như đánh mất, kèm theo niềm vui cơ thể được thoát ra khiến Quân mình như yêu nhóc nhiều hơn, nhiều hơn thật nhiều, dù rằng vốn dĩ nó đã rất nhiều. Lần đầu tiên Quân bắt đầu thấy kích thích, tò mò và hưng phấn cực độ, đêm nay cậu muốn chính mình khám cơ thể nhóc. Vì nhóc là của mình mà, nhóc phải là của mình và chỉ có thể là của mình mà thôi nhóc yêu ơi!

Tuấn quần người lên hạnh phúc khi thấy Quân hôm nay tự giác, nó mỉm cười:

– Hôm nay ông làm sao vậy?

Đáp lại Quân nhẹ nhàng khóa môi nhóc, đó là món mà Quân thích nhất! Vì cậu luôn mù quáng tin rằng: “Một ai đó đồng ý cho bạn hôn môi thì người đó mới thật lòng yêu bạn!” Nhiều lần nó muốn mở mắt ra xem mỗi lần nhóc hôn nó có mở mắt không vì cũng nghe là người ta nói rằng khi hôn nhau mà mở mắt sẽ không thật lòng. Nhưng hôn nhau chưa quá mười giây thì Quân đã tối tăm mặt mũi vì phê rồi, nó quên mất là mình phải canh xem nhóc có mở mắt hay không. Có lẽ vì khi hôn nhau: nó đã hôn thật lòng bằng cả trái tim của mình.

114. Chương 114

Ha ha vậy là tình hình đang diễn ra khá thuận lợi thì phải, mình đánh vô ba nó là đúng hướng rồi, thật không ngờ thằng Tuấn lại có thể dễ dàng bị khuất phục đến như vậy dù chỉ là mới trong chiêu đầu tiên. Chắc con Quyên giờ này đang ngắt ngảy hạnh phúc rồi nên mới không thèm điện thoại báo cáo gì cho mình hết nè chứ nếu không chắc đã điện thoại bù lu bù loa với mình rồi quá! Giờ thì tới lượt mình ra tay thôi. Cứ nghĩ là gặp phải đối thủ không hà, cứ tưởng là bị chống trả quyết liệt lắm chứ ai dè tình hình im ắng như vậy thì kể ra cũng chán! Nghe tin đồn là thằng Quân phen này cuốn gói về quê ở luôn thì đúng là thuận lợi cho mình quá rồi! Người ta đã nói là: “Nhất cự ky, nhì tốc độ.” mà lị. Cự ly thì mình đã ô-cơ (OK) rồi, bây giờ chỉ việc tăng tốc và về đích mà không cần chướng ngại vật nào hết. Khỏe quá!

Kỳ Trương vừa huých sáo vừa ngó nghinh ngó ngông cho xe quẹo vào cái hẻm nhỏ quen thuộc. Nó dựng xe tuốt ở đầu ngõ và lơn tơn đi vào nhà thằng Quân. Theo như nó được biết thì thằng Quân hay ngủ ở căn chòi lá sát bên nhà thì phải, nó mỉm cười, tay cầm theo hai hộp cơm tấm mới mua ngoài chợ, hẳn ta ló đầu vào cửa vì tin chắc giờ này thằng kia chưa có dậy...

Hai hộp cơm rớt xuống đất! Kỳ Trương thấy mắt mình hoa lên, nó run bần bật và quay đi. Nó leo lên xe như bị ma đuổi. Chỉ tội cho cái mặt nạ của xe bị dzọng lên đó không tiếc tay.

– Quyên! Hở rày em làm sao rồi? Tại sao tình hình tồi tệ như vậy mà em không điện thoại báo cho anh biết tiếng nào vậy hả?

Quyên ngơ ngác:

– Anh nói gì vậy? Tình hình gì tồi tệ? Mọi việc đã đang diễn ra suôn sẻ mà...

Sau đó nàng còn hạnh phúc khoe:

– Hôm qua hai gia đình ăn tối với nhau rất vui vẻ nữa, ảnh còn chở em vô kén chơi nữa!

Kỳ Trương diên tiết lên:

– Cái gì? Đã cô kén chơi hôm qua rồi à? Sao em không điện báo cho anh biết? Trời ơi, em làm hư bột hư đường hết rồi...

Quyên im lặng một lúc rồi nói:

– Em thích vô đó chơi với ảnh cho lãng mạn thôi! Báo anh mắc công anh làm rùm lên hai đứa lại mất vui! Em...

Kỳ Trương tức tối gầm lên:

– Trời ơi! Giờ này mà em còn mộng mơ với lãng mạn, em phải xác định việc trước mắt là phải tách hai thằng đó ra trước, sau đó tha hồ mà hưởng thụ lãng mạn, em làm việc không dứt khoát là em mất nó chắc. Thế mà anh tưởng em đang vui vẻ với nó, thiệt tức chết đi được!

Quyên chưng hửng:

– Ủa vậy đó hả, cho xin lỗi nha, em đâu có biết đâu! Vậy bây giờ phải làm sao? Chứ em thấy đuối quá hà, anh tính sao cho nhanh gọn đi, em chờ không nổi nữa đâu!

Kỳ Trương quē phất vụ việc hiện tại, nó chán nản hỏi thêm:

– Vậy cái thuốc anh đưa em có cho nó uống chưa?

Quyên hí hửng trả lời, nó hy vọng mình cũng lập được một tí công trạng:

– Dạ có, em pha vô ly nước cho ảnh uống rồi! Mà thuốc đó là thuốc gì vậy anh?

Kỳ Trương cười nham hiểm:

– Sao? Cảm giác của em sao?

Quyên ngạc nhiên:

– Sao là sao anh? Anh nói em không hiểu?

Kỳ Trương mới khà khà cười trả lời, mãi nói chuyện mà nó dường như quên mất điều mình mới vừa chứng kiến:

– Ý anh nói là em thấy tác dụng của thuốc đó sao?– Anh nói gì kỳ vậy? Em đưa ảnh uống sao em biết tác dụng của thuốc đó?

Tới phiên thằng Kỳ Trương ngạc nhiên:

– Ủa chứ nó uống thuốc xong em không thấy nó phản ứng gì khác lạ hả? Nó nóng hừng hực lên hay gì đó không?

Quyên gật đầu:

– Dạ có, đúng rồi, uống xong ảnh bực bội cái đuối em về...

Kỳ Trương hoảng hồn:

– Đuối về là sao? Sao không ráng bám theo nó? Mà cho nó uống khi nào?

Quyên vô tư:

– Thấy ông cộc cằn quá ai mà dám níu kéo, em mới đưa ông uống hồi tối này nè, sau khi đi kén về, mời ông uống rồi... chia tay? Mà thuốc đó là thuốc gì vậy anh?

Kỳ Trương hét lên:

– Trời ơi! Uống hồi tối này hả? Uống xong rồi em với nó chia tay? Có thật không vậy hả?

Nghe tiếng thằng Kỳ Trương quát chúa trong điện thoại con Quyên cũng hoảng hồn:

– Chuyện gì mà anh làm dữ vậy? Có chuyện gì à?

Thằng Kỳ Trương muốn khóc tiếng tàu luôn:

– Trời ơi, cô hại chết hai đứa chúng ta rồi.... cô biết giờ này thằng Tuấn đang ở đâu không?

Nó thay đổi cách xưng hô với con Quyên và hình ảnh nó vừa thấy trong nhà thằng Quân lại đập vào mắt nó với những liên tưởng khủng khiếp hơn.

– Anh nói gì? Em không hiểu gì cả?- Thằng Tuấn đang ngủ với thằng Quân ở dưới quê đây nè! Cái thuốc đó là thuốc kích dục cực mạnh tôi gửi người ta mua ở Thái Lan về đó! Tôi đã dặn là khi nào đi chung với nó thì đưa cho nó uống! Trời ơi! Má ơi! Chưa từng thấy ai hậu đậu như cô cả... Tôi vừa mới thấy hai thằng đó đang quần xà nèo với nhau như hai con rắn trong nhà kìa, thì ra trong đó có cả sự tiếp tay của cô nữa... cô xuống đây mà coi liền đi!- Ảnh... ảnh đã làm gì chứ?

Kỳ Trương cười khẩy:

– Làm gì? Cô chịu khó suy nghĩ thử coi nó đã làm gì sau khi uống thuốc đó! Thôi không nói nữa, bây giờ cô làm ơn đừng có tự ý làm cái gì nữa hết nếu không muốn mọi thứ banh chành như tô bánh canh. Làm ơn làm cái gì cũng phải suy nghĩ và chịu khó nghe theo hướng dẫn của tôi. Thiệt là tức muốn lộn gan trên đầu luôn.

Quyên sụt sịt:

– Em đâu có biết đâu, ai kêu anh không nói đó là thuốc gì chi, em tưởng là thuốc ngủ giống lần trước rồi... nên em...- Thôi bỏ qua đi, giờ tui rõ đẳng cấp của cô rồi, tui đã dặn đi dặn lại là chừa nào đi chơi với nó thì tìm cách đưa nó uống, không lẽ uống thuốc ngủ để cho nó ngủ rồi... mà thôi! Giờ cô chịu khó nghe kĩ lời tôi đây nè...

Trời ơi, loại thuốc đó mà thằng Tuấn uống vô tội hôm qua không biết là giữa hai đứa nó có chuyện gì xảy ra không nhỉ? Khá lắm Tuấn, coi như mày hên đi, nhưng không thể nào hên hoài đâu! Mày làm cái gì được với nó tao cũng sẽ phải có được cái đó. Hãy chờ xem! Mới chỉ làm bước khởi động thôi! Xem ra mình đã khinh thường đối thủ, đúng là sai lầm thật rồi! Phải cẩn thận hơn với thằng này mới được. Tuấn! Hãy đợi đấy!...

115. Chương 115

Quân mất nhắm, mắt mở cóc đầu thằng Tuấn:

– Nhóc đó nha! Hôm qua quậy khủng khiếp, anh mệt quá nè, gượng dậy không nổi luôn rồi nè, bắt đền đó!

Tuấn mắt còn nhắm, cái tay còn vọc phá lè nhè nói như người say:

– Không biết nữa, nhưng mà tui thấy... thương ông quá hay sao mà... nó sao sao áh, khó tả cảm giác đó ghê! Hay là giờ ông... “ấy” tui nữa đi!

Quân đá nó ra:

– Dẹp đi, như vậy còn chưa đủ hả. Mẹ qua thấy bây giờ! Dậy đánh răng, rửa mặt kìa!

Tuấn ngập dài:

– Khó chịu quá hà... tui...- Tui con khỉ, có giỏi thì nằm ở ngủ đi! Anh đi chơi!

Vừa nói Quân vừa... kéo quần lên và nhảy xuống giường. Nó thấy hai hộp cơm nằm lẩn lóc ngay cửa. Nó lau bầu:

– Mẹ này kỳ cục ghê! Hết chỗ để đi quăng đồ xuống đất! Nhóc, dậy chưa? Mẹ mua đồ ăn sáng sẵn kìa. Dậy trễ anh ăn hết ráng chịu.

Hai thằng con trai sau khi làm vệ sinh buổi sáng, quất hai hộp cơm sườn bì chả ộp la thì... leo lên vông nằm giỡn tiếp. Mẹ thằng Quân cũng vừa lọ mọ chạy xe đạp về, gặp mẹ nó hỏi:

– Mẹ đi đâu mà tự nhiên cơm không để trên bàn mà quăng xuống đất vậy?

Trái lại, mẹ thằng Quân mới là người ngạc nhiên:

– Cơm gì? Ai quăng xuống đất hồi sao?- Thì hộp cơm mẹ mua cho con với nhóc?- Tao mua hồi nào? Tao mới đi chợ về mà, mà tao cũng có mua đồ ăn sáng cho tụi bây đâu? Thường tụi bây dậy rồi đi ăn không mà, ai biết hai đứa dậy lúc nào mà mua, để nó nguội lạnh hết sao?

Tới phiên thằng Quân và thằng Tuấn ngạc nhiên:

– Ủa, vậy ai bỏ hai hộp cơm xuống đất vậy trời... còn nóng hổi nữa mà... không lẽ ma?

Tuấn vỗ vai Quân một cái:

– Đừng có hù nha cha nội! Tui không thích ma chút nào hết à nha!

Quân phẩy tay:

– Ối! Thôi kệ! Coi như trên trời rơi xuống đi!- Nhưng mà ai mới được chứ?- Lo gì, trước sau cũng có người lên tiếng hà! Lo chi cho nó hao mòn cái Long Thế! Chuyện không đâu! Ủa mà nhóc hôm nay không đi làm sao?

Tuấn trề môi:

– Ông già cho tui nghỉ làm luôn ời, ông nói quen con Quyên là đủ rồi, khỏi cần làm. Ông cho tiền xài thoải mái! Kệ vậy còn sướng! Đỡ thức khuya dậy sớm, cực chết bà.- Hay quá ha, vậy lên đi chơi với nó đi!- Quân này, qua biểu!

Tự nhiên mẹ nó ra vẻ mặt hình sự ngoắc tay kêu nó chạy qua làm nó cũng... run run. Thằng Tuấn cũng tò mò không kém. Tới sau bếp mẹ nó bắt đầu cự nự:

– Mày đó nha, tao coi thấy không có được chút nào đó nha!

Quân cầu nhàu:

– Chuyện gì nữa mmmmmmmẹ...

Nó kéo dài chữ “mẹ” ra như nhổng nhèo, mẹ nó giọng vẫn chưa bớt vẻ nghiêm trọng:

– Hai đứa bây ngủ chung sáng tao qua thấy.... thiệt là khó coi!

Quân chau mày:

– Cái gì mà khó coi?- Tụi bây tự biết đi! Con trai với con trai ai đời lại...

Quân cắn nhảnh:

– Trời ơi! Người ta yêu nhau thì thế đó mẹ ơi! Mẹ... lạc hậu quá hà!- Nhưng mà tao coi hồng có được, thà con trai với con gái!

Quân cười:

– Cái đó khác, tụi con khác mẹ! Chứ bộ mẹ tưởng chỉ là hai thằng thích nhau khờ khờ rồi nắm tay nhau tung tăng, dung dăng dung dẻ đi tới cùng trời cuối đất chắc? Cũng phải có âu ếm, gần gũi này nọ chứ mẹ! Tình yêu phải gắn liền với...

Mẹ Quân vẫn nhất quyết:

– Mà tao thấy con trai ngủ ôm nhau rồi cái tay thằng Tuấn nó... làm vậy giữa thanh thiên bạch nhật là tao coi hồng có được...

Quân thở phào, tưởng bả thấy cái gì ớn ớn hơn nữa ai dè:

– Trời ơi! Cái tật nó vậy đó mẹ chứ không có gì hết áh!

Mẹ Quân vẫn còn muốn giằng cò:

– Phải chi là vợ chồng cưới nhau rồi thì làm gì cũng coi được đàng này...

Quân ôm bụng nắc nẻ, ghẹo mẹ:

– Tụi con sao cưới được, mà cũng coi như là cưới rồi đó mẹ! Hay hôm nay mình làm đám cưới đi nha mẹ! Mẹ cho con trai mình của hồi môn gì?- Tổ cha mày chứ đám cưới!

Quân ôm chầm lấy mẹ, hôn bà một cái rồi chạy biến đi mất cùng với nhóc Tuấn. Mẹ ơi! Tất cả đều là bình thường mà mẹ, là nhu cầu tự nhiên của tụi con mà chứ bộ mẹ tưởng... mà tụi con cũng chưa có làm gì dữ dằn nữa đó nha tức là cũng có nhiều chuyện ghê gớm hơn nữa đó. Con của mẹ dù sao cũng còn nhỏ mà phải không mẹ. Từ từ rồi tập!...

116. Chương 116

Tuấn và Quân liều mạng hai thằng bỏ xe lại trên kén, quần áo điện thoại cũng vứt ở đó luôn chúng nhờ con lớp trưởng mượn một chiếc xuồng ba lá nhỏ của một người quen trong xóm và con dao phai tung tăng leo lên đó đi dọc dòng sông đón dừa nước. Quân mặc dù cũng là dân quê chính gốc nhưng cậu là dân ở chợ, không phải trong đồng nên không biết cách chèo xuồng nên làm nó cứ quay vòng vòng khiến thằng Tuấn cười nghiêng ngả:

– Cha già ơi! Biết thì bơi không biết thì để tui, đừng có tài khôn nha!

Trán thằng Quân đã lấm tấm mồ hôi lúc thì nó đặt cây chèo bên này mạn xuồng, lúc thì đó đặt cây chèo bên kia, lúc thì anh chực chạy lên đầu này của mũi xuồng, lúc thì cầm đầu đổi vị trí trông cứ như con lật đật, mà chiếc xuồng chỉ mới trôi đi được có đoạn nhỏ, không chừng toàn là nhờ sức nước. Thằng Tuấn thả chân xuồng dòng sông quẫy quẫy vọc nước, nó thích chí cứ... reo lên sĩ nhục hoài làm thằng Quân điên tiết quăng cây xào cái ùm lên xuồng hét:

– Đó có giỏi thì bơi đi ở đó mà nói cái miệng hay lắm!- Để tui cho, coi mà học hỏi kinh nghiệm nha em!

Tới phiên thằng Tuấn thì tình hình chẳng sáng sủa hơn gì mấy. Chiếc xuồng cứ cứng đầu thích xoay vòng trên gan hai thằng chơi vậy đó! Thằng Tuấn nhe răng ra cười:

– Tui có cách rồi! Cứ để nó trôi theo dòng vậy đi! Chừng nào nước ròng thì nó... trôi về tới kén chứ gì! Ha ha ha! Bơi chi cho mệt!- Xì vậy cũng nói!

Mà quả thật là nhờ dòng nước nên chiếc xuồng có vẻ trôi đi nhanh hơn cả khi người ta cầm lái nữa... Tuấn bỏ cây dầm chèo xuồng xuống nó cười hì hì:

– Giờ mình chơi trò chơi đi!

Quân đề phòng hỏi:

– Trò gì nữa?- Mình... hôn nhau đi ha!

Quân gạt phất:

– Khùng hả? Người ta hai bên bờ sông thấy sao?- Kệ! Giờ tui muốn hung! Mình nằm sắp xuống ai mà thấy! He he!- Nhóc bữa nay lạ ghê nha! Xung dữ!

Tuấn nằm dề lên người Quân và họ bắt đầu hôn nhau. Hai thằng bất biết trời đất. Chiếc thuyền lững lờ trôi theo con nước. Từ trên bờ đất nhìn ngang thì cứ tưởng là chiếc thuyền đang trôi hoang không có người. Cả hai đang say sưa “hành sự” (chỉ là hôn nhau thôi nhé, đừng có tưởng... bậy!) thì chiếc thuyền trôi va vào một... ngôi nhà nhỏ. Quân hét lên, xô thằng Tuấn ra, nó chụp cây chèo đẩy mạnh chiếc xuồng ra khỏi nơi đó, Tuấn ngạc nhiên:

– Cái đó là cái gì mà ông hét hồn vậy? Có người trong đó àh?

Quân lắc đầu:

– Không phải! Kinh dị lắm!- Cái gì mà kinh dị? Nói tui nghe coi!

Quân phun nước bọt phèo phèo cười trả lời:

– Nhóc biết “ngôi nhà nhỏ trên đồng bằng sông Cửu Long” không?- Không! Đó là cái gì?

Quân cười:

– Vô google search đi! Anh không nói đâu!- Một ông quá! Nói đi mà...- Không là không!- Không nói cho tui nghe vậy... hung tiếp nha!- Thôi chán lắm! Sắp vô tới vườn dừa nước rồi kìa, cầm dao lên sẵn sàng đi!...

Tuấn nằm dài trên đùi thằng Quân và nhìn mây trôi. Nó hỏi vu vơ:

– Phải chi giờ này là ban đêm nhỉ?- Để làm chi hử nhóc?- Ngắm sao! Tôi từng ước mơ là sau này sẽ ngồi trên xuồng như thế này nè vào ban đêm ấy và ngược nhìn lên trời đếm sao với người yêu...- Lãng mạn quá ta!- Ủh... mà lúc đó tôi nghĩ người yêu tôi là đứa con gái cơ! Ai dè...

Quân đứng dậy làm đầu thằng nhỏ rơi xuống gầm xuồng cái cốp:

– Ai dè sao hử? Về kiếm con Quyên mà đi xuồng đêm với nó!

Tuấn ngồi dậy xoa xoa cái đầu nhăn nhó:

– Ông sao... ghen lãng quẻ quá hà? Đang tình tứ cái tự nhiên...- Mệt! Đi xuồng tối Hà Bá nó rút giò cho mà biết!- Ghê vậy?- Trời ơi, giữa sông nước đừng có giỡn nha, linh thiêng lắm đó! Ma Da đây...- Ghê quá!...

Xuồng trôi qua một bên bờ là đồng ruộng xanh rì như một đại dương đang gợn sóng hay một chiếc thảm thần thoai xứ Ba Tư to lớn đang phấp phới nghiêng mình lướt gió.

– Cảnh dưới quê đẹp quá ông ha! Sau này mình đi làm có tiền sẽ dọn về đây sống nha! Tui không thích sống trên thành phố nữa...

Quân hôn lên ót nhóc cười hỏi:

– Sao vậy?- Hồi đó tui cứ nghĩ dưới quê heo hút, nhàm chán, thiếu thốn phương tiện giải trí, ăn chơi tùm lum... giờ mới biết được là có những cái không bao giờ tìm thấy ở thành phố. Tự nhiên thấy hồn mình thanh thản ghê!

Rồi Tuấn nhồm dậy:

– Êh ông tui để ý nha, nãy giờ dọc sông này tui thấy nó mấy cái cây lạ ghê áh, đó đó.. cây đó là cây gì vậy?

– Àh.. cây bần đó nhóc! Kìa, thấy trái của nó hôn? Chấm muối ăn phê lắm, trái chín thì thơm thơm mà chua lè hà, ăn vô là tê cả đầu lưỡi luôn. Trong khi trái còn sống thì chất ngằm.- Chút mình hái vài trái ăn thử nha! Bông đó đẹp quá ông ha!- Mùa này chắc không có trái chín đâu! Ấy da... nhóc làm gì vậy?

Thằng Tuấn đang nằm gối đầu lên đùi thằng Quân mơ màng nghe tả cảnh, bỗng nhiên nó nổi hứng sáng. Nó xoay người qua... tuột cái quần lót của thằng Quân xuống và...

– Thôi mà không có giỡn nữa nha!-...- Người ta thấy sao? Nhóc, buông ra... coi, sao mà lì quá... chẳng có tác dụng gì đâu, buông ra đi mà...

Tuấn ngốc đầu dậy:

– Kệ! Ở chỗ này làm gì có ai? Mà có ai làm nó mới... hứng!- Thôi mà, không còn gì nữa đâu mà... nhóc đã.. buông ra đi!

Quân biết là có nói gì cũng vô ích với thằng nhóc lì lợm này, nó bắt lực duỗi chân thẳng ra, nằm ngửa mặt lên trời, chẳng hy vọng còn sót lại chút gì sau đêm tối hôm qua. Một trái bần rơi trúng đầu thằng Quân. Nó ngược mặt lên. Trên cây bần: một thằng nhóc đang ngồi chễm chệ ở đó, tròn xoe mắt trôn trời, há mồm to ra nhìn cảnh thằng Tuấn đang hí hục làm chuyện gì đó... Tên ấy há hốc tới mức làm rớt trái bần trên tay trúng đầu thằng Quân mà không hay biết. Sau phút định thần, “bốn mắt nhìn nhau... trào máu họng”, nó hét lên như sấm:

– Tụi bây ơi! Leo lên đây coi hai thằng Pede nó làm cái gì kia! Nhanh lên! Nhanh lên!

117. Chương 117

Quân như muốn độn thổ. À lộn.. độn Thủy chứ. Nó xoay người qua, hất thằng nhóc Tuấn ra khỏi người mình, như đang trốn chạy điều gì đó. Cả hai thằng cùng ngã về một phía mạn xuồng... nên tất cả lật úp xuống dòng sông.

Chiếc xuồng lật ngược còn Quân và Tuấn thì ngã nhào xuống sông, thật tình Quân biết cái mặt mình đang chuyển màu đỏ rần rần lên trong làn nước mát, nó chẳng dám lộ đầu lên mặt nước, trời ơi, làm sao mà dám ngược mặt nhìn đời đây. Tại thằng quý Tuấn bữa bãi mà ra chứ gì nữa, dù sao mình cũng vốn là một người đang hoảng vạ mà bây giờ chỉ gì một phút nông nổi và yếu lòng đã trở thành một đứa... không ra gì dưới mắt không biết bao nhiêu người! Mà toàn cái tụi nhóc con con nữa mới đau chứ! Nghĩ tới cảnh cả một lũ lâu la bu đen, bu đỏ dòm hai thằng như hai sinh vật lạ quả thật Quân ước chi mình chìm mãi xuống tìm đáy thành Hà Bá rút giò cho thằng quý Tuấn chết sinh bụng cho hả giận.

Quân không biết phải làm sao nữa, nó cứ cố gắng lặn cho đến khi nào bực mình và chán nản vì sao mình biết bơi làm chi mà theo phản xạ tự nhiên hết hơi phải ngoi lên. Nó lặn mò núp sát vô bụi lục bình để không cho ai thấy, nếu như không vướng bận chiếc xuồng thì có lẽ nó đã cố gắng lặn thật xa để không ai thấy mặt. Vừa hít chưa được bao nhiêu không khí thì nó nghe tiếng la hét um sùm trên cây. Thằng nhóc quý sứ phát hiện ra Quân “lầm bậy” đang la hét như khỉ trên cây. Còn cây bần thì rung lên dữ dội:

– Cứu tao tụi bây ơi, có người tính giết tao! Cứu tao!

Quân nhìn kĩ thêm một chút nữa thì thằng nhóc Tuấn của nó đang... cũng ở trên cây và ra sức rung cho thằng nhãi kia... lọt xuống sông. Miệng thằng Tuấn hét lớn:

-Thằng nhóc con, mày cầm mồi lại chưa hay là muốn tao leo lên vạ họng mày ra! Cầm mồi ngay thứ đồ con nít quý!

Cái miệng thằng nhóc ấy có vẻ như không có dấu hiệu gì là muốn dừng lại:

– Cái mặt ông mới là con quý áh, bố người ta cứu tôi thằng Pede nó đòi giết tôi! Tụi bây đâu ra cứu tao!

Quân đang núp trong lùm tùm tùm cười coi thằng Tuấn này xử sự như thế nào, đúng là cái thứ chai mặt, bị bắt quả tang tận mặt như vậy mà còn dám bò lên khùng bố người ta. Tuấn leo thoăn thoắt lên cây bần sát thằng nhỏ, nó đạp chân mạnh vô cái cành thằng nhỏ đang cố gắng bám víu, rất tiếc cho thằng nhỏ, trước sức mạnh của thằng Tuấn nó chỉ còn biết rơi xuống sông như trái mít rụng. Trời ơi, lũ thằng nhỏ không biết bơi thì sao? Ku Tuấn này ầu thật! Nhưng mà để gì con nít cỡ này không biết bơi, mà... không biết bơi để gì nó dám leo lên cây bần như thế này!

Thằng nhóc sau một hồi rơi xuống nước nó lặn trôi ra xa tầm kiểm soát của thằng Tuấn và ngoi đầu dậy chửi tiếp:

– Thằng Pede mất dạy! Đồ mày đụng được ông nội mày nè!

Tuấn gầm gừ, hét từ trên cây xuống:

– Mày có ngon nhắc lại tiếng nữa coi!- Tao đồ mày...

Thằng nhóc chưa kịp nói hết câu thì Tuấn đã lặn chúi xuống về hướng nó. Cuộc thủy chiến diễn ra khá long trời lở đất, thằng nhóc nhỏ ấy vừa cười vừa la hét vang cả một khúc sông tuy nhiên chẳng thấy tên đồng bọn nào của nó xuất hiện. Còn Quân thì đang tần ngần bất động trong lùm chẳng biết phải làm sao bây giờ nữa. Mà thằng quý Tuấn hiểu chiến quên mất mình luôn hay sao mà không thấy mình nó chẳng thèm đi tìm nữa... cái đồ.... tệ bạc.

Tuấn lặn thoát như con cá nhái, chẳng mấy chốc thằng nhóc nhỏ kia nằm gọn trong tay nó, nó bóp cổ kéo thằng nhỏ sát vô bờ gầm gừ, hăm he:

– Câm mồm mày lại nghe chưa! Đừng có la lớn! Coi như chưa thấy gì? Tao lạy mày đó! Muốn gì tao cũng cho, còn cãi lại tao trấn nước mày luôn!

Tên nhóc đang bất ngờ vì nó nổi tiếng lợi nhanh nhất trong xóm mà làm sao có thể bị cái thằng lớn con lạ hoặc lạ hươ này bắt được một cách dễ dàng như vậy cộng thêm chuyện bây giờ lại bị nằm cổ vô trong bờ vừa như bị hăm he vừa như được... nắn nỉ. Nó gật đầu lia lịa trước ánh mắt vừa hung dữ vừa hoảng sợ của thằng Tuấn và chỉ kịp hỏi trống một câu:

– Tại sao lại không cho la?

Tuấn dần dò:

– Mày muốn la cho ai nghe thì kệ mày, nhưng đừng bao giờ la trước mặt thằng cha đi chung với tao nghe chưa! Nếu OK thì tao sẽ cho mày một cái điện thoại luôn. Còn không tao nhận đầu cho mày uống nước tới chừng nào câm thì thôi!

Nghe tới cái điện thoại mắt thằng nhóc đó sáng rỡ lên, nó giả vờ làm giá:

– Tại sao lại không nói trước mặt ông đó chứ?

Tuấn hỏn hển nói:

– Thằng cha nó dữ lắm! Mày chọc ổng như vậy chút thế nào ổng cũng trút ngược lên đầu tao có biết chưa! Nhớ làm lơ nghe chưa! Bằng không là...

Tuấn đưa tay ngang cổ ra dấu hiệu giang hồ. Còn thằng nhóc đã lóa mắt vì vụ được cho cái điện thoại nên nó gật đầu như điên. Bây giờ trên bờ mới có tiếng í ới của đám nhóc tì nào đó gọi tên nó thì phải:

– Tí ơi! Mày đâu rồi... hồi nãy nghe mày la gì phải khôn Tí...

Thì ra tên của hắn là Tí, hắn giương mắt éch ra nhìn thằng Tuấn thăm do xem hắn phải làm gì? Tuấn buông hắn ra và chợt giật mình vì... ủa ông Quân đâu rồi nhỉ? Tuấn leo lên bờ, tụi nhóc thấy có một anh lớn đầu mà mặc cái quần có chút xiu nên đưa nào đưa mấy giương mắt éch ra nhìn. Thằng Tí nhanh nhẩu:

– Êh! Tụi bây, xuống anh này bị lật, giúp anh ngửa xuống lên rồi tát nước ra dùm anh đi bây!

Trong khi đó Tuấn bắt tay lên miệng làm loa kêu tên ông Quân í ới. Nghĩ sao Quân dám bỏ ra bây giờ. Với sự lãnh đạo của nhóc Tí phút chốc chiếc xuống đã có thể đi vào hoạt động bình thường mà bóng dáng thằng Quân vẫn biệt tăm. Tuấn bắt đầu run lên, nó hỏi:

– Có khi nào Ma Da rút giò ổng không Tí?

Tí lắc đầu:

– Dạ không đâu anh, đúng 12h mới có Ma Da... chắc tại anh mắc cỡ. Để em kêu cho!

Thằng Tí la bài hải lên:

– Em đếm một tới ba mà anh không ra là em sẽ...

118. Chương 118

Quân từ bụi lục bình giơ tay lên ra hiệu chèo xuống tới rước nó. Vậy mà trên xuống dưới sự điều khiển thoăn thoắt của thằng Tí chiếc xuống nhanh chóng ngược dòng lướt về kén một cách tài tình. Đám nhóc còn lại thì chạy theo dọc bờ sông. Quân xoay mặt đi, nó cố ý không dám nhìn thằng Tí một cái, thằng Tí biết ý cũng làm lơ, chỉ bô lô ba la nói chuyện với thằng Tuấn một cách say sưa. Lên tới bờ Kén, sau khi

mặc đồ vào giữ đúng lời hứa Tuấn chìa cho thằng nhóc cái Nokia 1208 sơ cua mà đó đang xài, chớp mắt ra hiệu: “Anh mày có uy tín lắm!”

Thằng nhóc Tí không tin vào mắt mình nữa, tay nó run run nhận lấy cái điện thoại mà nó không biết là đồ chơi hay... đồ thiệt. Đám bạn bắt đầu nhào qua đũa thì giành giật, đũa thì hỏi mượn xem làm thằng nhóc Tí phải ba giờ bốn căng chạy mất mà quên không nói với thằng Tuấn một lời cảm ơn.

Đám nhóc đi rồi, Quân lờm lờm nhìn trong khi thằng Tuấn đang gãi đầu ngó lơ chỗ khác:

– Sang quá ha! Biết cách mua chuộc quá ha! Vừa lòng nhóc chưa hả? Lỡ là một người lớn nào khác thấy thì sao? Nhóc có...

Tuấn bịt lỗ tai lại hét lên:

– Thôi được rồi, ông đừng có nói nữa, nhức đầu lắm! Trên đời này tui sợ nhất là bị cái miệng ông cầu nhàu đó! Giờ muốn gì OK nói một tiếng! Còn không thì đánh!

Quân khò đầu nó một cái:

– Ngon quá ha! Về!

Hai thằng vừa tính leo lên xe thì nguyên đám lâu la của thằng nhóc Tí từ xa réo lại í ới:

– Anh Tuấn, anh Tuấn!

Tuấn dừng xe nhìn đám tụi nó mỗi thằng lôi 1 quai dừa nước hỗn hển đi tới, Tuấn hỏi:

– Cái gì đó nhóc!

Nó nhe răng ra cười vô tư:

– Dừa nước nè anh, có phải hai anh đi đốn dừa nước không? Tụi em chặt sẵn cho hai anh đem về nè!

Tuấn vỗ vai nó mỉm cười trong khi thằng Quân tiếp tục bối rối quay mặt đi:

– Cưng cứ để hết lên xuống đi, chút có bạn của tụi anh đem về cất dùm. Cám ơn Tí nha! Giữ cái sim khuyến mãi anh cho luôn nha, xài tới một năm lận đó, khi nào xuống đây anh sẽ điện thoại cho cưng.

Tí nở to lỗ mũi trước lời cảm ơn của thằng Tuấn, nó giơ cao cái điện thoại ngoắc tay ra hiệu cho đám bạn chạy biến đi. Hic hic, con bạn lớp trưởng của ông Quân đúng là dữ thiệt, chỉ làm mất có cái dao phai thôi mà nó chửi um sùm, cũng hên là nghe nói có mấy quai dừa nước còn để lại trên xuống chị ta mới chịu để yên cho hai thằng đi về vì chỉ cần một quai dừa nước được bán ra thì cũng dư sức mua lại được con dao rồi, mà dừa của thằng Quân thằng Tuấn chặt thì còn nghi ngờ về tính đúng nạo (vừa ăn) chứ còn dừa của đám nhóc trong Biển (từ địa phương chỉ nơi chốn) ấy chặt thì an tâm trăm phần trăm....

119. Chương 119

– Nè.. nè.. cái nhà này nè, không tin chú vô hỏi đi! Có người thấy anh Tuấn xuất hiện ở đây thật mà!

Ông Tấn hung hăng xông thẳng vào cổng nhà lớn giọng:

– Bà gì mẹ thằng Quân đâu rồi?

Mẹ Quân vừa bước ra thấy bóng người đàn ông quen thuộc là lưỡi muốn quíu lại, bà run run bước lên thật nặng nề, ông Tấn ngó dáo dác xung quanh khi biết chắc là mẹ thằng Quân đang ở một mình rồi lớn giọng:

– Bà là cô giáo mà sao kỳ quá vậy? Tôi đã nói là cấm con bà giao du với con tôi, bà.. bà có biết tự trọng không? Giờ bà giấu con tôi ở đâu? Hay là để tôi báo cảnh sát.

Mẹ Quân đang cố gắng cầm lòng để không khóc. Sao lần nào cũng thế vậy nè, ông Tấn nạt lớn khi thấy bà vẫn con im lặng:

– Tội này con tôi ngủ ở đây àh?

Mẹ Quân vẫn im lặng! Con Quyên la lối, kiêu có và bắt đầu khóc rống lên:

– Chú Tấn... kìa đồ ảnh còn phơi trên sào nữa kìa! Thấy chưa! Con tức quá, thì ra chú gạt con hả?

Ông Tấn gạt tay:

– Bà thật là quá đáng mà, bà không biết dạy con hả? Giờ bà giấu tội nó ở đâu?

Sau đó ông quay qua, trấn an con Quyên. Còn mẹ của Quân: Nước mắt bà rơi, môi bà cắn chặt để không bật ra thành tiếng, bà lắc đầu không nói gì cả. Quyên sùng sỏ lên với ông Tấn:

– Con hiểu rồi, thì ra chú chỉ lấy anh Tuấn để dụ dỗ con, những lời hứa của chú với con mãi mãi chỉ là lời hứa suông mà thôi phải không! Chú lớn rồi mà đi gạt con!

Quyên bỏ chạy. Ông Tấn đuổi theo sau khi lườm mẹ Quân một lần cuối. Quyên ôm mặt và bắt đầu khóc tức tưởi. Bước lên Taxi cô ra lệnh cho gã tài xế:

– Anh chạy lại quán mua cho tôi một ca đá chanh bự nhanh lên!

Ông Tấn đuổi theo kịp, vừa chung đầu vào xe vừa hỏn hểnh định nói thì Quyên đã vung tay ra:

– Chú định hứa thêm điều gì nữa chứ gì? Muộn rồi! Con không tin chú nữa. Con cũng không còn thiết sống nữa đâu!

Quyên trút nguyên một bịch thuốc gì đó có sẵn trong tay vào họng và cầm ca nước chanh lên uống ừng ực. Hộp thuốc trong tay cô rơi vài viên lọt xuống gầm xe. Ông Tấn hồn vía như lên mây hết lên:

– Quyên! Quyên! Con đừng giỡn với chú nha!

Anh tài xế nhặt viên thuốc lên hốt hoảng:

– Trời, thuốc ngủ. Chờ cô ấy tới bệnh viện gần đây nhanh lên!

Ông Tấn mất cả bình tĩnh la lên:

– Anh nghĩ sao chỗ cô bé vô cái bệnh viện tồi tàn ở chốn quê mùa này hả? Chở lên Chợ Rẫy ngay cho tôi!

Mặt Quyên bắt đầu đỏ rần lên và nổi sài, miệng cô nhảm lảm:

– Chú Tấn.... gạt con..., chú Tấn... ác lắm!

Ông Tấn run run, hoảng hốt:

– Quyên! Con đừng làm chú sợ!

120. Chương 120

Tuấn móc điện thoại nó ra, mười mấy cuộc gọi nhớ của ba, nó bèn điện thoại lại hỏi:

– Có chuyện gì mà ba điện cho con dữ vậy?

Giọng ông Tấn gầm lên:

– Chuyện gì hả? Mà y gây ra chuyện lớn rồi thằng ôn kia, mà về đây ngay tức khắc, không là tao giết mà!

Tuấn ngạc nhiên:

– Nhưng mà chuyện lớn là chuyện gì hả ba, ba phải nói cho con biết trước? - Mà đừng có hỏi vòng vo nữa, về nhà ngay tức khắc, không là tao chết!

Tuấn làu bàu:

– Vậy chắc là không có gì quan trọng lắm nên ba không thèm nói thẳng ra chứ gì? Chiều con về!

Sau đó Tuấn cúp máy cái cụp le lưỡi cười kể với thằng Quân:

– Tui ghét nhất là ai nói chuyện úp úp mở mở, có gì nói đại đi, hồi thúc mà mập mờ kiểu ba tui là chết với tay tui ngay! Ha ha ha!

Tất nhiên năm giây sau ba nó điện thoại lại cho nó, câu đầu tiên là chữ nó thậm tệ, nó tỉnh bơ:

– Thì có gì ba nói con mới biết mức độ quan trọng của nó mà xử lý chứ!- Vậy thằng cha mày chết mày có chịu về ngay không? Hả thằng mất dạy kia, mày đang muốn giết chết tao có phải không?

Một lần nữa thằng Tuấn chọc điên ba thêm:

– Ba ơi, ba đang nóng rồi, bình tĩnh đi rồi ba con mình nói chuyện. Thôi con cúp máy! Khi nào tâm trạng ba thoải mái thì mình tâm sự nhiều hơn ba há!

Nó tắt máy điện thoại, Quân lắc đầu:

– Chưa thấy tên nào bất hiếu như thằng nhóc này!- Kệ tui! Chắc con quý Quyên báo cáo đêm qua tui không đi chung với nó nên ổng la chữ gì, kệ đi!

Phen này tới điện thoại của thằng Quân reo:

– Ủa số lạ hoắc của ai vậy nhóc?

Tuấn liếc qua:

– Chết cha, ông già tui! Sao ổng có số ông nhỉ? Đưa tui đây!

Quân giật mạnh:

– Mơ đi kưng, ba kưng gọi cho anh thì để anh bắt máy.

Quân tăng hắng giọng một cái rồi nói tỉnh bơ:

– Da, Quân nghe đây ạ!

Giọng ông Tấn không còn chút bình tĩnh nào cả:

– Thằng khốn kia mày kêu thằng Tuấn...

Quân nói thật nhẹ, nhưng giọng thật nghiêm:

– Dạ, thưa bác đây là điện thoại của con! Nếu bác có ý định nhờ vả thì có thể con sẽ giúp, còn nếu bác muốn chửi thì con xin nghe! Con nghĩ mình có toàn quyền quyết định trong cuộc gọi tới số máy của mình.

Ông Tấn đập tan cái điện thoại của mình xuống đất. Hở hồng hộc. Bà Tấn nóng ruột cũng nói:

– Ông chỉ được cái nóng tính, giờ thấy rõ tác hại của nó chưa? - Bà im đi, còn chọc điên tôi lên nữa hả?

Quân chìa cái điện thoại đưa nhóc:

– Lần này tới mẹ gọi kìa, nghe đi:- Dạ mẹ con nghe nè!- Tuấn hả, con Quyên nó vừa uống thuốc ngủ tự tử trước nhà thằng Quân. Con về gấp!

Tuấn há hốc:

– Hả? Thiệt hả mẹ? Nhưng tại sao?- Về đi không nói nhiều!

Tuấn cúp máy, nó quay qua ông Quân:

– Ông Quân, con Quyên mới xuống nhà ông tự dzận kìa! Chán thật, số tui đi đâu cũng gặp mấy con quỷ thích chết chóc không vậy nè trời!

Quân nheo mắt cười nhìn nhóc Tuấn:

– Chán quá ha! Chắc lần này nhóc gặp rắc rối to rồi đấy! Mình quen nhau sao thấy mọi chuyện cứ phức tạp lên thế này, hay là... chia tay sớm cho bớt đau khổ nha nhóc?

Tuấn nghi ngờ liếc Quân:

– Ông nói chơi hay nói giỡn vậy?

Quân thở ra:

– Thì cứ thử xa nhau một thời gian đi, để nhóc còn về làm tròn bổn phận của một người con nữa chứ!

Tuấn không biết Quân đang nói thật hay nói đùa nữa, nó quay mặt qua kênh kieu:

– Đâu, ông nhắc lại câu đó cho tui nghe một lần nữa coi!- Cha! Dám thách thức anh sao? Anh nhắc lại thì nhóc sẽ làm gì anh chứ?

Tuấn cười:

– Tất nhiên là tui thì không dám làm gì ông rồi ngoại trừ cái chuyện tui lột đồ ông ra rồi kêu đám nhóc hồi nãy bu lại coi thôi hà!

Thấy Quân im re thằng Tuấn cười:

– Tui không cần biết, làm gì miễn có ông là được! Muốn tui lên thành phố ông phải đi theo tui!- Giống ông nội tui quá ha!

Tuấn nhe răng cười:

– Nếu cháu Quân cho phép!- Giờ này còn tỉnh bơ được nữa, hay thật! Thôi về nhà anh trước đi rồi tính sau!

121. Chương 121

Vừa tới nhà Quân đã nhảy nhào vô hỏi mẹ nó dồn dập:

– Mẹ có chuyện gì hả mẹ? Ba của thằng Tuấn xuống đây nữa hả?

Mẹ thằng Quân nhìn thằng Tuấn và hỏi:

– Tuấn àh, hay là con hạn chế gặp lại thằng Quân lại đi, bác thấy ba con có vẻ không vui...

Tuấn buồn buồn nhìn mẹ Quân hỏi:

– Bác không muốn con xuống đây chơi nữa àh?- Không phải! Chỉ là bác thấy ba con...

Quân liếc thằng Tuấn hăm he:

– Nhóc làm gì thì làm nha, ba nhóc mà xuống đây quậy nữa là anh không nể mặt ai đâu đó! Ba nhóc mà phiền mẹ anh hoài là anh từ nhóc luôn ráng chịu!

Tuấn ôm đầu la lên:

– Chán quá! Sao ai cũng canh vô tui mà công kích vậy? Sao không có ai ủng hộ tui hết vậy? Cả ông nữa, lẽ ra ông phải là người luôn ở bên cạnh mà động viên an ủi tui, đằng này cả ông cũng giống mọi người nữa!

Quân nạt nó:

– Nè! Đừng có trẻ con như vậy nữa, sống đâu phải chỉ có một mình chúng ta, nhóc còn ba mẹ, anh cũng vậy,- Mệt quá! Cái miệng ông dẻo quẹo ai mà nói lại, tui thấy cái gì đúng, tui thích làm là tui làm hà! Giờ cái tui cần là ông nói coi tui phải làm sao đây nè?

Quân cũng rối, dù sao con Quyên mà dám làm vậy chắc nó cũng yêu thằng Tuấn lắm.

– Thôi thì tạm thời chạy về coi nó ra sao đi! Chứ biết sao giờ!

Mẹ Quân hỏi:

– Chuyện gì vậy? Coi ai ra sao là ai?

Tuấn chửi một mình:

– Con quỷ điên kia tự nhiên tự dzận rồi cả nhà con xúm vô đổ thừa con... bác nghĩ coi bực không chứ! Chà già Quân này! Cái miệng thường bữa nói hay lắm mà, giờ chỉ coi tui phải làm sao?

Quân buồn rầu nói:

– Trăng sao gì nữa, lên trên coi nó sống hay chết thế nào chứ sao nữa. Nếu nó còn sống thì nhóc... cưới nó đền bù cho nhà người ta!

Tuấn le lưỡi:

– Nằm mơ đi kưng!

Mẹ Quân nghe vậy cũng hết hồn và hối thúc:

– Thôi thì Tuấn thu xếp đi nhanh đi con! Có gì điện thoại về báo cho bác với thằng Quân hay!

Tuấn ngần ngừ nói:

– Thôi con không đi đâu!

Quân cầu nhàu:

– Khùng hả? Dù sao con người ta cũng đứng trước cái chết làm vậy coi sao được! Nhóc vừa phải thôi chứ!- Vậy ông đi với tui đi!

Mẹ Quân cản lại:

– Không được, thằng Quân đi theo ba con lại hiểu lầm thêm...- Dạ thì ổng nằm bên nhà mợ Tám chờ con... ổng không đi con cũng không đi đâu!

Quân sau khi soạn đồ đạc, thưa mẹ rồi lúi nhúi Tuấn đi ra khỏi nhà giọng bực dọc:

– Tự nhiên kêu anh đi theo chi vậy? Lên trên còn rắc rối thêm, đã đang nhức đầu mà nhóc con còn nhõng nhẽo nữa, chán quá!

Tuấn dừng xe lại, nó nhìn thằng Quân, mắt nó chưa bao giờ buồn đến thế:

– Ông không muốn đi với tôi àh?

Quân cộc cằn, dù rằng nó đã chuẩn bị đồ đạc xong và ngồi chình ình trên xe:

– Không! Đi làm gì? Anh lên trên có làm được cái gì đâu? Hổng chừng tình hình còn te tua hơn...

Tự nhiên thằng Tuấn hất Quân xuống xe, nó gầm gừ rồi xỏ luôn một hơi:

– Vậy ông ở nhà đi, tui lên trên một mình! Ông nghĩ tôi chẳng rồi ren sao? Ba mẹ tôi thì cấm cản còn mẹ ông không vui, còn ông hở ra thì chỉ biết đòi chia tay, đòi chấm dứt, đòi để dành thời gian suy nghĩ. Tôi không phải là người quen suy nghĩ như ông nên mấy chuyện này làm tôi nhức đầu lắm. Tôi chỉ muốn ông đi theo tôi lên tới nhà mợ Tám thôi mà, dù sao có ông bên cạnh thì tôi sẽ cảm thấy bình tĩnh, dễ chịu hơn. Đơn giản là tôi muốn có một ai đó bên cạnh mình những lúc như thế này thôi! Còn nếu ông thấy tôi làm vậy là nhõng nhẽo thì thôi! Không phiền ông nữa...

Quân há hốc mồm ra trước những lời nói của nhóc, Quân nhào tới ôm chầm lấy nó, nó hất tung ra đầy giận dữ, rồi ga lao đi một mình. Trời bất giác đổ mưa mà chẳng hiểu vì sao?

122. Chương 122

Kỳ Trương vừa nghe tin con Quyên nhập viện thì nó mừng rơn, đi đi lại lại trong nhà nghĩ ngợi cho kế hoạch sắp tới thì ngoài sân có tiếng chó sủa. Quái lạ, trời mưa thế này mà ai rảnh rang lại tới kiếm mình nhỉ? Vừa bước ra đầu ngõ thì nó thấy thằng Tuấn đang hình sự khoanh tay nhìn chăm chăm vô nhà. Nó giật mình một thoáng nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh, dù sao cũng là nhà của nó mà! Nó nghinh ngang nhìn thằng Tuấn:

– Mày muốn gì? Tới nhà tao làm gì?

Thằng Tuấn cười, nước mưa làm cho khuôn mặt nó giống như là khóc hơn:

– Tao tới để rủ mày đi nhậu có được không? Chả lẽ bạn bè cũ lâu ngày tới thăm, mời mày vài ly mà nỡ từ chối sao?

Thằng Kỳ Trương như không tin vào tai mình hoặc dường như nó cho là mình đang nghe nhầm, môi nó mấp máy:

– Mày.... mày muốn gì?

Tuấn cười thật lớn:

– Ha ha ha! Làm gì run sợ dữ vậy? Anh em cần một ai đó tâm sự một chút mà mày cũng không dám sao? Nhưng người mày đang ướm? Trời mưa thế này...- Kệ! Tao không ngại! Mặc áo mưa vô đi mày!

Thấy gương mặt như sắt nhân của thằng quý đó cộng với những hiểu biết về tính cách của nó Kỳ Trương biết mình không thể nào từ chối nó bèn miễn cưỡng bước ra đội mưa và leo lên xe cho thằng Tuấn chở đi. Hai thằng ướm nhem vừa đặt dúi xuống cái quán nhậu, kêu 1 kết Sài Gòn đỏ ra là thằng Tuấn hỏi ngay:

– Vô ly này rồi mày nói cho tao nghe đi! Thật sự mày đang muốn gì mới có thể để yên cho tụi tao?

Kỳ Trương chỉ cười chứ không nói. Hai ly, ba ly. Hai chai, ba chai...

– Mày muốn lắm sao? Tao muốn gì àh? Tao cũng đang hỏi tao đang muốn gì đây! Tao muốn tất cả những thằng con trai xung quanh tao yêu nhau phải đau khổ, ha ha ha, nhất là đứa nào yêu thằng Quân...

Hai thằng cưa nhau một kết bia trong vòng chưa tới một giờ, chúng uống như những thằng đang khát nước giữa sa mạc vậy. Tuấn đá ghế đứng dậy. Tại sao càng uống nó càng thấy mình tỉnh táo ra thì phải, chán thật. Nửa kết bia xem ra chẳng có tác dụng gì cả...

– Tính tiền chủ quán ơi! Về! Trả tiền mày!- Gì nhanh vậy bạn hiền? Tiền bạc với tao không thành vấn đề... ha ha ha!

Hai thằng lại rời cái quán lụp xụp để cho thằng Kỳ Trương về nhà, thằng Kỳ Trương lè nhè:

– Hai thằng bây hạnh phúc quá nhỉ? Mới ngủ chung sáng này sao bây giờ chỉ còn có mình mày vậy?--...- Êh! Tao hỏi sao không trả lời?- Mày đừng nhắc tới ổng. Mày kêu con Quyên giả chết phải không?

Kỳ Trương cười đắc ý:

– Ha ha ha! Cái gì mà giả chết! Chết thiệt đó mày, nhưng không bao giờ chết được!- Tao thách mày làm bất cứ chuyện gì đó. Tao không tin tao thua mày! Chờ xem!- Tao không cần hơn thua với mày, chỉ cần mày buông thằng Quân ra thì mọi chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp ngay!- Chưa thấy thằng nào chơi dơ và dè tiện như mày cả! Không đánh không được!

Tuấn dừng xe lại gần trước nhà thằng Kỳ Trương. Nó làm cú đâm vào mặt thằng này rồi cười:

– Mày có thể đánh lại tao nếu mày thích! Tao đang chờ đây!

Kỳ Trương lăm le nhìn nó, quẹt mắt xem có chút máu nào không, nó cũng muốn nhào tới đánh lắm chứ, nếu giết người không ở tù dám nó cũng giết thằng Tuấn chứ chẳng tha. Hình như giữa Quân và Tuấn bắt đầu có mâu thuẫn thì phải, tốt lắm! Mà nếu đánh nó, nó điên lên bắt tử đánh lại mình thì mắc công... mang họa. Kỳ Trương lão đảo bỏ đi:

– Đánh cái mặt chó của mày dơ tay tao thêm!- Vậy tao về! Cảm ơn về châu nhậu và cái đánh này nhé thằng khốn!

Tuấn không hiểu sao nó lại tới rủ thằng Kỳ Trương đi nhậu nữa. Thật sự không hiểu. Nếu không có người mà nó yêu thương bên cạnh, nó muốn gặp cái đứa mà nó căm thù nhất để... đánh cho bỏ ghét! Đó cũng là cách để nó xả stress hữu hiệu. Cũng hên là trời mưa nên nó cũng cảm thấy lòng mình nhẹ tênh đôi chút. Chỉ có điều... mưa làm nó cảm thấy sao mà cô đơn quá và lạnh làm sao áh.

123. Chương 123

Nó mang bộ mặt hầm hầm bước vào nhà rồi đi thay đồ. Mẹ nó từ nhà bếp lên thấy nó bèn quát:

– Trời ơi, cả nhà như đang ngồi trên đồng lửa, từ nhà thằng Quân mày làm gì lên đây cả mấy tiếng đồng hồ vậy?

Nó lễ phép:

– Dạ con nhậu!- Nhậu! Mày giỡn mặt với cha mẹ hả? Cũng thật không ngờ thằng Quân lại đi nói dối! Nó nói mày đã đi lên đây lâu rồi, nhà đang xảy ra chuyện như vậy mà mày còn có thể nhậu được sao? Thì ra...

Nó không chờ cho mẹ kịp buông ra câu nhận xét nào hết:

– Con không đi chung với ông! Đừng có đem ông vô đây!- Thôi bỏ qua đi! Bây giờ vô bệnh viện với mẹ ngay!

Tuấn gầm lên:

– Con vô trông mắc công thấy cái mặt con nhỏ đó, con chửi là nó chết luôn sao! Con ghét ai mà...- Mẹ cũng bực mình lắm! Nhưng mà cũng tội, chắc nó nghĩ quẩn.

Tuấn bực bội đấm xuống nệm:

– Mà con có làm gì ảnh hưởng tới nó đâu tự nhiên nó lại lên cơn như vậy chứ? Đúng là con điên!-Thôi! Đi vô trông một chút cho ba mẹ nó thấy mình có lòng rồi về cũng được. Ba mày đang run rẩy tức trực trong đó đó!...

Khi tới khu cấp cứu của bệnh viện nó thấy ông Hùng đang quát tháo ầm ĩ trong khi ba nó đang cúi gầm mặt xuống, nóng mũi nó đi nhanh tới, vừa thấy nó ông Hùng quay qua giận dữ:

– Cậu khá lắm! Cậu làm gì con gái tôi ra nông nổi này hả? Tại sao?- Con có làm gì đâu! Hôm qua hai đứa đi chơi vui vẻ mà... rồi con có gặp lại nó nữa đâu!- Vậy tại sao nó lại làm vậy? Cậu đừng tưởng tôi là một đứa con nít! Cậu đừng tưởng tôi không biết gì nha!

Tuấn nhỏ nhẹ trả lời:

– Vậy theo bác tại sao nó làm vậy?- Tại vì cậu chứ tại sao nữa? Chỉ có thể là cậu!

Tuấn nhìn vào mặt ông Hùng:

– Con đã làm gì?

Ông Hùng cảm thấy mình đang bị hỏi bất ngờ cũng đâm ra bối rối vì thiệt tình ông cũng chả hiểu vì sao nữa, ông nghĩ bây giờ mình mới là người có quyền được nói, được trút lên đầu người khác nhưng không ngờ thằng nhóc trước mặt ông lại...

– Hừm... cậu chờ đi! Con tôi nó tỉnh lại thì sẽ rõ mọi chuyện thôi!

Tuấn gằn giọng lại, trông nó cũng có vẻ tức tối:

– Con cũng mong nó tỉnh lại để lấy lại công bằng cho mình. Ai đó cố ý chơi con mà! Mà con bác nó làm vậy là muốn dẫn dắt con, muốn ràng buộc con phải không? Phải chi mà...

Ông Tấn bấu mạnh vô tay nó, kéo nó ra xa phía ông Hùng:

– Mày im đi! Tại mày mà xảy ra thảm họa này đó!

Tuấn im re, nó chả buồn cãi lại ba mình nữa. Bỗng nhớ tới chuyện ở nhà ông Quân nó nói nhỏ với ba:

– Sau này ba xuống nhà ông Quân nữa là con nghĩ mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn với con Quyên nữa đó! Lúc đó ba đừng buồn là tại sao con sẽ không nghe lời ba nữa!- Mày... mày dám hù dọa tao hả thằng khốn kia?

Ông Tấn nghiêng răng, gào lên nho nhỏ. Thằng con ông ghé sát tay ông thì thầm:

– Thì ba thử xuống dưới một lần nữa đi, con thấy ba làm vậy là hơi quá thật mà, lúc đó con nói thúc vô cho con quý đó chết luôn! Ba phải nhớ là con đang làm mọi chuyện vì ba đó!

Sau đó nó chán nản tự tiện bỏ đi lại ghế ngồi. Mặt ông Tấn đỏ ngầu vì tức tối, tuy nhiên nó lại chuyển qua xanh nhanh chóng khi bắt gặp ông Hùng...

124. Chương 124

Nhóc Tuấn vừa khuất sau màn mưa là mẹ nó điện thoại tới hỏi Quân ngay, sau khi trả lời và hỏi thăm tình hình Quân thần thờ xách ba lô vào nhà. Nhóc đã tắt máy rồi! Lần đầu tiên nhóc giận khiến Quân thấy lòng mình đau như cắt, kèm theo cảm giác lo sợ bất an mình sẽ đánh mất một thứ gì đó quý nhất trong cuộc đời. Cứ ngỡ Tuấn chỉ là một tên nhóc vô tư và hiếu thắng không ngờ nó lại có những suy nghĩ người lớn đến đáng sợ. Minh thật tồi tệ, hơi hợm và vô tâm nữa, càng lúc dường như mình càng nhận ra mình không hề xứng đáng với tình yêu của nhóc chút nào cả.

Thấy con mình mặt mũi bơ phờ, lo lắng mẹ Quân bắt giác thở dài: “Rồi, chắc là hai đứa giận nhau rồi!”. Bà vào nhà, lấy một cây nhang thơm đốt lên nghi ngút khói ở cái bàn thờ gia tiên được thiết kế một cách tạm bợ bằng việc lợi dụng cái đầu tủ và đặt lên đó cái lư hương và mấy tấm hình phật ép gỗ. Rồi bà lẩm nhẩm khấn vái đều gì đó: Mong sao cho mọi việc sẽ trôi qua một cách êm xuôi nhất.

Tuấn nằm lì trong phòng hai ngày nay, chỉ tới lúc tối khi mọi người ngủ nó mới bò xuống nhà dưới lục cơm nguội và phần thức ăn mẹ chưa sẵn rồi ngấu nghiến một mình. Nó thấy sao mình nhớ cái đi-văng cũ kỹ ở nhà ông Quân tới ứa nước mắt! Nó tự hỏi mình phản ứng có quá đáng không? Không biết giờ này ông đang như thế nào nữa, có đang nhớ nó không? Nó cứ thế mà suy nghĩ tới mức chén cơm chan nước mắt khi nào cũng chẳng hay. Nó lẩm bầm: “Khiếp thiệt, từ ngày quen thằng cha này mắc mớ gì mà nước mắt cứ rơi hoài như con gái! Đáng ghét quá!”

Sáng ngày thứ ba, ba nó gõ cửa phòng ầm ầm:

– Mày dậy nhanh đi vào thăm con Quyên kia! Nó đòi gặp mày đó thằng kia!

Tuấn hờ hững trả lời:

– Nó còn sống là may rồi! Việc gì con phải gặp nó chứ! Ba cũng đừng nó quỳ lụy cái nhà đó quá ba, nó coi mình không ra cái gì hết! Phải giữ thể diện một chút chứ ba!- Bữa nay mày dạy đời cả tao nữa àh! Mở cửa ra ngay!

Nó vừa gầy đầu vừa mở cửa và bỏ đi xuống nhà dưới làm vệ sinh cá nhân. Bà Tấn nhìn chồng rồi thở dài:

– Ông đi nằm nghỉ thêm một tí đi, mấy ngày nay ông đã mệt mỏi lắm rồi, hôm nay nó đã xuất viện rồi chắc mọi việc sẽ không sao đâu!

Ông Tấn gất gỏng:

– Bà thì biết cái gì? Cả nhà này sắp chết tới nơi rồi nè! Bà nghĩ với tâm trạng này tôi có thể ngủ yên được hay sao hả? Còn thằng con trời đánh này nữa, nó chỉ muốn ba nó điên tiết lên mà chết thôi mà... sao tôi

khổ quá vậy nè trời!- Thôi! Ông cứ bình tĩnh đi, có gì để tôi nói chuyện với thằng Tuấn cho, ông thì nóng tính còn nó cứng đầu đưng lại sao được!...

– Tuấn này, con đang làm gì đó?

Bà Tấn nhẹ nhàng gõ cửa, giọng bà hết sức ôn tồn. Tuấn mở cửa phòng cho mẹ, trông gương mặt nó thật thảm hại:

– Có gì không mẹ?- Sao con không chịu nhường ba một chút nào vậy? Dù sao con cũng phải biết là ba vì lo cho cả nhà mình mà, con thấy thằng Quân không? Nó luôn bênh vức gia đình mình trước...

Tuấn giãy nảy:

– Nhưng mà cái đó là do người ta đúng, chứ đâu có ai như ba..- Suyt con nói nhỏ thôi, đừng để ba nghe thấy chứ! Mẹ hiểu ý con nhưng mà mỗi người có cách lo cho gia đình mình khác nhau con àh... nhưng cho dù là ba lo bằng cách nào đi nữa, có làm cho con không vui thì con cũng phải nghĩ rằng ba đã làm tất cả vì gia đình mình.- Nhưng không phải viện cớ vì gia đình mình mà đi nặng nhẹ người khác chứ mẹ!

Bà Tấn khẽ chau mày rồi lắc đầu thở dài một cái... bà vỗ vai con trai vài cái như mong muốn nó thông cảm cho gia đình nhiều hơn....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-yeu-cho-anh-xin-loi>